

*Bạch
Cúc
Môn*

白菊門

Bạch Các Môn

Trần Thanh Vân

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Hồi 1

Sự Thất Tung Kỳ Bí

Một đêm cuối thu trời không trăng nhưng đầy sao, gió đêm se se lạnh, không gian bàng bạc mênh mông, cảnh vật tĩnh mịch như chìm vào màn đêm u huyền đầy bí ẩn. Đột nhiên trên đường quan đạo xuất hiện ba bóng đen, tất cả đều lướt đi như tia chớp về phía bên nước Tần Hoài. Từ kinh công mà đoán thì nhất định ba bóng người này phải thuộc vào hàng cao thủ đệ nhất trong võ lâm.

Tần Hoài vốn là một bên nước khá nổi tiếng với những kỹ viện sang trọng vào hạng vương giả cùng các ca nhi vũ nữ có nhan sắc diễm kiều tuyệt thế có thể làm khuynh tâm một vương gia quý tộc hay một công tử đa tình, hoặc cũng có thể làm say đắm mê muội một đại anh hùng hảo hán cũng như một cao thủ võ lâm. Xưa kia thi sĩ Đỗ Mục từng ghi lại cảm xúc bằng một thi phẩm thất ngôn tứ tuyệt là “Bạc tần Hoài”.

(Bến Tần Hoài) khá nổi tiếng và lưu truyền đến ngày nay:

Yên Lãng Hàn Thủy Nguyệt Lãng Sa.

Dạ Nguyệt Tần Hoài Cận Tửu Gia.

Thương Nữ bất tri vong Quốc Hận.

Cách Giang do xứng Hậu Đình Hoa.

Tạm dịch:

Khói mờ sông lạnh cát trắng pha.

Ghé Bể Tần Hoài cận tửu gia.

Thương nữ biết đâu hờn mắt nước.

Bên sông hát khúc Hậu Đình Hoa.

Thế nhưng, phải chăng ba bóng đen đang lướt như sao xẹt trên đường quan lộ kia là muốn tìm đến bến nước Tần Hoài để thưởng thức những giọng ca điệu múa của các kỹ nữ? Đi thưởng thức thú vui hoan lạc mà hà cớ gì bọn họ phải khẩn trương như vậy?

Không, mục tiêu của ba bóng người này không phải là những kỹ viện và những thuyền hoa rực sáng ánh đèn ở bến nước Tần Hoài. Khi còn cách bến nước chừng hai dặm thì cả ba không hẹn mà đều dừng bước. Sau một hồi quan sát tứ phía, ba bóng đen chậm rãi cất bước đến một thư lâu cách đó chừng một trăm trượng. Thư lâu này vốn được xây dựng khá lâu nên nét kiến trúc mang dáng dấp cổ kính, tuy đêm tối không trăng nhưng nhờ ánh sao nên cũng dễ dàng nhận ra bên ngoài rêu phong phủ đầy, tường vách loang lổ nhiều mảng. Lúc này bên trong gian phòng chính củ thư phòng chỉ có một ngọn đèn dầu leo lét đặt trên bàn. Một thiếu niên chừng mười chín, hai mươi toàn thân mặc bạch y trắng như tuyết đang ngồi trầm tư trong không gian vô cùng tĩnh lặng. Thiếu niên tuy có vóc dáng một bạch diện thư sinh nhưng diện mạo khôi ngô tuấn tú, đặc biệt là song mục ẩn chứa một nghị lực kiên cường cũng như vẻ đoan chính.

Ba bóng đen tiếp cận thư lâu thì dừng bước do dự, không một ai dám khinh động tiến vào trong, và ngay lúc đó thì bạch y thiếu niên háng giọng rồi lớn tiếng nói:

- Ba vị đã đến sao không mau vào?

Ba bóng đen đưa mắt nhìn nhau rồi lặng lẽ cất bước đi vào. Nhờ ánh đèn có thể nhận ra người đi đầu là một lão nhân mặc hoàng y, đầu không một sợi tóc, thì ra là một đại hòa thượng. Kế tiếp theo là một trung niên mặc thanh bào, bên hông đeo trường kiếm, giữa ngực áo có hình tượng âm dương, thì ra đây là một trung niên đạo trưởng.

Cuối cùng là một tục gia thiếu niên chừng hai mươi, hai mốt, toàn thân mặc thanh y, diện mạo khá đĩnh đạc khí phái, xem ra như một công tử - nếu không là con nhà Vương tôn vọng tộc thì cũng là đệ tử danh môn chính phái.

Sau khi ba vị khách không mời mà đến giữa đêm thâu này được bạch y thiếu niên mời ngồi thì đại hòa thượng lên tiếng trước:

- Bàn tăng đến từ Tung Sơn Thiếu lâm tự, pháp hiệu Thiên Y, đương đêm đến quấy rầy tiểu thí chủ thất đắc tội, đắc tội!

Bạch y thiếu niên mỉm cười một cách tự nhiên và nói:

- Đại sư chớ khách khí. Các vị từ xa đến Tản Hoai này nếu không phải để thưởng thức thú phong nguyệt thì chắc là có chuyện quan trọng? Chỉ cần yêu cầu của các vị không thái quá thì vẫn sinh sẽ...

- A di đà Phật....

Thiên Y hòa thượng niệm Phật hiệu rồi nói:

- Tiểu thí chủ hiểu lầm rồi, bàn tăng đến đây là muốn thỉnh cầu tiểu thí chủ tiết lộ chút thiên cơ, chỉ giúp cho bàn tăng phương hướng thất tung của tề chương môn Đại sư. Nếu may mắn được như vậy thì tề tự nguyện cầu kinh chúc phúc cho tiểu thí chủ bảy ngày bảy đêm để gọi là chút lòng báo đáp!

Bạch y thiếu niên không nói gì mà chỉ thở dài một hơi rồi dịch mục quang nhìn sang trung niên đạo trưởng, có ý chờ đạo nhân này nên tiếng. Quả nhiên trung niên đạo nhân không chút chặmn trễ, lão vội háng giọng rồi khai triển ngay:

- Bàn đạo là Võ Đương Phi Vân Tử, vì truy tìm sự thất tung của một vị trưởng lão trong bản phái mà đến đây thỉnh giáo thí chủ, nếu may mắn được trợ giúp thì bàn đạo nguyện đem ba viên Tiểu Hoàn Đan dâng tặng gọi là chút lòng thành đa tạ!

Bạch y thiếu niên không có chút phản ứng gì trên sắc diện, tục hồ như căn bản chàng không biết Tiểu Hoàn Đan là vật gì!

Thiên Y Đại sư khẽ niệm Phật hiệu rồi nói:

- Thật là một lễ vật quý báu, công năng của Tiểu Hoàn Đan có thể cải tử hoàn sinh đấy!

Lúc này sắc diện của Bạch y thiếu niên mới hơi biến đổi, chàng vẫn không lên tiếng mà chỉ dịch mục quang nhìn sang thanh y thiếu niên chờ người này khai khẩu - Tại hạ là Giang Hào - Tổng trại Động Đình

Ngạn Sơn, gia phụ là Tổng trại chủ Động Đình Thập Nhị trại...

Thanh y thiếu niên chưa nói hết thì Bạch y thiếu niên đã ngắt lời và nói tiếp:

- A, tại hạ biết rồi, thì ra huynh đài là Giang tam công tử của Động Đình Hồ!

Giang Hào liền cung thủ nói:

- Chút tiểu danh cũng được huynh đài để tâm, thật là vinh hạnh, lần này tại hạ nam lai có mang theo năm vạn lượng ngân phiếu, chỉ cần huynh đài cho biết phương hướng của gia phụ đã đi thì tại hạ xin dâng tặng.

Bạch y thiếu niên mỉm cười nói:

- Ba vị không nói chơi đấy chứ?

Thiên Y Đại sư liền nói:

- A di đà Phật! Đây là đại sự thì há có lý nào lại nói chơi được sao? Bàn tăng đến đây thực lòng là muốn thỉnh giáotiểu thí chủ về...

Bạch y thiếu niên liền ngắt lời nói:

- Có lẽ Đại sư nhầm người rồi chăng? Văn sinh chỉ là người đọc thi thư thì làm thế nào can thiệp vào chuyện đại sự trong giang hồ được?

Giang Hào liền nói:

- Giang mỗ đến đây là có người chỉ đường cho, mong huynh đài tiết lộ chút thiên cơ thì lập tức dâng tặng lễ vật rồi đi ngay, tuyệt không có ý làm phiền huynh đài!

Bạch y thiếu niên nói:

- Tại hạ không phải là người trong võ lâm và cũng không hiểu chuyện trong võ lâm, tuy nhiên do đi đây đi đó nhiều nên cũng nghe được vài

điều trong giang hồ. Còn như Chưởng môn Thiếu Lâm tự, trưởng lão Võ Đang, Tổng trại chủ Động Đình Minh thì tại hạ chưa có phúc nhân diện kiến bao giờ.

Giang Hào tiếp lời:

- Thiếu Lâm tự là Thái sơn bắc đầu trong võ lâm, Chưởng môn Thiếu Lâm tự có thể nói là dương kim đệ nhất nhân, phái Võ Đang kiếm thuật tinh tuyệt có thể xem là đại kiếm phái đứng đầu trong giang hồ, tổng trại chủ của Động Đình thập nhị trại có thể nói là nhân vật có ảnh hưởng nhất nhì ở Giang Nam thất tỉnh. Ba nhân vật có đức cao vọng trọng, uy danh lừng lẫy như vậy mà chỉ một đêm đến Tần Hoài đã thất tung lạc tích như vậy thì quả thật là chuyện chưa từng nghe bao giờ. Hôm nay Giang mỗ và hai vị đạo sư, đạo trưởng này đến đây thỉnh giáo huynh đài cũng là chuyện tự hạ mình lắm rồi, lẽ ra huynh đài phải cảm thấy vinh hạnh mới đúng chứ?

Bạch y thiếu niên gật đầu nói:

- Đúng vậy, đối với tại hạ mà nói, thì quả thật đây là một vinh hạnh lớn lao, nhưng đối với ba vị chưởng môn của các quý phái mà nói thì hình như hơi có vẻ thất kính đấy. Chẳng phải ba vị đó đều là nhân vật có võ công cái thế sao?

Giang Hào nói ngay:

- Không sai, bọn họ đều là nhân vật đứng đầu của một phái thì tất nhiên võ công cũng cao cường quán tuyệt.

Bạch y thiếu niên liền mỉm cười nói:

- Thế tại sao bỗng nhiên bọn họ lại thất tung? Người có võ công cao cường như vậy thì ai đủ bản lĩnh để câu thúc bọn họ? Tam công tử, tại hạ là một thư sinh chuyên đọc kinh thư thì làm sao có thể giao du với những nhân vật đức cao vọng trọng như vậy?

Vả lại tại hạ làm gì có bản lĩnh để câu thúc bọn họ?

Giang tam công tử nghe vậy thì ngớ người, nhất thời không biết phải nói thế nào.

Bạch y thiếu niên lướt mục quang nhìn sang Thiên Y hòa thượng và Phi Vân Tử rồi nói:

- Đại sư và đạo trưởng đều là người có kiến văn quảng bác, vậy tất nhiên là nhận ra lời nói chân thành của văn sinh, xem ra ba vị đã bị người ta lừa rồi. nếu kẻ chỉ đường cho ba vị không phải là hạng thị phi thì cũng là người có tâm địa sâu độc. Việc gì cũng có căn nguyên của nó, sao ba vị không tìm kẻ chỉ đường hỏi cho ra lẽ?

Giang Hào khẽ gật gật đầu, chàng là người rất dễ nổi nóng nhưng cũng rất dễ bị thuyết phục.

Thiên Y đại sư trầm ngâm một lát rồi nói:

- Tiểu thí chủ có biết võ công không?

Bạch y thiếu niên lắc đầu nói:

- Văn sinh xưa nay chuyên đọc thi thư, đáng tiếc là lúc này ba vị không có tâm thưởng thức nên không thể nào thi triển sở trường!

- A di đà phật! - Thiên Y đại sư niệm phật hiệu rồi nói:

Việc đã đến nước này xin lượng thứ cho bản tăng nói thẳng, dưới mắt của bản tăng thì sự tinh thâm về nội công của tiểu thí chủ e rằng bản tăng cũng khó bì kịp!

Phi Vân Tử liền tiếp lời:

- Còn một chuyện rất quan trọng nữa, người chỉ đường cho bọn bản đạo tuyệt không thể nói dối, người đó danh chấn giang hồ, nhất ngôn cửu đỉnh, vả lại đại sư, bản đạo và Giang tam công tử đều không phải là người dễ tin và dễ bị lừa!

Bạch y thiếu niên thản nhiên hỏi:

- Người đó là ai? hán ta nói một thư sinh như văn sinh đây mà có thể liên quan đến ba nhân vật kinh thiên động địa như thế à?

Phi Vân Tử liền nói:

- Không phải vậy, người đó chỉ bảo bọn bản đạo đến gặp thí chủ hỏi thăm tin tức, do vậy bọn bản đạo mới thành ý mang lễ vật đến đây, chỉ cầu xin thí chủ chỉ rõ đường ba vị chưởng môn đã đi qua thì bọn bản đạo lập tức dâng tặng lễ vật rồi đi ngay!

Đột nhiên Giang Hào đứng lên, vỗ bàn và lớn tiếng nói:

- Hình như bọn Giang mỗ đã bị lừa, huynh đài cũng là cao nhân đầy tuyệt kỹ phải không?

Bạch y thiếu niên mỉm cười nói:

- Cứ xem như tại hạ có luyện võ công thì đã sao nào! Điều đó có liên quan gì đến sự thất tung của ba vị chưởng môn kia? Các hạ chỉ nghe một câu không có căn cứ mà đến đây bức tại hạ nói ra tung tích của ba vị chưởng môn thì thật là ép người thái quá đấy!

Phi Vân Tử nói:

- Không có một biện pháp nào để thí chủ nói ra bí mật này sao?

Bạch y thiếu niên chuyển động mục quang chậm rãi nhìn qua ba khuôn mặt của bọn Thiên Y đại sư rồi nói:

- Có đấy! Nhưng có tới hai điều kiện, thứ nhất dù các vị có phải chịu cực hình thế nào cũng tuyệt đối không được tiết lộ thân phận của vãn sinh.

Thiên Y đại sư liền nói:

- Điều đó là đương nhiên, xin có Phật tổ chứng giám, lão nạp tuyệt sẽ không tiết lộ thân phận của tiểu thí chủ, xin tiểu thí chủ yên tâm!

Phi Vân Tử tiếp lời:

- Bản đạo đầu có thể rơi, máu có thể chảy nhưng tuyệt đối không tiết lộ bí mật đêm nay!

Bạch y thiếu niên nhìn sang Giang Hào và nói:

- Giang tam công tử niên kỷ đang độ thanh xuân, một khi thân bị rơi vào hiểm cảnh thì sợ rằng định lực... ..

Giang Hào cắt lời nói ngay:

- Nực ười, Giang mỗi một lời đáng ngàn vàng, thà cam chịu đầu rơi trong vòng năm bước nhưng tuyệt đối không tiết lộ một chữ, xin huynh đài hãy nói điều kiện thứ hai đi!

Bạch y thiếu niên tỏ vẻ tin tưởng, chàng khẽ gật đầu rồi nói tiếp:

- Điều kiện thứ hai khó hơn một chút, ba vị có thể không chấp nhận, điều này vẫn sinh không miễn cưỡng.

Thiên Y đại sư liền nói:

- Bọn lão nạp đến đây là thành tâm thỉnh giáo, tiểu thí chủ muốn thế nào xin cứ nói rõ ra! Chỉ cần việc đó bọn lão nạp có khả năng làm được thì tuyệt không chối từ.

Bạch y thiếu niên gật đầu nói:

- Vẫn sinh đã sớm nhuốm hồng trần trên người nên tuyệt đối khó có thể thành Phật được, do vậy không cần các vị cầu kinh chúc phúc. Tiểu Hoàn Đan có khả năng cải tử hoàn sinh thì quả là phẩm vật cực quý nên vẫn sinh cũng không dám nhận. Còn như năm vạn ngân phiếu là một số lượng quá lớn, tuy nhiên đối với một nho sinh như vẫn sinh thì quả thật cũng không mấy đắc dụng nên đành kính tạ thôi!

Thiên Y đại sư ngạc nhiên hỏi:

- Thế thí chủ không muốn nhận lễ vật gì cả, vậy thì rốt cuộc muốn điều gì?

Bạch y thiếu niên mỉm cười nói:

- Ba vị đã nhận ra vẫn sinh có học võ công, vậy thì vẫn sinh chỉ cần tất cả võ công của ba vị.

Yêu cầu thật quá bất ngờ khiến cho ba người đều bất giác sửng sờ trong nhất thời.

Hồi lâu sau Thiên Y đại sư mới chậm rãi nói:

- Võ công như thế nào? Bằng cách nào mới đáp ứng được yêu cầu của tiểu thí chủ?

Bạch y thiếu niên mỉm cười đáp:

- Rất đơn giản, chỉ cần đại sư truyền khẩu quyết và phương pháp luyện cho văn sinh là được. Tuy nhiên....học cái gì là do văn sinh tự tuyển chọn!

Thiên Y đại sư nói:

- Võ công của Thiếu Lâm Tự rất phức tạp, một người luyện cả đời cũng không thể học được hai, ba phần mười, do vậy sợ rằng yêu cầu của tiểu thí chủ lão nạp khó lòng cung ứng.. Bạch y thiếu niên cười ha hả rồi nói:

- Thất thập nhị tuyệt kỹ của Thiếu Lâm Tự tuy đa dạng và phức tạp nhưng bất kỳ cao tăng nào trong hàng chữ “Thiên” đều luyện được ba đến năm phần mười. Đại sư là nhân tài kiệt xuất trong hàng chữ “Thiên” và là người chủ trì Đạt Ma viện thì thành tựu tất nhiên phải cao hơn người khác rồi!

Thiên Y đại sư bất giác sửng sờ người, thì ra không ngờ đối phương biết quá rõ về mình.

Bạch y thiếu niên nói tiếp:

- Văn sinh muốn học Kim cương chỉ của Đại sư, tuy nhiên đại sư không cần vội quyết định, hãy thông thả suy nghĩ rồi hãy trả lời.

Chàng dịch mục quang nhìn sang Phi Vân Tử rồi nói tiếp:

- Vô Đương tam tử, đạo trưởng tuy danh đứng sau cùng, niên kỷ lại trẻ nhất nhưng về tuyệt kỹ thì lại là nhân vật đứng đầu, văn sinh muốn

học Phá thiên tam kiếm của Đạo trưởng.

Phi Vân Tử cũng ngăn người, nhất thời á khẩu không biết phải nói gì.

Bạch y thiếu niên lại nói:

- Đừng vội, đừng vội! Đạo trưởng hãy từ từ suy nghĩ, cổ nhân có nói mua bán bất thành nhân nghĩa tại mà!

Chàng dịch mục quang nhìn qua Giang Hào và mỉm cười nói:

- Tam công tử, Bách bộ thần quyền của lệnh tôn danh chấn giang hồ, thiên hạ không ai là không biết nhưng tuyệt không có ai luyện thành, như vậy bên trong tất có sự ảo diệu đặc biệt, tam công tử truyền cho tại hạ Bách bộ thần quyền nhé!

Giang Hào liền khoát tay, nói:

- Bách bộ thần quyền là bí truyền của Giang gia, mỗi đời chỉ truyền cho một người, tại hạ làm thế nào đủ tư cách truyền cho huynh đài được?

Bạch y thiếu niên mỉm cười nói:

- Tính mạng của lệnh tôn không đáng giá hơn Bách bộ thần quyền sao? Thực lòng mà nói, tuyệt nghệ của ba vị thất tung đều tinh thâm hơn các vị ở đây, chỉ cần trong thời gian ba tháng, thì nhất định sẽ bị người ta tra ép ra vì đối phương muốn bảo mật nên tính mạng của ba vị chưởng môn thất tung đó e rằng cũng khó bảo toàn. Tam công tử, việc quan trọng như thế chớ nên quyết định vội, hãy suy nghĩ cho kỹ rồi hãy trả lời cũng không muộn!

Giang Hào thở dài đánh sượt một tiếng rồi cố nén khí hận đang sục sôi trong lòng, chàng cúi đầu suy nghĩ mà không nói gì. Tuy mấy lời của Bạch y thiếu niên nói với Giang tam công tử nhưng Thiên Y đại sư và Phi Vân Tử cũng cùng một cảnh ngộ nên đều rõ sự tình, mục đích của đối phương không chế ba vị chưởng môn kia là muốn bức ba vị này giao võ công tuyệt kỹ ra.

Sau một hồi trầm ngâm suy nghĩ thì Thiên Y đại sư lên tiếng trước:

- Quả thật lão nạp nghĩ không thông, dương kim võ lâm có nhân vật nào lại đủ bản lĩnh bắt sống tặc chưởng môn chứ? Huống hồ còn có Long đạo trưởng của Võ Đang, Giang tổng trại chủ của Động Đình Minh....

Bạch y thiếu niên nói:

- Đúng, ba vị đó quả thực là rất uy mãnh, tập trung mười bảy, mười tám cao thủ hàng đệ nhất trên giang hồ cũng chưa chắc đánh bại một trong ba vị đó. Nhưng nếu dùng ám kế thì sự việc hoàn toàn khác.

Giang Hào tiếp lời:

- Phóng mắt nhìn vào giang hồ thử hỏi kẻ nào có được phần bản lĩnh đó?

Bạch y thiếu niên điềm nhiên nói:

- Tam công tử, sự thực là sự thực, đã dám động đến ba vị chưởng môn đó thì tất nhiên cũng không phải là hạng tầm thường và thực lực không phải là yếu nhược. Văn sinh thà đắc tội với các vị chứ không muốn đắc tội với bọn họ chút nào!

Giang Hào lạnh giọng nói:

- Cái gì? Lẽ nào bọn tại hạ giết không nổi huynh đài?

Bạch y thiếu niên thản nhiên nói:

- Cũng có thể, bởi vì ba vị đến tìm văn sinh đều muốn động ngôn chứ không ai muốn động thủ. Vả lại dù ba vị liên thủ giết chết văn sinh thì cũng không hay ho gì, nếu tin này truyền ra giang hồ thì còn gì là thanh danh võ lâm bắc đẩu Thiếu Lâm Tự, còn gì là Võ Đang hiệp nghĩa, còn gì là thanh danh của Động Đình Minh uy trấn một vùng Nam thất tỉnh?

Cách nói ba người liên thủ giết một người không hay ho gì là rõ ràng muốn ám chỉ nếu một đối một thì chưa chắc có thể làm gì được nhau, hoặc chí thiếu thì một đối một cũng không có gì phải sợ.

Giang Hào nghe vậy thì nộ khí phát tiết, chàng đứng đùng nổi giận quát lớn:

- Khẩu xuất cuồng ngôn! Người muốn học Bách bộ thần quyền thì trước tiên hãy ném thử mùi vị một quyền của ta đã!

Vừa nói Giang Hào vừa vung hữu quyền đánh thẳng tới, một đạo cuồng phong như sóng cuộn nhằm chính diện Bạch y thiếu niên ập đến. Bách bộ thần quyền có thể cách không đả ngư ngoài một trượng, lúc này khoảng cách giữa Giang Hào và Bạch y thiếu niên không đầy năm thước thì quả thật muốn tránh né không phải là chuyện dễ.

Thế nhưng thân pháp của Bạch y thiếu niên vô cùng ảo diệu, quyền phong gần tới thì chàng ngửa người ra sau, song cước vẫn dán chặt tại chỗ. Khi quyền phong lướt qua thì chàng ngồi bật dậy tức thì, thủy chung không dịch động một tấc nào. Liền sau đó là một tiếng ầm vang lên ở phía sau, bức tường phòng bị quyền phong đánh vỡ một mảng, nhất thời bụi đá bay tứ tung.

Bạch y thiếu niên vừa ngồi ngay ngắn lại vừa mỉm cười nói:

- Bách bộ thần quyền quả nhiên danh bất hư truyền! Nhưng nếu có thể phát quyền vô thanh thì có lẽ đã lấy mạng tại hạ rồi.

Giang Hào như bị chạm đến chân hỏa, chàng quát một tiếng rồi đứng lên định xuất quyền đánh tiếp nhưng Thiên Y đại sư đã dịch bước đến ngăn cản và nói:

- Tam công tử, tạm thời hãy bớt nóng, việc gì cũng có thể thương lượng được mà!

Giang Hào thầm biết hôm nay mình đã gặp phải kinh địch, nếu Thiên Y và Phi Vân Tử không trợ thủ thì chưa biết ai sẽ bại dưới tay ai. Do vậy chàng cố nén khí hận rồi nói:

- Đại sư còn không thấy sao? Rõ ràng tên này cùng bọn người bắt cóc ba vị chưởng môn đồng bọn với nhau! Trước tiên hãy cầm giữ hắn rồi tra khảo sau, tại hạ không tin là hắn mình đồng da sắt!

Bạch y thiếu niên tỏ ra vô cùng trầm tĩnh, chàng vẫn thản nhiên nói:

- Giang tam công tử, tại hạ có thể tự tuyệt mà chết và như thế thì đoạn công án này vĩnh viễn chìm vào bí mật trong giang hồ. Những điều lợi hại trong đó tại hạ đã nói rõ, khi tuyệt kỹ của ba vị chưởng môn kia xuất hiện trên giang hồ thì đó cũng chính là lúc bắt đầu cho một trường kiếp nạn của võ lâm. cần phải nói rõ thêm một chút, sở dĩ tại hạ không muốn nói tông tích của ba vị quý chưởng môn là vì quả thật tại hạ rất sợ chết. Tại hạ tin rằng bọn họ sẽ rất nhanh chóng điều tra tìm ra được tại hạ là người tiết lộ bí mật. Do vậy một khi tại hạ nói ra thì có nghĩa là sinh mạng của tại hạ đã được định, trừ phi các vị truyền cho tại hạ tuyệt kỹ của quý môn phái, tại hạ sẽ ản thân khổ luyện, có như thế may ra mới tự bảo vệ được.

Thiên Y đại sư liền nói:

- Rất có lý! Lão nạp đã học qua Kim cương chỉ và quyết định sẽ truyền cho tiểu thí chủ. Tuy nhiên trước tiên lão nạp muốn thỉnh giáo một chuyện chẳng hay tiểu thí chủ có đồng ý trả lời không?

Bạch y thiếu niên nói:

- Đại sư thử nói ra xem! nếu có thể trả lời thì văn sinh sẽ không từ chối.

Thiên Y đại sư chậm rãi nói:

- Tiểu thí chủ nói là suốt ngày chuyên đọc thi thư nhưng tai mắt nhạy bén quả thật kinh người, ngay cả lai lịch của bọn lão nạp đây mà tiểu thí chủ cũng nắm rất rõ ràng. Lão nạp vốn dĩ rất ít khi rời khỏi Thiếu Lâm tự nên muốn hỏi làm thế nào mà tiểu thí chủ có được khả năng đó?

Bạch y thiếu niên nói:

- Điều này là do văn sinh sai lầm quá trầm trọng, một phần vì trẻ tuổi không biết thâm tàng bất lộ nên thực hiện giao dịch quá lộ liễu và điều đó không qua được mắt lão mũi trâu Tri Cơ Tử...

Nói đến đây bỗng nhiên chàng nghĩ Phi Vân Tử cũng là một vị đạo trưởng nên bất giác đỏ mặt và gượng cười chống chế.

Thiên Y đại sư liền nói:

- Như vậy là tiểu thí chủ đã sớm biết...

Bạch y thiếu niên không chờ lão hòa thượng nói hết câu mà cắt lời nói tiếp:

- Ngoài Tri Cơ Tử ra thì không một ai biết được thân phận của văn sinh. Đích thực lão ta là một nhân vật lợi hại, văn sinh chỉ đích thân tham gia một cuộc giao dịch mà đã bị khám phá ra bí mật và từ đó khiến các vị truy tìm đến Tàn Hoài này.

Chuyện giang hồ phức tạp như vậy nên khiến một nhân vật ít hành tẩu như Thiên Y đại sư nghe vậy thì cảm thấy mờ mịt như đi trong mây, lão khẽ thở dài rồi nói:

- Tiểu thí chủ còn hành nghề mua bán à? Chẳng hay là mua hàng hóa gì?

Bạch y thiếu niên mỉm cười nói:

- Mua bán tin tức! Trên giang hồ có một tổ chức gọi là Bạch các môn, đại sư không biết sao?

Thiên Y đại sư “à” một tiếng rồi nói:

- Hình như lão nạp đã nghe nói nhưng sự thực bên trong thế nào thì không được rõ lắm.

Bạch y thiếu niên trầm ngâm một lát rồi nói:

- Việc đã đến nước này thì văn sinh cũng xin nói cho ba vị hay, tổ chức của bọn văn sinh chuyên dò hỏi các bí mật trên giang hồ làm sinh nghiệp. Nhân số tuy không nhiều nhưng bố trí rất rộng và hoạt động khắp nam thất bắc lục thập tam tỉnh. Đến đời của văn sinh thì chọn nam thất tỉnh làm trọng điểm, tai mắt bố trí khắp nơi, bất kỳ một luồng gió động như thế nào cũng không qua được tai mắt của bọn

văn sinh. Đương nhiên bọn văn sinh cũng có môn quy giới luật câu thúc nhưng không có một địa phương nhất định và hoạt động cũng rất cẩn thận. Do vậy, trên giang hồ tuy nghe nói có một tổ chức là Bạch Các Môn nhưng rất ít người tìm được bọn văn sinh ở nơi nào. Còn như Tri Cơ Tử có thể tìm được tông tích của văn sinh và chỉ cho các vị thì quả thật phải công nhận người này có chút thần thông hơn người, văn sinh dù có chết cũng rất khâm phục lão ta...

Ngừng một lát, Bạch y thiếu niên nói tiếp:

- Nhưng nghĩ đến ngày sau giang hồ đại biến, sát kiếp trùng trùng, không biết rồi đây bao nhiêu cao thủ tinh anh của võ lâm sẽ thọ nạn, do vậy mà văn sinh mới quyết định thay đổi chủ ý. Văn sinh quyết định nói ra nội tình là hy vọng sẽ tiêu trừ được một trường sát kiếp, đại thể là như vậy. Bây giờ xin ba vị tự quyết định lấy.

Cũng là Thiên Y đại sư khai khẩu trước, lão niệm “A di đà phật!” rồi hỏi:

- Dám hỏi cao danh quý tánh của tiểu thí chủ để tiện xưng hô?

Bạch y thiếu niên trầm ngâm suy nghĩ hồi lâu rồi gật đầu, nói:

- Được! Bây giờ không cần che giấu thân phận nữa, văn sinh họ Bạch, đơn danh là Linh, nhưng do hành tung bất định nay đây mai đó nên người trong Bạch Các Môn tặng cho mỹ danh là Bạch Trường Phiêu. Các vị muốn gọi thế nào cũng được!

Thiên Y đại sư đồng dục tuyên bố:

- Được! Lão nạp quyết định truyền Kim cương chỉ cho Bạch tiểu thí chủ!

Phi Vân Tử tiếp lời:

- Phá thiên tam kiếm tuy là tuyệt kỹ chấn sơn của tộ phái nhưng trước tám lòng vì đại nghĩa của thí chủ quả thật khiến bản đạo vô cùng cảm động, do vậy, dù bản đạo có bị trừng phạt bởi môn quy cũng quyết định truyền thu cho tiểu thí chủ!

Giang Hào đứng lên cung thủ, nói:

- Bách bộ thần quyền tại hạ chỉ mới luyện được ba thành hỏa hầu nhưng phương pháp luyện và khẩu quyết đều nằm lòng, do vậy tại hạ sẽ giảng giải rõ ràng cho huynh đài, ngày sau bất luận gia pháp có xử trí thế nào thì tại hạ cũng cam chịu!

Bạch Trường Phiêu cung thủ đáp lễ và nói:

- Văn sinh đã không nhìn sai, quả nhiên ba vị đều có khí huyết anh hùng! Tuy Bạch Các môn là một tổ chức không được quang minh chính đại lắm nhưng bọn văn sinh quan niệm thị phi rất rạch ròi. Chỉ có một điều lúc này không thể giải thích nhiều, thời gian là vàng ngọc, không biết vị nào có thể tiến hành trước đây?

Thiên Y đại sư nói:

- Theo ý của lão nạp thì cả bốn chúng ta nên cùng luyện chung với nhau. Chuyến này ba người bọn lão nạp đã đồng hành thì có nghĩa là đã rơi vào cạm bẫy đồng sinh cộng tử, lão nạp mong Phi Vân Tử đạo hữu cùng Giang tam công tử đều luyện Kim cương chỉ một thể.

Bạch Trường Phiêu nói:

- Tắm lòng khoáng đạt của đại sư thật khiến cho văn sinh kính phục vô cùng!

Phi Vân Tử tiếp lời:

- Phá thiên tam kiếm đã có thể phá lệ truyền cho một người ngoài thì hà cớ gì Đại sư và Giang tam công tử không thể cùng luyện? Sau khi học thuộc khẩu quyết thì các vị có thể ứng dụng vào đao pháp thi triển cũng được!

Giang Hào cũng hưởng ứng theo:

- Đạo sư và đạo trưởng đã quyết như thế thì có lý nào Giang Hào này lại tỏ ra ích kỷ? Với công lực của nhị vị tiên bối, sau khi học xong Bách bộ thần quyền thì nhất định uy lực sẽ vượt xa văn bối rồi!

Bạch Trường Phiêu nói:

- Nơi này không thể lưu lại lâu, chúng ta phải tìm đến một nơi ẩn mật để chuyên tâm luyện tập, với những tuyệt kỹ quán tuyệt võ lâm của quý môn phái thì sợ rằng muốn học thuộc khẩu quyết cũng đã mất ba, bốn ngày rồi.

Thiên Y đại sư nói:

- Củ yếu là vận dụng sự ảo diệu trong tuyệt kỹ, nhưng nói thì dễ mà luyện thì rất khó, chỉ ít phải mất vài ba ngày mới có thể học một cách thuần thục được.

Phi Vân Tử tiếp lời:

- Phá thiên tam kiếm là môn kiếm pháp biến hóa khôn lường, người thông minh có thể lĩnh hội trong hai, ba ngày nhưng cũng có người mất mấy tháng mà chỉ học thuộc được một chiêu thức. bản đạo thấy Bạch thí chủ trí tuệ hơn người, căn cơ võ công cũng rất thâm hậu nên có thể lĩnh hội không mấy khó khăn.

Bạch Trường Phiêu nói:

- Văn sinh biết, sư phụ đưa đệ tử nhập môn nhưng thành tựu tu luyện thế nào là tùy tư chất mỗi người. Vả lại luyện những môn tuyệt kỹ này ngoài sự khổ công ra còn phải có ba phần cơ duyên và một chút tuệ căn, nhưng bất luận thế nào thì dục tốc cũng bất đạt. Thôi bây giờ chúng ta phải rời khỏi nơi này, xin ba vị theo văn sinh!

Lời vừa dứt thì Bạch Trường Phiêu lập tức đứng lên và cất bước ra khỏi thư lâu, Thiên Y đại sư, Phi Vân Tử đạo trưởng và Giang tam công tử đều lần lượt theo sau không một chút chậm trễ. Bốn bóng người bắt đầu thi triển thuật dạ hành lướt đi trong màn đêm mênh mông bất tận. Tuy phải xuyên qua núi cao rừng rậm mà đi nhưng Bạch Trường Phiêu vẫn lướt đi như trên bình địa. Lúc này bọn Thiên Y đại sư mới phát hiện khinh công của chàng tuyệt không kém ba người, mặt khác dường như chàng rất quen thuộc lộ trình nên trong đêm tối mà phóng đi như bay, cước lực quả nhiên phi phàm.

Bọn Thiên Y đại sư phải tập trung tinh thần bám theo, không ai dám

nói một câu hay lơ đãng nhìn ra xung quanh.

Hồi 2

Thảo Lư Bí Mật

Sau một lộ trình vượt núi xuyên rừng khá xa thì bỗng nhiên Bạch Trường Phiêu dừng bước giữa một cánh rừng rậm rạp bên gốc cây đại thụ, chàng ngẩng đầu nhìn trời rồi nói:

- Đã qua canh tư rồi, trong hai canh giờ vừa qua chúng ta đã đi hơn bảy mươi dặm đường, tuy không gọi là xa nhưng do trèo non vượt suối, tẩu hoang lâm hành dã lãnh nên cũng cần nghỉ chân một lát ăn uống chút gì rồi hãy tính tiếp.

Giang Hào ngạc nhiên thầm nghĩ:

“Giữa rừng sâu thế này thì có gì để ăn? Không lẽ phải đi săn dã thú chẳng?”.

Ý nghĩ chưa dứt thì đã thấy Bạch Trường Phiêu đưa tay đẩy một cái, theo đó một cánh cửa đột nhiên mở ra. Mọi người định nhìn kỹ thì ra đây là một căn nhà nhỏ có hai gian dựng tạm bên mấy gốc đại thụ, điều đặc biệt là bên ngoài đều được che đậy bởi những lớp vỏ cây nên thoạt nhìn rất khó nhận ra. Bên trong căn nhà cỏ rất sạch sẽ lại không có mùi ẩm thấp, rõ ràng nơi này thường có người tới lui quét dọn.

Bạch Trường Phiêu thản nhiên đưa tay mới và nói:

- Nơi này chỉ có một chiếc giường và bốn chiếc ghế tre, mời các vị cứ tự nhiên nghỉ ngơi, vãn sinh đi làm một vài món để ăn đây! tạm thời tuyệt không để cho bất kỳ ai phát hiện ra nơi này, vì thế nên không thể chong đèn, mong các vị chịu vất vả một chút.

Thiên Y đại sư thầm nghĩ:

- Nơi này vừa bí mật cửa yên tĩnh, quả nhiên là một nơi nấu thân rất lý tưởng.

Xem ra tiểu thí chủ này không những giỏi về thuật phiêu hành mà còn

có thân phận rất cao. Đã phải truyền Kim cương chỉ cho hắn thì tại sao ta không cố gắng truyền thêm ít nhiều võ công khác cho hắn?

ý niệm chợt phát trong đầu nhưng Thiên Y đại sư chưa kịp nói ra thì Bạch Trường Phiêu đã biến mất ra ngoài căn nhà cỏ. Ba người ngồi vận khí điều tức trong thời gian chừng cạn tuần trà thì Bạch Trường Phiêu đã mang thức ăn và cơm vào, hương vị tỏa ra thơm ngát. Trong bốn đĩa thức ăn thì đã có ba đĩa là đồ chay toàn rau xanh còn một đĩa đầy thịt nhưng không rõ là thịt gì. Sau khi thiết đặt thức ăn lên bàn xong thì Bạch Trường Phiêu mỉm cười, nói:

- Vì để bảo mật nên bọn vẫn sinh không dám trồng rau, đây toàn là những loại rau rừng hoang dã, tuy nhiên xin đảm bảo với các vị là tuyệt đối không có độc.

Thiên Y đại sư, Phi Vân Tử đạo trưởng và Giang tam công tử bất giác đưa mắt nhìn nhau tỏ vẻ ngạc nhiên, không phải bọn họ nghi ngờ trong thức ăn có độc mà là kinh ngạc trước sự khéo léo sắp đặt của một thư sinh như Bạch Trường Phiêu. Bạch Trường Phiêu cũng nhìn thấy được sự ngạc nhiên của đối phương nhưng chàng không vội giải thích, chờ mọi người ăn uống xong chàng mới nói:

- Không dám dẫu ba vị, vẫn sinh thường ngày đọc sách nên cũng cần những lúc thư giãn nên vào cánh rừng này trú ẩn vài ngày, sớm nghe chim ca vượn hú, tối nghe côn trùng hòa tấu, nhờ vậy mà lòng trở nên thanh thản hơn...

Thiên Y đại sư liền hỏi:

- Giữa rừng sâu bí mật này mà nhất cử nhất động của tiểu thí chủ tỏ ra khá cẩn thận, xem ra bên trong tất có nguyên nhân?

Bạch Trường Phiêu gật đầu, nói:

- Núi Chung Sơn này không lớn lắm, chỉ có vài ba nơi khả dĩ gọi là bí mật mà thôi. Hiện giờ lại có thêm Đỗ gia bảo muôn tìm chúng ta nữa, do vậy chỉ cần khinh suất một tí là sẽ bị bọn họ tìm đến ngay lập tức.

Giang Hào ngạc nhiên nói:

- Bảo chủ Đỗ Hạo Nhiên của Kim Lăng Đỗ gia bảo có giao tình rất thân với gia phụ, huynh đài có ân oán gì với bọn họ chăng?

Bạch Trường Phiêu nói:

- Chỉ là một sự hiểu lầm nhỏ thôi, tuy nhiên để bọn họ tìm đến thì rất phiền phức cho chúng ta!

Giang Hào nói tiếp:

- Chuyện Đỗ Gia bảo xin huynh đài cứ yên tâm, Giang mỗ tin rang Đỗ bảo chủ cũng phải nể mặt tại hạ vài ba phần!

Tuy Bạch Trường Phiêu không nghĩ như vậy nhưng chàng cũng nhẫn nại không nói lời phản bác mà mỉm cười nói:

- Nhưng tốt nhất là không để bọn họ tìm đến nơi này!

Thiên Y đại sư tiếp lời:

- Đúng! Bây giờ trời đã sáng rồi, chúng ta nên bắt đầu truyền thụ võ công thôi!

Nói đoạn lão hòa thượng bắt đầu đọc khẩu quyết Kim cương chỉ, tuyệt kỹ của Thiếu Lâm quả nhiên siêu phàm tuyệt tục, vừa khởi sự đã thu hút sự chú ý của Bạch Trường Phiêu, Phi Vân Tử và Giang Hào. Lão hòa thượng truyền thụ rất tỉ mỉ, không những đọc khẩu quyết và luyện Kim cương chỉ pháp mà ngay cả bảy chiêu Cầm long thủ và chưởng pháp nội gia Tiểu Thiên tinh cũng truyền thụ hết.

Ba ngày sau Thiên Y đại sư quan sát mọi người điều luyện thì thấy Bạch Trường Phiêu đều hấp thụ hoàn toàn, Phi Vân Tử lĩnh hội bảy, tám phần mười, Giang Hào chỉ học được năm, sáu phần. Qua ngày thứ tư thì đến lượt Phi Vân Tử truyền Tam tuyệt chiêu công địch trong Phá thiên tam kiếm là Thái cực tuệ kiếm. Do bộ kiếm thuật này quá thần kỳ và phức tạp nên sau ba ngày ba đêm giải thích mà Thiên Y đại sư chỉ lĩnh ngộ được hơn phân nửa, Phi Vân Tử phải dùng đến ngày thứ tư mới chú giải và diễn luyện xong toàn bộ kiếm pháp. Thế nhưng học xong chiêu cuối cùng thì đột nhiên Bạch Trường Phiêu tỏ ra một búng huyết rồi ngã xuống hôn mê bất tỉnh.

Giang Hào thấy vậy định xuất thủ nâng đỡ nhưng Thiên Y đại sư ngăn lại và nói:

- Tiểu thí chủ này mệt quá rồi, hãy cho hắn nghỉ ngơi tự điều tức một lát, không có vấn đề gì đâu!

Giang Hào liền nói:

- Văn bối giúp Bạch huynh đệ một tay cũng tốt vậy, văn bối có thể dùng nội lực giúp Bạch huynh đệ mau tỉnh lại mà!

Thiên Y đại sư kiên quyết nói:

- Không được động đến Bạch tiểu thí chủ, một khi động đến có thể khiến cho huyết mạch nghịch hành, muôn trợ giúp thì phải đợi Bạch thí chủ tỉnh lại rồi hãy giúp!

Phi Vân Tử nói:

- Thử nghĩ xem, Bạch thí chủ là người mệt nhất đấy, ngoài việc luyện võ công ra còn chiếu cố ngày ba bữa ăn cho chúng ta, chúng ta còn có thời gian nghỉ ngơi nhưng Bạch thí chủ thì chẳng có giây phút nào, thật là....

Thiên Y đại sư mỉm cười tiếp lời:

- Đạo huynh có muốn thành toàn cho Bạch thí chủ không?

Phi Vân Tử đáp:

- Bạch Các Môn tuy chuyên thăm dò các bí mật của các môn phái, hành nghiệp tuy không được quang minh chính đại nhưng gần trăm năm nay bọn họ tiết lộ một vài điều cơ mật, đã hai lần giúp cho giang hồ tránh được sát kiếp. Nếu lần này thực sự chỉ giúp chúng ta phương hướng của ba vị chưởng môn thì có thể gọi đây là một đại ân tình...

Giang Hào tiếp lời:

- Không chỉ ba môn phái chúng ta cảm kích mà các bằng hữu đồng đạo trên giang hồ cũng đều thừa nhận ân tình này. Nếu võ công của ba vị chưởng môn bị đối phương áp chế thu dụng thì phóng mắt ra võ lâm đương đại, thử hỏi có mấy ai là địch thủ? Ai có bản lĩnh cứu vãn trường sát kiếp này?

Phi Vân Tử gật đầu, nói:

- Do vậy bản đạo muốn tặng cho Bạch thí chủ một viên Tiểu Hoàn Đan, tuy nhiên công năng của một viên linh dược này bằng năm năm khổ luyện, vì vậy bản đạo không dám tự quyết mà muốn thương lượng cùng nhị vị.

Thiên Y đại sư gật đầu, nói:

- Bàn tăng tán thành!

Giang Hào tiếp lời:

- Việc đã đến nước này thì cũng nên đánh liều một chuyến, bồng nhiên vẫn bồi thấy viễn cảnh trước mắt thật gian nan, chuyến đi này phúc họa thật khó lường. nếu Bạch huynh đài có thể sớm luyện thành tuyệt kỹ trùng xuất giang hồ thì sẽ có nhiều trợ giúp cho đại cuộc.

Phi Vân Tử gật đầu rồi lấy trong đạo bào ra một chiếc bình ngọc, lão dốc ra tay hai viên Tiểu Hoàn Đan rồi cất bình ngọc vào người trở lại. Lúc này Bạch Trường Phiêu cũng vừa kinh tỉnh, chàng thấy y phục có vết máu thì gượng cười nói:

- Vãn sinh thật chẳng ra gì, để vãn sinh đi thay đổi y phục rồi làm cơm thết các vị.

Thì ra lúc này bóng tà dương đã khuất non tây, sắc trời dần buông màu hoàng hôn xám ngắt.

Phi Vân Tử bước lại cạnh Bạch Trường Phiêu và nói:

- Bạch thiếu hiệp không cần vội đi ăn cơm, cũng không cần vội thay y phục, bản đạo có hai viên Tiểu Hoàn Đan muốn tặng thiếu hiệp, bây

giờ hãy uống một viên trước, vận khí điều tức cho được lực đi vào kỳ kinh bát mạch rồi hãy đi thay y phục cũng không muộn. Bảy ngày sau uống tiếp viên thứ hai thì công lực tất sẽ bằng mười năm khổ luyện!

Bạch Trường Phiêu tỏ ra vô cùng cảm động, chàng nói:

- Người trong chính đại môn phái quả thật là chính nhân quân tử, văn sinh vô cùng cảm kích!

Nói đoạn chàng quỳ gối bái Phi Vân Tử một bái rồi mới tiếp nhận Tiểu Hoàn Đan và nói:

- Văn sinh đã lấy tâm tiểu nhân mà xét đoán lòng quân tử, đem bí mật ép buộc ba vị phải truyền tuyệt kỹ vậy mà ba vị vẫn lấy lòng độ lượng đối đãi với văn sinh như vậy, văn sinh tự nghĩ thấy hổ thẹn vô cùng. Bây giờ văn sinh xin nói cho ba vị về sự thất tung của ba vị chưởng môn...

Thiên Y đại sư liền khoát tay ngăn lại và nói:

- Khoan đã, khoan đã! Hiện tại không thể nói, một khi nói ra là không thể nào luyện được Bách bộ thần quyền, lão nạp ở Thiếu Lâm tự đã nghe chưởng môn phương trượng nói qua tuyệt kỹ của Giang lão thí chủ nên lòng ngưỡng mộ từ lâu rồi.

Bạch Trường Phiêu uống viên Tiểu Hoàn Đan vào rồi nói:

- Đại sư nói cũng phải, một khi nói ra thì tinh thần tất đại loạn, khi đó sẽ không còn lòng dạ đâu mà luyện tuyệt kỹ.

Nói đoạn chàng ngồi xuống tọa thiền và bắt đầu hành công vận khí. Sau khi vận khí đi khắp một vòng thân thể thì được lực bắt đầu phát huy tác dụng, chàng cảm thấy khí cơ vô cùng sung mãn và rất khác tình cảnh bình thường, chàng vô cùng cảm kích nhìn Phi Vân Tử muốn nói nhưng lại thôi.

Giang Hào đã sớm chuẩn bị phương pháp giải thích sự ảo diệu của Bách bộ thần quyền nên khi Bạch Trường Phiêu vừa điều tức vận khí xong thì chàng nói ngay:

- Bây giờ tinh thần của Bạch huynh đệ đã hồi phục, tại hạ xin đọc khẩu quyết và giải thích sự biến hóa của Bách bộ thần quyền cho các vị một lượt, sau đó sẽ diễn luyện qua một lần rồi các vị cứ theo đó mà tập luyện. Chỗ nào không rõ thì các vị cứ tự nhiên hỏi lại.

Bạch Trường Phiêu nói:

- Được, cứ tiến hành theo ý Giang tam công tử, nhưng e rằng đại sư và đạo trưởng phải nhẫn nhịn chịu đói vài canh giờ thôi.

Quả nhiên, do Bạch Trường Phiêu có Tiểu Hoàn Đan trợ giúp, công lực tăng lên gấp bội nên phối hợp với Bách bộ thần quyền xuất chiêu thật là ảo diệu, thành tựu không cần luyện tập lâu mà đã đạt đến trình độ xuất quyền vô thanh, đối phương bị đánh trúng mới phát hiện ra kinh đạo. Sau khi diễn luyện xong Bách bộ thần quyền thì Giang Hào đang lúc cao hứng nên cũng truyền thụ luôn Phong lôi thập nhị đao. Khi mọi việc kết thúc thì đêm đã bước sang canh ba, Bạch Trường Phiêu lập tức đi làm cơm, vì để bảo mật nên mọi người đành nhẫn nại sinh hoạt trong bóng đêm. Qua ngày hôm sau Giang Hào mang từng chiêu thức của Bách bộ thần quyền và Phong lôi thập nhị đao tái diễn luyện một lần nữa, khi mọi người nắm được căn bản của sự biến ảo trong tuyệt kỹ thì bóng tà dương đã lại ngả non tây.

Bạch Trường Phiêu đã sớm chuẩn bị một bình trà hương nên mỉm cười nói:

- Chúng ta vừa uống trà vừa nghe văn sinh nói rõ sự tình, ba vị nghe xong thì có thể lên đường ngay.

Giang Hào liền hỏi:

- Còn huynh đài thì sao? Chuyện Đổ gia bảo thì tại hạ tự tin có thể giúp huynh đài vài ba phần...

Bạch Trường Phiêu lắc đầu, nói:

- Các vị đều mang trọng trách trên người nên Trường Phiêu không dám làm phiền nữa. Một khi bí mật này được tiết lộ thì tại hạ cũng không thể an nhiên tự tại trở về Tàn Hoài, tuy nhiên tại hạ có mấy câu muốn nhắc nhở ba vị...

Thiên Y đại sư liền nói:

- Xin nói ra xem, lão nạp đang chờ nghe đây.

Bạch Trường Phiêu chưa kịp lên tiếng thì Phi Vân Tử đã cướp lời, nói:

- Chuyện này xem ra tựa như rất đơn giản nhưng càng nghĩ càng thấy phức tạp, do vậy phải phí không ít tâm cơ để an bày. Trong suốt mấy ngày qua mà bản đạo không thể nghĩ ra là làm thế nào đối phương có thể khiến cho ba vị chưởng môn cùng nhau xuôi Giang nam được chứ?

Bạch Trường Phiêu gật đầu, nói:

- Đúng! Đó là một đại âm mưu có kế hoạch rất toàn mỹ, do vậy các vị phải có kế hoạch chu đáo mới đối phó với địch nhân được. Thứ nhất, tuyệt đối không được khinh địch, có thể các vị sẽ lọt vào vòng mai phục của đối phương mà không hay biết. Thứ hai, trong ăn uống phải tuyệt đối cẩn thận, đề phòng có kẻ hạ độc. Thứ ba, nếu tá túc ở lữ quán, khách điểm thì tốt nhất là nên ở chung một phòng và thay phiên canh gác.

Hiện tại các vị còn phải hành động trong vòng bí mật, không được để lộ hành tung. Bởi vì, sau khi ba vị chưởng môn được đưa lên xe ngựa thì tuần mã phóng đi như bay, đến hôm nay thì sự việc đã gần ba tháng nên rất khó tìm được chính xác nơi ba vị chưởng môn bị giam cầm...

Giang Hào ngạc nhiên hỏi:

- Bạch huynh đệ không phải người đuổi theo sao? Bây giờ phải truy tìm một cách mù mịt như vậy thì e rằng...

Bạch Trường Phiêu tiếp lời:

- Tại hạ đã phái người đuổi theo và người này là một nhân vật rất có năng lực trong bản môn, xét về tam đại kỳ thuật trong bản môn cũng như thành tựu và trí tuệ thì người này tuyệt không dưới tại hạ. Đó

chính là tiểu sư muội của tại hạ, tên là Tiêu Hàn Nguyệt, tuy cô ta nhập môn sau tại hạ hai năm nhưng tài hoa hơn tại hạ gấp mười lần.

Cô ta vốn là hậu nhân của một phiêu sư, khi phụ thân cô ta bị bọn lục lâm thảo khấu giết hại thì cô ta mới được sáu tuổi và được gia sư cứu thoát. Sau mười năm học nghệ, đến bây giờ có thể nói là đã được chân truyền của bản môn, do vậy tuy gia sư chiếu theo môn quy mà truyền ngôi vị chưởng môn cho tại hạ rồi thoái ẩn giang hồ, nhưng về mặt thành tựu võ công thì sư muội của tại hạ tuyệt không kém tại hạ...

Thiên Y đại sư liền hỏi:

- Nghe tiểu thí chủ thuật chuyện bàn tăng cảm thấy hình như lệnh đại sư vẫn còn ở tuổi tráng niên, thế tại sao lại thoái ẩn sớm như vậy?

Bạch Trường Phiêu mỉm cười đáp:

- Đó là truyền thống xưa nay của bản môn, sau khi tân chưởng môn được lập thì nguyên chưởng môn có thể thoái vị thoát ly, không tham dự vào công việc của bản môn nữa. Tuy nhiên trên thực tế bọn vẫn sinh cũng không thể nào làm phiên nguyên chưởng môn được, bởi lẽ sau khi thoái vị thì nguyên chưởng môn lập tức phiêu du bất định, thiên hạ bao la thế này thì biết đâu mà tìm?

Phi Vân Tử nói:

- Đây thật là một quy định khá quái dị, trong quý môn còn có vị tiên nhân trưởng lão nào không?

Bạch Trường Phiêu đáp:

- Tiên nhân sư trưởng sau khi thoái vị có thể quay lại bản môn đảm nhiệm chức trưởng lão để ngầm trợ thủ cho bọn vẫn sinh. Nhưng đến ngày nay mà nói, bản môn đã truyền qua mười bảy đời song vẫn chưa có vị tiên nhân trưởng môn nào sau khi thoái ẩn mà quay trở lại lãnh nhiệm vụ trưởng lão. Vẫn sinh nghĩ, một người đã tự ẩn thân mấy mươi năm, quen với cuộc sống chân trời góc bể tự do tự tại thì rất ít khi muốn quay trở lại với công việc thế tục.

Giang Hào tiếp lời:

- Thảo nào Bạch chưởng môn lại trẻ tuổi như vậy, bây giờ chỉ cần Bạch huynh đệ lập một tân chưởng môn thì có thể thoái xuất khỏi Bạch Các Môn phải không?

Bạch Trường Phiêu gật đầu, nói:

- Chưởng môn nhân muốn thoái vị thì cố nhiên phải lập một tân chưởng môn, nhưng chưởng môn tiếp nhiệm cần phải có mười năm học nghệ trở lên, phải tinh thông tam đại kỳ thuật của bản môn, về nội công và võ công cũng phải quán tuyệt trong hàng đồng bối phận. Vả lại chưởng môn đương nhiệm muốn thoái vị phải quá tuổi tứ tuần, theo lịch đại chưởng môn của bản môn thì đã có hai vị chưởng môn là nữ nhân, do vậy nếu tiểu sư muội không có mệnh hệ gì thì đích thực vẫn sinh sẽ có cơ hội thoái vị sớm.

Tuy nhiên hiện giờ mọi việc đều rất khó nói trước được.

Thiên Y đại sư nói:

- Tiêu Hàn Nguyệt thật sự đã chết rồi sao? Thế gian đầy biến động, biết đâu lệnh sư muội vẫn còn tại thế?

Bạch Trường Phiêu buồn bã nói:

- Hy vọng rất mong manh! Lần thứ nhất khi tiểu sư muội chuyển tin về là đang truy theo tung tích của đối phương đến Hàng Châu, điều này vẫn sinh đã cảm thấy không đúng rồi. Lần thứ hai chuyển tin về nói rằng cỗ xe ngựa đã lên một chiếc thuyền lớn ở hàng Châu và hình như là đi ra biển, điều này vẫn sinh khẳng định là không đúng nên lập tức tự thân đuổi theo. Nhưng kết quả chỉ thấy không ít người của bản môn bị giết phơi thây trên đường quan đạo, thậm chí một số thương gia, lữ khách và võ lâm đồng đạo vô can cũng bất hạnh bị giết.

Thiên Y đại sư hỏi tiếp:

- Như thế để làm gì? Đối phương muốn biểu đạt điều gì chẳng?

Bạch Trường Phiêu gật đầu, nói:

- Đúng vậy! Đối phương muốn nói rằng thà giết làm hàng trăm người chứ tuyệt đối không để bí mật bị tiết lộ! Như vậy thì tiểu sư muội làm gì có cơ hội thoát mạng, đáng tiếc là cô ta chỉ mới mười sáu...

Chàng cố kiềm chế bi thương trong lòng nhưng hai khóe mắt vẫn rưng rưng ngấn lệ.

Giang Hào thở dài rồi nói:

- Bạch huynh đệ, nếu quả thật người đã chết thì không thể nào hồi sinh, xin chớ quá bi phẫn! Thù này, hận này bọn tại hạ nguyện sẽ giúp huynh đệ tìm ra và báo phục.

Bạch Trường Phiêu trấn định tinh thần rồi nói:

- Giang tam công tử nói rất đúng, tại hạ dù sao cũng phải lưu lại tâm thân để phục thù cho Tiêu Hàn Nguyệt. bây giờ đã được linh đan của Phi Vân Tử đạo trưởng trợ lực nên tại hạ nghĩ chúng ta sẽ nhanh chóng tái xuất giang hồ thôi. Nào, xin chư vị chú ý lắng nghe, kẻ chủ mưu bắt cóc ba vị chưởng môn chính là Cô Tô Mộ Dung Thế Gia...

Thiên Y đại sư kinh ngạc nói:

- Điều này...điều này không thể xảy ra được! Hai mươi năm trước Mộ Dung Thế Gia đã tuyên bố thoái xuất giang hồ, không xen vào chuyện ân oán trong võ lâm, hai mươi năm qua hình như đệ tử của Mộ Dung Thế Gia chưa từng xuất hiện trên giang hồ.

Bạch Trường Phiêu chậm rãi nói:

- Tân chủ nhân của Mộ Dung Thế Gia là Mộ Dung Trường Thanh đã tiếp nhận thân phận gia chủ từ mười năm trước, điều này đại sư không biết sao?

Thiên Y đại sư gật đầu, nói:

- Bàn tăng có biết, do gia chủ đời trước của Mộ Dung Thế Gia chết vì bệnh nan y nên không bày ra nghi lễ phúng điếu, Mộ Dung Trường

Thanh khi tiếp nhận chưởng môn cũng không mời võ lâm đồng đạo đến dự lễ và hai chuyện này chỉ truyền ra ngoài khi hắn tiếp nhận chức chưởng môn được hai năm.

Bạch Trường Phiêu trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Trong ba vị có ai từng gặp Mộ Dung Trường Thanh không?

Thiên Y, Phi Vân Tử, Giang Hào đều lặng lẽ lắc đầu. Bạch Trường Phiêu cũng trầm lặng một lát rồi nói:

- Vãn sinh đã gặp hắn, tuy hắn dịch dung cải trang nhưng vẫn không qua mắt được vãn sinh. Bởi vì thuật dịch dung, thuật thoát mệnh, kỳ thuật độn giáp chính là ba tuyệt nghệ chủ yếu của Bạch các môn. Trong vòng một tháng dường như Mộ Dung Trường Thanh đã thay đổi ba thân phận khác nhau, lúc gần đến Kim Lăng vãn sinh mới chú ý đến hắn và ngầm đuổi theo điều tra một thời gian thì mới biết hắn chính là Mộ Dung Trường Thanh, tức gia chủ hiện thời của Mộ Dung Thế Gia. Điều này là hoàn toàn chính xác, ba vị không cần hoài nghi, vãn sinh đã tận mắt trông thấy ba vị chưởng môn bị đưa lên xe, Mộ Dung Trường Thanh đứng một bên quan sát còn mấy mươi tên võ sĩ tinh nhuệ cải trang thành thương nhân hộ tống chiếc xe trên đường đi.

Giang Hào nói:

- Như vậy cần phải thẩm tra về Cô Tô Mộ Dung Thế Gia, chỉ cần tìm ra một chút chứng cứ thì lập tức đến chỗ bọn chúng đòi người ngay.

Bạch Trường Phiêu gượng cười nói:

- Chứng cứ e rằng rất khó tìm đấy! Bởi vì chuyện Mộ Dung Thế Gia thoái xuất giang hồ không ai là không biết. Nếu ba vị không đưa ra được chứng cứ minh xác thì làm thế nào đối phương tâm phục khẩu phục? Hơn nữa, còn một chuyện khác cũng rất đáng sợ...

Giang Hào buột miệng hỏi:

- Là chuyện gì? Lễ nào có chuyện kinh thiên động địa hơn sao?

Bạch Trường Phiêu chậm rãi nói:

- Sau khi cỗ xe chở ba vị chưởng môn được mấy mươi võ sĩ hộ tống đi rồi thì Mộ Dung Trường Thanh chờ hai khách nhân đến rồi ba người cùng lên một cỗ xe khác mà đi. Như vậy vừa có thể che mắt được thiên hạ, lại vừa có thể mặt bàn đại sự.

Phi Vân Tử lộ vẻ trầm trọng, lão khẽ thở dài rồi hỏi:

- Hai khách nhân kia là ai?

Bạch Trường Phiêu đáp:

- Người thứ nhất là Tán Hoa Tiên Tử của Minh Nguyệt Quán ở Vu Tiết Thần Nữ Phong, người thứ hai là nữ gia chủ của Nam Cung Thế Gia - Nam Cung Thu Nguyệt!

Thiên Y đại sư, Phi Vân Tử và Giang Hào nghe thế thì bất giác sửng người. Bởi lẽ ai cũng biết Mộ Dung Thế Gia phong kiếm thoái ẩn bế môn tạ khách nhưng Nam Cung Thế Gia uy danh vẫn thịnh, các đại môn phái trong giang hồ đều phải tương nhượng vài ba phần. Thứ nhất là do Nam Cung Thế Gia xưa nay không chen vào chuyện giang hồ, thứ hai là do bốn năm trở lại đây Nam Cung Thế Gia âm thịnh dương suy, ba đời gia chủ gần đây đều là nữ nhân. Nam Cung Thu Nguyệt là một nhân vật kiệt xuất của Nam Cung Thế Gia và chỉ mới tiếp nhận chức vị chưởng môn không đầy năm năm. Khi đó Thiên Y đại sư, Phi Vân Tử và Giang Hào đều theo chưởng môn bản phái đến dự lễ chúc mừng. Do vậy mà vừa nhắc đến bốn chữ Nam Cung Thu Nguyệt thì ai nấy đều có ấn tượng rất rõ trong lòng. Còn Tán Hoa Tiên Tử ở Vu Sơn Thần Nữ là một nhân vật cực kỳ thần bí và quý dị, rất nhiều người trong giang hồ biết trên Thần Nữ Phong có Minh Nguyệt Quán nhưng xưa nay không mấy ai đặt bước được tới đó.

Có truyền thuyết giang hồ nói rằng bên ngoài Minh Nguyệt Quán có hai con măng xà cực lớn, có thể ăn thịt cà hồ báo, do vậy mà không ai dám tới gần. Vẫn biết là có vẻ hoang đường nhưng không một ai đủ bản lĩnh chứng thực truyền thuyết này, còn trên thực tế thì Vu Sơn Thần Nữ phong quanh năm mây phủ dày đặc, chỉ khi mặt trời lên cao mới có thể nhìn rõ diện mạo Thần Nữ phong. Riêng Bạch các môn do

hành nghề thu thập tin tức trong thiên hạ đã hơn mười đời nên trên giang hồ rất ít người và rất ít chuyện có thể qua mắt được bọn họ, vì thế Bạch Trường Phiêu nhận ra Tán Hoa Tiên Tử cũng là chuyện đương nhiên dễ hiểu.

Minh Nguyệt Quán phối chế ra một loại mê dược gọi là Nhất Bộ Dao rất nổi tiếng trên giang hồ đồng thời bọn họ cũng có những loại mê dược độc môn trộn vào thức ăn, vào rượu, bất luận là mê hương hay mê dược, chỉ cần người phải hoặc ăn uống trúng là lập tức ngã ngay tức khắc, do đó mới có tên gọi là Nhất Bộ Dao (một bước ngã) Bạch Trường Phiêu chờ mọi người chấn định tinh thần trở lại rồi mới nói tiếp:

- Hôm nay đã là ngày hai mươi, trăng sẽ mọc vào canh một, các vị có thể lên đường rồi.

Thiên Y đại sư gật đầu, nói:

- Đúng, những chuyện trong giang hồ phức tạp như vậy, trước lúc cáo biệt tiểu thí chủ có gì tương tặng không?

Bạch Trường Phiêu nói:

- Lần này ba vị truy tìm nơi giam cầm của ba vị chưởng môn kia, quả thật là cơ hội không nhiều. Trong vòng nửa năm sinh mệnh của bọn họ vẫn chưa thọ hiểm, do vậy ba vị không cần quá khẩn trương mà để lộ hành tung. Tuy vậy, trong chuyện này phải dùng chút tâm cơ và mong các vị cẩn thận luôn đề cao cảnh giác!

Phi Vân Tử chấp tay, nói:

- Đa tạ thí chủ chỉ giáo, bọn bản đạo xin cáo biệt.

Nói đoạn lão đứng lên và quay người bước đi. Thiên Y đại sư, Giang Hào cũng lần lượt nói lời chia biệt rồi ra khỏi căn nhà cỏ.

Bạch Trường Phiêu bước theo đưa tiễn và nói:

- Trên lộ trình xin ba vị chú ý, có khả năng ba vị chưởng môn nhân của môn phái có lưu lại ám hiệu đấy!

Phi Vân Tử nói:

- Đúng! Long đao trưởng của bản phái là một vị đại trí giả nên bản đao tin là sẽ có ám hiệu lưu lại dọc đường.

Bạch Trường Phiêu nói tiếp:

- Chỗ lợi hại của mê dược Nhất Bộ Đao là không cho đối phương có cơ hội phản kháng nhưng nó phải thâm nhập vào cơ thể đối phương bằng đường hô hấp hoặc qua thức ăn thức uống thì mới có thể phát huy tác dụng, vẫn sinh tin rằng ba vị chưởng môn đã bị ám toán bởi Nhất Bộ Đao. Do vậy khi gặp nhân vật khả nghi thì các vị nên lập tức bế khí ngưng hô hấp, ăn uống phải tuyệt đối cẩn thận. Vẫn sinh đã tận ngôn, mời các vị thượng lộ!

Giang Hào cung thủ, nói:

- Xin Bạch huynh đệ bảo trọng!

Nói đoạn chàng cất bước theo sau Phi Vân Tử và Thiên Y đại sư, kết thúc mười ngày sống trong thảo lư bí mật giữa cánh rừng.

Vừa đi Thiên Y đại sư vừa nói:

- Chúng ta không cần khẩn trương, cũng không cần tìm kiếm loạn xạ, cứ thản nhiên tự tại như không biết chuyện gì xảy ra, như vậy đối phương mới không lường được và tránh sự nghi ngờ.

Giang Hào tiếp lời:

- Đại sư nói chí phải, bọn chúng trốn rất sâu ẩn thân rất bí mật, chúng ta cứ thong thả chờ cá cắn câu rồi hãy ra tay!

Phi Vân Tử nói:

- Nói rất hay! Nhưng chúng ta cũng phải có định hướng để đi chứ? Thanh Trúc lâu bên cạnh Vũ Hoa Đài là nơi ba vị chưởng môn bị ám toán, thế tại sao chúng ta không đến Thanh Trúc lâu xem thử?

Thiên Y đại sư nói:

- Tam công tử là người rành đường vậy xin đi trước dẫn đường, Phi Vân Tử đạo huynh đi giữa, bản tăng đoạn hậu, tiền, trung, hậu luôn giữ khoảng cách với nhau là một trượng nhé!

Vậy là cả ba cứ thế mà đi suốt đêm, sáng hôm sau đã ra đến đường quan đạo, hành nhân qua lại rất nhiều nhưng đại hòa thượng không nhìn ra một nhân vật nào khả nghi, thậm chí lão không phân biệt hành nghiệp của từng người. Do vậy lão ngậm thở dài rồi nghĩ:

- Xem ra sự lịch duyệt giang hồ cũng cần phải tập luyện mới được...

Đột nhiên nghe tiếng y phục lất phất trên không, điều này do đại hòa thượng có nội công thâm hậu nên tuy đi giữa đám người trên đường quan đạo nhưng lão vẫn nghe ra rõ ràng. Lão ngẩng đầu nhìn lên thì thấy Phi Vân Tử tung người lên cao hơn trượng và lướt trên đầu khách bộ hành mà đi, hữu trảo đang vung chụp về phía Giang Hào ngã dưới đất. Do động tác của đạo trưởng xuất thủ quá nhanh nên khách bộ hành không ai kịp nhìn thấy có người ngã xuống trên đường.

Thiên Y đại sư định gia tăng cước lực lướt đến nhưng tâm cơ chợt động nên lão dừng bước và quét mục quang nhìn ra tứ phía, hy vọng là có thể phát hiện ra kẻ ám toán Giang Hào. Tuy nhìn thấy rất nhiều người qua lại nhưng đại hòa thượng vô cùng thất vọng bởi lẽ lão không thể nào nhìn nhận được kẻ đã thi triển ám toán là ai. Tuy nhiên, do thiếu kinh nghiệm hành tẩu giang hồ nên Thiên Y đại sư không nghĩ đến một điều, khi mê được Nhất Bộ Đảo phát huy tác dụng thì Phi Vân Tử đã phi người phóng đến, dù đối phương có nhanh chân cách mấy cũng không thể thoát ra khỏi phạm vi hai trượng. Do đó chỉ cần quan sát những người trong phạm vi đó là có thể phát hiện ra kẻ khả nghi ngay, nhưng đáng tiếc là Thiên Y đại sư lại không làm vậy.

Lúc này có rất nhiều khách bộ hành dừng bước xem náo nhiệt, mọi ánh mắt đều đổ dồn vào Phi Vân Tử và Giang Hào. Kinh nghiệm giang hồ của Phi Vân Tử không phong phú nhưng cũng khá hơn Thiên Y đại sư một chút, nên lão tùy cơ ứng biến nhanh lẹ bằng cách gượng cười nói:

- Chư vị, tiểu thí chủ này đã trúng độc phong, có vị thí chủ nào từ tâm mời giúp một lượng y không?

Những người này do hiếu kỳ nhất thời nên vây lại xem, lúc này nghe Phi Vân Tử nói thế thì vội vàng bỏ đi, bởi lẽ không ai muốn chuốc phiền phức vào thân.

Phi Vân Tử chờ mọi người đi hết rồi mới cắp Giang Hào bước vào khách điểm.

Sau khi đặt chàng lên giường nằm ngay ngắn lão mới thở dài, tự nói:

- Thật là lợi hại, rõ ràng thấy Tam công tử trúng ám khí ngã xuống mà không thể nào nhìn ra đối phương đã hạ thủ như thế nào, nếu Bạch Trùng Phiêu không hai ba lần nhắc nhở, bọn ta thiếu cảnh giác thì e rằng toàn bộ đã xong rồi.

Hồi 3

Thất Bộ Đảo

Lúc này Thiên Y đại sư cũng vừa bước theo vào phòng, lão lên tiếng ngay:

- Nói rất đúng, lúc này chuyện giang hồ không thể dùng võ công là giải quyết được, một chút mê hương cồn con mà đã có thể khiến người ta mê hồn bất tỉnh, như vậy dù võ công tuyệt thế cũng chẳng làm gì được.

Phi Vân Tử buột miệng nói:

- Đáng sợ là đối phương hạ thủ quá chuẩn xác và dường như hẳn đã tập trung mê hương vào một điểm mà thi triển, bởi lẽ, mê hương là vật dễ phát tán, nếu ai ngửi cũng phải trúng độc thì có lẽ phải đến năm sáu người trúng độc, chứ không riêng gì Giang tam công tử, nhưng ở đây chỉ một mình Giang Hào trúng độc, như vậy xem ra thủ pháp của đối phương tinh diệu vô cùng.

Thiên Y đại sư nói:

- Bên trong tất phải có sự ảo diệu, nhưng chuyện đi từ từ chúng ta sẽ bàn, việc quan trọng trước mắt là làm thế nào để cứu Giang tam công tử tỉnh lại.

Phi Vân Tử hỏi ngay:

- Có cần mời đại phu đến xem thử không?

- Không được.

Một giọng khàn đột nhiên cất lên từ bên ngoài phòng, theo đó là lão nhân mặc bạch bào râu tóc bạc phơ bước vào khách phòng, một cách thản nhiên và nói tiếp:

- Hành tung đã bại lộ, hung hiểm có thể xảy ra bất cứ lúc nào, đối phương đã quyết định dùng thủ đoạn ám toán thì tất phải có trăm

phương ngàn kế để thi triển, bây giờ mời đại phu đến xem bệnh há chẳng phải tạo cơ hội cho đối phương ra tay sao?

Vừa nói người này vừa đưa tay gỡ lớp mặt nạ ra để lộ diện mục chân chính của mình.

- Tri Cơ Tử?

Thiên Y đại sư và Phi Vân Tử cùng buột miệng kêu lên.

Thiên Y đại sư đã sớm phòng bị nên phong bế hô hấp, lúc này lão thở phào một hơi và tiếp lời:

- Suýt chút nữa là bản tăng xuất chưởng rồi, lần sau phải nhớ lên tiếng sớm một chút, Giang Hào thân trúng ám toán nên lão nạp đang thần hồn nát thần tính đây này.

Phi Vân Tử cũng buông tay khỏi đốc kiếm và nói:

- Thí chủ là lang trung bán thuốc vậy có phương pháp nào giải cứu Nhất Bộ Đảo không?

Tri Cơ Tử ngạc nhiên hỏi lại:

- Cái gì? Giang tam lang trúng Nhất Bộ Đảo à? Loại dược vật này cực kỳ bá đạo nhưng rất ít khi xuất hiện trên giang hồ.

Thiên Y đại sư nói:

- Thí chủ là lang trung hành tẩu tứ phương lấy giải độc, chữa bệnh làm nghề nghiệp, vậy xin mời thi triển chút diệu thủ làm phước.

Tri Cơ Tử bước tới bàn, rót một chung trà nguội rưới lên mặt Giang Hào và nói:

- Mê hồn dược vật trên giang hồ có thể làm khó lão lang trung ta cũng không nhiều lắm, để Tri Cơ Tử này thử xem.

Phi Vân Tử vô cùng ngạc nhiên hỏi:

- Nước trà có thể giải được mê dược sao? Thật chẳng ra thể thống gì cả.

Tri Cơ Tử thấy Giang Hào vẫn nằm yên bất động trên giường thì lấy trong người ra một bình ngọc, lão dốc ra một viên hoàn đan màu trắng, đoạn cạy miệng Giang Hào bỏ vào một hồi lâu sau Giang tam công tử cũng vẫn không có phản ứng gì. Tri Cơ Tử biến sắc, lão áp úng nói:

- Không lẽ là trúng Nhất Bộ Đảo thật?

Thiên Y đại sư càng khẩn trương, lão hỏi:

- Làm thế nào bây giờ? Lẽ nào thấy chết mà không cứu?

Tri Cơ Tử lắc đầu, nói:

- Cứu không được rồi, chỉ đành ngồi chờ thôi, tuy Nhất Bộ Đảo không làm chết người nhưng dược lực cực kỳ mạnh, phải qua bốn canh giờ mới tỉnh lại được, nhị vị đành phải ngồi canh chờ thôi.

Thiên Y đại sư và Phi Vân Tử bất giác đưa mắt nhìn nhau rồi cùng dịch mục quang nhìn qua Tri Cơ Tử.

- Có nhìn ta cũng chẳng ích gì, nếu lão khiêu có khả năng thi triển y thuật cứu người thì không đợi nhị vị phải nhờ vả đâu - Tri Cơ Tử vừa nói vừa bắt mạch cho Giang Hào rồi nói tiếp:

Giang tam công tử tuyệt không thể chết, lão kiêu có thể ở lại cùng nhị vị, qua năm canh giờ mà Giang tam công tử không tỉnh lại thì lão khiêu xin đền mạng...

Thiên Y đại sư nói:

- Lão thí chủ quá lời rồi, nhưng trên giang hồ xuất hiện mê dược bá đạo như vậy há chẳng khiến cho thiên hạ đại loạn sao?

Tri Cơ Tử nói:

- Dược vật nan cầu....

Thiên Y đại sư tiếp lời:

- Nhưng tình hình hiện tại đã khác, một khi “Nhất Bộ Đảo” xuất hiện thì giang hồ khó tránh khỏi đại kiếp nạn...

Tri Cơ Tử nói:

- Bên trong tất phải có điều bí ẩn, Đại sư và đạo trưởng có thể thuật lại nội tình để lão khiêu hiểu thêm một chút không?

Phi Vân Tử nói:

- Lão thí chủ hiệu xưng là Tri Cơ Tử, thông hiểu thiên hạ sự, am tường thiên văn, giỏi luận tướng số, chỉ điểm mê căn của người khác, vậy mà không hay tin Tán Hoa Tiên Tử đã đến Giang Nam sao?

Tri Cơ Tử nói:

- Trên giang hồ tuyệt không có tin tức này, như vậy rõ ràng Tán Hoa Tiên Tử đã hạ sơn một cách thần bí, hơn nữa xưa nay rất ít người gặp qua nhân vật này, còn nói tài năng Tri cơ của lão khiêu so với Bạch Các Môn thì, chẳng qua thầy mo lại gặp thầy mo mà thôi, lần này ba vị đến Tàn Hoài nhất định đã thu thập không ít tin tức.

Phi Vân Tử ngạc nhiên hỏi:

- Thế nào lang trung đoán mệnh xem tướng lão thí chủ không rời Kim Lăng nửa bước à?

Tri Cơ Tử lắc đầu nói:

Tri Cơ Tử lắc đầu, nói:

- Không những không rời Kim Lăng mà suốt ngày luôn quanh quẩn ở Tàn Hoài dò la tin tức để chờ xem kết quả, nếu ba vị đều chết thì lão khiêu phải tận lực đến Thiếu Lâm, Võ Đang và Động Đình Minh báo tin chứ.

Phi Vân Tử nói:

- Không ngờ lão thí chủ cũng còn chút đạo nghĩa giang hồ, xem ra cũng là người có tâm đấy.

Tri Cơ Tử khe khẽ thở dài rồi nói:

- Tình thế trên giang hồ đang biến động, nếu không lưu tâm thì không thể nhìn thấy, tuy bên ngoài trầm lặng nhưng bên trong ngầm chuyển động với những hung hiểm đang chực chờ, tuy nhiên hiện tại vẫn chưa thể nhìn thấy được khởi nguồn của sự hung hiểm ở nơi nào, chuyện chưởng môn Thiếu Lâm, Thiên Kính Đại sư, Long đạo trưởng của phái Võ Đang và Động Đình Minh chủ Giang Lăng Ba bị thất tung một cách mờ ám giữa thanh thiên bạch nhật thì đủ thấy đại kiếp võ lâm đã ập đến nơi rồi. Nhiều thì bảy, tám năm, ít thì hai, ba năm tất phải có một cuộc hưng binh đại loạn của thế lực đại hung đại ác....

Thiên Y đại sư gượng cười nói:

- Lão thí chủ đã nhận định tình thế như vậy sao không dựa vào tài năng của mình để điều tra màn họa? Lẽ nào lão thí chủ định an thân đứng ngoài cuộc?

Tri Cơ Tử lắc đầu nói:

- Hiện tại lão khiêu vẫn chưa nghĩ ra kẻ nào lại có thực lực mạnh như vậy nên chưa thể có đối sách hành động, còn như võ công của đại sư, lão khiêu không biết thế nào, nhưng đã là nhân vật chủ trì Đạt Ma Viện thì tất cũng là hàng kiệt xuất trong Thiếu Lâm Tự, thành tựu tuyệt nghệ của Phi Vân Tử đạo trưởng thì lão khiêu có biết ít nhiều, xét về tuyệt nghệ kiếm pháp thì phóng mắt vào dương kim võ lâm không có mấy ai là địch thủ, Giang tam công tử cũng là hàng kiệt xuất trong lớp trẻ, vậy mà nhị vị cẩn thận đến độ ngay cả lão khiêu đây cũng bị nghi ngờ, không lẽ Tán Hoa Tiên Tử lại lợi hại đến thế sao? Giang tam công tử vừa bị ám toán thì nhị vị đã mất hết nhuệ khí rồi, Minh Nguyệt quán nhân thủ không nhiều, dù gộp hết toàn bộ bọn yêu ma quái quỷ đó cũng không thể gây nổi trường đại phong ba trên giang hồ, ngoài mê được Nhất Bộ Đảo và vài thứ mê hương ra thì luận về võ công chưa chắc bọn họ đã thắng được nhị vị.

Phi Vân Tử nói:

- Tuy nói vậy nhưng bọn bản đạo không muốn lão thí chủ bị cuốn vào chuyện này...

Tri Cơ Tử cười nhạt nói:

- Khi các vị tìm đến lão khiếu thì có nghĩa là lão khiếu đã bị kéo vào cuộc rồi, sau khi chỉ cho các vị đến gặp Bạch Trường Phiêu thì đã có người bắt đầu theo dõi lão khiếu, tuy nhiên lão khiếu không tin Tán Hoa Tiên Tử của Minh Nguyệt quán lại có nhiều nhân thủ tài ba như vậy...

Phi Vân Tử khẽ thở dài rồi nói:

- Được rồi, lão thí chủ nhất định muốn biết thì bản đạo đành nói ra vậy.

Nói đoạn lập thuật lại tỉ mỉ mọi chuyện đã xảy ra cho Tri Cơ Tử nghe. Tri Cơ Tử là một nhân vật kiến văn quảng bác lịch duyệt giang hồ, kinh nghiệm phong phú vậy mà lão ta cũng phải ngẩn người, thần thái liên tục biến đổi khi nghe Phi Vân Tử kể lại.

Sau khi thuật xong, Phi Vân Tử nói tiếp:

- Bây giờ đi cũng vẫn còn kịp, chúng ta liệu mạng truy tìm chân tướng, tuy nhiên lão thí chủ không cần phải nhúng tay vào chuyện này.

Tri Cơ Tử mỉm cười nói:

- Chuyện đại sự như vậy lẽ nào lão khiếu không xen vào, thực lòng mà nói có lão khiếu đồng hành thì các vị sẽ thêm không ít sinh cơ, trên giang hồ nhiều quỷ kế mưu ma nhưng thoát khỏi tai mắt của lão khiếu cũng không dễ, vừa rồi lão khiếu có chút ngạc nhiên khi nghe các vị thuật chuyện nhưng đó không phải là sự kinh khiếp mà là do lão khiếu đang nghĩ đến một thảm sự trước đây hai năm, đó là thảm án diệt môn của Thanh Bình Bảo ở Ngạc bắc, toàn bộ nam nữ lão ấu trong bảo là hai trăm bảy mươi người đều thảm tử trong một đêm, lão khiếu đến trễ một bước nên hung thủ đã đường hoàng rời khỏi thảm

trường...

Phi Vân Tử nói:

- Đó là đại sự gây chấn động giang hồ, nghe nói phu nhân của Thanh Bình Bảo chủ là chưởng môn của Tì bà môn, sau khi hai người kết thành phu phụ thì hai nhà hợp làm một. Khi đó bản phái cũng điều động hai mươi kiếm sĩ!

Phối hợp với cao thủ của Thiếu Lâm, Nga My đến Thanh Bình Bảo điều tra mấy tháng nhưng chẳng có manh mối gì, vụ đại án này thật vô cùng khó hiểu.

Tri Cơ Tử tiếp lời:

- Đương thời lão khiêu cũng không tìm ra manh mối gì nhưng hình như là do Nam Cung Thế gia hạ thủ và do đích thân Nam Cung Thu Nguyệt thống lĩnh nhân mã ra tay.

Tuy vậy, nhưng không có chứng cứ xác thực nên lão khiêu không dám tùy tiện nói ra, bây giờ nghĩ lại nhất định là không sai rồi.

Thiên Y đại sư ngạc nhiên hỏi:

- Nam Cung Thu Nguyệt tại sao phải tàn sát Thanh Bình Bảo?

Tri Cơ Tử gật đầu, đáp:

- Lão khiêu và Thanh Bình Bảo chủ Đồng Thiếu Khang là bạn vong niên với nhau, trong Thanh Bình Bảo có tàng trữ một bảo vật gọi là "Thất tiễn thần thư", đây là một cuốn quái thư rất kỳ dị. Đồng Thiếu Khang đã nhiều lần xem qua và cũng cho lão khiêu mục kiến một lần.

Phi Vân Tử liền hỏi:

- Nội dung trong đó ghi chép những gì? Hình như bản đạo có nghe Long sư thúc nhắc qua tên sách này một lần.

Tri Cơ Tử chậm rãi nói:

- Võ công! Nói đó là một cuốn bí kíp võ lâm cũng không sai! Tuy nhiên không phải võ công chiếm toàn bộ nội dung, trong Thất tiễn thần thư còn nói đến rất nhiều về y học dược lý, còn tuyệt nghệ thì kỳ bí không giống như võ công thiên hạ đang luyện ngày nay.

Thiên Y đại sư tập trung tinh thần lắng nghe, đến đây thì lão không nén được tính hiếu kỳ nên buột miệng nói:

- Lão thí chủ nói tiếp đi, trong đó còn có nội dung gì nữa?

Tri Cơ Tử lắc đầu, nói:

- Lão khiêu không thể nhớ hết, văn tự ký thuật rất đơn giản, nếu không đọc kỹ và nghiên cứu tỉ mỉ thì không thể nào hiểu được. Tuy nhiên đọc xong toàn cuốn sách thì cảm thấy âm khí tỏa vây trùng trùng.

Phi Vân Tử hỏi:

- Gần đây bản đạo không biết Nam Cung Thu Nguyệt đã luyện võ công đạt đến trình độ nào? Nhưng cảm thấy âm khí từ bà ta toát ra thật kinh người, dù bà ta cười tươi như hoa cũng khiến người ta cảm thấy thật khó chịu vô cùng.

Tri Cơ Tử trầm ngâm một lát rồi nói:

- Hy vọng là cuốn bí kíp võ lâm này không lọt vào tay bọn cùng hung cực ác, tuy nhiên lộ số không giống nhau thì cũng không thể luyện được. Lão khiêu còn biết Tì bà môn chủ Đồng phu nhân Dương Xuân Hoa có một chiếc Thúy Ngọc Tì bà, đó là bảo vật truyền đời của Tì bà môn, nhưng không ai biết tác dụng của nó như thế nào và đang được cất giữ ở đâu.

Phi Vân Tử liền hỏi:

- Lão thí chủ biết à?

Tri Cơ Tử lắc đầu, nói:

- Lão khiêu không biết, ngay cả Dương Xuân Hoa cũng không biết,

bà ta từng nói với lão khiêu là từng bỏ ra ba ngày ba đêm đọc các tài liệu liên quan đến Thúc Ngọc Tì bà nhưng vẫn không tìm ra manh mối gì. Hiện giờ Thanh Bình Bảo đã bị tàn sát, “Thất tiễn thần thư” và “Thúc Ngọc Tì bà” cũng cùng mất đi, như vậy có thể khẳng định là Nam Cung Thu Nguyệt đã lấy hai bảo vật đó!

Phi Vân Tử lớn tiếng hỏi:

- Lão lang trung! Dựa vào đâu mà lão khẳng định Nam Cung Thu Nguyệt hạ thủ tàn sát Thanh Bình Bảo?

Tri Cơ Tử chậm rãi nói:

- Từ vết Loan nguyệt đao vạch không trung chém đứt hai thủ cấp, đồng thời lão khiêu còn nghe được tiếng “lui” tuy chỉ một tiếng nhưng thanh âm rất giống của Nam Cung Thu Nguyệt, sự nhận biết âm giọng của lão lang trung ta không đến nỗi tồi, nhưng do việc to lớn như vậy nên không thể nói ra một cách khinh suất, hôm nay nghe mấy lời của nhị vị thì có thể khẳng định thẩm án ở Thanh Bình Bảo là kiệt tác của ả rồi.

Đông Phương, Nam cung hai đại thế gia cấu kết với nhau, một sáng một tối mà cuồng vọng mưu đồ bá nghiệp, có khả năng bọn chúng đã chuẩn bị từ mười năm trước rồi.

Thiên Y đại sư thở dài rồi nói:

- Có lẽ là như thế, không biết trên giang hồ còn bang phái nào khác gia nhập vào tổ chức của bọn chúng?

Tri Cơ Tử liền nói:

- Nhất định là có, lão lang trung ta hoài nghi Kim Lăng Đổ gia bảo cũng đã gia nhập vào tổ chức của bọn chúng.

Phi Vân Tử tiếp lời:

- Đổ Hạo Nhiên khí thế rất thịnh lại là nhân vật rất có khí phách, đã an nhiên lãnh đạo võ lâm Kim Lăng mấy mươi năm qua, vậy làm sao bọn họ cam tâm quy phục Đông Phương thế gia?

Tri Cơ Tử nói:

- Nếu Đỗ Hạo Nhiên có hào khí của một chính nhân quân tử thì không thể kinh doanh Quảng hàn cung ở Tần Hoài, vì muốn độc bá nghề ca kỹ ở đây nên hắn đã bức Kim Lăng tam hữu viễn tẩu tha hương, hiện nay phần lớn các thuyền Phong Nguyệt ở Tần Hoài đều do cao thủ của Đỗ Hạo Nhiên ngầm yểm trợ, số ít còn lại do quan địa phương quản lý, từ đó mà suy, đủ thấy mộng bá nghiệp của Đỗ Hạo Nhiên quả không nhỏ.

Phi Vân Tử buột miệng thở dài rồi nói:

- Không ngờ Đỗ Hạo Nhiên là nhân vật như vậy, bản đạo đã làm khách ở Đỗ gia bảo một lần và được tiếp đãi bằng nghi lễ rất hậu, đến bây giờ cũng không sao quên được.

Tri Cơ Tử mỉm cười nói:

- Một kiếm khách uy chấn giang hồ như đạo trưởng thì đi đến đâu lại không được các băng hữu võ lâm xem là thượng khách? Còn hiện giờ, nếu lão lang trung ta đoán không sai thì nhất cử nhất động của chúng ta đều bị người khác theo dõi, trước mắt ở Kim Lăng này lực lượng mạnh nhất là Đỗ Hạo Nhiên, như vậy hác có lý nào bọn họ không biết chuyện này? Do đó rất có khả năng người đang theo dõi bọn ta là do Đỗ Hạo Nhiên phái đến.

Thiên Y đại sư lên tiếng:

- Lão thí chủ, bản tăng thấy có lẽ thí chủ nên sớm rời khỏi đây thôi, lão thí chủ nên truyền đạt những tin tức này ra ngoài còn hơn mạo hiểm đi cùng bọn bản tăng.

Tri Cơ Tử lắc đầu nói:

- Đương kim võ lâm ngoài Thiếu Lâm, Võ Đang, Động Đình Minh ra thì còn tìm ra lực lượng nào lớn mạnh hơn nữa? Thiên Kính đại sư, Long đạo trưởng, Giang Lăng Ba đều là bậc kỳ tài của võ lâm và cũng nhờ thành tựu to lớn của ba nhân vật này mà chính khí được duy trì, giang hồ bình ổn mấy mươi năm, dù vậy không thể không giải

cứu ba vị này, chí thiếu là chúng ta cũng phải cố gắng tìm ra tung tích của bọn họ, khi đó thì không sợ bọn chúng không giao người ra nữa vì thế mà lão lang trung ta phải đi cùng các vị, ít nhiều tất sẽ có sự trợ giúp.

Thiên Y đại sư gật đầu nói:

- Nói có lý, bọn bản tăng kinh nghiệm và lịch duyệt giang hồ không bằng lão thí chủ, nếu có lão thí chủ đồng hành thì có thể bỏ khuyết cho bọn bản tăng, nhưng đây là chuyện mạo hiểm, sinh tử có thể xảy ra bất cứ lúc nào, lão thí chủ nên suy nghĩ kỹ rồi hãy quyết định.

Tri Cơ Tử liền nói:

- Chỉ cần nhị vị đồng ý là được, lão lang trung ta cũng có mắt bộ tuyệt kỹ bảo mệnh, do đó nhị vị hãy yên tâm, bây giờ lão lang trung ta phải đi an bày “tí” trước canh ba đêm nay nhất định sẽ quay lại.

Lời vừa dứt thì bóng người đã thấp thoáng trước cửa phòng, chớp mắt Tri Cơ Tử đã biến mất tung tích.

Thiên Y đại sư buột miệng nói:

- Đây là một trợ thủ khá đặc lực. Trước khi Giang Hào tỉnh lại, chúng ta nên cùng thức để canh phòng, như vậy mới an toàn được.

Thế là hai lão một tăng một đạo ngồi lặng lẽ chờ đợi và canh phòng cho một tục gia thiếu niên. Tri Cơ Tử quay lại rất đúng giờ, vừa đến canh ba thì đã thấy lão đẩy cửa bước vào. Thế nhưng mục quang vừa quét nhìn ra khắp phòng không thấy Thiên Y đại sư và Phi Vân Tử đâu cả, ngay cả Giang Hào cũng không thấy trên giường. Tri Cơ Tử mỉm cười lên tiếng gọi:

- Đại sư, đạo trưởng mau ra đi! Địch nhân ở Kim Lăng đã giải tán rồi.

Thiên Y đại sư từ trên góc tường phi thân xuống, trong tay ôm chặt thân thể Giang Hào. Thì ra đại hòa thượng có nội lực tinh thâm nên vừa nghe động là lão đã đề phòng cấp Giang Hào dùng thế bích hồ du tường leo lên tường nơi góc phòng đứng dán chặt người vào đó.

Lúc này Phi Vân Tử từ bên ngoài đẩy cửa bước vào và nói:

- Giải tán rồi à, có chuyện gì xảy ra chẳng?

Tri Cơ Tử mỉm cười nói:

- Vì nhất cử nhất động của quý vị đều lọt vào thị tuyến của đối phương nên ngay cả điểm tiểu nhị cũng là của đối phương ...

Phi Vân Tử dùng đũa nổi giận, lão lớn tiếng nói:

- Được! Trước tiên phải thu thập hấn đã! Thảo nào chỉ mấy canh giờ mà hấn mang trà nước lên hai ba lần, thì ra là hấn thăm dò động của ta!

Nói đoạn lão quay người định bước đi ngay nhưng Tri Cơ Tử bước ngăn lại và nói:

- Tên điểm tiểu nhị đó là do Đỗ Gia bảo phái đến, có khả năng là trong ba bình trà đó có hạ mê dược, xem ra các vị nhịn khát cũng giỏi đấy. Hiện giờ hấn cũng cao chạy xa bay rồi, đạo trưởng biết đâu mà tìm?

Phi Vân Tử vẫn chưa nguôi nộ khí, lão hùng hổ nói:

- Muốn tìm hòa thượng thì phải đến chùa, bản đạo đến Đỗ Gia bảo thì làm sao lại không tìm ra hấn?

Tri Cơ Tử lắc đầu nói:

- Công nhiên tìm đến Đỗ Gia bảo thì chẳng khác gì vạch mặt Đỗ Hạo Nhiên, hiện tại chúng ta không cần xung đột với bọn chúng. Bởi vì một khi mưu đồ bại lộ thì có thể bọn chúng sẽ phái cao thủ đến hợp lực đối phó với chúng ta, lúc đó các vị còn thời gian đâu mà truy tìm tung tích Ba vị chưởng môn?

Thiên Y đại sư thở dài nói:

- Nếu Bạch tiểu thí chủ không nói rõ thì dù chúng ta mất thời gian một năm cũng chưa chắc tìm ra manh mối.

Lúc này Giang Hào bỗng nhiên khẽ động đậy rồi trở mình ngồi dậy ngờ ngác nhìn xung quanh. Phi Vân Tử liền bước lại hỏi:

- Giang tam công tử, thế nào rồi?

Giang Hào trấn định tinh thần rồi nói:

- Vãn bối đã trúng Nhất Bộ Đảo, đạo trưởng cứu vãn bối phải không? Hiện giờ dược lực đã tiêu tan, không có vấn đề gì.

Chàng lướt mắt nhìn qua Tri Cơ Tử và hỏi:

- Lão tiên bối cũng đến à?

Tri Cơ Tử mỉm cười nói:

- Đại sư và đạo trưởng đã đồng ý cho lão lang trung ta theo làm vây cánh, chẳng hay ý Giang tam công tử thế nào?

Giang Hào vỗ tay, nói:

- Hoan nghênh! Hoan nghênh! Nếu có lão tiên bối sớm cùng đồng hành thì có lẽ vãn bối không bị ám toán rồi.

Thiên Y đại sư đỡ Giang Hào xuống giường và hỏi:

- Tam công tử đã bị ám toán thế nào? Lão nạp ngầm quan sát rất kỹ nhưng vẫn không sao nhận ra kẻ thi triển ám toán?

Giang Hào nói:

- Vãn bối cảm thấy có một loại ám khí cực nhỏ ghim vào mũi thì mê hương đã xông lên mũi rồi, vãn bối chưa kịp có phản ứng thì đã mê man ngã xuống. Nhất Bộ Đảo quả nhiên danh bất hư truyền, thật là một loại ám khí cực kỳ lợi hại. Thảo nào mà nội công tinh thâm như ba vị chưởng môn mà cũng không kịp vận khí tránh độc!

Thiên Y đại sư nói:

- Dùng mê hương luyện thành một vật cực nhỏ rồi dùng thủ pháp phóng ám khí mà phát ra, tuyệt kỹ này xem ra không phải là cao thủ tuyệt đỉnh thì không thể thực hiện được...

Tri Cơ Tử lắc đầu, nói:

- Đừng bị người khác qua mặt, nếu quả thật đối phương có khả năng thi triển công phu phi mao đả huyết thì không cần dùng đến mê hương. Đương kim võ lâm e rằng chỉ có Thiên Kính đại sư, Long Đạo trưởng và Giang Lăng Ba mới có được phần công lực này...

Giang Hào liền nói:

- Xưa nay vẫn bồi chưa từng nghe gia phụ nói đến môn nội công này, sợ rằng gia phụ cũng vẫn chưa luyện được.

Thiên Y đại sư chau mày suy nghĩ rồi nói:

- Lão nạp vẫn chưa được rõ lắm!

Tri Cơ Tử mỉm cười nói:

- Nếu một người bỏ ra ba năm chuyên luyện thủ pháp phi mao thì trong phạm vi bảy tám thước tất sẽ thi triển một cách chuẩn xác.

Thiên Y đại sư chợt ngộ ra, lão “à” một tiếng rồi nói:

- Được, bây giờ bản tăng đã hiểu, theo ý bản tăng thì chúng ta nên lợi dụng đêm tối để đến Thanh Lô Trúc ở Vũ Hoa Đài một chuyến xem sao?

Tri Cơ Tử, Giang Hào và Phi Vân Tử đều gật đầu đồng ý.

oOo Vũ Hoa Đài chỉ mới nổi danh trong thời gian gần đây nên du khách không đông, vì vậy mà không khí không náo nhiệt lắm. Thanh Lô Trúc nằm ở hướng đông bắc cách Vũ Hoa Đài chừng hai dặm lộ trình, đó là một vùng đất rộng, được bao bọc bởi một hành lang trúc dày đặc, trông rất thanh nhã nhưng cũng có phần thê lương. Chủ nhân ở đây lợi dụng rừng trúc xanh tươi mà lập nên một tửu quán lấy tên là Thanh Lô Trúc, trong đại sảnh tửu quán không rộng lắm, chỉ

kê được khoảng mười bàn, tối đa có thể dung chứa bốn đến năm mươi thực khách. Tuy cảnh sắc thanh nhã, u tịch, có thể gọi là một nơi rất tuyệt mỹ nhưng du khách rất ít ghé đến. Lúc này trong Trúc lâu chỉ có hai thực khách đang ngồi ở góc phòng.

Từ bên ngoài, Thiên Y đại sư đã vận mục lực nhìn kỹ nên vừa bước vào cửa là lão đã trông rất rõ vị trí của những người có mặt trong đại sảnh. Hai khách nhân đang uống trà, trên bàn có bốn đĩa nhỏ với thức ăn còn thừa. Bên trong quầy có một lão chưởng quỹ niên kỷ chừng ngũ tuần, dưới cằm để một bộ râu dê trông rất bắt mắt. Một điểm tiểu nhị chừng mười chín, hai mươi thì đang cười bước ra nghênh đón bốn vị khách mới đến. Thế nhưng bốn vị khách vừa bước vào trong thì tứ tán ra bốn góc, tất cả đều tịt bệ khí hô hấp.

Điểm tiểu nhị thấy vậy thì sửng người một lúc rồi nói:

- Xin mời bốn vị khách nhân ngồi!

Tri Cơ Tử và Thiên Y đại sư chậm rãi bước đến chiếc bàn chính ngồi xuống. Phi Vân Tử và Giang Hào thì mỗi người chọn một chiếc bàn khác nhau mà ngồi, do vậy có bốn người khách nhưng chiếm tới ba chiếc bàn. Với sự triển khai thế này thì bọn họ vừa có thể quan sát được mọi phương hướng, đồng thời cũng có thể giữ khoảng cách an toàn để kịp thời hỗ trợ cho nhau nếu như có bất trắc xảy ra.

Điểm tiểu nhị thấy vậy thì lẩm bẫm tự hỏi:

- Thì ra bốn vị không phải là đi chung với nhau!

Nói đoạn hắn bước đến bàn của Thiên Y đại sư, lễ phép hỏi:

- Đại sư phụ và lão gia muốn dùng gì ạ?

Tri Cơ Tử mau miệng trả lời:

- Một bình trà nóng và hai đĩa điểm tâm chay. Này lão khiếu muốn thỉnh giáo một người, người làm việc ở Thanh Lâu Trúc cũng đã lâu rồi phải không?

Điểm tiểu nhị lắc đầu, đáp:

- Tiểu nhân mới đến đây được một tháng, do vậy trong việc tiếp đãi có điều gì sơ suất mong các vị khách quan niệm tình cho.

Tri Cơ Tử trầm nghĩ:

“Thiên Kính đại sư, Long đạo trưởng, Giang Lăng Ba bị ám toán ở nơi này trước đây ba tháng mà tiểu tử này lại chỉ mới đến đây được một tháng nên tất nhiên là không biết rồi. Xem ra có hỏi hấn cũng vô ích thôi!”.

Nghĩ đoạn lão dịch mục quang nhìn qua lão chưởng quỹ và hỏi:

- Lão tiên sinh kia đã quản lý Thanh Lô Trúc này chỉ ít cũng mười năm phải không?

Điểm tiểu nhị áp ứng nói:

- Chuyện này... chuyện này... tiểu nhân cũng không nhớ rõ!

Tri Cơ Tử gật đầu, nói:

- Được, vậy mời lão tiên sinh ra ngoài nói chuyện một lát!

Điểm tiểu nhị liền nói:

- Vâng, để tiểu nhân đi mời thử xem.

Nói đoạn điểm tiểu nhị liền vội vàng đi vào trong. Tri Cơ Tử liền đưa mắt ra hiệu cho Phi Vân Tử và Giang Hào theo dõi. Lúc này Thiên Y đại sư để mắt quan sát hai thực khách ngồi trong góc đồng thời lão cũng ngầm vận công lực đề phòng, chỉ cần hai thực khách kia có động khác thường là lão tăng lập tức khống chế ngay.

Hồi 4

Bạt Kiếm Xuất Dao

Lão chưởng quỹ không cần điểm tiểu nhị mời lần thứ hai đã mỉm cười cầu tài và vội vã bước ra, nói:

- Chư vị khách quan có điều chi cần chỉ giáo chăng?

Tri Cơ Tử cũng mỉm cười nói:

- Trước tiên xin hỏi cao danh quý tánh để tiện xưng hô?

Lão chưởng quỹ nghiêng sắc diện, nói:

- Tại hạ họ Phương, rốt cuộc khách quan muốn nói gì?

Tri Cơ Tử đưa tay mời và nói:

- Chớ vội, mời tiên sinh ngồi xuống rồi hãy nói. Trước đây ba tháng có một lão đạo sĩ và một lão anh hùng đến quý quán ăn uống rồi bị người khác đưa lên xe ngựa chở đi, chuyện này Phương tiên sinh biết rõ chứ?

Phương chưởng quỹ thân nhiên nói:

- Tại hạ chỉ là một chưởng quỹ nên ngoài phương diện liên quan đến tiền bạc thì tại hạ đều không rõ...

Tri Cơ Tử cười nhạt, nói:

- Suốt ngày tiên sinh ngồi sau quầy với một tiểu sảnh nhỏ thế này mà có chuyện gì xảy ra lại qua mắt tiên sinh được? Người giỏi là nhờ biết nắm thời cơ, chuyện này xem ra không chỉ có một người biết, do vậy mà hòa thượng và đạo sĩ đều đã đến quý quán rồi đấy!

Phương chưởng quỹ lắc đầu, nói:

- Đã có nhân chứng thì hà tất phải hỏi tại hạ nữa? Khách quan hỏi

bọn họ cũng vậy thôi!

- Khác nhau đấy chứ!

- Tại sao?

- Bọn họ là nhân chứng, còn tiên sinh là đồng lõa, hôm nay tìm tiên sinh là muốn hỏi rõ hành tung của hung thủ Phương chưởng quỹ mặt đầy sắc giận, lão lớn tiếng nói:

- Hoang đường, các vị chớ vu oan, Thanh Lô Trúc tuyệt không có trách nhiệm gì trong chuyện này...

Tri Cơ Tử cười nhạt, nói:

- Hãy lộ nguyên hình đi, đại danh鼎鼎鼎鼎 là Huyết Kiếm Phương Kiệt thì làm sao lại là một chưởng quỹ tầm thường được?

Phương chưởng quỹ vẫn thản nhiên nói:

- Các hạ là ai mà nói năng lung tung thế?

Tri Cơ Tử chậm rãi nói:

- Người không phát nộ thì quả thật khiến cho người ta khó ngờ. Xem ra chiếc mặt nạ cũng được chế tạo khá tinh xảo. Lão khiếu là ai à, tạm thời chúng ta chơi trò ú tim nhé, dù sao thì cũng là lão bằng hữu với nhau cả thôi. Vị đại hòa thượng này có thể người không biết thật nhưng vị đạo sĩ và Giang tam công tử kia thì có lẽ người đã sớm nhận ra rồi.

Phương chưởng quỹ tỏ vẻ kinh ngạc nói:

- Thật kỳ quái, tại hạ chỉ là một người buôn ngay bán thẳng, làm công việc chưởng quỹ để nuôi thể tử...

Tri Cơ Tử cắt lời, nói:

- Xem ra nếu không đưa ra một chút chứng cứ thì có lẽ người vẫn không chịu nhận rồi. Nghe đây, Phương tiên sinh, bên dưới tai trái

của người có một nốt ruồi son, đó là ký hiệu độc gia được che lại bởi cổ áo. nếu người phủ nhận thì hãy đưa cổ ra cho mọi người xem đi!

Phượng chường quỹ lớn tiếng nói:

- Rốt cuộc các vị là ai mà nói năng hồ ngôn bát đạo như vậy?

Tuy nói với Tri Cơ Tử nhưng mục quang của lão luôn để ý đến Phi Vân Tử, dường như Phi Vân Tử mới là nhân vật đáng sợ đối với lão ta.

Tri Cơ Tử cười ha ha rồi nói:

- Rất đơn giản, người lấy mặt nạ ra thì tự nhiên lão khiêu cũng gỡ lớp dịch dung, như vậy là ta đã chịu thiệt rồi đấy. Bởi vì ta đã nhận ra người là Phượng Kiệt nhưng người vẫn chưa nhận ra ta.

Phượng chường quỹ liền nói:

- Được, quân tử nhất ngôn!

Lão bất ngờ quay người và đồng thời cũng cởi trường bào ra, khi quay lại thì người đã thay đổi khác hẳn. Lúc này trước mặt mọi người là một nhân vật không râu, niên kỷ chừng tứ tuần, toàn thân mặc đoàn y màu đen, động tác cực kỳ linh hoạt tựa như người chuẩn bị cho một trường đại chiến.

Tri Cơ Tử gật đầu rồi đưa tay gỡ lớp dịch dung ra, đoạn mỉm cười nói:

- Lão lang trung ta nói ra rất giữ lời, Phượng Kiệt, người đã lộ chân tướng thì không cần đánh mê dược vào trà nữa, nói mau! Bọn Thiên Kính đại sư đã bị đưa đến đâu?

Phượng Kiệt lạnh lùng nói:

- Tại hạ không ngờ lão lang trung các hạ! Lão lang trung hãy về tự quét tuyết trước cửa nhà mình đi, đừng để ý đến giọt sương trên mái nhà người khác, bây giờ trở về hãy còn kịp đấy.

Phi Vân Tử rời vị trí bước lại và nói:

- Nghe thí chủ nói thì hình như Thanh Trúc Lâu là long đàm hồ huyết thì phải?

Hiện giờ bàn đạo đang nóng lòng tìm tung tích của Long trưởng lão nên không có thời gian để nhàn đàm với thí chủ!

Phương Kiệt thân nhiên nói:

- Phải chăng Phi Vân Tử đạo trưởng muốn xuất kiếm? Hừ! Kiếm thuật của đạo trưởng tuy tinh thâm và có chút danh khí nhưng vẫn không áp chế được Phương Kiệt đâu. Huống hồ một cây thì chẳng thể nào làm nên non. Với thực lực của một mình đạo trưởng thì hơi đơn độc đấy!

Bản ý của bốn người đến Thanh Trúc Lâu chỉ là tìm manh mối nhưng sau khi Tri Cơ Tử vạch trần thân phận Phương Kiệt thì tình thế đã thay đổi, cục diện lúc này chẳng khác kiếm đã tuốt khỏi vỏ, tên đã lấp vào cung không thể không phát. Lúc này hai khách nhân mặc trang phục thương gia sợ liên lụy đến thân nên đã đứng lên định bỏ đi.

Nhưng Giang Hào bèn ngăn lại và nói:

- Nhị vị cứ ngồi uống trà tự nhiên, tuyệt đối không có vấn đề gì liên quan đến hai vị!

Hai thực khách đưa mắt nhìn nhau rồi cùng quay trở lại ngồi vào nguyên vị.

Phi Vân Tử án hữu thủ vào đốc kiếm rồi cười nhạt nói:

- Phương Kiệt, bọn bàn đạo đã biết rất nhiều chuyện, người hãy tự nói rõ ra đi, nếu không trả lời đúng chân tướng thì đừng trách bàn đạo vô tình! Có lẽ chúng ta đã không còn cách nào khác để giải quyết ổn thỏa hơn đâu.

Huyết Kiếm Phương Kiệt nhìn Tri Cơ Tử và nói:

- Lão lang trung, chuyện này cực kỳ bí mật mà lão cũng có thể tìm ra

manh mối, quả thật xưa nay Phương mỗ đã quá xem thường lão rồi.

Trong lúc nói thì song thủ của Phương Kiệt mò xuống thắt lưng và tức tốc lấy ra đôi kim giản, tiếp theo hấn khẽ vung tay một cái thì từ đôi kim giản lại lộ ra đôi quái kiếm. Xưa nay Phương Kiệt không xuất binh đao một cách khinh xuất nhưng khi quái kiếm đã xuất hiện, không nhuốm máu thì không tra vào bao. Đó cũng là nguyên nhân dẫn đến cái hiệu huyết kiếm của hấn. Lúc này do đối phương là Phi Vân Tử, một nhân vật khá có uy danh nên Phương Kiệt càng không dám khinh suất nên một lúc xuất luôn đôi quái kiếm. Đây cũng là lần đầu tiên Tri Cơ Tử trông thấy huyết kiếm quái dị này, với sự lịch duyệt trên giang hồ và kiến văn quảng bác của lão nhưng chưa từng nghe nói đến chỗ kỳ quặc của huyết kiếm.

Hiện tại Phi Vân Tử cũng đã bạt trường kiếm, đối với một kiếm khách thành danh, khi bảo kiếm đã xuất khỏi vỏ thì người cũng trở nên lạnh lùng, thần sắc trầm xuống. Phi Vân Tử hoàng ngang trường kiếm trước ngực, song mục chăm chú theo dõi cử động nhỏ của đối phương, từ thân kiếm của lão toát ra một đạo hàn quang ẩn chứa đầy sát khí.

Thiên Y đại sư cảm thấy sát khí kinh người nên không nhịn được bèn liếc mắt nhìn thì phát hiện vị cao thủ huyền môn này đang vận công lên kiếm với thâm ý chỉ một chiêu lấy mạng đối phương. Quả nhiên, kiếm khí uy mãnh này có một áp lực rất lớn đối với Phương Kiệt, quái kiếm bên hữu thủ hoàng ngang trước ngực, trên trán hấn toát mồ hôi. Quái kiếm bên tả thủ bất giác chỉ về phía Phi Vân Tử:

- Lẽ nào sự cổ quái nằm trên kiếm?

Tri Cơ Tử lên tiếng là muốn nhắc nhở Phi Vân Tử, lời vừa dứt lão quay qua nhìn thì thấy Phi Vân Tử ắt nửa khép nửa mở nhưng thần quang sắc lạnh, quả nhiên là một kiếm thủ chân chính có khác. Tri Cơ Tử thầm nghĩ dù Phương Kiệt và quái kiếm của hấn đều có chỗ quái dị cũng chưa chắc đã thương được Phi Vân Tử, nếu ta lên tiếng tiếp thì sợ rằng khiến cho đạo sĩ phân tâm mà bị đối phương thừa cơ tấn công thôi.

Lúc này khí thế của Phương Kiệt dường như đã giảm một bậc, mồ hôi trên trán hấn chảy xuống má rùng rùng, bỗng nhiên hấn quát một

tiếng, quái kiếm xuất ra như tia chớp đâm về phía Phi Vân Tử, đồng thời tả thủ quét về phía Phi Vân Tử và Thiên Y đại sư. Điều quái dị đã lộ ra, từ quái kiếm bên tả thủ của Phương Kiệt có những chấm nhỏ li ti như lông bò phóng ra chụp xuống người của Phi Vân Tử và Thiên Y đại sư. Thế nhưng Phương Kiệt vừa xuất thủ thì Tri Cơ Tử đã lách người phóng ra ngoài một trượng, tốc độ dường như còn nhanh hơn tốc độ phóng ra của ám khí. Thì ra lão lang trung đã sớm phòng bị nên Phương Kiệt vừa động là lão đã động trước. Thiên Y đại sư vẫn ngồi yên bất động nhưng tăng bào đột nhiên trương to lên, toàn bộ kim châm sắp chạm vào người lão thì đều bị một lực đạo từ thân thể phát ra cản lại rồi rơi xuống đất. Thần lực của lão cao tăng Thiếu Lâm quả nhiên kinh thần khiếp quỷ.

Còn Phi Vân Tử cũng lập tức xuất trường kiếm, lão không tránh né nguy hiểm kiếm của đối phương mà hướng mũi kiếm của mình đâm thẳng vào mạch môn của Phương Kiệt buộc hắn không thể không thu hồi thế công. Quả nhiên Phương Kiệt không còn cách nào khác nên đành thu kiếm lại và Phi Vân Tử chỉ chờ có vậy, trường kiếm lập tức biến thế, mũi kiếm chuyển hướng lên ngực hắn mà đâm tới. Phương Kiệt ngộ biến nhưng không loạn, hắn tức tốc thầm nghĩ:

- Kiếm pháp quả nhiên vô cùng tinh tuyệt, vừa rồi nếu ta không phóng kim châm ra thị uy thì có lẽ song kiếm đã bị hủy trong tay kẻ đạo sĩ này rồi. Thịnh danh Phi Vân Tử quả nhiên danh bất hư truyền, xem ra ta không phải là địch thủ của lão rồi.

Trong lúc thầm nghĩ thì thân hình của hắn đã lui đến mé cửa, hình như hắn định đánh bài tẩu mã. Ngay lúc đó bỗng nhiên có tiếng bước chân rầm rập từ ngoài đi vào, thì ra là điểm tiểu nhị. Tên tiểu nhị chậm rãi bước vào đại sảnh, trong tay không trà không thức ăn mà là một thanh đơn đao lưỡi rộng. Theo sát phía sau hắn còn có ba đại hán mặc hắc y, mỗi tên đều thủ đơn đao lưỡi rộng sống dày, tuy nhiên nhìn kỹ có thể nhận ra phân lượng của mỗi đơn đao khác nhau và được chế tạo rất đặc biệt. cả bọn bốn tên khi tiến vào trong thì lập tức dàn thành hàng ngang án ngữ trước mặt Phương Kiệt.

Tri Cơ Tử thấy vậy thì buột miệng nói:

- Thì ra là những đao khách sát thủ. Thanh Trúc Lâu quả nhiên là nơi tiềm long ngoạ hổ.

Sở dĩ lão nói lời này là nhằm cảnh giác Thiên Y đại sư, Phi Vân Tử và Giang Hào để sẵn sàng xuất thủ ứng chiến. Quả nhiên đại hòa thượng không rõ là động sát cơ hay không dám khinh địch mà lập tức lấy ra một thanh giới đao từ trong tầng bào. Đao quang sáng lấp lánh đến chói cả mắt, nhưng nhìn kỹ thì thấy giới đao này hơi ngắn hơn giới đao thông thường, có lẽ đây là một bảo đao. Với việc ngậm mang giới đao trong người thì rõ ràng vị Thiên Y đại sư đã chuẩn bị một tinh thần đại khai sát giới trước khi rời Thiếu Lâm Tự bôn tẩu giang hồ.

Tri Cơ Tử thấy tình thế biến chuyển như vậy thì ngậm thở dài và nghĩ:

- Đao sĩ, hòa thượng đều có giới bị mà đến, trong lòng đã hoài chứa sát cơ muốn trừ khử toàn bộ ngăn trở của đối phương. Nhưng sợ rằng nơi này đối phương cũng đã bố trí...

Ý nghĩ chưa dứt thì lão đã khẽ nói:

- Đại sư mau cất binh khí vào đi, không được để lộ liễu quá như vậy.

Thiên Y đại sư trầm nghĩ:

- Tri Cơ Tử nói cũng phải, không nên bức đối phương vào đường cùng, nếu không chúng kéo viện binh đến thì càng phiền phức... nhưng đao đã xuất thủ thì cất lại thế nào được?

Nghĩ đoạn, Thiên Y đại sư đành hoành ngang đao chờ địch lòng đang suy nghĩ làm thế nào để cho đối phương cảm thấy mình thắng chỉ là may mắn thôi, khi cần thiết cũng không tiếc giả thua mà lui. Nên biết thắng địch không dễ, nhưng có thực lực mà giả bộ miễn cưỡng thắng thì cũng khó và không để đối phương nhìn thấy yếu điểm của mình thì càng khó hơn gấp bội. Tuy nhiên, việc chịu bại chịu rút lui là cực kỳ dễ.

Lúc này Tri Cơ Tử lòng như lửa đốt, lão chẳng cần khách khí, nói:

- Lão đạo mũi trâu, nếu tận sức truy phong là không còn đường lui đấy.

Do lão dùng thuật thiên lý truyền âm nên người khác không thể nghe được, Phi Vân Tử nghe rất rõ nhưng đạo trưởng lại trả lời bằng cách vung trường kiếm tấn công bốn tên đại hán mặc hắc y. Bốn đại hán không hề tỏ ra yếu thế, bốn thanh đại đao cùng vung lên một lượt, hai thanh tấn công chính diện nghênh tiếp trường kiếm của Phi Vân Tử còn hai thanh tấn công vào tả hữu. Đao kiếm song phương gần giao lại thì bỗng nhiên kiếm thế của Phi Vân Tử đột biến, người cũng thối lui hai bước tránh thế đao bên tả, trường kiếm phong bế thế đao bên hữu. Bốn đại hán thấy đối phương lâm vào thế bị động thì lập tức quát lớn rồi cùng mãnh công, Phi Vân Tử hoàn toàn rơi vào thế thủ, tiên cơ hoàn toàn bị mất. Tuy nhiên trường kiếm của đạo sĩ xoay chuyển lanh lẹ vô cùng, lúc tả lúc hữu, lúc thượng lúc hạ. Kiếm quang như tường đồng núi sắt, bốn đại hán không thể nào tìm được kẽ hở để xuất chiêu trí mạng.

Lão lang trung Tri Cơ Tử thấy vậy thì hiểu ngay Phi Vân Tử đã bắt đầu thực hiện ý đồ giả bại. Nhưng huyết kiếm Phương Kiệt thì tròn xoe mắt quan chiến và trầm nghĩ:

“Đông Phương thế gia đào tạo ra đao khách quả nhiên là dũng mãnh thiện chiến, dường như phen này Phi Vân Tử đã bị vây khốn rồi. Bọn họ còn có cả trăm võ sĩ gồm kiếm thủ đao khách, ai nấy đều có sở trường. Chỉ bốn người này mà đã đối phó được với Phi Vân Tử thì lực lượng trăm người kia không cần nói cũng biết. Huống hồ còn có mười hai cao thủ đặc cấp cùng các nhân vật thọ nạn trong hắc bạch lưỡng đạo, như vậy không cần thêm lực lượng của Nam Cung Thế gia, bọn họ cũng đủ sức độc bá giang hồ rồi”.

Sở dĩ Phương Kiệt nghĩ như vậy là vì hắn không hiểu rõ thực lực của Nam Cung thế gia nhưng cảm thấy thực lực của Nam Cung tuyệt không qua Đông Phương thế gia.

Lúc này bốn đại hán vẫn tiếp tục tấn công vào Phi Vân Tử, lão lang trung Tri Cơ Tử thấy đạo sĩ đã hơi lâm vào thế hạ phong nên nháy mắt ra hiệu cho Thiên Y đại sư đồng thời lớn tiếng gọi Giang Hào:

- Tam công tử, chúng ta xông ra thôi.

Lời vừa phát ra thì trong tay Giang Hào đã lấp loáng binh khí, đó là

thanh Tử Kim Dao. Tri Cơ Tử cũng tuốt binh khí, đó là chiếc Văn Xương Bút, đao bút hợp bích, lại thêm Bách bộ Thần quyền của Giang Hào nên tức khắc bọn họ đã mở đường máu, theo đó là hai tên đại hán bị trọng thương. Thiên Y đại sư cũng phản ứng nhanh không kém, lão tăng hợp với đạo sĩ hạ nốt hai tên còn lại và lần lượt thoát ra khỏi Thanh Trúc lâu.

Phượng Kiệt ngăn người đứng nhìn theo mà không có phản ứng gì. Tuy nhiên trong lòng hắn đang có hàng trăm ý nghĩ:

“Phi Vân Tử đã xuất toàn lực hay chưa? Lẽ nào một kiếm khách lợi hai như lão ta mà không đủ sức đối phó với bốn đao thủ của Đông Phương thế gia? Hay là bọn chúng có ý thị nhục giả bại mà đi?”.

Có một điều Huyết Kiếm Phượng Kiệt không hề hiểu là dường như song phương đã nói rõ, lẽ ra bọn họ phải xuất toàn lực cầu thắng hoặc giả phải thu thập Phượng Kiệt để tra vấn tình hình mới đúng chứ? ... Còn nữa, đại hòa thượng kia có bản lĩnh dùng tăng bào chống đỡ ám khí của ta thì rõ ràng trình độ nội lực tinh thâm vô cùng, vậy tại sao lão ta không ra tay từ đầu? ...Nếu bọn chúng giả bại mà lui thì có ý gì? Đông Phương thế gia đã khiến bọn chúng khiếp sợ?

oOo Lại nói Tri Cơ Tử sau khi thoát khỏi Thanh Trúc lâu thì lập tức đưa Thiên Y đại sư, Phi Vân Tử và Giang Hào đi về hướng Tây Nam. Lần này quần hùng không công nhiên đi trên đường quan đạo mà bằng thâm sơn hành giả mà đi nhằm giữ kín hành tung cước tích. Sau một dặm trình chừng hai canh giờ thì đoàn người đến trước một nông xá.

Tri Cơ Tử dừng bước và đẩy cửa vào. Mọi người cùng bước vào theo nhưng vừa qua khỏi cửa đã nghe hương vị rượu thịt ngọt ngào. Thì ra căn nhà này tuy không lớn nhưng lại được quét dọn rất sạch sẽ thơm mát. Giữa nhà có kê một bộ bàn ghế bằng trúc, trên bàn bày biện sẵn mấy đĩa thức ăn trông rất thịnh soạn, dường như gia chủ có hỉ sự làm tiệc thể thiết khách. Thế nhưng điều kỳ quặc là trong nhà tuyệt không có một bóng người nào cả.

Tri Cơ Tử nhìn xung quanh một lúc rồi mỉm cười nói:

- Mời chư vị ngồi! Cứ yên tâm ăn uống, lão khiêu bảo đảm là không

có độc!

Nói xong bước đến ngồi vào bàn trước rồi gắp mỗi món ăn thử trước một miếng.

kế đó lão lang trung mở bình rượu và nói:

- Đại hòa thượng, “tửu nhục xuyên trường quá, phạt tại tâm đầu ngọa” (rượu thì đi qua ruột, còn phạt ngồi tại tâm), thế nào, làm một chén chứ?

Nói đoạn lão rót một chén đầy để trước mặt Thiên Y đại sư.

Qua một thời gian dài hành tẩu chung với nhau, Giang Hào không những đã mất đi tính ngạo mạn mà đối với Thiên Y đại sư và Phi Vân Tử chàng đã có sự kính trọng vô cùng. Do vậy, lúc này chàng bước đến nhận chén rượu và nói:

- Lão tiên bối, đại sư đã chay tịnh mười năm thì phá giới thế nào được, vẫn bối xin uống thay cho đại sư vậy!

Thiên Y đại sư liền khẽ giữ tay Giang Hào rồi nói:

- Hòa thượng ta lần này mang đao hạ sơn là đã chuẩn bị đại khai sát giới, người có thể giết thì còn kiêng kỵ gì tửu nhục. Nào! cạn chén!

Nói đoạn lão nâng chén rượu uống cạn một hơi. Cả ba người còn lại đều bất giác sững sờ đưa mắt nhìn nhau. Tri Cơ Tử vốn chỉ muốn nói chơi nhưng không ngờ đại hòa thượng lại phản ứng như vậy, bất giác lão lang trung nhìn sang Phi Vân Tử và nói:

- Lão đạo sĩ thấy thế nào?

Phi Vân Tử mỉm cười, nói:

- Bảo kiếm của bản đạo đã nhuốm huyết từ lâu, đại sư có thể uống thì bản đạo có lý nào lại không thể?

Tri Cơ Tử phá lên cười ha hả rồi nói:

- Tuyệt lắm! Tuyệt lắm! Hòa thượng, đao sĩ một khi bước vào giang hồ thì xem như người của giang hồ rồi. Nào, mọi người hãy cùng cạn chén, chúng ta ăn uống no say rồi tiếp tục lên đường.

Phi Vân Tử cạn chén rồi hỏi:

- Lão lang trung, phần rượu thịt này là do ai chuẩn bị cho chúng ta vậy? Chỉ thấy tửu nhục mà không thấy người, vậy làm thế nào để nói một tiếng đa tạ?

Tri Cơ Tử mỉm cười, nói:

- Không dấu gì chư vị, dưới tay lão lang trung ta đã có tám tiểu lang trung, bọn chúng có kẻ biết đồ bác nhưng cũng có kẻ giỏi việc nấu nướng. Hiện tại chỉ thấy tửu nhục mà không thấy người là do bọn chúng quá bận. Nên chỉ để lại ám hiệu rồi vội vàng đi an bài một vài việc. Theo ám hiệu thì bọn chúng đã dò hỏi được đường đi của cỗ xe chở ba vị chưởng môn của quý môn phái. Lúc này bọn chúng đã trú tại một khách điểm cách đây chừng ngoài trăm dặm, do vậy chúng ta cũng phải nhanh chóng đến khách điểm đó nghỉ ngơi và bắt đầu tiến hành điều tra. mấy tên tiểu lang trung tuy không phải là hảo hài tử nhưng được cái là bọn chúng không dám mạo phạm, tên nào mạo phạm là lập tức bị xử tử ngay.

Phi Vân Tử trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Lão lang trung, lúc nãy trong Thanh Trúc lâu, lão bảo bản đạo giả thua thì bản đạo giả thua thôi. Nhưng bản đạo không hiểu, nếu chúng ta thu thập mấy tên đại hán chẳng ra gì đó rồi cầm giữ Phương Kiệt tra vấn nội tình, làm thế thì có gì là không tốt?

Tri Cơ Tử mỉm cười, nói:

- Đao sĩ bạt kiếm, hòa thượng xuất đao, xem ra sự bi phần trong lòng các vị đã đến độ khó kềm chế rồi...

Thiên Y đại sư tiếp lời:

- Không sai, lão nạp mang đao hạ sơn là đã chuẩn bị đại khai sát giới, nếu không tìm được tung tích của Thiên Kính sư huynh thì cũng

không nghĩ đến chuyện quay về Thiếu Lâm Tự.

Phi Vân Tử nói:

- Chút thành tựu mà bản đạo có được ngày hôm nay là do Long đạo trưởng thành toàn cho, hiện nay tung tích của Long đạo trưởng chưa tìm được thì bản đạo cũng không thể quay về mà ăn nói với phái Võ Đang được. Do vậy, bất luận thế nào bản đạo cũng tìm đến cùng, dù dấn thân vào trường tử chiến cũng không tiếc!

Tri Cơ Tử gật đầu, nói:

- Lão lang trung ta cảm nhận được điều đó nên mới khuyên chư vị tạm thời nhẫn nại, sự nóng nảy nhất thời có thể khiến cho đại sự rối tung cả lên. Việc quan trọng trước mắt là phải tìm cho ra nơi giam cầm ba vị chưởng môn rồi sau đó mới hợp lực với cao thủ của quý môn phái mà cứu bọn họ ra. Tuy nhiên, nếu tình hình xấu nhất thì cũng phải tìm xem ba vị chưởng môn có để lại ám hiệu gì hay không?

Phi Vân Tử liền nói:

- Bản đạo đã nhận ra ám hiệu của Long đạo trưởng tại Thanh Trúc Lôu...

Thiên Y đại sư vội hỏi:

- Ám hiệu nói gì?

Giang Hào và Tri Cơ Tử cũng vô cùng hưng phấn, tất cả đều tròn xoe song mục, chờ Phi Vân Tử trả lời.

Phi Vân Tử chậm rãi nói:

- Chỉ có thể chứng minh ba vị chưởng môn đã ghé qua Thanh Trúc Lôu và đích thị đã bị người ta ám toán. Có lẽ do được lực phát tác quá nhanh nên Long đạo trưởng không kịp biểu đạt ý gì mà chỉ lưu lại trên bàn một dấu ấn long thủ.

Thiên Y đại sư hỏi tiếp:

- Đạo huynh có thể giải thích rõ hơn một chút không?

Phi Vân Tử nói:

- Không thể gọi là ám hiệu vì không biểu đạt được gì, Long đạo trưởng chỉ dùng năm đầu ngón tay ấn xuống mặt bàn thành năm vết đồ hình thôi.

Dùng thủ chỉ ấn xuống mặt bàn, nếu không để lại dấu vết gì rõ ràng thì chắc sẽ mất đi một cách nhanh chóng, như vậy có thể Long đạo trưởng phải dùng lực khá nhiều mới thực hiện được. Sau khi bị trúng Nhất Bộ Đảo mà vẫn còn bản lĩnh như thế thì đủ thấy công lực của Long đạo trưởng quả nhiên là thần thông quảng đại.

Thiên Y đại sư trầm nghĩ:

- Thiên Kính chưởng môn sư huynh chẳng lẽ không có phần công lực như thế chẳng? Đáng tiếc là khi ở Thanh Trúc Lâu ta chỉ lo theo dõi biến động của đối phương mà không để ý đến điều này...

Tri Cơ Tử đứng lên và nói:

- Điều này chứng minh ba vị chưởng môn kia tất sẽ có ám hiệu để lại và cũng có cơ hội truyền đạt thị ý. Nào, chúng ta hãy lên xe rồi suy nghĩ tiếp.

Giang Hào ngạc nhiên hỏi:

- Lên xe? ở đây làm gì có xe?

Tri Cơ Tử mỉm cười, nói:

- Bọn tiểu lang trung đã an bài xong rồi, chúng ta cũng sẽ lên một cỗ xe tứ mã đi cùng tuyến đường bọn chúng đã đi để đến khách điểm. Cái này gọi là tuồng cũ diễn lại.

Giang Hào vỗ tay đánh đét một cái rồi nói:

- Rất cao minh, lão tiền bối. Nhưng chúng ta phải dò từng bước mới được, nếu có thể lưu lại ám hiệu thì ba vị chưởng môn tất sẽ lưu lại

trong phòng ngủ mới đúng.

Phi Vân Tử tiếp lời:

- Nếu những khách phòng đó có người thuê rồi thì chúng ta phải làm thế nào?

Tri Cơ Tử gật đầu, nói:

- Chuyện này có chút phiền phức đây, chúng ta phải bỏ ra ít tiền sang lại phòng thôi, nếu khách nhân đó không thương nhượng thì đành phải chờ ngày hôm sau vậy.

Nói đoạn lão cất bước đi trước dẫn đường, Thiên Y đại sư, Phi Vân Tử và Giang Hào lần lượt theo sau. Khi ra đến đường quan đạo thì có một thiếu niên chừng mười bảy, mười tám bước đến nghênh đón. Thiếu niên này quần áo xóc xếch, tóc tai rối bù trông chẳng khác gì một đệ tử Cái Bang. Giang Hào, Thiên Y đại sư, Phi Vân Tử đều ngậm vận lực đề phòng, bọn họ do đã một lần trúng nhất Bộ Đảo nên tâm trạng như chim gặp phải tên.

Tri Cơ Tử thấy vậy thì vội bước lên trước nói với thiếu niên mấy câu, thiếu niên liền cung thủ chào bọn Thiên Y đại sư rồi mỉm cười đi trước dẫn đường. Lúc này không cần nói rõ mọi người cũng biết thiếu niên đó là một tiểu lang trung, thuộc hạ của lão lang trung Tri Cơ Tử.

Tri Cơ Tử dừng bước rồi quay lại nói:

- Chúng ta ở đây chờ một lát, xe ngựa sẽ đến ngay thôi.

Lão vừa dứt lời thì đã nghe tiếng bánh xe cùng vó ngựa rầm rập vang lên, chớp ngoáng mộ cỗ xe tứ mã đã phóng tới như bay. Khi đến chỗ mọi người dừng bước thì cỗ xe cũng dừng lại, đại hán đánh xe tuổi chừng tam tuần vội vàng nhảy xuống mở cửa thùng xe cho khách.

Giang Hào trầm nghĩ:

- Làm thế nào bây giờ, đánh xe không phải là tiểu lang trung thuộc hạ của Tri Cơ Tử thì ta phải cẩn thận mới được.

Nghĩ đoạn chàng cũng theo bước ba lão nhân lên xe. Bên trong xe trang trí rất sang trọng, hai bên đều có nệm bông nên ngồi tựa khá thoải mái. Sau khi an tọa thì Phi Vân Tử liền hỏi:

- Lão lang trung, hình như lão hơi hào phóng đấy, cỗ xe tứ mã này phải mất vài trăm lượng mới thuê được!

Tri Cơ Tử mỉm cười, nói:

- Chuyện nhỏ, lão lang trung này cái khác không có nhưng tiền bạc kim ngân thì có thể gọi là tạm đủ tiêu xài. Còn nữa, các vị chớ nên hoài nghi, người đánh xe cũng là một tên trong tám tiểu lang trung của lão khiếu!

Giang Hào liền nói:

- Vị đó ít ra cũng ngoài tam tuần, có lẽ là đại đệ tử của lão tiên bối phải không?

Tri Cơ Tử lắc đầu, nói:

- Không, lão khiếu thu nhận một lúc tám đệ tử, bọn chúng hơn kém nhau chỉ một hai tuổi mà thôi.

Giang Hào liền truy vấn:

- Vậy thiếu niên kia đã dịch dung phải không?

Tri Cơ Tử khẽ gật đầu mà không nói gì thêm. Cỗ xe đã bắt đầu lăn bánh, lúc đầu còn chậm nhưng càng lúc càng phóng đi. Suốt hành trình đều gặp thuận tiện, không có điều gì bất trắc xảy ra. Nhưng một điều ngoài dự liệu là không tìm ra được ám hiệu gì cả, đến khách điểm Thiên Y đại sư, Phi Vân Tử, Giang Hào liên tục đối phòng cho nhau và cẩn thận quan sát tìm kiếm nhưng kết quả vẫn không phát hiện được gì.

Điều này chỉ có một cách giải thích là ba vị chưởng môn trong lúc bị giải đi vẫn chìm trong mê man bất tỉnh. Tri Cơ Tử trầm ngâm suy nghĩ một lát rồi buột miệng nói:

- Thật là lang độc! Suốt cả hành trình....

Lão cảm thấy bất ổn nên kịp dừng lại.

Thế nhưng Phi Vân Tử liền hỏi:

- Lão lang trung, nói rõ ra xem? Sự tình có vẻ rất nghiêm trọng chứ không như chúng ta suy đoán đâu. Nhất định Long đạo trưởng phải để lại ám hiệu, không lẽ bọn chúng tìm và đã xoá đi toàn bộ?

Tri Cơ Tử song mục rục rạc sáng, lão hỏi ngay:

- Đạo trưởng phát hiện ra vết xóa chẳng?

Phi Vân Tử lắc đầu với vẻ thất vọng và nói:

- Không có, mỗi phòng bản đạo đều tìm rất kỹ, hơn nữa còn có đại sư và tam công tử nhưng vẫn không phát hiện được gì. Xem ra trong chuyện này nhất định có sự kỳ quặc rồi!

Tri Cơ Tử gật đầu nài:

- Tuy chỉ là phán đoán nhưng cũng rất có khả năng. Trong suốt đoạn hành trình này sợ rằng ba vị chưởng môn vẫn chưa tỉnh lại.

Thiên Y đại sư ngạc nhiên hỏi:

- Lão thí chủ muốn nói là đối phương liên tục dùng Nhất Bộ Đảo khiến cho ba vị chưởng môn hôn mê bất tỉnh phải không? Nếu thật sự như vậy thì....

Tri Cơ Tử lắc đầu nói:

- Không nhất định phải là Nhất Bộ Đảo, có thể là một loại dược vật mê hồn khác cũng nên...

Giang Hào liền hỏi:

- Liệu có ảnh hưởng gì đến thân thể của bọn họ không? nếu bọn

chúng lỡ tay dùng liều lượng quá nặng thì....

Tri Cơ Tử khoát tay, nói:

- Bọn chúng tuyệt đối không thể để cho ba vị chưởng môn chết hoặc thần trí bị hôn mê, bởi vì dụng tâm của đối phương là muốn ba vị chưởng môn gia ra võ công, như vậy làm thế nào chúng dám gây thương tổn cho bọn họ? Tuy nhiên có thể khẳng định một điều là đối phương tuyệt đối không biết tình trạng trên cơ thể của ba vị chưởng môn như thế nào!

Thiên Y đại sư thở dài nói:

- Trên giang hồ đều bị phong tỏa bởi những áng mây đen, giờ đây phương hướng mịt mờ chúng ta biết đâu mà tìm?

Tri Cơ Tử nói:

- Chúng ta hãy truy đến trạm cuối cùng thử xem? Tiêu Hàn Nguyệt trông thấy bọn chúng lên thuyền ở hàng Châu rồi mới chuyển tin về, như vậy rất có khả năng ngay lúc đó cô ta bị bại lộ tung tích...

Giang Hào nói:

- Cô ta bị giết và bị hủy hoại cơ thể để phi tang thì còn tìm ra được manh mối gì?

Tri Cơ Tử bảo vệ ý kiến:

- Dù Tiêu Hàn Nguyệt cứu tử nhất sinh nhưng cũng có khả năng lưu lại một phần sinh cơ, nếu cô ta không trúng Nhất Bộ Đảo thì vẫn còn thời gian để lại ám hiệu gì đó.

Phi Vân Tử lại xen vào:

- Cứ cho là cô ta có để lại ám hiệu đi, nhưng đó là ám hiệu của Bạch Các Môn, chúng ta thấy mà không hiểu thì cũng uổng công thôi.

Tri Cơ Tử lắc đầu, nói:

- Lão lang trung ta cảm thấy cô nương này không phải là nhân vật tầm thường, không những trí tuệ siêu phàm mà dũng khí cũng hơn người...

Thiên Y đại sư nói:

- Lão thí chủ đối với một cô nương chưa hề gặp mặt mà đoán định như vậy liệu có quá không?

Tri Cơ Tử lắc đầu, nói:

- Cô ta mục kiến võ sĩ của Mộ Dung thế gia tàn sát giang hồ đồng đạo và thương gia, lũ khách mà vẫn ngăm truy theo tung tích không một chút khiếp sợ. Đối với một cô nương mười mấy tuổi mà nói, như thế chẳng phải là có dũng khí hơn người sao? Không phải lão lang trung ta tự hạ uy phong của mình nhưng tám tiểu lang trung thuộc hạ của lão khiêu tuyệt không có phần dũng khí đó trong hành động.

Thiên Y đại sư, Phi Vân Tử và Giang Hào đều bắt giác gật đầu.

Tri Cơ Tử nói tiếp:

- Trước mắt ba vị chưởng môn là ba nhân vật quan trọng nhất trong giang hồ, chẳng khác gì ba cây trụ chống trời. Muốn làm cho Thiếu Lâm phương trượng, Long đạo trưởng, Giang minh chủ kết bạn đồng hành thì phải có một chuyện kinh thiên động địa mới thực hiện được. Từ đó mà suy đã thấy kế hoạch trong âm mưu của đối phương vô cùng chu đáo, chí ít là bọn chúng phải mất hai năm mới sắp đặt xong toàn bộ mọi chuyện. Đi thôi! ba vị chưởng môn đều là bậc trí giả, chỉ cần một khắc tinh táo thì tất sẽ lưu lại ký hiệu gì đó. Ngoài ra còn vị Tiêu cô nương cơ trí hơn người kia cũng là niềm hy vọng để chúng ta truy tìm. Bến cảng Hàng Châu là cơ hội cuối cùng của chúng ta đấy!

Giang Hào buột miệng nói:

- Đúng! Phụ thân của vãn bối hơn nửa đời sống trên sông nước, có khả năng...

Tri Cơ Tử lắc đầu, nói:

- Tam công tử, lão khiếu tin rằng chiếc thuyền đã sớm bị bọn chúng đánh chìm rồi, bọn chúng đã tổ chức chu đáo như vậy thì tuyệt không để lại vật chứng rõ ràng cho bọn ta tìm manh mối đâu.

Phi Vân Tử nói:

- Như vậy thì chúng ta đến Hàng Châu để tìm cái gì?

Tri Cơ Tử trầm ngâm suy nghĩ một lát rồi nói:

- Lão lang trung ta cũng không biết, nhưng dù sao đi một chuyến cũng còn hơn không đi. Nếu không tìm được manh mối gì ở Hàng Châu thì chúng ta phải nghiên cứu lại một kế hoạch mới thôi!

Thiên Y đại sư hùng hổ nói:

- Tại sao chúng ta không đến Mộ Dung thế gia đòi người? Lão nạp không tin Mộ Dung thế gia sẽ ra mặt đối kháng với Thiếu Lâm, Võ Đang và Động Đình Minh.

Tri Cơ Tử vội khoát tay nói:

- Đó là chiều hướng phát triển tệ hại nhất của sự việc, chúng ta làm vậy tất sẽ khiến mầm họa sớm bộc phát mà thôi. Vả lại đối phương đã dự liệu trước chuyện đó nên thế nào cũng chuẩn bị sẵn cách đối phó, tuy bọn chúng sợ uy vọng của ba vị chưởng môn nhưng chưa chắc là sợ lực lượng ba môn phái các vị liên hợp lại.

Phi Vân Tử liền nói:

- Bây giờ tiếp tục đi Hàng Châu chẳng phải là càng tệ hại hơn sao? Đối với chúng ta thời gian càng kéo dài càng bất lợi, lão lang trung hãy suy nghĩ kỹ xem. Nếu chuyến này đi mà không kết quả thì hối hận không kịp đấy.

Giang Hào tiếp lời:

- Độc xà cắn cổ tay thì tráng sĩ phải chặt cả cánh tay. Đợi bọn chúng chuẩn bị xong kế hoạch động thủ thì e rằng chúng ta rơi vào thế bị động mất.

Tri Cơ Tử cả quyết nói:

- Bất luận thế nào chúng ta cũng không được manh động trong lúc này, cứ tận nhân lực rồi mới tri thiên mệnh được. nào, mời các vị lên xe thôi!

Nói đoạn lão bước ra xe trước, bọn Thiên Y đại sư tuy có chút do dự nhưng vẫn không nghĩ ra cách nào khác nên đành cất bước đi theo. Cổ xe tứ mã lại tiếp tục hành trình đến Hàng Châu. Đúng như Tri Cơ Tử dự liệu, suốt hành trình không có điều gì bất trắc xảy ra. Đến trưa hôm sau thì đoàn người ngựa đã đến Hàng Châu một cách bình an.

Tri Cơ Tử đưa mọi người vào một tửu quán có thể tin cậy, lão gọi một mạch các món chay mặn khác nhau cùng mấy vò rượu và nói:

- Mỗi người tự uống một vò, ăn uống no say rồi chúng ta ra cảng Hàng Châu.

Nói đoạn lão mở nắp vò rượu và không một chút khách khí nâng vò uống một hơi cạn phân nửa. Lúc này tên điếm tiểu nhị bưng ra một đĩa cá hấp và nói:

- Chư vị khách quan! Món cá hấp Tây Hồ này phải ăn nóng mới thường thức mùi vị thơm ngon của nó, đây là đặc sản của tề quán đấy.

Nói đoạn hắn quay người bước đi ngay.

Quả nhiên mùi vị món cá hấp dẫn vô cùng, khiến người không đói cũng muốn ăn.

Do vậy, Phi Vân Tử và Giang Hào đều cầm đũa lên. Hai người định gắp thử một miếng thì đột nhiên Tri Cơ Tử thả vò rượu xuống và xuất thủ nhanh như chớp chụp lấy cổ tay của điếm tiểu nhị. Biến cố xảy ra đột ngột khiến bọn Thiên Y đại sư đều ngăn người, ai nấy đều nghĩ Tri Cơ Tử là nhân vật lão luyện giang hồ. Không lẽ lão ta phát hiện ra điều gì chẳng? Hay là đối phương cho mê dược vào món cá hấp này và Tri Cơ Tử kịp thời phát giác?

Điểm tiểu nhị bất ngờ bị chụp cổ tay thì kêu thất thanh:

- Khách quan làm gì vậy? Lúc này tẻ quán đang đông khách, tiểu nhân rất bận không thể bồi tiếp lão tiên bồi được!

Tri Cơ Tử cười hì hì, nói:

- Không phải lão khiêu mượn người bồi tiếp, người nhìn lại xem, món cá hấp của người có nặng trong đó thì bảo lão khiêu ăn thế nào được?

Có mấy thực khách bên thấy Tri Cơ Tử đột nhiên giữ điểm tiểu nhị lại tưởng lão nhân này muốn gây sự nên đều đứng lên định tỏ ý can thiệp vào chuyện bất bình.

Nhưng lúc này nghe Tri Cơ Tử nói vậy thì bất giác đưa mắt nhìn vào đĩa cá và quả nhiên ai cũng thấy một con nhặng xanh to tướng ngắc ngoải nằm trong đó. Thế là không ai bảo ai mà tất cả đều tự động ngồi cả xuống và tiếp tục ăn uống xem như không có chuyện gì xảy ra.

Thiên Y đại sư, Phi Vân Tử, Giang Hào nhìn thấy con nhặng trong đĩa cá thì không lộ vẻ kinh ngạc, bởi vì khi điểm tiểu nhị bưng đĩa cá bọn họ quan sát rất kỹ nhưng không phát hiện có gì lạ, như vậy trong động tác thả vò rượu xuống bàn, Tri Cơ Tử nhanh chóng chụp một con nhặng bỏ vào trong đĩa cá bằng tả thủ, đồng thời hữu thủ của lão chụp lấy tay của điểm tiểu nhị.

Hiện tại Tri Cơ Tử vẫn chưa buông tay của điểm tiểu nhị, bỗng nhiên lão thở dài và nói:

- Lão phu cũng không muốn làm khó dễ buộc người phải ăn con nhặng, nhưng chí ít người cũng phải ăn một miếng cá hấp để gọi là chuộc tội bất cần.

Điểm tiểu nhị mồ hôi toát đầy người, trời không lạnh mà thân hấn run lật bật, hấn do dự một lát rồi đột nhiên quỳ xuống và nói:

- Lão tiên bồi mục quang như thần, xin tha cho tiểu nhân một đường sống...

Tri Cơ Tử làm ra vẻ ngạc nhiên nói:

- Quái lạ, người định ăn vạ lão khiếu à? Lão khiếu không mắng không đánh, chỉ phạt người ăn một miếng cá thì có gì là quá đáng chứ?

Điểm tiểu nhị đập đầu xuống đất khấu tạ và nói:

- Cá này không thể ăn được, xin lão tiên bối tha cho tiểu nhân một con đường sống.

Hắn đập đầu xuống đất nghe bốp bốp và bật cả máu đầu trán.

Tri Cơ Tử thờ dài, nói:

- Lão khiếu tha cho người nhưng liệu người khác có muốn tha cho người không?

Người đi đi!

Điểm tiểu nhị vội vàng bái tạ rồi bưng đĩa cá vào trong. Rất nhiều thực khách trông thấy con nhặng xanh đó và cũng có nhiều suy nghĩ khác nhau, có người cho rằng Tri Cơ Tử đã hành xử thái quá, chỉ cần đổi đĩa cá khác là được rồi, tại sao phải ép người ta ăn cá. Có người lại chửi thề điểm tiểu nhị và cho rằng hắn quá xuẩn ngốc, ăn một miếng cá thì có vấn đề gì mà phải đập đầu bật cả máu tươi... nhưng chỉ có một người biết rõ nội tình bên trong, đó là Tri Cơ Tử.

Sau khi điểm tiểu nhị đi rồi thì lão nhìn qua bọn Thiên Y đại sư và nói:

- Các vị, chúng ta đi thôi! Nơi này rượu thịt không được sạch sẽ, chúng ta đi tìm nơi khác ăn uống vậy!

Nói đoạn, lão cất bước đi thẳng ra ngoài, Thiên Y đại sư, Phi Vân Tử và Giang Hào đều bước theo ra mà không hỏi thêm một câu nào.

Hồi 5

Gian Nguy Chấn Chấn

Trong một ngõ hẻm yên tĩnh của thành Hàng Châu có một ngôi nhà gỗ cửa khép chặt im ỉm, Tri Cơ Tử bước đến gần rồi nhìn xung quanh không có người lạ thì lập tức đẩy cửa bước vào, hòa thượng, đạo sĩ và Giang Hào cùng lần lượt bước vào theo, ở gian giữa đã bày sẵn thức ăn đầy đủ thịt rượu.

Tri Cơ Tử và mọi người ngồi vào bàn và nói:

- Rượu thịt này là do bọn tiểu lang trung chuẩn bị nên chắc là không có vấn đề gì.

Tuy nhiên, “cẩn tắc vô ưu” để lão ném thử một chút cho bảo đảm.

Nói đoạn lão lấy trong người ra một chiếc ngân châm thử các đĩa thức ăn rồi nói:

- Ăn uống xong thì đại sư và đạo trưởng nên cải trang dịch dung lại một tí, có thể không qua mắt được sát thủ của Mộ Dung Trường Thanh nhưng chí thiếu cũng bớt bị đối phương chú ý.

Thiên Y đại sư nói:

- Lão nạp đã phạm tửu giới thì xem như bị trục xuất khỏi phật môn rồi, bây giờ muốn lão nạp cải trang thế nào thì thí chủ cứ dặn dò.

Phi Vân Tử tiếp lời:

- Trong đĩa cá lúc nãy có độc được chẳng? Con nhặng xanh là do lão lang trung bỏ vào phải không? Xem ra thủ pháp của lão lang trung cũng nhanh đáo để!

Tri Cơ Tử gượng cười nói:

- Thực ra lão lang trung ta đâu có bản lĩnh kinh người như vậy, chẳng qua là nhờ tiểu lang trung thuộc hạ của lão khiêu quan sát bên trong

nhà bếp nên hẳn dùng ám hiệu thông báo cho lão khiêu biết. Trong bụng cá có hai lá Kim Diệp Tử nhờ vậy mà hương vị cá rất thơm, tuy nhiên ăn vào một miếng thì đoạn trường tử mệnh ngay. Do vậy nên điểm tiểu nhị thà đập đầu chảy máu chứ tuyệt không dám đụng đến.

Phi Vân Tử ngạc nhiên hỏi:

- Thế mấy tên tiểu lang trung ấy ở đâu? Suốt hành trình bần đạo chỉ thấy một tên đánh xe, ngoài ra có thấy ai đâu? Bọn họ mới thật là những người vất vả, lẽ ra cũng nên đa tạ một tiếng mới phải.

Tri Cơ Tử nói:

- Trên suốt hành trình chúng ta vẫn chưa gặp ám toán nên lão lang trung ta cho rằng Mộ Dung thế gia đã giải tán bọn chúng theo dõi nhưng không ngờ đến Hàng Châu này bọn chúng mới ra tay. Nếu không có Lục lang giám sát nhà bếp thì có lẽ chúng ta đã đoạn hồn tại tửu quán lúc nãy rồi. Chư vị thử nghĩ xem nguyên nhân tại sao bọn chúng phải đợi chúng ta đến đây mới hành động?

Thiên Y đại sư nói:

- Phải chăng đó là một sự cảnh cáo nhằm báo cho chúng ta biết là lúc nào cũng bị bọn chúng theo dõi? Hoặc giả nơi này cách Cô Tô Mộ Dung thế gia không xa nên bọn chúng sợ chúng ta tìm đến sào huyệt?

Tri Cơ Tử tiếp lời:

- Cũng có khả năng nơi này còn có sơ hở gì đó nên bọn chúng sợ chúng ta tìm ra manh mối. Lão lang trung tin rằng ba vị chưởng môn đã tĩnh lại ở nơi này, do vậy rất có khả năng bọn chúng bày bố cao thủ để trừ khử chúng ta tại đây?

Phi Vân Tử chột nổi hào khí, lão nói:

- Thế thì cứ đánh nhau một trận vậy, mấy ngày qua thật là buồn tẻ!

Đột nhiên nghe “ầm” một tiếng ở bên ngoài như có vật gì từ trên trời rơi xuống.

Thiên Y đại sư, Phi Vân Tử, Giang Hào và Tri Cơ Tử không hẹn mà lập tức phản ứng nhanh như chớp phóng ra khỏi cửa. Nhưng cuối cùng mọi người đều chỉ thấy kết quả như nhau:

Đó là một hắc y nhân bị trói hai tay nằm dưới đất. Giang Hào và Phi Vân Tử đứng xa hơn trượng còn Thiên Y đại sư cách bảy tám thước nên không thể xác định tên hắc y nhân kia còn sống hay đã chết. Tuy nhiên cả ba đều vận khí ngậm phòng bất trắc, bởi lẽ ai cũng thừa biết Nhất Bộ Đảo cực kỳ bá đạo, nó không cho bất cứ cao thủ nào có cơ hội phản kháng.

- Tam lang!

Tri Cơ Tử vội bước lại đỡ lấy hắc y nhân và đưa tay sờ lên mũi thì thấy đã tắt thở rồi.

Phi Vân Tử liền bước lại quan sát thương thế của hắc y nhân thì thấy máu tươi chảy ra từ miệng, mũi và mắt. Đạo sĩ buột miệng nói:

- Là một trong tám tiểu lang trung của lão thí chủ à?

Tri Cơ Tử không trả lời mà cời áo của hắc y nhân xem sau lưng thì thấy một vết chưởng đen sì còn in rành rành. Lão lắc đầu và tỏ vẻ căm hận nói:

- Chưởng lực thật âm độc!

Giang Hào cũng bước lại xem, chàng vừa thấy dấu chưởng lực thì kêu thất thanh:

- Thiết Sa Chưởng! Người phát chưởng có hỏa hầu khá thâm hậu.

Thiên Y đại sư phụ họa:

- Không sai, một chưởng đã lấy mạng đối phương, lực phủ ngũ tạng đều bị chấn nát cả. Đồng thời chưởng lực cũng đẩy tiểu thí chủ vào sân viện nên nạn nhân không kịp kêu lên một tiếng!

Phi Vân Tử quét mục quang nhìn xung quanh rồi nói:

- Kỳ quái! Một khi ai đó bị công kích thì cũng theo bản năng kêu la nhưng tại sao miệng của tam lang này lại ngậm chặt tựa như cố gắng chịu đau đớn vậy?

Tri Cơ Tử chợt động linh cơ, lão dùng hữu thủ cạy miệng tiểu lang trung thì lập tức một búng huyết tanh tưởi vọt ra theo, quả nhiên là hấn đã cố gắng ngậm chặt miệng khi bị trúng chưởng. Giang Hào nhìn nơi búng huyết vọt ra thì thấy có một vật gì tròn tròn nho nhỏ, chàng vội lấy nước rửa sạch thì phát hiện đó là một vòng lụa mỏng.

Phi Vân Tử cầm lấy xem xét thật kỹ và buột miệng kêu lên:

- Đây là vải lụa bên trong đạo bào của Long đạo trưởng. Không sai, chỉ có Long đạo trưởng, nhân vật được tôn kính nhất võ lâm mới được mặc đạo bào bằng thứ lụa quý giá này...

Tri Cơ Tử thờ dãi nói:

- Đáng tiếc là Tam lang đã chết, nếu không hấn sẽ giúp cho chúng ta biết được ít nhiều manh mối.

Phi Vân Tử không nói gì mà lật qua lật lại mảnh lụa như cố tìm trong đó có ám hiệu gì hay không.

Giang Hào lại quỳ xuống mở trối ở tay cho tiểu lang trung và bất ngờ trong tay áo của hấn rơi ra một vật, đó là một chuỗi tràng hạt màu nâu.

- Là tràng hạt của chưởng môn sư huynh!

Thiên Y đại sư cúi xuống nhặt lên xem xét một lúc rồi nói tiếp:

- Đây là chuỗi tràng hạt bằng gỗ đàn thiên niên chế thành nên cứng như sắt đá.

Đại sư huynh dùng đại lực Kim Cang chỉ cắt nó ra thành hai đoạn thế này tất phải có dụng ý.

Nói đoạn lão hòa thượng lần từng hạt trong chuỗi tràng hạt xem xét

một cách tỉ mỉ. Hồi lâu sau lão buông tay thở dài tỏ vẻ thất vọng và dịch mục quang nhìn Tri Cơ Tử, nói:

- Lão lang trung nên để cho các tiểu lang trung quay về có hương lập nghiệp đi thôi! Tình thế này xem ra không thể để bọn họ dấn thân vào nữa, nếu cứ tiếp tục thì e rằng chỉ thêm nhiều cái chết oan mạng mà thôi.

Tri Cơ Tử nói:

- Chiếu theo y đạo mà nói thì bọn chúng đã theo lão lang trung ta sáu bảy năm rồi nên có thể tự mưu sinh lập nghiệp được. Chỉ có điều nhiều năm qua bọn chúng theo lão khiêu đi khắp thành này thị nọ nên đã quen cuộc sống phiêu bạt xa hoa, bây giờ bảo bọn chúng trở về cố hương thôn dã e rằng không dễ...

- Sư phụ nói rất đúng, bọn đệ tử đã quen cuộc sống giang hồ rồi, bây giờ không thể trở về cố hương để sống an phận thủ thường được!

Hai thiếu niên mặc hắc y chừng mười sáu, mười bảy tuổi bỗng nhiên đẩy cổng bước vào và nói tiếp:

- Tam ca, bọn đệ thấy tam ca bị trúng chưởng nhưng không làm sao cứu được, bởi vì đối thủ có võ công quá cao cho nên bọn đệ ngăn không nổi, tam ca, bọn đệ thật vô dụng, thật có lỗi với tam ca...

Hai thiếu niên vừa nói vừa quỳ trước thi thể Tam lang, nước mắt tuôn ròng ròng.

Tri Cơ Tử bước lại vỗ vai hai thiếu niên và nói:

- Lục lang, Thất lang, các người hành sự không sai, thật chẳng uổng công sư phụ dạy dỗ. Đã biết không thể địch nổi mà tự tìm đường chết là cái chết không đúng. Đứng lên đi! Mau tham kiến đại sư, đạo trưởng và Giang tam công tử.

Hai hắc y thiếu niên đứng lên cung thủ chào bọn Thiên Y đại sư và nói:

- Tam ca cơ trí hơn người và cũng rất dũng cảm, mấy ngày qua rất ít

khi gặp mặt với bọn đồ đệ nên nhất định là tam ca đi thực hiện một công việc rất nguy hiểm....

Thiên Y đại sư nói:

- Đúng vậy! Một việc rất nguy hiểm và thành quả cũng phi phàm!

Ngừng một lát đại sư nói tiếp:

- Lục lang, vừa rồi thí chủ đã cứu bọn lão nạp một lần, ân tình đó bọn lão nạp không thể nào quên được. Nhưng từ giờ trở đi, các người không cần phải vất vả nữa.

Lão lang trung này tính tình lười biếng nên có lẽ chiếu theo thứ tự nhập môn mà gọi các người...

Giang Hào liền tiếp lời:

- Trên giang hồ không ai lại không biết thịnh danh Tri Cơ Tử nhưng danh tính thật của lão tiên bối thì không mấy ai biết được.

Tri Cơ Tử cười ha ha nói:

- Lão lang trung ta họ Hoàng nên các vị cứ gọi bọn chúng là họ Hoàng rồi kèm theo thứ tự để phân biệt là được.

Hoàng thất lang:

- Sư phụ, lão thiên sư này không cho bọn đồ đệ theo sư phụ nữa nhưng hiện tại bọn đồ đệ đã gần điều tra được rõ ràng cung cách hành động của đối phương rồi. Thiết nghĩ công việc tuy nguy hiểm nhưng chỉ cần thận trọng một chút thì tin rằng có thể ứng phó được.

Thiên Y đại sư kiên quyết nói:

- Không được! Từ bây giờ trở đi tình thế đã khác, trường sát giới đã khai diễn, đối phương sẽ điều động nhiều đao khách kiếm thủ theo dõi chúng ta. Tuy các người đều là những cao thủ về cơ trí mưu mẹo nhưng sức tự vệ có hạn, lão lang trung lại không chân truyền võ công cho các người nên gặp trường đao kiếm chỉ phí mạng mà thôi!

Tri Cơ Tử trầm ngâm một lát rồi nói:

- Đại sư nói cũng phải, các người nên giải tán thôi!

Hoàng lục lang nói:

- Sư phụ, bọn đệ tử không sợ chết, nuôi quân ngàn ngày chỉ để dùng một giờ. Sư phụ đã nuôi dưỡng bọn đệ tử từ sáu, bảy năm rồi, bây giờ chính là lúc để bọn đệ tử báo đáp sư phụ mới phải đạo chứ!

Thiên Y đại sư lớn tiếng nói:

- Đây không phải là chuyện báo đáp mà là đi tìm cái chết oan uổng thôi! Nếu các người thật lòng muốn báo đáp ân sư thì nên mai danh ẩn tích khổ kuyện võ công mới phải.

Hoàng thất lang hỏi:

- Đến đâu luyện? Ai lại muốn truyền thụ cho bọn vãn bối? Bọn vãn bối đều là những tiểu tử lang bạt không nhà, không người thân thích, ngoài việc theo sư phụ hành tẩu giang hồ ra thì không còn nơi nào để đến cả.

Thiên Y đại sư nói:

- Các người hãy tìm các huynh đệ còn lại thông báo cho bọn họ rồi tức tốc đến ngôi nhà cỏ giữa rừng ở Chung Sơn Kim Lăng tìm Bạch Trường Phiêu và nói là Thiên Y đại sư, Phi Vân Tử và Giang tam công tử giới thiệu đến. Nhưng điều quan trọng là các người đến đó càng nhanh càng tốt, trước khi sát thủ của Mộ Dung thế gia bao vây thì cơ hội thoát thân càng lớn.

Tri Cơ Tử cũng đã đoán ra huyền cơ trên chuỗi tràng hạt trong tay Thiên Y đại sư nên vội nói:

- Mau đi thông báo cho ngũ đại lang còn lại và phân ra nhiều đường mà đi. nếu gặp bất trắc thì không được tương cứu bởi vì các người tuyệt không phải là đối thủ của đao khách nhà Mộ Dung thế gia, do vậy thoát được người nào hay người đó. Lão lang trung ta tin rằng

Bạch Trường Phiêu sẽ nể tình đại sư và đạo trưởng cũng như Giang tam công tử đây mà thu nhận các người đưa vào Bạch Các Môn. Thuật dịch dung và độn giáp của bọn họ là tuyệt kỹ đệ nhất giang hồ, các người hãy cố gắng mà học.

Lục, thất lang nghe sư phụ nói nghiêm túc như vậy thì biết sự thể đã quá nghiêm trọng nên vội quỳ gối bái biệt rồi lập tức khởi hành.

Thiên Y đại sư liếc nhìn khế thờ ra một tiếng rồi nói:

- Mong rằng mấy vị tiểu thí chủ này thoát được tai kiếp, mong phật tổ độ trì, mong phật tổ độ trì...

Bỗng nghe Phi Vân Tử reo lên:

- Bàn đạo hiểu rồi, bàn đạo hiểu rồi...

Tri Cơ Tử liền hỏi:

- Đạo trưởng hiểu được gì cứ nói ra xem? Long đạo trưởng là một vị trí giả. Nhất định là có chỉ thị chuyển bại thành thắng.

Phi Vân Tử nói:

- Không phải là cao chiêu chuyển bại thành thắng mà muốn chúng ta thoát mệnh.

Giang Hào ngạc nhiên hỏi:

- Chúng ta thoát đến đâu, Võ Đang hay Thiếu Lâm? Kỳ thực nơi này gần Động Đình Minh nhất, nếu chư vị không ngại thì xin mời đến tề Minh một chuyến, chúng ta kết hợp với cao thủ trong tề Minh thì cũng có thể kháng cự với cường địch. Sau đó hãy thông báo cho Thiếu Lâm, Võ Đang đến tiếp viện. Cao thủ ba phái hợp lại thì chí ít cũng đánh ngang ngửa với đối phương một trận.

Phi Vân Tử nói:

- Nhưng trong này Long đạo trưởng lại chỉ thị chúng ta lập tức ẩn thân và cũng chỉ thị rõ hơn để mai ẩn tung tích.

Lúc này bóng hoàng hôn đã gần buông. Thiên Y đại sư nhìn sắc trời rồi nói:

- Tệ chường môn cũng dạn dò như vậy và còn không cho phép thông báo về bản môn, sợ làm như thế sẽ dẫn đến một trường đại sát kiếp trên giang hồ. Nếu phát động lực lượng thì cơ hội thắng lợi của chúng ta không lớn.

Phi Vân Tử tiếp lời:

- Long đạo trưởng cũng nói thế, chỉ có điều quý chường môn nói tỉ mỉ hơn một chút, còn Long đạo trưởng thì nhấn mạnh một điểm bảo chúng ta bây giờ đi tìm một người...

Thiên Y đại sư buông tiếng thở dài:

- Nhưng hiện tại chúng ta không thể đi rồi, chí ít cũng đánh một trận rồi mới đi được. Sự xuất hiện của mấy vị thí chủ tiểu lang trung nhất định đã gây sự chú ý cho đối phương, do vậy lão nạp tin là bọn chúng đang tiến hành bao vây toàn bộ nơi này.

Phi Vân Tử liền nói:

- Nếu đã bị bao vây thì đành đại khai một trường sát giới thôi.

Giang Hào phụ họa:

- Thế thì vẫn bồi có mấy trò chơi có thể dùng rồi, xưa nay từ mẫu lăng của Giang gia chưa từng xuất hiện trên giang hồ và gia phụ cũng chưa từng thi triển nhưng vẫn bồi là kẻ hậu sinh gặp tình thế bất đắc dĩ cũng đành thi triển ám khí thôi.

Tri Cơ Tử trầm nghĩ:

- Đích thực là chưa từng nghe Giang tổng trại chủ sử dụng ám khí lợi hại như vậy nhưng sợ rằng gặp cao thủ chân chính thì khó phát huy được tác dụng.

Thiên Y đại sư trầm ngâm một lát rồi nói:

- Tam công tử cứ tận lực thi triển, đối phương vây kín xung quanh ta có khả năng là những đối thủ lợi hại đấy. Huống hồ chúng ta không thể không chiến đấu để thoát ra khỏi vòng vây, do vậy có thể dùng thủ đoạn bá đạo cũng không tổn hại gì.

Giang Hào nói:

- Có mấy lời của đại sư thì vẫn bồi yên tâm rồi.

Thiên Y đại sư nói tiếp:

- Tình thế đã khác. Ngộ biến phải từng quyền, bây giờ chúng ta vào nhà ngòi đợi, có thể đối phương án binh bất động chờ trời tối rồi mới hành động.

Đoàn người lại lục đục kéo vào nhà, Phi Vân Tử thay đao bào bằng một bộ hắc đao y và dịch dung sơ diện mạo để đối phương không thể nhận ra. Thiên Y đại sư cũng làm như vậy, Tri Cơ Tử và Giang Hào vẫn giữ nguyên y phục. Tri Cơ Tử lấy ra mười mấy chiếc bình nhỏ dưới giày đồng thời soạn ra nào là phi đao, tụ tiễn, ngân châm giắt quanh người. Giang Hào thấy vậy thì ngạc nhiên hỏi:

- Lão tiền bối chuẩn bị ám khí nhiều như vậy thì làm sao thi triển được?

Tri Cơ Tử mỉm cười nói:

- Lão lang trung một lúc có thể đánh ra bảy loại ám khí khác nhau, tuy nhiên nếu gặp phải cao thủ chân chính thì chẳng có tác dụng gì.

Giang Hào chỉ mỉm cười mà không nói gì thêm.

Thiên Y đại sư ngưng thần lắng nghe một lúc rồi nói:

- Địch nhân đã bố trí khắp tứ phía, có lẽ trước canh ba đêm nay bọn chúng sẽ tiến hành công kích. Nhân lúc sự việc chưa xảy ra, lão nạp xin nói chỉ thị của tể chưởng môn, chưởng môn sư huynh đã dùng Kim Cương Chỉ khắc vào chuỗi tràng hạt bảo rằng bất luận đệ tử Thiếu Lâm tự nào một khi đã nhận chuỗi tràng hạt này thì phải lập

tức ản thân, không được cùng bất cứ tổ chức nào động thủ. Đồng thời không được thông báo về tậ tụ để tăng viện binh cứu nguy, nếu làm vậy chỉ gây ra những cái chết oan uổng cho những cao thủ của tậ tụ mà thôi. Chưởng môn sư huynh còn bảo cứ để cho sự việc diễn tiến, có thể hai, ba năm sau sẽ có cơ hội xoay chuyển tình thế. nếu gặp người của Võ Đang và Động Đình Minh thì cũng khuyên bọn họ tạm thời nhẫn nhục, không được tiết lộ ra ngoài giang hồ.

Giang Hào buột miệng nói:

- Như vậy là vẫn bồi cũng không thể quay về bản minh sao? Nếu Mộ Dung thế gia đủ lực tấn công ba phái chúng ta thì làm thế nào ứng phó được?

Phi Vân Tử nói:

- Long đạo trưởng của tậ phái cũng chỉ thị như vậy. Lão nói rằng Thiếu Lâm, Võ Đang, Động Đình Minh phải bảo toàn lực lượng chờ xem thiên ý. Đồng thời lão còn bảo chúng ta hợp làm một và đến Thái Hòa Đường ở Hồ Châu...

Tri Cơ Tử tiếp lời:

- Càng đi khoảng cách với Mộ Dung thế gia càng gần nhưng Long đạo trưởng đã có chỉ thị như vậy thì có lẽ không sai, chúng ta đi ngược lại có thể tránh được sự truy sát của đối phương.

Giang Hào xen vào:

- Thái Hòa Đường hình như nằm trong một phố bán thuốc thì phải! Chúng ta đến đó làm gì?

Phi Vân Tử nói tiếp:

- Không sai, Thái Hòa Đường là một tiệm thuốc bắc! Chúng ta đến đó tìm một vị Đồng Đại phu. Tuy nhiên, xưa nay bản đạo chưa từng nghe Long đạo trưởng nhắc đến vị này.

Nói đoạn đạo sĩ dịch mục quang nhìn qua Tri Cơ Tử có ý dò hỏi.

Tri Cơ Tử gượng cười nói:

- Lão lang trung ta cũng chưa từng nghe ở Hồ Châu phủ có nhân vật như vậy và trong võ lâm Giang Nam gần trăm năm nay cũng không có vị cao thủ họ Đồng nào xuất hiện.

Thiên Y đại sư tiếp lời:

- Nếu người đó vang danh tứ hải thì đã bị Mộ Dung thế gia thu thập từ lâu rồi còn gì! Có thể đây là nước cờ mà Long đạo trưởng đã sắp đặt sẵn, do vậy câu nói hai, ba năm nữa tình thế có thể xoay chuyển của tệ chưởng môn không phải là không có cơ sở...

Tri Cơ Tử nói:

- Đại hòa thượng! Sự rằng chuyện này trở thành một nghi án thiên cổ mất, chúng ta cũng không cần phải bàn nữa. Còn như chuyện Long đạo trưởng an bài chúng ta đến Hồ Châu thì quả thực lão lang trung ta không nghĩ ra được huyền cơ bên trong.

Giang Hào suy nghĩ một lát rồi nói:

- Sự thế thế nào cứ đến nơi sẽ biết, bây giờ chúng ta xông ra lợi dụng bóng đêm lên đường đến Hồ Châu. Nếu trời sáng mà chưa đến được thì tạm thời ẩn thân chờ tối hôm sau đi tiếp.

Thiên Y đại sư nói:

- Bọn chúng mai phục là chờ cho chúng ta xông ra để tiêu diệt, do vậy chúng ta không thể trúng kế bọn chúng, vả lại bọn chúng tuyệt không thể nhẫn nại chờ đến sáng mai, chậm lắm là canh ba đêm nay sẽ phát động công kích, do vậy chúng ta nên tĩnh tọa điều tức, dùng kế chờ đối phương đến đánh một trận rồi đi cũng không muộn. Còn cách đi như thế nào thì phiền lão lang trung động não một chút vậy.

Tri Cơ Tử khẽ gật đầu, thế là mọi người không bàn luận nữa mà lập tức tọa thiền vận khí điều tức. Trong bóng đêm tĩnh lặng nên mọi người đều nghe rất rõ tiếng bước chân dịch động từ khắp bốn phía. Quả nhiên ngôi nhà gỗ đã bị vây kín và vòng vây càng lúc càng thắt chặt lại.

Đêm càng lúc càng khuya dần, sát khí cũng càng dâng lên đàng đẵng. Giang Hào không kiên nhẫn được nữa nên khẽ nói:

- Bây giờ cũng sắp đến canh ba rồi!

Thiên Y đại sư mỉm cười nói:

- Tam công tử bình tĩnh. Có lẽ giờ này đối phương đã lấp tên vào cung, đao kiếm đã tuốt khỏi vỏ chuẩn bị hành động, tuy nhiên đối phương chưa động thì ta không thể động trước.

Giang Hào đành phải cố gắng trấn định tinh thần nén hào khí đang dâng lên ngùn ngụt trong lòng. Lúc này có bốn bóng đen thâm nhập vào trong sân nhưng quần hùng vẫn chưa có động tĩnh gì. Chớp mắt, bốn bóng đen với hàn quang sáng lóa của binh khí tiếp cận đến vách nhà. Liền theo đó là “soạt” một tiếng, cửa sổ bị cạy tung ra và một ống trường giải thọt vào trong. Nhưng ngay lúc đó quần hào trong nhà đều cùng có phản ứng, Tri Cơ Tử phóng kim châm về phía cửa sổ, sau loạt kim châm của Tri Cơ Tử, Giang Hào theo sau Thiên Y đại sư ung dung mở cửa chính bước ra. Tình thế đã đến hồi tương cung bạt kiếm, bốn bóng đen đột nhập vào sân nhà đều mặc dạ hành y và trong tay đều cầm một loại binh khí, đó là trăm mã đao.

Hiện tại bốn bóng đen đang dàn hàng ngang đứng trước cửa nhà, trăm mã đao hoành trước ngực, điều này nói rõ bọn chúng đã tránh được loạt kim châm của Tri Cơ Tử và đường kiếm chớp nhoáng sau đó của Phi Vân Tử. Phi Vân Tử sau khi phóng ra khỏi cửa sổ thì hoành kiếm thủ thế, mục quang dán chặt vào thân hình đối phương, thần thái vô cùng bình thản dường như chẳng coi bốn sát thủ cầm trăm mã đao trước mắt ra gì cả. Tuy trường kiếm của lão nhỏ hơn trăm mã đao của đối phương nhưng khí thế và thần thái lại tỏ ra muốn nhiếp hồn đối phương. Điều này khiến bốn huyền y sát thủ bất giác biến sắc.

Lúc này Giang Hào và Tri Cơ Tử đứng hai bên Thiên Y đại sư, tất cả đều tỏ thái độ lạnh lùng bàng quan. Đột nhiên bốn huyền y sát thủ không hện mà cùng vung trăm mã đao, thân hình cũng theo đó tung lên bảy, tám thước, bốn thanh đao tỏa hàn quang kết thành một lưới đao quang dày đặc phủ xuống đầu Phi Vân Tử.

Giang Hào chau mày suy nghĩ nhưng không tìm ra chiêu nào có thể phá giải thế đao cực kỳ bá đạo của đối phương nên chàng trầm nghĩ:

- Lấy một địch bốn mà lão ta không cướp tiên cơ thì làm sao tránh được thế đao hiệp kích của đối phương?

Đang lúc chàng suy nghĩ thì thế đao của bốn sát thủ đạ ụp xuống, Phi Vân Tử không tránh né, trường kiếm trong hữu thủ lập tức huy động rồi đâm thẳng lên tựa như một mũi dùi chọc vào rường đao quang. Kiếm vừa đâm lên thì người cũng tung lên theo, thân hình lão lên cao đến hai trượng rồi mới hạ xuống bên ngoài vòng vây của bốn huyền y sát thủ. Nếu như lão muốn tẩu thoát thì bốn cao thủ kia tuyệt đối không thể nào ngăn chặn được. Bốn huyền y đao khách tuy không thọ thương gì nhưng tất cả đều ngăn người, bởi lẽ chiêu Thiên La Mật Bố đao pháp vừa rồi là hợp lực bốn người nhưng lại bị đối phương hóa giải dễ dàng bằng một đường kiếm.

Phi Vân Tử sau khi hạ người xuống thì cười ha ha nói:

- Đao pháp thật là bá đạo! Bốn vị vẫn thường cùng nhau luyện đao phải không?

Bốn huyền y sát thủ đưa mắt nhìn nhau mà không trả lời.

Phi Vân Tử nói tiếp:

- Xem ra bốn vị là những sát thủ được huấn luyện khá đặc biệt, giết người mà không cần hỏi thân phận lai lịch của đối phương thì chẳng khác gì một công cụ!

Vừa nói đao sĩ vừa để ý quan sát thái độ của đối phương nhưng lão thấy bốn sát thủ này đều tỏ ra lạnh lùng như băng, mục quang nhìn đăm đăm vào mặt mình.

Bỗng nhiên Phi Vân Tử phá lên cười ha hả rồi nói:

- Quả nhiên là sát thủ do Mộ Dung thế gia giáo huấn ra, hôm nay đành mượn bốn vị để thử kiếm vậy!

Lời chưa dứt thì trường kiếm đã vũ lộng và người cũng bổ nhào tới trước. Bốn huyền y đao khách phản ứng rất nhanh, Phi Vân Tử vừa động thì bốn thanh trăm mã đao đã kết thành một vòng đao quang phản kích lại.

Choang... choang...

Tiếng đao kiếm giao nhau nghe chát chúa, theo đó là những ánh chớp lao ra như sao xẹt. Giang Hào dụng tâm quan sát rất kỹ nhưng cũng không thấy đầu đuôi diễn ra thế nào. Khi tiếng kim khí vừa dứt thì chỉ thấy bốn huyền y đao khách cùng ngã xuống, tất cả đều trúng kiếm nơi yết hầu.

Phi Vân Tử chống trường kiếm xuống đất, máu từ thân kiếm chảy xuống ròng ròng trông thật kinh khiếp.

Tri Cơ Tử liền trầm giọng tán thưởng:

- Kiếm pháp đã đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa, giết địch chẳng khác gì lấy đồ vật trong tay...

Phi Vân Tử nâng kiếm lên và nói:

- Bọn chúng cũng là cường địch khó đối phó mà lần đầu tiên bản đạo gặp phải.

Nào, chúng ta đi mau thôi!

Đột nhiên nghe tiếng cười nhạt từ ngoài năm trượng truyền lại, theo đó là một giọng nói lạnh lùng:

- Kiếm pháp của Võ Đang quả nhiên là bất phàm, chỉ có một chiêu mà giết chết bốn cao thủ có đẳng cấp thì đích thực không phải hạng tầm thường trong Võ Đang.

Đáng tiếc là hiện tại các hạ cũng thọ thương khá nặng, người tưởng giả vờ không thọ thương là lão phu ta không dám ngăn cản sao? Giết hết cho ta!

Giọng nói vừa dứt thì đột nhiên có mười mấy bóng đen phóng vào

sân. Giang Hào liền quát một tiếng và huy động Kim Tử Dao xông lên trước nghênh địch, lập tức một trường ác chiến được khai diễn.

Tri Cơ Tử thăm tự trách mình:

“Nếu ta không lên tiếng tán thưởng thì nhất định đối phương không nhận ra Phi Vân Tử bị thọ thương. Không ngờ một câu nói hảo ý lại dẫn đến một trường đại sát kiếp!”.

Vừa nghĩ đến đây thì lão cũng xoay người xông tới vòng vây của địch nghênh chiến. Mười mấy bóng đen vừa phóng vào có tên cầm kiếm, có tên cầm đao, khí thế tấn công của bọn chúng tuy không uy mãnh bằng bốn sát thủ vừa rồi nhưng đấu pháp tỏ ra rất lợi hại và thế công của tên nào cũng đều xuất chiêu trí mạng. Do vậy, trong chớp mắt Giang Hào đã bị đẩy vào thế hạ phong, thủ nhiều hơn công. Tuy nhiên Giang Hào không hề bán loạn và nao núng tinh thần, đao quang của chàng liên tục huy động phòng thủ kín như bưng, đối phương nhất thời chưa tìm được kẽ hở để xuất chiêu hạ thủ.

Khi có Tri Cơ Tử lâm trận thì áp lực đối với Giang Hào được giảm bớt, tuy nhiên thế địch vẫn đông hơn, cục diện vẫn chưa được vặn hồi. Sau một lúc giao chiến thì thế trận phân thành hai, bảy tên ứng phó với Giang Hào, sáu tên khác ứng phó với Tri Cơ Tử. Phi Vân Tử thấy vậy thì định vung kiếm xông vào nhưng ngay lập tức lại có bốn sát thủ nữa từ ngoài phóng vào ngăn lại. Bốn tên này đao kiếm bất đồng nhưng cùng huy động tấn công một lúc nên khí thế vô cùng uy mãnh. Phi Vân Tử vận công đề khí, song cước không chuyển động nhưng trường kiếm vũ lộng như sóng trào gió dập triển khai phản công. Chớp mắt đã nghe hai tiếng kêu thảm vọng lên, hai bóng đao lập tức ngã xuống. Hai tên còn lại đang lúc luống cuống chưa biết nên công hay thoái thì bị Phi Vân Tử thuận tay quét một đường kiếm như sao xẹt rạch một đường trúng ngang thắt lưng của hai tên ... Đường kiếm này tuy không đủ lấy mạng chúng nhưng cả hai đều thọ thương, đao kiếm bất giác rơi khỏi tay và ngã lăn ra đất kêu la ồm tỏi.

Phía bên kia Thiên Y đại sư cũng đã tham chiến, đại lực Kim Cương chỉ liên tục xuất ra, mỗi lần đại sư vung tay là một bóng đen ngã xuống. Nhờ vậy mà trong tích tắc, Giang Hào và Tri Cơ Tử đã cướp lại được tiên cơ chủ động phản công. Chớp mắt toàn bộ mấy chục hắc y nhân đều phơi thây trong sân, có kẻ chết kẻ bị thương đang

rên la.

Thiên Y đại sư thấy không còn bóng đen nào phóng vào nữa thì quát một tiếng “lui” rồi phóng thẳng ra ngoài mở đường. Tri Cơ Tử theo sát phía sau, kế đến là Giang Hào và cuối cùng là Phi Vân Tử đoạn hậu.

Hồi 6

Bí Mật Tam Thánh Hội

Một trường thảm sát diễn ra trong chớp mắt khiến đối phương cũng kinh hồn lạc phách nên không có một bóng người nào đuổi theo. Thực ra, chính xác có bao nhiêu võ sĩ sát thủ thọ mệnh trong trận thảm chiến đó, bọn Tri Cơ Tử cũng không biết. Sau khi rời đường trường thì bốn người tức tốc đến bến cảng Hàng Châu, bọn Tri Cơ Tử thuê một chiếc thuyền hoa có tên gọi là Đinh Hương Hoa, đây là một trong sáu chiếc thuyền để chở du khách. Thế nhưng bốn người vừa bước vào trong khoang thì thấy bên trong đã có một khách nhân trong trang phục thư sinh ngồi tĩnh lặng ở đó. Thư sinh này chừng độ mười chín, hai mươi tuổi, tướng mạo khôi ngô tuấn tú, dáng vẻ nho nhã tự tại. Tri Cơ Tử, Thiên Y đại sư, Phi Vân Tử và Giang Hào vừa nhìn thấy thì sửng người, ai nấy đều kinh ngạc suýt chút nữa là kêu lên thành tiếng. Thì ra thư sinh này chính là chưởng môn Bạch Các Môn - Bạch Trường Phiêu.

Bạch Trường Phiêu thấy mọi người vẫn còn kinh ngạc thì mỉm cười nói:

- Văn sinh là Bạch Trường Phiêu nên chư vị có che đậy thế nào cũng không qua mắt văn sinh được. Tuy nhiên Mộ Dung Trường Thanh và Nam Cung Thu Nguyệt tính cách gần giống như nhau là tà giết nhằm trăm người còn hơn bỏ sót. Do vậy chư vị cần phải cẩn thận hơn nữa mới được.

Thiên Y đại sư vẫn chưa hết ngạc nhiên, lão áp úng hỏi:

- Tại... tại sao thí chủ lại an nhiên ở nơi này?

Bạch Trường Phiêu chậm rãi nói:

- Văn sinh đã quyết định tìm các vị là muốn cùng các vị liên kết lại làm một.

Hiện tại Đỗ Hạo Nhiên của Đỗ Gia bảo đã truy tìm đến thảo lư trong Chung Nam Sơn nên văn sinh không thể nào tiếp tục ở đó chờ. Và

lại, văn sinh vừa mới phát hiện ra một chuyện quan trọng, dường như võ lâm đồng đạo ở Giang Nam đều đã gia nhập Tam Thánh Hội

Giang Hào tròn xoe mắt hỏi lại:

- Tam Thánh Hội? Xưa nay Giang Hào này chưa từng nghe một tổ chức nào có tên gọi như vậy cả.

Bạch Trường Phiêu chậm rãi nói:

- Tam Thánh Hội có lẽ là chỉ sự kết hợp giữa Mộ Dung Trường Thanh, Nam Cung Thu Nguyệt và Tán Hoa Tiên Tử, điều đáng sợ nhất là chỉ trong một đêm mà bọn chúng đã thiết lập mười tám phân hội ở Giang Nam. Đổ Gia Bảo là một phân hội ở Kim Lăng.

Tri Cơ Tử hỏi:

- Thế những nhân vật độc lai độc vãng trên giang hồ thì sao? Còn những môn phái có thực lực và thanh danh không nhỏ ở Giang Nam thì như thế nào?

Trường Phiêu lắc đầu, nói:

- Tất cả đều như khói bụi! Chuyện xưa đã không thể nào trở lại được nữa rồi. Tất cả những môn phái đó đều bị Tam Thánh Hội mua chuộc hoặc thôn tính bằng cường lực.

Phi Vân Tử thở dài, nói:

- Thiếu hiệp, việc đã đến nước này thì đành phải chờ huyền cơ diệu thuật thôi.

Long đạo trưởng của bản môn có chỉ thị cho bọn bản đạo đến một nơi, chẳng hay thiếu hiệp có muốn đồng hành cùng bọn bản đạo để tìm sự huyền bí không?

Thiên Y đại sư nói:

- Âu cũng là cơ duyên định số, thí chủ vốn là người buộc bọn lão nạp phải giao ra võ công nhưng không ngờ chúng ta lại gặp nhau trong

hoàn cảnh này. A di đà phật!

Giang Hào tiếp lời:

- Đi một chuyến nhé, Bạch huynh đệ!

Bạch Trường Phiêu mỉm cười, nói:

- Chư vị nói này giờ nhưng vẫn chưa cho văn sinh biết là đi đâu? Gặp người nào?

Tri Cơ Tử nhanh miệng nói:

- Đến Hồ Châu - Thái Hòa Đường để gặp một vị Đồng đại phu.

Trường Phiêu nói:

- Đến Hồ Châu có thể là ngoài dự đoán của đối phương, nhất định bọn chúng không để ý đến phương hướng này. Tuy nhiên chúng ta cần phải cẩn thận, Tán Hoa Tiên Tử có thuật truy tìm tông tích rất lợi hại, trong một ngày có thể truy tìm trong phạm vi trăm dặm. Do đó chúng ta nên dịch dung và cải trang toàn bộ như những người dân ở đó, nếu phát hiện điều gì khả nghi thì lập tức lẩn tránh vào nhà thị dân ngay...

Tri Cơ Tử nói:

- Đúng! Phải hóa thân như thị dân ở Hồ Châu và hành động phải hết sức tự nhiên, dù bọn họ cũng có trăm tai ngàn mắt cũng không thể nào phát hiện được.

Mọi người đều đồng ý với đề nghị của Bạch Trường Phiêu và Tri Cơ Tử nên đều cải trang thân phận thành thị dân bình thường. Chiều hôm đó khi mặt trời gác núi thì mọi người đã đến Thái Hòa Đường ở Hồ Châu. Tuy nhà thuốc này nằm trong ngõ hẻm nhưng là một trang viện rất rộng lớn, người đến chữa bệnh cũng rất đông. Lúc này bóng đêm dần buông nhưng còn mườì mấy người xếp hàng chờ Đồng đại phu chẩn bệnh kê thang.

Bọn Tri Cơ Tử cũng xếp hàng chờ nhưng đưa Phi Vân Tử lên trước,

Bạch Trường Phiêu đứng thứ nhì, kế đó là đến Tri Cơ Tử, Thiên Y đại sư và Giang Hào. Khi đến lượt Phi Vân Tử thì màn đêm đã bao phủ xung quanh, Đồng đại phu bảo gia nhân thắp đèn rồi ra hiệu cho Phi Vân Tử đến gần. Nhờ ánh sáng của ngọn đèn nên quần hùng mới nhìn rõ diện mạo, thần thái của Đồng đại phu. Đây là một lão nhân xấp xỉ thất tuần, toàn thân mặc thanh bào, cốt cách thần tiên, khiến bất cứ ai trông thấy cũng phải sinh lòng tôn kính. Lúc này Tri Cơ Tử đã bước ra sau đóng sập cửa xuống, nhưng Đồng đại phu không hề có phản ứng gì, lão nhìn Phi Vân Tử rồi cất giọng vang vang như đại đồng chung, hỏi:

- Các hạ muốn chẩn bệnh phải không? Bệnh ở nơi nào?

Phi Vân Tử liền nói:

- Tiên sinh có phải là Đồng đại phu? Tại hạ phụng mệnh Long đạo trưởng đến đây tham kiến tiên sinh.

Đồng đại phu thản nhiên đứng lên và nói:

- Lão khiếu đúng là họ Đồng nhưng không quen biết vị nào là Long đạo trưởng cả, các hạ tìm làm người rồi. nếu các hạ không chẩn bệnh thì lúc này cũng hết giờ rồi, xin quay về cho!

Nói đoạn Đồng đại phu lặng lẽ quay người đi vào trong. Bạch Trường Phiêu tức tốc lướt lên trước chặn đường và nói:

- Lão ta là Phi Vân Tử, môn hạ của Võ Đang và cũng là đệ tử của Long đạo trưởng, bọn văn bối bị địch nhân truy sát, Phi Vân Tử nhất thời khẩn trương nên quên ám hiệu.

Nhưng thiết nghĩ với khả năng của lão tiên bối thì có thể tự phân biệt chân giả....

Đồng đại phu quan sát Bạch Trường Phiêu một lúc rồi nói:

- Không lẽ thiếu hiệp là tục gia đệ tử của Võ Đang?

Bạch Trường Phiêu mỉm cười đáp:

- Văn bồi tuy không phải là đệ tử chân chính của Võ Đang nhưng có theo Phi Vân Tử đạo trưởng học qua mấy chiêu kiếm pháp...

Đột nhiên nghe Phi Vân Tử lên tiếng đọc:

- Tuế tuế Kim Hà phúc Ngọc Quan.. Đồng đại phu liền quét mục quang nhìn qua, thần sắc nghiêm túc nói:

- Đọc tiếp đi!

Phi Vân Tử trầm ngâm một lúc rồi đọc tiếp:

“Triều triều mã sách dữ đao hoàn, Tam xuân bạch tuyết quy Thanh Trùng, Vạn lý Hoàng hà nhiều Hắc San”.

Tạm dịch:

“Năm tháng Kim Hà lại Ngọc Quan Sớm chiều roi ngực với gươm đàn Ba xuân tuyết trắng vùi Thanh Trùng Muôn dặm sông Hoàng lượn Hắc San”.

Đồng đại phu liền nói:

- Các hạ đọc không sai một chữ. Thế tại sao không nói sớm?

Phi Vân Tử cung thủ, nói:

- Nhất thời bản đạo không kịp nhớ ra, mong lão tiên sinh lượng thứ.

Đồng đại phu quét mục quang nhìn qua Bạch Trường Phiêu và bọn Tri Cơ Tử rồi nói:

- Chư vị đều đã cải trang dịch dung, lão khiêu muốn mục kiến diện mạo chân chính của chư vị rồi mới nói chuyện được.

Quần hùng lập tức gỡ bỏ lớp dịch dung trên mặt, Đồng đại phu nhìn qua diện mục thật của mọi người rồi thầm nghĩ:

“Tại sao có đến ba lão nhân? Xem ra năm xưa Long đạo trưởng chưa hiểu hết ý của ta rồi”.

Nghĩ đoạn lão chú mục nhìn Bạch Trường Phiêu, hỏi trước:

- Thiếu hiệp năm nay bao nhiêu tuổi? Danh tính? Võ công?

Bạch Trường Phiêu mỉm cười, đáp:

- Vãn bối mười tám tuổi ba tháng hai mươi ngày, chính danh là Bạch Linh, ngoại hiệu Trường Phiêu, võ công đã luyện trên mười năm nhưng là bàng môn tả đạo chứ không phải tuyệt học của danh môn đại phái...

Đồng đại phu nhìn qua Giang Hào rồi hỏi:

- Còn thiếu hiệp thì sao? Tuổi tác, xuất thân, hãy nói rõ xem!

Giang Hào cung kính đáp:

- Vãn bối chưa đến hai mươi tuổi, xuất thân từ Động Đình Minh, phụ thân là Giang Lăng Ba. Vãn bối còn có một huynh trưởng, một vị tỉ tỉ nên bối phận đứng vào hàng thứ ba.

Đồng đại phu khẽ gật đầu rồi quay sang hỏi Phi Vân Tử:

- Các hạ là môn hạ Võ Đang, vậy chắc là học không ít tuyệt nghệ của Long đạo trưởng?

Phi Vân Tử gật đầu đáp:

- Bần đạo từ nhỏ đã được Long đạo trưởng đưa về núi Võ Đang nên sở học đều là tuyệt nghệ của Võ Đang. Bần đạo đã bốn mươi tuổi nhưng đây là lần đầu tiên bị địch truy sát đến độ phải dịch dung cải trang, thay cả đạo bào.

Đồng đại phu dịch mục quang nhìn qua Thiên Y đại sư nhưng lão chưa kịp hỏi thì đại hòa thượng đã lên tiếng:

- Bần tăng sáu tuổi đã vào Thiếu lâm Tự và đã luyện bốn mươi lăm năm võ công chưa từng ngơi nghỉ.

Đồng đại phu khế gật đầu rồi hỏi Tri Cơ Tử:

- Các hạ tự nói về mình xem!

Tri Cơ Tử mỉm cười nói:

- Tại hạ lăn lộn trong giang hồ gần năm mươi năm qua và lấy y bốc làm sinh nghiệp, bệnh nặng không trị được nhưng những bệnh thông thường cũng có thể chẩn mạch kê thang. Luận về võ công thì tuyệt không bằng bốn vị này nhưng về bản lĩnh đào tẩu thì không kém bất kỳ ai. Do vậy, tại hạ không có ý định ở lại nơi này, tại hạ chuẩn bị trở lại giang hồ để thám thính tin tức của Tam Thánh Hội.

Đồng đại phu lắc đầu, nói:

- Đáng tiếc là lão khiêu không thể để cho các hạ đi. Bởi vì lão khiêu không muốn tự chuốc lấy phiền phức vào người, lão khiêu tin là các hạ không thể nào thoát khỏi tai mắt của hai nhà Mộ Dung và Nam Cung thế gia, thêm vào đó là bọn yêu nữ Vu Sơn cũng đã xuất hiện ở Hồ Châu này. Do vậy, biện pháp tốt nhất để chư vị tránh sự truy tìm của đối phương là hãy ngủ một giấc.

Bạch Trường Phiêu ngạc nhiên hỏi:

- Ngủ một giấc mà có thể tránh được sự truy tìm của Tam Thánh Hội sao? Thế bọn vãn bối phải ngủ trong thời gian bao lâu?

Đồng đại phu mỉm cười hỏi lại:

- Với tai mắt giăng giăng khắp nơi của đối phương thì các vị cho rằng trong bao lâu nữa Tam Thánh Hội sẽ tìm đến Thái Hòa Đường?

Trường Phiêu liền đáp:

- Bọn vãn bối hành động rất cẩn thận, phương hướng lại ngoài tiên liệu của đối phương nên chỉ ít là mười ngày sau Tam Thánh Hội mới có thể tìm đến nơi này được.

Đồng đại phu lắc đầu nói:

- Có thêm bọn yêu nữ Vu Sơn thì tình thế cũng khác rồi, bọn này có thuật truy lòng rất nhanh nên sớm thì năm ngày, chậm thì bảy ngày bọn chúng sẽ đến Hồ Châu.

Thiên Y đại sư niệm Phật hiệu rồi nói:

- Như vậy thì bảo bọn bần tăng làm thế nào yên tâm mà ngủ? Vả lại không ai có thể ngủ một giấc bảy ngày đêm, trừ phi là lâm trọng bệnh hoặc là chết!

Đồng đại phu mỉm cười nói:

- Thế mới gọi là ngủ một giấc dài, khi tỉnh lại thì cảm thấy mình đã thoát thai hoá cốt. Theo lão khiêu biết thì Tán Hoa Tiên Tử đã luyện qua kỳ thuật Bồ Phong Tróc Ảnh, nếu tập trung toàn lực thi triển thuật này thì người trong phạm vi năm trượng khó lòng mà thoát được. Tuy nhiên cái gọi là Bồ Phong Tróc Ảnh chỉ dựa vào khúu giác và hơi thở để truy tìm mà thôi. Do vậy các vị cần phải tắm rửa sạch sẽ thay đổi toàn bộ y phục mới, binh khí cũng phải ngâm vào trong nước, toàn bộ y phục cũ nên hỏa thiêu tất cả.

Tri Cơ Tử gạt đầu, nói:

- Rất có lý! Chỉ có nước và lửa mới xóa hết toàn bộ khí vị. Nhưng ngủ một giấc bảy ngày đêm thì quả thật là chuyện không dễ chút nào.

Đồng đại phu nói:

- Đúng! Không ai có thể ngủ lâu như vậy, nhưng nếu có dược vật trợ giúp thì chư vị hoàn toàn có thể thực hiện được. Lão khiêu có một nơi gọi là Nhân Huân Dược Thất, trong đó có bảy vị trí, hiện tại lão khiêu đang cứu một cô nương bị trọng thương nên còn sáu chỗ đủ dành cho năm vị. Trong đó có dược vật mà lão khiêu sưu tầm nửa đời luyện được, các vị uống dược vật vào thì sẽ tự chìm vào cảm giác mê ngủ...

Tri Cơ Tử ngạc nhiên hỏi:

- Đại phu, nghe có vẻ thần bí quá! Lão lang trung này cũng biết ít nhiều kiến thức về thảo dược nhưng xưa nay chưa từng nghe nói

đến chuyện này bao giờ.

Đồng đại phu mỉm cười nói:

- Nhất Bộ Đảo của Tán Hoa Tiên Tử cũng do thảo dược phối chế nên, trong đó có độc hoa, độc thảo còn độc hơn cả độc xà. Với kiến thức quảng bác về thảo dược của lão khiếu nhưng cũng không dám nói là biết hết sự diệu dụng của bách thảo trong thiên hạ. Tuy nhiên, về y đạo thì lão khiếu dám nói là đã độc bộ thế gian. Sự thông huyền của y đạo là vô biên, tài trí con người thì hữu hạn nên phải mượn tri thức của tiên nhân mới thành tài được, tức là phải đọc thật nhiều thư tịch...

Bạch Trường Phiêu liền hỏi:

- Tiên bối, có thể cho văn bối gặp cô nương ở trong Nhân Huân Dược Thất được không? Văn bối luôn nghi ngờ cô ta là sư muội của văn bối nên mới cầu mong tiên bối thành toàn cho.

Đồng đại phu gật đầu, nói:

- Thiếu hiệp sẽ được gặp cô ta thôi, nhưng không phải lúc này, đợi khi các vị thay đổi y phục, tắm gội sạch sẽ vào Nhân Huân Dược Thất thì tự nhiên sẽ gặp. Thiếu hiệp là Bạch Linh phải không?

Bạch Trường Phiêu gật đầu đáp:

- Không sai!

Đồng đại phu mỉm cười nói tiếp:

- Cô ta vẫn chưa tỉnh nhưng luôn miệng gọi “Bạch đại ca, xin lỗi! Tiểu muội vô dụng, đã để đại ca thất vọng”.

Trường Phiêu nài nỉ:

- Đại phu có thể cho văn bối gặp cô ta một lát không? Một tí cũng được, văn bối đang vô cùng sốt ruột đây.

Đồng đại phu lắc đầu, nói:

- Không được là không được! Một khi mở cửa được thất thì phải tốn rất nhiều dược liệu để bù đắp vào mới đủ dược khí...

Trường Phiêu trấn định tinh thần nén xúc động rồi nói:

- Cũng phải, vẫn bồi không thể vì chuyện riêng mà làm ảnh hưởng đến chuyện chung của mọi người.

Đồng đại phu nói:

- Xem ra thiếu hiệp đã tìm đúng người rồi đấy, tuy nhiên nhiệm vụ của thiếu hiệp rất nặng nề, thiếu hiệp nên khá bảo trọng.

Bạch Trường Phiêu gật đầu, nói:

- Đại phu yên tâm, dù phải vào chốn dầu sôi lửa bỏng vẫn bồi cũng không từ nan!

Đồng đại phu mỉm cười, nói:

- Được, bây giờ thiếu hiệp đi tắm gội rồi thay y phục trước đi!

Nói đoạn lão gọi một gia nhân lần lượt dắt Thiên Y đại sư, Tri Cơ Tử, Giang Hào và Phi Vân Tử vào sau trang viện.

Thái Hòa Đường là một trang viện rộng lớn và cũng có rất nhiều gia nhân nhưng khi cần thiết bọn họ mới xuất hiện, còn lúc bình thường thì không khí vô cùng tĩnh lặng đầy vẻ thần bí. Sau khi tắm gội, ăn uống xong thì đích thân Đồng đại phu đưa năm người bọn Bạch Trường Phiêu rời khỏi Thái Hòa Đường. Tri Cơ Tử ngằm quan sát thì phát hiện khinh công của Đồng đại phu như hành vân lưu thủy. Điều này chứng minh võ công của lão không phải tầm thường. Tuy nhiên không biết lão ta và Long đạo trưởng giao tình như thế nào mà tự cam lòng chờ đợi ở Hồ Châu đến mười năm.

Năm người bọn Trường Phiêu đều là những cao thủ võ lâm cho dù trời đêm chỉ có ánh sao nhưng vẫn cảm thấy hành trình không có gì khó khăn. Đường đi càng lúc càng thê lương vắng vẻ, xung quanh là cỏ hoang mọc ngang đầu gối, đồi dốc chập chùng như một vùng bán

cao nguyên. Cuối cùng Đồng đại phu dừng bước tại một gò đất rộng lớn dùng làm bãi tha ma. Lão quay lại mỉm cười hỏi:

- Chư vị ngưng thần ngữi xem thử có mùi vị gì không?

Bãi tha ma này có trên ngàn năm mộ hoang, tứ bề gió thổi vù vù nên chẳng nghe thấy mùi vị gì cả. Hồi lâu sau bỗng nghe Thiên Y đại sư nói:

- Có mùi thoang thoang của giấy bị đốt, hình như là ở hướng đông bắc?

Đồng đại phu gật đầu, nói:

- Nội lực quả nhiên rất tinh thâm, khứu giác thật linh cảm. Có lẽ đó là mùi tiền giấy của ai đó đốt cho một ngôi mộ mới.

Trường Phiêu ngạc nhiên hỏi:

- Đại phu, đêm tối thế này mà chúng ta đến bãi tha ma phải chẳng là muốn phúng điệu cho người nào chẳng?

Đồng đại phu nghiêm túc nói:

- Lão khiếu muốn các vị vào được thất để thoát thai hoá cốt trong một thời gian ngắn. Nhưng sự đời không có việc gì toàn mỹ, lão khiếu bỏ mười năm nghiên cứu y thuật rồi lại bỏ mười năm sưu tầm dược vật, song muốn thay đổi thể chất một người là chuyện phải kế thừa y đạo ngàn năm trước truyền lại. Xưa nay chưa từng có người nào thực hiện chuyện này nên lão khiếu không dám khẳng định trước kết quả. Do đó, trước khi vào được thất, các vị có thể tự lựa chọn.

Tri Cơ Tử hỏi:

- Đại phu, tỉ lệ thành bại thế nào? Không phải lão lang trung này sợ chết, nhưng quả thật là còn rất nhiều tin tức mà lão lang trung này cần phải truyền ra giang hồ...

Đồng đại phu tiếp lời:

- Có ba phần thất bại và có giải phóng được độc tính hay không, lão khiêu không thể dự liệu được, do vậy không thể nắm chắc kết quả hoàn toàn. Có thể sau khi tỉnh lại các vị sẽ biến thành người điên và đương nhiên cũng có khả năng là ngủ luôn không tỉnh.

Giang Hào buột miệng hỏi:

- Nếu tất cả đúng như đại phu dự đoán thì bọn tại hạ sẽ như thế nào?

Đồng đại phu nghiêm túc nói:

- Chí ít là công lực của chư vị sẽ bằng hai mươi năm khổ luyện, còn như thể khả năng đột phá đến cảnh giới nào thì lão khiêu không thể nói ra cụ thể được, bởi lẽ hiện tại thể chất của mỗi người mỗi khác.

Giang Hào liền nói:

- Bảy phần thành công so với ba phần thất bại thì có thể liệu một chuyến được!

Vãn bối nguyện vào dược thất để thử y thuật của tiền bối.

Thiên Y đại sư tiếp lời:

- Đại phu, lão nạp đã ngoại ngũ tuần rồi, nếu vào dược thất há chẳng lãng phí dược vật mà đại phu khó khăn lắm mới hái được sao?

Bạch Trường Phiêu buột miệng nói:

- Đích thực là chuyện kinh thế hãi tục, xưa nay chưa từng thấy!

Đồng đại phu mỉm cười, nói:

- Thực lòng mà nói, lão khiêu nghiên cứu y thuật không phải là để tế nhân độ thế, chỉ có điều chư vị có duyên phận gặp phải mối ân tình giữa lão khiêu và Long đạo trưởng. Do vậy, thành công các vị cũng không cần cảm kích lão khiêu và thất bại thì cũng chớ oán hận.

Phi Vân Tử lên tiếng:

- Long đạo trưởng đã tin đại phu thì đệ tử Võ Đang lẽ nào dám không tin, bản đạo đồng ý vào dược thất.

Đồng đại phu dịch mục quang nhìn qua mặt Thiên Y đại sư, Bạch Trường Phiêu, Tri Cơ Tử rồi nói:

- Bây giờ lão khiếu đi mở cửa dược thất, khi nào chư vị thấy có ánh đèn thì hãy tức tốc phóng vào. Cửa dược thất không thể mở lâu, khi không thấy ánh đèn nữa là có nghĩa cửa đã đóng, do vậy chư vị nào không vào thì phải nhanh chóng rời khỏi nơi này, xem như duyên phận của chúng ta cũng chấm dứt.

Nói đoạn lão cất bước đi tới trước, thoáng chốc đã mất hút tung tích vào bóng đêm.

Tri Cơ Tử trầm ngâm một lát rồi buột miệng nói:

- Lão lang trung ta thật không hiểu, đã nghiên cứu y đạo đến trình độ tuyệt thế và thông hiểu dược vật như vậy mà không tế thế cứu người, không lưu lại thư tịch truyền cho hậu nhân thì há chẳng uổng phí tài hoa tuyệt thế lắm sao?

Bạch Trường Phiêu mỉm cười nói:

- Văn sinh hiểu được dụng ý của lão ta, lão ta vì quá tài giỏi nên trở thành vô nhân không muốn gần gũi với thế nhân. Tuy nhiên những người như vậy một khi nói ra thì rất tử tín!

Phi Vân Tử tiếp lời:

- Bạch thiếu hiệp nói rất đúng! Nhưng không lẽ lão ta không có thành ý đón tiếp chúng ta? Chuyện đưa chúng ta vào dược thất là để thực hiện lời hứa với người khác?

Bạch Trường Phiêu gật đầu, nói:

- Không được làm cho Đồng đại phu nổi giận, kể từ bây giờ trở đi, chúng ta phải thể hiện sự tôn kính đối với lão ta, bởi lẽ tính mạng của chúng ta đã phó thác trong tay lão.

Tri Cơ Tử xen vào - Lão lang trung ta chỉ sợ là biến thành kẻ điên điên cuồng cuồng, không tự làm chủ được lý trí, ai bảo giết người là vung đao giết không cần phân biệt thị phi. Nếu quả thật như vậy thì thà chết còn hơn sống.

Trường Phiêu nói:

- Kết quả sau bốn mươi chín ngày trong Nhân Huân Dược Thất sẽ như thế nào thì vẫn bói không dám võ đoán nhưng tuyệt đối Đồng đại phu không có ác ý. Theo cách nghĩ của văn bói, lấy dược lý ra mà nói thì Đồng đại phu đã nắm rất chắc, chỉ có điều một khi trộn các dược vật vào rồi sao lên thì lão không đoán được sẽ biến hóa như thế nào thôi.

Thiên Y đại sư liền hỏi:

- Phải chăng thí chủ muốn nói là Đồng đại phu đem chúng ta ra để thử nghiệm?

Nếu không may bị chết trong dược thất thì thà ra tay đánh với bọn yêu nữ Tán Hoa Tiên Tử một trận, có chết cũng không hận!

Bạch Trường Phiêu thông thả nói:

- Nói đem chúng ta ra làm thử nghiệm cũng không sai, nhưng từ lúc đầu Đồng đại phu đã không lừa chúng ta, lão đã nói rõ bảy phần thành công ba phần thất bại và tùy chúng ta lựa chọn. Vả lại lão ta có thể không quan tâm đến chuyện sống chết của chúng ta nhưng lão còn phải ăn nói với Long đạo trưởng nữa chứ?

Vừa nói đến đây thì bỗng nhiên thấy ngoài trăm trượng có ánh sáng lóe lên, Trường Phiêu liền nói:

- Đi! Chúng ta đi nhanh thôi!

Vừa nói chàng vừa phóng bước phi đến trước. Thiên Y đại sư, Giang Hào, Tri Cơ Tử và Phi Vân Tử đành cất bước lướt theo.

Tri Cơ Tử vừa chạy vừa nói:

- Bạch thiếu hiệp, nếu được vật sau khi xông lên mà tiết ra chất độc thì sao?

Trường Phiêu thân nhiên nói:

- Thì trúng độc chết thôi! Nhưng lúc này không vào được thất thì cũng không tránh khỏi sự truy sát của Tam Thánh Hội.

Tri Cơ Tử nói tiếp:

- Lão lang trung ta sợ nhất là bị biến thành một sát thủ vô tri.

Trường Phiêu nói:

- Tuy không phải là không có khả năng đó nhưng khả năng không lớn, vì Đồng đại phu không hề có dụng tâm ám hại chúng ta.

Vừa nói hết câu thì chàng đã đến gần ánh đèn. Mục quang nhìn qua thì thấy bên cạnh một ngôi mộ có một cánh cửa mở toang, bên trong cửa có đường thông đạo dẫn sâu xuống đất. Chàng không chút do dự mà phóng vào ngay, Giang Hào, Thiên Y, Phi Vân Tử cũng lập tức vào theo. Tri Cơ Tử hơi do dự một lát thì cánh cửa đã lập tức đóng âm lại, ánh sáng cũng tắt ngấm, bên ngoài chỉ còn bầu trời đêm bao la với những vì sao lạnh lẽo.

Đột nhiên Tri Cơ Tử nghe có âm thanh từ ngôi mộ truyền ra rất rõ ràng:

- Lão lang trung, hãy mau rời khỏi đây thôi! Lão khiêu đoán trong vòng năm ngày nữa thì người của Tam Thánh Hội sẽ tìm đến nơi này, nhưng nếu có Tán Hoa Tiên Tử cùng đi thì khả năng bọn chúng sẽ đến sớm hơn đấy. Chí thiếu trong vòng hai ngày tới lão lang trung ngươi phải tìm cơ hội tẩu thoát, xin lượng thứ lão khiêu không thể giúp được gì, hãy khá mà bảo trọng!

Bỗng nhiên Tri Cơ Tử cảm thấy mình đã đánh giá sai. Đồng đại phu tuy bên ngoài lạnh lùng nhưng đầy nhiệt huyết trong lòng, chỉ vì một lời hứa mà lão ta đợi ở Hồ Châu này mười năm, chuyện này quả thật không phải nhân vật nào cũng có thể thực hiện được. Bởi vì hành tẩu giang hồ quá lâu nên Tri Cơ Tử không tránh khỏi sự đa nghi, bây giờ

hỏi hận thì đã muộn rồi. Tuy nhiên vấn đề quan trọng trước mắt đối với lão là trốn thoát khỏi sự truy sát của đối phương. Không phải chạy nhanh chạy thật xa mà thoát khỏi tai mắt của Tam Thánh Hội mà phải dụng tâm tìm cách mới là biện pháp ổn thỏa. Lại nói đến bọn Bạch Trường Phiêu, sau khi chui vào mật thất thì nghe cánh cửa đóng sầm lại khiến ai nấy đều cảm thấy chấn động toàn thân. Rõ ràng là cánh cửa rất nặng, chí ít cũng được chế tạo bằng sắt hay đồng gì đó. Trường Phiêu lợi dụng ánh sáng ngọn đèn để quan sát xung quanh, chàng thấy bí thất này chỉ chừng hai trượng vuông, bên trong kê bảy chiếc giường đơn, xung quanh giường đều có ván bọc lại trông chẳng khác những cỗ quan tài, chàng luôn quan tâm đến sự muội Tiêu Hàn Nguyệt của mình nên tức tốc lướt qua các chiếc giường tìm, quả nhiên đến chiếc giường thứ năm thì phát hiện một thiếu nữ toàn thân mặc bạch y, tuy hai mắt nhắm chặt nhưng chàng cũng nhận ra đó là Tiêu Hàn Nguyệt. Bất giác một cảm xúc đau đớn tràn dâng trong lòng chàng, những kỷ niệm trước đây với Hàn Nguyệt cũng lần lượt thoáng hiện trở lại.

Đột nhiên Đồng đại phu xuất hiện giữa bí thất và nói:

- Thất nhã hà tu tại, hữu xạ tự nhiên hương (Nhà đẹp không cần rộng, có mùi tự nhiên sẽ thơm).

Quần hùng không ai thấy lão ta từ đâu bước ra nhưng chắc chắn là không phải từ cửa bí thất bước vào. Như vậy gian mật thất này có một cửa bí mật khác nữa.

Thiên Y đại sư quét mục quang nhìn xung quanh và hỏi:

- Lão lang trung không vào sao?

Đồng đại phu lắc đầu, nói:

- Việc gì cũng có duyên phận, lão ta hơi do dự thì cửa mật thất đã đóng lại rồi, do vậy lão khiếu đã nói với lão ta mau rời khỏi nơi này.

Trường Phiêu nhìn qua Đồng đại phu, hỏi:

- Trong mật thất có dục vị rất nặng nhưng lại không thấy có hỏa lò xông dục, phải chăng đại phu còn có một nơi khác để xông dục

vật?

Đồng đại phu gật đầu, nói:

- Đúng, toàn bộ dược khí là từ trên đỉnh tỏa ra, vì muốn các vị quan sát được cảnh tượng trong mật thất nên lão khiêu đã mở các nắp đậy trên giường, bây giờ mời các vị tự chọn giường mà nằm.

Trường Phiêu liền hỏi:

- Chẳng hay vẫn bối có thể tiếp xúc với tỳ sư muội không?

Đồng đại phu lắc đầu, nói:

- Không được! Thiếu hiệp nhìn bao nhiêu cũng được nhưng tuyệt đối không được sờ tay vào!

Lão lướt mục quang nhìn qua Thiên Y đại sư, Phi Vân Tử và Giang Hào rồi nói tiếp:

- Nào, mời các vị lên giường nghỉ ngơi, khi cần đến lão khiêu sẽ tự đến thăm các vị.

Nói đoạn lão bước đến góc mật thất thì đột nhiên người lão tụt xuống bên dưới và biến mất, thoáng chốc nơi đó trở lại như nguyên trạng cũ. Thiên Y đại sư buột miệng nói:

- Xây dựng một mật thất bên dưới bãi tha ma này quả thật là tốn không ít thời gian và kim ngân mới có thể hoàn thành được.

Trường Phiêu nói:

- Lão ta là người có ý đồ từ trước nên sợ rằng vừa đến Hồ Châu này là đã bắt đầu xây dựng mật thất ngay.

Lúc này mỗi người tự chọn một chiếc giường rồi leo lên nằm, ai nấy đều cảm thấy trên giường chuẩn bị sẵn một lớp dược vật khá dày, đồng thời dược khí xâm nhập vào người khiến ai cũng lập tức cảm thấy cảnh vật mơ hồ, hai mí mắt trĩu nặng như người đã lâu không được ngủ. Dược lực quả nhiên vô cùng lợi hại, bốn người chưa kịp

trở mình suy nghĩ thì đã chìm vào giấc ngủ mê man.

oOo Bốn ngày sau khi bọn Bạch Trường Phiêu vào mật thất thì quả nhiên người của Tam Thánh Hội đã tìm đến Hồ Châu. Ba nhân vật đầu não là Mộ Dung Trường Thanh, Nam Cung Thu Nguyệt và Tán Hoa Tiên Tử đều xuất hiện. Điều khiến Đồng đại phu kinh ngạc nhất là bọn chúng tìm thẳng đến Thái Hòa Đường. Cũng may là lão có quá nhiều bệnh nhân nên không có thời gian để tiếp bọn chúng, đồng thời bọn chúng cũng không tìm ra chứng cứ khả nghi nên quan sát một lúc rồi bỏ đi. Tuy vậy ngày hôm sau ở Hồ Châu vẫn xảy ra hai vụ trọng án, già trẻ mười một người của một quan gia địa phương bị đánh trọng thương và mười bảy người của một tiêu cục bị sát hại trong một đêm. Song phương đều là những người biết võ công và sử dụng vũ khí nhưng dân cư xung quanh không ai thừa nhận là có nghe tiếng kêu la hoặc tiếng binh khí giao nhau.

Có thể là có người trông thấy hoặc nghe thấy nhưng không ai dám nói ra.

Đồng đại phu thừa hiểu sở dĩ Tam Thánh Hội giết hại hai nhà này là do bọn họ không trả lời được những câu hỏi của bọn chúng. Đương nhiên còn có một tác dụng nữa là bọn chúng hy vọng qua hai vụ huyết án này sẽ làm cho Thiên Y đại sư và Phi Vân Tử xuất hiện. Bọn Tán Hoa Tiên Tử suy đoán người trong danh môn chánh phái tất sẽ không nhẫn tâm để bá tính liên lụy vì mình, để tránh sự đồ sát thảm khốc nên bọn họ sẽ động lòng mà hiện thân. Do vậy, ba nhân vật đầu não của Tam Thánh Hội và mấy chục cao thủ của chúng chỉ nhẫn nại chờ đợi bọn Thiên Y đại sư vừa xuất hiện là vây giết ngay.

Tuy Đồng đại phu rất sốt ruột nhưng lão không bị sự nôn nóng làm lu mờ lý trí, lão phán đoán bọn Tam Thánh Hội vẫn chưa rời khỏi Hồ Châu nên không dám manh động. Nên biết Tam Thánh Hội là một tổ chức đột nhiên xuất hiện trên giang hồ nhưng kỳ thực sự chuẩn bị đã có từ năm năm trước, tất cả đều hoạt động trong bí mật. Kế hoạch của bọn chúng cực kỳ tinh vi, hành động vô cùng cẩn thận, nhưng một khi kế hoạch đã được quyết định là lập tức triển khai ngay. Bước thứ nhất, bọn chúng ngầm thu phục các nhân vật đứng đầu các tiểu môn phái trên giang hồ, bức đệ tử các môn phái này gia nhập Tam Thánh Hội. Kẻ nào không chịu khuất phục thì giết sạch toàn gia và thân hữu của kẻ đó để tránh hậu họa. Thủ đoạn tàn khốc này khiến

cho những kẻ khác phải khiếp sợ, dù không muốn cũng phải quy thuận.

Thiên cổ gian nan duy chỉ có cái chết, vì vậy kẻ thật sự không sợ chết chẳng có là bao, kẻ nhẫn tâm để thể nhi bị đồ sát càng không có, vì thế mà đến nay dường như toàn bộ võ lâm giang hồ đã lọt vào tay Tam Thánh Hội. Những sát thủ do Tán Hoa Tiên Tử và Mộ Dung Trường Thanh giáo huấn ra cũng lập được đại công là chế phục Thiên Kính đại sư, Giang Minh chủ, Long đạo trưởng. Khi ba nhân vật có võ công cao nhất trong võ lâm chính đạo bị cầm giữ thì bọn chúng mới chính thức xuất hiện hoạt động trên giang hồ. Trong một đêm, võ lâm Giang Nam bỗng nhiên xuất hiện mười tám phân hội, nguyên những phân hội này là do những bang hội, môn phái từng hùng cứ một phương, bây giờ bỗng trở thành tổ chức hoạt động dưới chiêu bài của Tam Thánh Hội. Thực ra, đại bộ phận những phân hội này cũng không biết nhân vật đầu não của Tam Thánh Hội là ai? Bọn họ chỉ phán đoán một điểm là hội này có liên quan đến Mộ Dung thế gia, một môn phái từng tuyên bố thoái xuất giang hồ từ hai mươi năm trước.

Đương nhiên cũng có vài trường hợp ngoại lệ như Đổ Hạo Nhiên của Đổ Gia Bảo, năm năm trước hẳn đã giao lưu với Mộ Dung Trường Thanh nên cũng biết khá nhiều, nhưng không có nghĩa là hiểu toàn bộ nội tình. Tổng hội đường đặt ở nơi nào, các phân hội đều không ai rõ, nhưng các phân hội đều chịu một sự ấn giám rất phức tạp và rất rõ ràng. Tất cả các chính phó hội chủ và các chấp sự hội đường đều có khắc ấn giám đó trước ngực, khi có sự hoài nghi thì lấy ấn giám ra đối chiếu thì lập tức phân biệt chân giả ngay.

Tổng hội Tam Thánh Hội lấy ấn giám này để thống trị mười tám phân hội, gần trăm vị cao thủ đệ nhất của võ lâm Giang Nam và đệ tử các môn phái gộp lại thì con số lên đến gần một vạn. Hiện nay chín phần mười nhân vật độc lai độc vãng ở võ lâm Giang Nam đã gia nhập Tam Thánh Hội. Tuy nhiên cũng có một vài môn phái vẫn giữ được phong cách chính khí, không muốn nhập hội nhưng đều bị tàn sát sạch sẽ. Thủ đoạn mượn xác hoàn hồn, càn cưỡng làm tổ tu hú đến đây đã giúp cho Tam Thánh Hội tiết kiệm không ít thời gian và kim ngân mà ngẫu nhiên có được mười tám phân hội hoạt động dưới sự điều khiển của mình.

Việc trong một đêm mà Thiên Y đại sư và Phi Vân Tử giết sạch mấy chục sát thủ lợi hại trong ngôi nhà gỗ ở Hàng Châu đã khiến Tán Hoa Tiên Tử, Mộ Dung Trường Thanh, Nam Cung Thu Nguyệt kinh hãi không thôi. Nếu gần ngàn đệ tử của Thiếu Lâm và Võ Đang đều có thân thủ tuyệt nghệ như vậy thì Tam Thánh Hội tuyệt không thể nào xưng bá giang hồ. Do đó ba nhân vật đầu não đích thân soái lãnh mấy chục cao thủ tinh tuyển truy lùng là muốn ấn chứng võ công thật sự của Thiếu Lâm qua Thiên Y đại sư và Võ Đang qua Phi Vân Tử. Đồng thời bọn chúng cũng muốn biết thật sự Thiếu Lâm và Võ Đang có bao nhiêu nhân vật như vậy. Nhưng chính sự xuất hiện truy địch này đã khiến thân phận của ba nhân vật đầu não bị bại lộ, Tam Thánh Hội không còn là một tổ chức bí mật nữa.

Tán Hoa Tiên Tử ở Minh Nguyệt quán trên Vu Sơn Thần Nữ Phong là nơi mà thế nhân tục khách ít khi đặt chân đến, đồng thời bà ta cũng là nhân vật khá thần bí. Gần trăm năm nay trong giang hồ luôn có sự đồn đại về nhân vật này nhưng không có ai gặp được bà ta. Còn Nam Cung Thế Gia là một tổ chức đang hưng thịnh trên giang hồ, Nam Cung Thu Nguyệt là một nữ nhân được giang hồ xem là một nhân vật có uy quyền nhất. Mộ Dung thế gia thì tuyên bố thoái xuất giang hồ từ hai mươi năm trước, mọi chuyện tang gia hiếu hỉ đều không mời bằng hữu giang hồ nào đến dự. Bây giờ lại đột nhiên tái xuất giang hồ và trở thành một trong ba nhân vật đầu não của Tam Thánh Hội, hình như thâm ý của Mộ Dung Trường Thanh là muốn phục hận sự liên thủ của Thiếu Lâm, Võ Đang, Động Đình Minh bức bọn họ thoái lui khỏi giang hồ từ hai mươi năm trước.

Cũng cần nên nhắc lại chuyện này, hai mươi năm trước dường như Mộ Dung thế gia độc bá tung hoành trong võ lâm Giang Nam, vì thế mà bọn họ mục hạ vô nhân, chẳng xem các môn phái khác ra gì cả. Đặc biệt sau khi Mộ Dung Phong bế quan luyện công, Mộ Dung Trường Thanh tiếp quản quyền điều hành thì hẳn thường gây ra nhiều chuyện thị phi khiến các môn phái trong võ lâm Giang Nam xung đột với nhau, do vậy mà Thiếu Lâm, Võ Đang, Động Đình Minh mới xuất hiện can thiệp. Thế nhưng Mộ Dung Phong nghe nhi tử của mình thuật lại thì ùng ùng nổi giận, lão điều động toàn bộ nhân thủ của Mộ Dung thế gia truy tìm Thiên Kính đại sư, Long đạo trưởng và Giang Lăng Ba để phục hận.

Hồi 7

Huyết Chiến Thiếu Lâm Tự

Mộ Dung Phong thống lĩnh năm mươi cao thủ của Mộ Dung thế gia truy tìm ba vị chưởng môn của Thiếu Lâm, Võ Đang, Động Đình Minh nhưng không gặp, thế là lão hạ lệnh giết sạch đệ tử của ba phái này.

Đầu tiên nhân thủ Mộ Dung thế gia kéo lên Thiếu Lâm, tuy bọn chúng người đông và là những cao thủ nhất đẳng nhưng tuyệt nghệ của võ tăng Thiếu Lâm không phải là tầm thường, do đó song phương đánh nửa ngày mà vẫn bất phân thắng bại. Lúc này đệ tử của Võ Đang và Động Đình Minh nghe tin thì lập tức kéo lên Thiếu Lâm cứu viện nên cuộc ác chiến càng kinh thiên động địa. Mộ Dung Phong thấy uy vọng mấy mươi năm của mình bị xâm phạm thì chợt phát cuồng nộ, lão đích thân ra tay và trong vòng trăm chiêu đã giết sạch số nhân thủ tại dương trường của ba đại phái Thiếu Lâm, Võ Đang và Động Đình Minh.

Thiên kính đại sư, Long đạo trưởng, Giang Lăng Ba nghe tin thì tức tốc quay về Thiếu Lâm tự, giữa đường bọn họ gặp nhân thủ của Mộ Dung thế gia đại thắng hoàn ca, Giang Lăng Ba sôi trào máu hận, lão bước lên trước quát hỏi:

- Mộ Dung Phong, ngươi có biết là nợ máu phải trả bằng máu không?

Thiên kính đại sư thì trầm tĩnh hơn, lão niệm Phật hiệu rồi nói:

- Thiện tai! Thiện tai! Xem ra những lời đồn đại Mộ Dung thế gia xưa nay không cuồng sát đã khiến con người ta khó tin rồi!

Long đạo trưởng lắc đầu, nói:

- Ba mươi Thiếu Lâm võ tăng, hai mươi đệ tử Võ Đang và mười mấy đệ tử Động Đình Minh, Mộ Dung thế gia định ăn nói thế nào đây?

Mộ Dung Phong vốn đã cảm thấy bất an vì chuyện cuồng sát vừa rồi nhưng bây giờ nghe ba người này chỉ trích, chất vấn thì hỏa khí chợt phát, lão thâm nghĩ:

“Giết mấy chục đệ tử Thiếu Lâm, Võ Đang và Động Đình Minh mà nhân thủ của Mộ Dung thế gia chỉ thọ thương hai võ sĩ và một hộ pháp, tuyệt không chết một người nào. Bây giờ đối phương chỉ có ba người, dù võ công bọn họ cao cường đến đâu cũng khó lòng ngăn cản sự tấn công của mười vị hộ pháp và ba mươi mấy võ sĩ tinh nhuệ.

Nếu lần này giết được hoặc bắt sống ba nhân vật đầu não kia thì phóng mắt vào giang hồ thử hỏi còn ai dám đối kháng với Mộ Dung thế gia nữa? Đánh trận này thành công thì không những xưng bá Giang Nam mà còn uy danh đến Giang Bắc lục tỉnh. Mộ Dung thế gia không những trở thành đệ nhất thế gia ở Giang Nam và còn trở thành võ lâm đệ nhất thế gia, bá chủ trong giang hồ!”.

Ý nghĩ này vừa thoáng qua thì Mộ Dung Phong vô cùng phấn chấn, lý trí bị hư danh che phủ, lão chẳng cần suy nghĩ nữa mà lập tức hạ lệnh cho nhi tử Mộ Dung Trường Thanh thống lĩnh nhân thủ công kích bọn Thiên Kính đại sư. Mười nhân vật hộ pháp của Mộ Dung thế gia đều có mấy mươi năm lăn lộn trên giang hồ nên cảm thấy hôm nay lão chủ nhân ra lệnh có vẻ khác thường, ba nhân vật đầy uy vọng trước mắt há có thể tùy tiện thu thập sao? Tuy nghĩ vậy nhưng chủ nhân đã hạ lệnh thì bọn chúng không thể không động thủ. Ba nhân vật này không dễ giết, điều đó mười vị hộ pháp đã biết rõ, nhưng đã không thể không nghe lệnh mà hành sự thì đành tận xuất độc chiêu, mong dựa vào số đông mà thắng.

Nhưng thật đáng tiếc, ba vị chưởng môn của Thiếu Lâm, Võ Đang và Động Đình Minh đều là những nhân vật đầy tuyệt kỹ trong mình, nội công cực kỳ thâm hậu, võ công đã đạt đến trình độ xuất thần nhập hóa. Việc đối phương liên thủ hợp công, tận xuất tuyệt chiêu không những khiến cho ba vị chưởng môn muốn động chân hỏa mà còn cảm thấy bi phẫn cho đồ đệ bị giết oan, do vậy cả ba đều động sát cơ.

Kiểm pháp của Long đạo trưởng tinh kỳ tuyệt diệu, qua mười hai chiêu lão đã hạ thủ sáu tên hộ pháp. Thiên Kính đại sư cũng không kém, sáu lần xuất thủ là thu thập sáu tên. Bách bộ thần quyền của Giang Lăng Ba từng uy chấn giang hồ Nam - Bắc, qua mười lăm chiêu lão đã lấy mạng bốn tên hộ pháp. Toàn bộ mười cao thủ hộ

pháp của Mộ Dung thế gia đã tử chiến trong chớp mắt, còn những tên võ sĩ tinh nhuệ thì số chết số thọ trọng thương. Mộ Dung Phong thấy vậy thì cuồng nộ chột dăng lên, lão quát lớn một tiếng rồi phóng vào vòng chiến, kiếm quang như điện chớp tấn công Giang Lăng Ba.

Giang tổng trại chủ đối diện với trường kiếm nên cũng không dám khinh suất, lão lập tức bạt Tử Kim đao ra ứng phó. Nhất thời đao quang kiếm ảnh lưu chuyển nhanh như chớp, không ai kịp nhìn thấy đao thuật kiếm pháp của bọn họ đánh ra như thế nào, chỉ thấy một rừng hàn quang lấp lánh tỏa ra từ đao kiếm mà thôi.

Đột nhiên có tiếng kêu thảm vang lên, đao quang kiếm ảnh cùng thu lại một lúc, Mộ Dung Phong người bê vết máu thối lui ra sau hai trượng. Mộ Dung Trường Thanh chưa kịp chạy đến đỡ phụ thân thì Mộ Dung Phong đã lão đảo ngã xuống đất. Lão chỉ kiếm lên trời và lớn tiếng nói:

- Cô Tô Mộ Dung thế gia từ nay thoái ẩn giang hồ, bể môn tạ khách. Chỉ cần các vị còn tại thế thì đệ tử Mộ Dung thế gia tuyệt không bước vào giang hồ một bước. Đi!

Lão quát một tiếng rồi quay người cất bước.

Giang Lăng Ba thấy vậy thì buột miệng nói:

- Để lại hán là để đại họa về sau!

Nói đoạn lão định đuổi theo nhưng Thiên kính đại sư niệm Phật hiệu, nói:

- Để cho lão ta đi! Với thương thế như vậy thì trong khoảng đời còn lại lão ta cũng không thể nào phục hồi công lực đâu.

Long đạo trưởng tiếp lời:

- Những võ sĩ này không những võ công cao cường mà thủ pháp giết người cũng tàn độc, thật là những nhân vật xưa nay ít thấy trong võ lâm!

Lại nói đến Mộ Dung Phong, sau khi quay về Cô Tô thì bế quan luyện

tuyệt kỹ nhưng do thương thế quá nặng không thể nào phục hồi công lực như trước nên thành tựu chỉ có hạn. Tuy nhiên lão truyền toàn bộ tuyệt học cho nhi tử Mộ Dung Trường Thanh để phục hận cho mình. Đồng thời, lão cũng lập ra một kế hoạch chuẩn bị trong thời gian hai mươi năm, trước tiên cần phải ám toán ba nhân vật Thiên Kính đại sư của Thiếu Lâm, Long đạo trưởng của Võ Đang và Giang Lăng Ba của Động Đình Minh rồi mới chính thức xuất hiện trên giang hồ. Sau khi nói toàn bộ kế hoạch cho nhi tử thì Mộ Dung Phong lại giao tất cả những bí kíp võ công còn lại của mình cho Mộ Dung Trường Thanh. Khi Mộ Dung Trường Thanh nhận công lực mấy mươi năm khổ luyện của phụ thân thì khí lưu sung mãn, nội lực dâng trào, hôn mê bất tỉnh, lúc tỉnh lại mới phát hiện Mộ Dung Phong đã tuyệt khí.

Liên tiếp những tai biến ập tới khiến cho Mộ Dung Trường Thanh thay đổi tính khí, hấn trở thành người lạnh lùng và vô cùng thâm trầm. Hấn không vội tuyên bố việc Mộ Dung Phong chết và cũng không phát tang mà chỉ chuyên tâm khổ luyện bí kíp do phụ thân để lại. Đó là những tuyệt kỹ tinh hoa của các môn phái trong võ lâm, trong đó có một cuốn độc kinh ghi lại phương pháp phối chế và thi triển các loại độc dược.

Trước đây, Mộ Dung Phong từng nhiều năm hành hiệp trượng nghĩa trong giang hồ, lời hứa ngàn vàng nên kết giao với khá nhiều kỳ nhân dị sĩ trong võ lâm. Tuy nhiên, Mộ Dung Phong luôn có dụng tâm đoạt những bí kíp võ công nên đã ngầm sát hại một số bằng hữu. Lão sợ âm mưu bị bại lộ nên tự nhấn nãi không luyện các môn võ công đó, vì thế những bí kíp kia vẫn được tàng trữ ở Mộ Dung thế gia mà không ai biết.

Đến lúc Mộ Dung Phong qua đời, Mộ Dung Trường Thanh bỏ ra hai năm luyện ba cuốn bí kíp võ công và một cuốn độc kinh. Hấn vốn là một nhân vật tài hoa, thông minh tuyệt đỉnh nên đọc đến đâu luyện đến đó, toàn bộ việc đối nội đối ngoại của Mộ Dung thế gia đều giao cho một lão tổng quản có tên là Tần Cương. Khi căn cơ đã thâm hậu, hấn bỏ ra ba năm luyện lại toàn bộ võ công của ba cuốn bí kíp đến độ nhuần nhuyễn đồng thời cũng học hết thủ pháp phối độc, dụng độc trong cuốn độc kinh.

Trước sau tổng cộng năm năm, hấn luyện xong toàn bộ bí kíp võ công và độc kỹ rồi mới tuyên bố tin tức Mộ Dung Phong khứ thế ra

ngoài giang hồ. Tiếp theo hẳn cho xây dựng một mật thất và dùng độc kỹ giáo huấn bí mật những sát thủ. Tuy nhiên với võ công của Thiên Kính đại sư, Long đạo trưởng và Giang Lăng Ba thì sợ rằng thực lực của Mộ Dung thế gia không thể nào đối phó nổi. Mộ Dung Trường Thanh suy nghĩ nhiều ngày và cảm thấy chỉ có bên ngoài hợp tác với các tổ chức, môn phái có thực lực trên giang hồ, bên trong thì dùng độc kỹ giáo huấn cao thủ, như thế may ra mới đối đầu với Thiếu Lâm, Võ Đang và Động Đình Minh được.

Mộ Dung Trường Thanh là một nhân vật rất quyết đoán, nghĩ ra kế hoạch là hành động ngay. Khi đó Nam Cung thế gia đang thịnh danh trên giang hồ nên Mộ Dung Trường Thanh lập tức tìm đến. Đương thời, Nam Cung Thu Nguyệt chưa nắm chức chưởng môn mà mới chỉ là một tiểu cô nương mười lăm, mười sáu tuổi nhưng rất linh hoạt và sắc sảo. Mộ Dung Trường Thanh lại có tướng mạo khôi ngô tuấn tú, tính cách hào hoa phong nhã nên chẳng mấy chốc đã chinh phục được Nam Cung Thu Nguyệt.

Rời Nam Cung thế gia, Mộ Dung Trường Thanh lập tức đến Vu Sơn - Thần Nữ Phong. Minh Nguyệt quán xưa nay chỉ nghe giang hồ đồn đại nhưng Mộ Dung Trường Thanh đã quyết chí nên cuối cùng cũng tìm được đến nơi. Chủ nhân Minh Nguyệt quán là Tán Hoa Tiên Tử, bà ta đã thành danh trên giang hồ gần trăm năm nhưng nhờ có thuật trụ nhan nên trông chẳng khác thiếu nữ mười chín, hai mươi tuổi. Một bên vốn đã có dụng tâm đưa thế lực Minh Nguyệt quán vào giang hồ tranh cường đồ bá, một bên đang nuôi chí hận báo phục thù, tiêu diệt Thiếu Lâm, Võ Đang và Động Đình Minh nên chẳng mấy chốc mà song phương đã tâm đầu ý hợp.

Mộ Dung Trường Thanh lưu lại Minh Nguyệt quán ba ngày để cùng Tán Hoa Tiên Tử thương lượng kế hoạch. Sau đó Tán Hoa Tiên Tử theo Mộ Dung Trường Thanh đến Cô Tô Mộ Dung thế gia giáo luyện sát thủ, và kể từ đây, nhân vật được xem là thần bí nhất trong võ lâm đã bước chân vào giang hồ. Chẳng bao lâu sau Nam Cung Thu Nguyệt tiếp nhận chức chưởng môn của Nam Cung thế gia, Mộ Dung Trường Thanh hay tin liền tức tốc cùng Tán Hoa Tiên Tử đến thương lượng. Thế là Tam Thánh hội ra đời từ đó, tuy nhiên bọn chúng vẫn ngầm hoạt động một cách bí mật, Nam Cung Thu Nguyệt hợp lực với Tán Hoa Tiên Tử, Mộ Dung Trường Thanh giáo luyện hàng trăm sát thủ. Và cuối cùng, sau khi ám toán được ba nhân vật có uy vọng nhất

trong võ lâm chính đạo là Thiên Kính đại sư, Long đạo trưởng và Giang Lăng Ba thì bọn chúng mới thực hiện bước thứ hai, công khai xuất hiện hoạt động trên giang hồ.

oOo Lại nói đến Đồng đại phu, sau mười ngày chờ đợi, ngoài hai vụ huyết án mà Tam Thánh hội gây ra ở Hồ Châu thì không thấy đối phương có động tĩnh gì khác, vì vậy lão vô cùng lo lắng không biết đối phương đã rút lui hay chưa. Tối hôm đó, trời đêm vô cùng tĩnh lặng, Đồng đại phu vẫn ngồi trong thư phòng đọc sách. Đây là một thói quen cố hữu của lão, nhờ vậy không những lão là một đại phu tinh thông y thuật mà kiến văn cũng cực kỳ khoáng đạt.

Bỗng nhiên cửa thư phòng vang lên hai tiếng, Đồng đại phu nghe thấy nhưng vẫn không rời án thư, lão khẽ lắc đầu nói:

- Ta chưa đói, hãy để thức ăn trong nhà bếp, khi nào cần ta sẽ gọi...

Lời chưa dứt thì ầm một tiếng, cửa thư phòng mở toang, hai bóng nữ nhân cùng lúc phi bộ vào thư phòng. Đồng đại phu thản nhiên dịch mục quang nhìn ra, trong tâm đoán chắc hai nữ nhân này là Tán Hoa Tiên Tử và Nam Cung Thu Nguyệt. Đồng thời lão thấy bên ngoài còn có một trung niên mặc trường bào và cũng đoán chắc đó là Mộ Dung Trường Thanh.

Tán Hoa Tiên Tử mỉm cười nói:

- Đêm đã khuya mà Đồng đại phu còn đọc sách chắc là có y chờ đợi bọn ta phải không?

Đồng đại phu vô cùng bình tĩnh, lão chậm rãi nói:

- Nhị vị cô nương là...

Nam Cung Thu Nguyệt cười khanh khách rồi nói:

- Lão tiên sinh nghe nói đến Nam Cung thế gia rồi chứ?

Đồng đại phu giả vờ ngạc nhiên nói:

- Thì ra cô nương là người của Nam Cung thế gia! Từ lúc Mộ Dung

thế gia phong kiếm quy ẩn thì hiệp danh của Nam Cung thế gia ngày càng thịnh trên giang hồ, lão khiêu tuy không hành tẩu nhiều năm nhưng vẫn luôn nghe nói đến thanh danh của quý cung.

Tán Hoa Tiên Tử tiếp lời:

- Người là một đại phu chữa bệnh mà tại sao lại am hiểu tình hình trên giang hồ như vậy?

Đồng đại phu chậm rãi đáp:

- Lão khiêu tuy ít hành tẩu giang hồ nhưng thường đến các thâm sơn u cốc tìm kỳ trân dị dược thảo...

Tán Hoa Tiên Tử truy vấn:

- Người cũng biết võ công?

Đồng đại phu gật đầu nói:

- Đương nhiên! Lão khiêu thường hái thuốc ở hoang sơn dã lĩnh nên cũng thường gặp hổ lang, nếu không biết võ công thì làm thế nào bảo vệ được sanh mạng? Tuy nhiên đó là chút quyền cước xua lang đuổi hổ thôi, tuyệt không sánh với những nhân vật hành hiệp trên giang hồ.

Nam Cung Thu Nguyệt cười nhạt nói:

- Võ công của đại phu có thể xua lang đuổi hổ thì không phải là tầm thường. mấy năm đại phu mới đi hái thuốc một lần?

Đồng đại phu mỉm cười nói:

- Thường thì hai năm đi một lần, mỗi chuyến như vậy nhanh thì hai tháng, chậm thì nửa năm, đi cho đến khi nào hái được dược vật cần dùng mới thôi.

Tán Hoa Tiên Tử gật đầu, nói:

- Gần đây nhất đại phu đi hái thuốc ở nơi nào, suy nghĩ cho kỹ rồi hãy

trả lời!

Đồng đại phu lắc đầu, nói:

- Mấy năm gần đây bệnh nhân quá nhiều, mỗi ngày có đến trăm người nên suốt ba năm qua lão khiêu quá bận rộn mà chưa đi chuyến nào cả.

Tán Hoa Tiên Tử trầm nghĩ:

“Thế thì tốt, ba năm không rời Thái Hòa đường thì đương nhiên không thể biết những chuyện xảy ra trên giang hồ. Như vậy có hỏi thêm cũng vô ích thôi”.

Lúc này bỗng nhiên Mộ Dung Trường Thanh sải bước một cái, người đang bên ngoài thư phòng thoát đã vào trước án thư. Đồng đại phu kinh ngạc kêu lên:

- Hảo công phu! Bộ pháp như hành vân lưu thủy. Thật là khiến cho lão khiêu đại khai nhãn giới.

Mộ Dung Trường Thanh vốn nôn nóng muốn trừng trị Đồng đại phu nhưng nghe lão nói vậy thì hẳn thay đổi chủ ý, cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Đại phu có thể xua lang đuổi hổ thì đương nhiên võ công cũng không tầm thường, chẳng hay đại phu có thể lộ chút thân thủ cho bọn tại hạ khai nhãn giới không?

Đồng đại phu vội lắc đầu, nói:

- Không được, không được! Võ công mèo cào của lão khiêu chẳng qua là để hộ thân, làm thế nào dám múa rìu qua mắt thợ? Mỗi người có một chí hướng khác nhau, lão khiêu thích y đạo nên chuyên tâm nghiên cứu y lý và y thuật, do vậy đâu còn thời gian để luyện võ công? Và lý đương nhiên là thành tựu cũng rất khiêm nhường.

Mộ Dung Trường Thanh liền truy vấn:

- Nói như vậy có nghĩa là võ công của đại phu chỉ ở hàng nhị đẳng

còn y thuật thì ở hàng nhất đẳng? Vậy chẳng hay đại phu có thể nói xem y thuật của mình đạt đến cảnh giới nào không?

Đồng đại phu khiêm tốn nói:

- Luận về võ công, lão khiêu cũng chưa phải là nhân vật ở hàng nhị đẳng, còn về y thuật thì chỉ đứng vào hàng đệ nhị thôi, đâu dám tranh hàng đệ nhất...

Mộ Dung Trường Thanh hơi ngạc nhiên, hấn quét mục quang nhìn sang Tán Hoa Tiên Tử và nói:

- Khẩu khí quả nhiên hơn người! Y đạo của vị tiên tử này cũng rất cao thâm, lẽ nào lại không bằng đại phu?

Tán Hoa Tiên Tử tiếp lời:

- Được, chân tay bị đao kiếm chặt đứt, đại phu có thể nối lại được không?

Đồng đại phu chậm rãi nói:

- Nếu gân cốt không thiếu và thời gian không vượt quá hai canh giờ thì không khó với lão khiêu!

Mộ Dung Trường Thanh và Nam Cung Thu Nguyệt nghe vậy thì bất giác sửng người, hai nhân vật này tuy giết người vô số nhưng chuyện tiếp cốt nối gân thì chưa từng nghe bao giờ, do vậy nhất thời cả hai bốt đi phần nào ác cảm với Đồng đại phu.

Tán Hoa Tiên Tử hỏi tiếp:

- Người biết ta là ai không? Người có thể trị độc được không?

Đồng đại phu thản nhiên nói:

- Lão khiêu vô duyên nên mới tương ngộ lần đầu, còn chuyện trúng độc chỉ là chuyện nhỏ, cái khó là ở chỗ tìm dược vật, tìm không đúng dược vật thì thần y cũng bó tay.

Tán Hoa Tiên Tử truy vấn:

- Người đã có thể tiếp cốt nối gân thì cũng có thể trị bá bệnh trong lục phủ ngũ tạng phải không?

Đồng đại phu khẽ gật đầu, nói:

- Chỉ còn con bệnh còn hơi thở, lục phủ ngũ tạng không bị dập nát thì còn cơ hội cứu chữa.

Mộ Dung Trường Thanh chen vào:

- Nói vậy có nghĩa là vẫn không chắc chắn? Tại hạ nghe nói kỹ thuật của thần y có thể cải tử hoàn sinh mà?

Đồng đại phu khẽ thở dài, nói:

- Điều đó còn phải xem nạn nhân chết như thế nào, chết bao lâu rồi, sau đó mới nói được.

Mộ Dung Trường Thanh nói:

- Được, bây giờ hãy thu thập toàn bộ dược vật ở Thái Hòa đường của đại phu lại, thế nào?

Đồng đại phu ngạc nhiên hỏi:

- Để làm gì?

Mộ Dung Trường Thanh thản nhiên nói:

- Theo tại hạ đến Cô Tô làm y sư hộ pháp cho Tam Thánh hội, nguyệt phí bao nhiêu ngân lượng bọn tại hạ sẽ trả đủ.

Đồng đại phu ấp úng nói:

- Chuyện này....

Mộ Dung Trường Thanh ngắt lời:

- Tại hạ có thói quen không được hay lắm, điều gì đã nói ra thì không thích người khác cự tuyệt.

Đồng đại phu buông tiếng thở dài, nói:

- Nếu lão khiếu bỏ đi thì hàng trăm bệnh nhân ở Hồ Châu này lấy ai lo liệu, trị cho họ...

Nam Cung Thu Nguyệt mỉm cười, nói:

- Đại phu, y thuật của lão tinh thâm như vậy, nếu chỉ chữa trị cho bọn phàm phu tục tử há chẳng uổng phí tài đức lắm sao? Thế gian này được mấy bậc anh hùng hào kiệt? Đại phu nên cứu chữa cho những người này mới phải, còn hạng phàm phu tục tử kia thì vô số, bọn chúng có chết đi ít nhiều cũng chẳng việc gì.

Nam Cung Thu Nguyệt là một cô nương rất xinh đẹp nhưng xuất ngôn nói những lời như vậy một cách tự nhiên nên khiến cho Đồng đại phu bất giác lạnh người. Lão thầm nghĩ:

“Mộ Dung Trường Thanh hào hoa phong nhã, Nam Cung Thu Nguyệt diễm lệ tuyệt sắc nhưng quả thật tâm địa của hai nhân vật này vô cùng thâm độc chẳng khác gì mãnh thú, coi mạng người như cỏ rác...”.

Ý nghĩ chưa dứt thì Mộ Dung Trường Thanh đã cười nhạt, nói:

- Đại phu nghĩ chưa thông à? Y đạo của đại phu tuyệt thế như vậy nếu không giúp cho bọn tại hạ thì không những uổng phí của trời mà sẽ còn lưu lại hậu họa. Đại phu là người đọc sách thông hiểu kim cổ thì phải tỏ ra là kẻ thức thời mới đúng chứ? Hy vọng là đại phu sớm có quyết định!

Đồng đại phu trầm ngâm suy nghĩ:

“Thủ đoạn thật tàn độc! Nếu không đồng ý thì lập tức bị bọn chúng giết ngay.

Nhưng nếu vào được Tam Thánh hội cũng tốt, thứ nhất là có thể xem xét bọn chúng đã chế ra những thủ đoạn giết người như thế nào.

Hoặc giả nếu có cơ hội thì cũng có thể giúp Long đạo trưởng một tay. Tuy nhiên, Mộ Dung Trường Thanh là một nhân vật thâm trầm đa nghi, ta không thể đồng ý quá nhanh...”.

Mộ Dung Trường Thanh lại nói tiếp:

- Đại phu vẫn chưa quyết định được chẳng? Trời đã gần sáng rồi đấy...

Đồng đại phu tiếp lời:

- Tam Thánh hội là tổ chức như thế nào? Xưa nay lão khiêu chưa từng nghe bao giờ? Và lại người trong các bang hội thường hành tẩu giang hồ, đến đâu cũng có thể tìm đại phu chữa bệnh được, hà tất phải chuyên dùng một đại phu? Hơn nữa chắc gì quý hội đủ bệnh để lão khiêu chữa?

Nam Cung Thu Nguyệt liếc nhìn Mộ Dung Trường Thanh rồi mỉm cười nói:

- Nói cho lão ta biết đi, đã quyết định dùng lão thì cũng nên cho lão ta hiểu một chút.

Mộ Dung Trường Thanh quay sang hỏi Tán Hoa Tiên Tử:

- Tiên Tử thấy thế nào? Về mặt y đạo xin nhường Tiên Tử ra quyết định.

Tán Hoa Tiên Tử liền gật đầu rồi gọi Đồng đại phu hỏi:

- Đại phu, một người nội tạng bị thương trầm trọng nhưng vẫn còn thở thoi thóp thì kê thang thế nào?

Đồng đại phu trầm nghĩ:

“Không hỏi làm thế nào cứu cho người đó sống mà hỏi kê thang thế nào thì rõ ràng là một đại hành gia chân chính rồi”.

Nghĩ đoạn lão chậm rãi nói:

- Trước tiên phải duy trì hơi thở cho nạn nhân rồi kiểm tra thương thế xong mới kê thang, thế gian không có tiên dược cải tử hoàn sinh nên muốn duy trì sinh mạng của nạn nhân buộc phải bồi dưỡng sinh cơ cho người đó, mà muốn nắm chắc sinh cơ thì trước tiên phải chọn dược vật phát huy hiệu dụng mạnh nhất, đây cũng là chỗ để phân biệt y thuật cao thấp, tuy nhiên dù y đạo của mình đến bậc nào cũng không thể cứu người đã hoàn toàn tuyệt sinh cơ...

Mộ Dung Trường Thanh tiếp lời:

- Đại phu, nghe nói thế gian có loại đại hoàn đan, công năng có thể cải tử hoàn sinh, nhưng theo đại phu nói thì điều đó chỉ là để lừa người thôi sao?

Đồng đại phu chậm rãi nói:

- Luyện đơn dược có thuật riêng của nó, tuy linh dược khó tìm nhưng không phải là chuyện hoàn toàn không làm được.

Mộ Dung Trường Thanh liền nói:

- Nhưng đã có người luyện được linh đan như vậy, đại phu tự cho mình y thuật đệ nhất thì lẽ ra cũng có bản lĩnh đó mới phải chứ?

Tán Hoa Tiên Tử cướp lời, nói:

- Đồng đại phu nói rất đúng, kỳ hoa dị thảo tuy có nhiều trên thế gian nhưng không phải bỏ công tìm là được. Kỳ vật chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu...

Mộ Dung Trường Thanh mỉm cười nói:

- Tiên Tử là một đại hành gia về y dược nên tất nhiên không thể sai trong vấn đề này, Tam Thánh hội có mời Đồng đại phu hay không, xin Tiên Tử chủ trương vậy.

Đồng đại phu trầm nghĩ:

“Xem ra giữa ba nhân vật đầu não của Tam Thánh hội vẫn còn khoảng cách, Mộ Dung Trường Thanh rõ ràng muốn thu dụng ta

nhưng lại đổ trách nhiệm cho Tán Hoa Tiên Tử. Không lẽ đối với ta, hấn vẫn còn sự hoài nghi không thể trút bỏ được?”.

Lão vừa nghĩ đến đây thì đã nghe Tán Hoa Tiên Tử mỉm cười nói:

- Ta tin y thuật của Đồng đại phu giúp ích rất nhiều đối với Tam Thánh hội, do vậy nên mời Đồng đại phu về hợp tác với chúng ta. Ta tin rằng với y thuật thông kim bác cổ của Đồng đại phu và tài lực của Tam Thánh hội chúng ta thì trong vòng bốn, năm năm, chúng ta sẽ có thành tựu rất lớn.

Mộ Dung Trường Thanh ngạc nhiên hỏi:

- Phải chăng Tiên Tử muốn nói trong vòng bốn, năm năm nữa có thể luyện chế ra đại hoàn đan thần diệu đó?

Tán Hoa Tiên Tử mỉm cười thần bí, nói:

- Điều đó còn phải xem cơ duyên đã. nếu tìm được dược vật cần dùng thì việc luyện chế ra đại hoàn đan mà người mơ ước là không khó. Nhưng nếu đặt toàn bộ kỳ vọng vào y đạo thì còn phải xem thái độ của Đồng đại phu như thế nào nữa. Tuy nhiên với căn cơ thành tựu của người mà khổ luyện mười năm nữa thì có thể sẽ như nguyện, tối đa thì cũng mười lăm năm nữa thôi, ta bảo đảm là người có thể luyện thành.

Nam Cung Thu Nguyệt vốn mỉm cười nghe hai người đối đáp nhưng vừa nghe đến đây thì biến sắc rồi lạnh lùng nói:

- Tán Hoa tỷ tỷ, Mộ Dung huynh muốn luyện môn võ công gì vậy? Tiểu muội có thể không hỏi nhưng nếu luyện được đại hoàn đan thì có lẽ cũng nên chia đều cho ba nhân vật đứng đầu Tam Thánh hội mới phải...

Mộ Dung Trường Thanh liền nói:

- Hiểu làm rồi! Tiên Tử nên nói rõ ra một chút kẻo Nam Cung hiền muội lại sinh lòng hiểu lầm chúng ta.

Tán Hoa Tiên Tử mỉm cười nói:

- Tam Thánh hội chưa thống soái giang hồ và chưa tiếp chiến đại địch, há có lý nào lại xảy ra chuyện hiểu lầm trước? Địch thủ chân chính của chúng ta là Thiếu Lâm, Võ Đang và Động Đình Minh...

Nam Cung Thu Nguyệt hỏi tiếp:

- Mộ Dung huynh muốn luyện võ công gì vậy? Không có đại hoàn đan trợ giúp không được sao?

Mộ Dung Trường Thanh thở dài rồi nói:

- Chỉ mới khởi sự nên chưa thể nói cho hiền muội biết được. Chúng ta đã không chế Thiên Kính đại sư, Long đạo trưởng và Giang Lăng Ba thì tình thế như tên đặt trên cung, không thể không phát. Chúng ta chỉ mong sau khi không chế ba nhân vật trên thì lập tức có thể thống nhất giang hồ, hiệu lệnh thiên hạ võ lâm đồng đạo. Nhưng qua cuộc chiến ở Hàng Châu tối hôm trước, chúng ta phải đi hơn ba mươi sát thủ lợi hại song không đầy một khắc đã bị thu thập toàn bộ. Nếu đệ tử của Thiếu Lâm, Võ Đang còn nhiều cao thủ như vậy thì không những chúng ta khó thành bá nghiệp mà hậu quả cũng sẽ rất bi thảm. Võ Đang tam tử vốn đã nổi danh trên giang hồ từ lâu, đây là hàng nhân vật kiệt xuất của võ lâm, điều này không cần nói ai cũng biết. Nhưng một hòa thượng của Thiếu Lâm tự xưa nay không nghe danh truyền, vậy mà có thể xuất Kim cương chỉ, đả bại một hơi mười mấy sát thủ của chúng ta, tiểu huynh tự nghĩ, nếu một đối một thì chúng ta chưa chắc là địch thủ. Do vậy, thực lực của Thiếu Lâm tự quả thật khiến người ta không thể nào lường trước được.

Nam Cung Thu Nguyệt vốn là nhân vật cố chấp, một khi chưa hỏi qua đáp án thì tuyệt không bỏ qua, do vậy ả vẫn hỏi tiếp:

- Nói lòng vòng mà Mộ Dung huynh vẫn chưa trả lời là muốn luyện môn võ công gì?

Mộ Dung Trường Thanh trầm ngâm một lát rồi nói:

- Ngự kiếm thuật! Đây chẳng phải là môn võ công tân kỳ gì.

Nam Cung Thu Nguyệt liền nói:

- Đó là cảnh giới tối cao trong kiếm thuật, từ cổ chí kim dường như không có mấy nhân vật trên giang hồ luyện được thành tựu này.

Mộ Dung Trường Thanh thở dài nói:

- Điều này so với Kim cương chỉ của hòa thượng Thiếu Lâm tự chẳng có gì khác nhau, chỗ khác nhau chỉ là thủ chỉ và đao kiếm mà thôi.

Nam Cung Thu Nguyệt trầm nghĩ:

“Kiếm thuật của Mộ Dung Trường Thanh tuyệt không dưới Loan ngân đao của mình, trong mấy năm qua ba người giao du rất mật thiết tựa như có phúc cùng chia có họa cùng gánh chịu. Thế nhưng sau một thời gian đi chung với nhau mới phát hiện mỗi người đều có ẩn chứa sự riêng tư, ai nấy đều có bí mật. Như vậy, có khả năng Mộ Dung Trường Thanh không phải luyện Ngự kiếm thuật gì mà hẳn muốn luyện một môn tuyệt kỹ võ công khác”.

Nghĩ đến đây thì ả bất giác phá lên cười rồi nói:

- Nghe nói phái Võ Đang có không ít tiểu hoàn đan, ngày sau khi công lên núi Võ Đang, chúng ta phải bức bọn đạo sĩ giao ra mới được.

Mộ Dung Trường Thanh nói:

- Tại hạ rất đồng tình với cách nói của Tiên Tử, những chuyện này phải có cơ duyên chứ không thể dùng lực mà mưu đạt được...

Hắn dịch mục quang nhìn qua Đồng đại phu và nói tiếp:

- Đại phu muốn bao nhiêu nguyệt phí?

Đồng đại phu chậm rãi nói:

- Xưa nay lão khiếu trị bệnh không lấy tiền nên nguyệt phí bao nhiêu cũng được, nhưng mong rằng các vị cho lão khiếu thời gian nửa tháng để thu xếp mấy trăm vị thuốc đang dùng và dặn dò người nhà đôi điều...

Mộ Dung Trường Thanh chau mày tỏ ý không bằng lòng nhưng Tán Hoa Tiên Tử đã lên tiếng:

- Nếu nửa tháng không đủ thì thêm bốn, năm ngày cũng không sao.

Mộ Dung Trường Thanh lướt mục quang nhìn qua Tán Hoa Tiên Tử và Đồng đại phu rồi mỉm cười nói:

- Từ nay về sau đại phu đã là đệ nhất danh ty của Tam Thánh hội nên không cần phải bận việc trị bệnh cho người ngoài giang hồ nữa. Hai mươi ngày sau Tam Thánh hội sẽ phái người kính rước đại phu.

Đồng đại phu chấp tay thi lễ, nói:

- Lão khiếu xin tuân mệnh. Hai mươi ngày sau lão khiếu sẽ chỉnh tề chờ đợi.

Mộ Dung Trường Thanh, Tán Hoa Tiên Tử và Nam Cung Thu Nguyệt cùng mỉm cười rồi phi bộ phóng ra khỏi thư phòng, biến mất vào đêm tối.

oOo Tại một gian nhà khách trong khách điểm ở Hồ Châu, Tán Hoa Tiên Tử thấp giọng nhen sáng lên rồi mỉm cười, nói:

- Trời sắp sáng rồi, nhị vị có thể về phòng nghỉ ngơi.

Nam Cung Thu Nguyệt chau mày, nói:

- Lão Đồng đại phu này không phải là nhân vật tầm thường, chúng ta phải luân phiên giám sát lão ta mới được. Nếu lão ta thu giữ hòa thượng và đạo sĩ kia thì nội trong ba ngày tất phải có hành động.

Tán Hoa Tiên Tử mỉm cười, nói:

- Nhị vị yên tâm, ta đã rải Thập lý hương bên ngoài thư phòng của lão ta, chỉ cần lão bước ra ngoài một bước thì không thể nào thoát khỏi sự truy tung. Thập lý hương được rải rất mỏng nên dù y thuật của lão cao thâm cỡ nào cũng không thể người thấy được.

Mộ Dung Trường Thanh gật đầu, nói:

- Tiên Tử thân mang kỳ thuật thật khiến cho ai nấy phải khâm phục, tuy nhiên đối với Đổng đại phu, tại hạ vẫn có cảm giác không thể hiểu thấu được.

Tán Hoa Tiên Tử cười ha ha, nói:

- Mộ Dung huynh đệ thấy thế nào thử nói ra xem?

Mộ Dung Trường Thanh trầm ngâm một lát rồi nói:

- Một cảm giác rất kỳ quái, hình như lão không phải là nhân vật lão luyện giang hồ mà là một cao nhân thâm tàng bất lộ!

Tán Hoa Tiên Tử gật đầu, nói:

- Lão ta là một đại phu tinh thâm y đạo đồng thời là một nhà sĩ đầy bụng kinh thủ, võ công tuy không hơn người nhưng có thể thân thủ cũng vào hàng đệ nhất. Với một nhân vật chưa rõ là địch hay là bạn như vậy, chư vị có cách gì ứng phó không?

Mộ Dung Trường Thanh liền nói:

- Tại hạ thấy chuyện này phải nhờ Tiên Tử quyết định, còn biện pháp của tại hạ sợ rằng Tiên Tử không tán đồng.

Tán Hoa Tiên Tử mỉm cười hỏi:

- Lấy mạng lão ta phải không?

Trường Thanh gật đầu, nói:

- Đúng vậy, tại hạ có một cảm giác kỳ quái là nếu người này được giữ lại thì tất sẽ có đại họa. Tồi nay tại hạ đã động sát cơ ba lần nhưng đều bị Tiên Tử ngăn lại.

Tán Hoa Tiên Tử chậm rãi nói:

- Nếu lão ta có ẩn chứa bí mật trong lòng thì giết lão đi, chúng ta khai

thác được gì? Lão ta hiện là một đại phu tinh thông y đạo, nếu giết đi há chẳng tiếc lắm sao?

Trường Thanh không nghĩ như vậy nên lắc đầu, nói:

- Trong thiên hạ có đến mấy vạn danh y, mỗi huyện thành cũng đều có vài danh y nổi tiếng, chẳng hạn như Tam Thánh hội chúng ta cũng có hơn hai chục danh y, bọn họ đều là nhân vật nổi tiếng ở các nơi mời về. Bây giờ thiếu đi một người thì cũng chẳng ảnh hưởng gì đến đại cuộc.

Tán Hoa Tiên Tử mỉm cười rồi nói:

- Tuy hai mươi đại phu kia đều là danh y nổi tiếng nhưng vẫn thiếu một người tài ba xuất chúng lãnh đạo. Mà Đồng đại phu thì đủ bản lĩnh nhận trọng trách đó. Về học thức và y đạo, ta thấy Đồng đại phu đều vượt bọn đại phu kia gấp mấy lần, và lại chẳng phải Mộ Dung huynh đệ đang muốn có đại hoàn đan đó sao? Chỉ cần tìm được dược liệu thì ta tin Đồng đại phu có thể luyện thành đại hoàn đan, và có lẽ lão ta là người duy nhất có bản lĩnh này.

Mộ Dung Trường Thanh thoáng hiện vẻ ngạc nhiên, hần nói:

- Lão ta! nếu thật như lời Tiên Tử nói thì chẳng phải lão ta là một vị thần y sao?

Tán Hoa Tiên Tử gật đầu, nói:

- Trong thiên hạ có muôn nghìn tuấn mã, nào là thiên lý mã, tuyệt hãn, bảo câu...nhưng từ cổ chí kim rất ít khi tìm được người biết về ngựa. Trường hợp của Đồng đại phu cũng vậy, lão chính là người am tường về ngựa, có lão ta thì có thể tìm được rất nhiều thiên lý mã. Nếu Mộ Dung huynh đệ vẫn kiên trì muốn giết lão ta thì đại tử ta cũng không ngăn cản nữa.

Mộ Dung Trường Thanh trầm ngâm một lát rồi nói:

- Chuyện này tại hạ phải suy nghĩ kỹ rồi mới quyết định, tại hạ xin cáo lui trước đây.

Nói đoạn hấn quay bước trở về phòng mình.

Nam Cung Thu Nguyệt chờ cho Mộ Dung Trường Thanh đi xa rồi mới bước đến cạnh Tán Hoa Tiên Tử, nói:

- Tán Hoa tử tử, giang hồ chưa thống nhất được mà Mộ Dung Trường Thanh đã tiến hành thực hiện mưu đồ riêng như vậy, tiểu muội sợ rằng sự hợp tác của chúng ta ngày sau rất khó có kết quả mỹ mãn.

Tán Hoa Tiên Tử chậm rãi nói:

- Tâm cơ của hấn hơi thâm một chút nhưng theo ta quan sát thì hấn vẫn là một nhân vật đại công vô tư. Hiện tại ba chúng ta như ngồi trên thuyền giữa biển khơi, mọi việc phải biết nhẫn nại mới được! Mộ Dung Trường Thanh tuy có mưu đồ riêng nhưng trước khi đại cuộc giang hồ chưa định, hấn không thể có hành động gì khác đâu...

Nam Cung Thu Nguyệt mỉm cười, nói:

- Một lời khiến người trong mộng kinh tĩnh, tử tử nói rất phải. Dù sao thì chúng ta cũng là nữ nhân nên nắm những việc bên trong mới phải, chuyện bên ngoài để cho hấn ta lo liệu.

Tán Hoa Tiên Tử gật đầu, nói:

- Nói rất đúng, hấn không phải là nhân vật đầu não của Tam Thánh hội mà là cả ba chúng ta, do vậy việc đại sự phải do ba chúng ta thương lượng rồi mới quyết định.

Sau đó hấn sẽ là người xuất diện thực hiện quyết định. Cho hấn tỏ chút uy phong cũng không sao.

Nói đoạn cả hai nhìn nhau cả cười, sau đó Nam Cung Thu Nguyệt bái biệt trở về phòng của mình.

Đúng Ngọ ngày thứ ba, bọn Mộ Dung Trường Thanh lại kéo đến Thái Hòa đường.

Lúc này có hàng trăm bệnh nhân tập trung trong đại sảnh cùng hàng đồng dược vật cần thiết. Đồng đại phu bắt đầu thực hiện đúng lời

hứa của lão, tất cả bệnh nhân đến đều được phát cho mấy bao dược vật để về nhà tự sắc mà uống. Điều này tuy hơi khác thường nhưng không bệnh nhân nào biết Đồng đại phu định đi đâu cả.

Khi thấy bọn Mộ Dung Trường Thanh đến, Đồng đại phu định ngừng chặn bệnh ra nghênh tiếp nhưng Mộ Dung Trường Thanh liền khoát tay, nói:

- Đại phu cứ tiếp tục chặn bệnh, bọn tại hạ qua thư phòng ngồi chờ cũng được.

Nói đi là đi, bọn chúng như người trở về nhà của mình trong hậu viện. Đồng đại phu thấy vậy thì hơi khó chịu nhưng không để lộ ra ngoài, đồng thời lão cũng bận rộn xem bệnh nên không để ý đến chuyện này nữa.

Sau khi ngồi vào bộ bàn ghế trong thư phòng thì Tán Hoa Tiên Tử nói:

- Ba ngày qua, quả nhiên Đồng đại phu không ra ngoài một bước, lão chỉ quanh quẩn ở thư phòng, được khổ, phòng ngủ và đại sảnh chặn bệnh mà thôi.

Nam Cung Thu Nguyệt tiếp lời:

- Xem hàng ngàn bao dược vật chong chóng chất trong đại sảnh thì hình như mấy ngày qua ngoài việc chặn bệnh, bệnh nhân đều được cấp phát dược vật mang về.

Mộ Dung Trường Thanh nói:

- Tại hạ cũng phái bốn thuộc hạ phân làm bốn hướng để giám sát lão ta, đích thực là không thấy lão ta rời trang viện một bước. Nhưng không biết tại hạ đã nhìn sai hay lão ta tàng ẩn quá cao thâm? Vì thế, cho đến bây giờ tại hạ vẫn không thể nào mất đi sự hoài nghi đối với lão ta.

Nam Cung Thu Nguyệt mỉm cười nói:

- Nếu Mộ Dung huynh quá nghi ngờ thì không cần phải mời lão ta.

Mộ Dung Trường Thanh cắt lời, nói:

- Như thế càng không được, nếu để lão ta cho người khác sử dụng thì di hại càng lớn. Trước tiên chúng ta phải an bày lão ta vào Tam Thánh hội rồi phái người điều tra lai lịch của lão đồng thời cũng nắm chắc được nhất cử nhất động của lão ta. nếu không phải địch nhân của chúng ta thì sẽ trọng dụng lão, nếu lão ta có di hại cho đại cuộc của chúng ta thì lập tức giết đi, khi đó sẽ không có gì hối tiếc. Tuy nhiên tại hạ sẽ không tự tiện hành xử mà sẽ cùng nhị vị thương lượng trước rồi mới hành động.

Tán Hoa Tiên Tử gật đầu, nói:

- Được! Cứ quyết định như thế. Ta và Thu Nguyệt muội tử không phải muốn bảo vệ cho Đồng đại phu mà chỉ cảm thấy một nhân tài như lão ta, nếu chết đi thì quá uổng phí. Ngày sau, khi Tam Thánh hội gặp phải đại địch, nhân thủ thọ trọng thương thì người sẽ thấy y đạo tinh thâm của đại phu có tác dụng như thế nào. Mộ Dung huynh đệ, bây giờ chúng ta không tìm ra điều gì khả nghi thì cũng nên rời khỏi nơi này thôi, nửa tháng sau chúng ta phái người đến đón lão ta về tổng đàn nhậm chức.

Mộ Dung Trường Thanh khẽ gật đầu, thế là ba người lặng lẽ rời Thái Hòa đường trở về Cô Tô. Một canh giờ sau Đồng đại phu mới biết ba người rời Thái Hòa đường đồng thời cũng biết bọn chúng đã đi khỏi Hồ Châu.

Nguyên Đồng đại phu cũng bố trí gia nhân ngầm theo dõi hành động của bọn Mộ Dung Trường Thanh, chỉ có điều bọn gia nhân này được bố trí ở rất xa nên chỉ quan sát bọn chúng đã rời Hồ Châu hay chưa thôi. Cách bố trí này giảm thiểu rất nhiều nguy hiểm nhưng lại nắm được hành tung của đối phương hoạt động trong thành Hồ Châu.

Tuy Đồng đại phu biết được hành tung của đối phương nhưng vẫn không thể hành động gì được vì lão thừa hiểu nhất cử nhất động của mình đều bị đối phương giám sát.

oOo Nửa tháng sau một cỗ xe tứ mã sang trọng dừng lại trước cổng Thái Hòa đường.

Đồng đại phu đã chuẩn bị sẵn sàng nên mở cổng bước ra hỏi phu xe:

- Có phải là xe đến đón lão khiếu không?

Một đại hán mặc hắc y, tướng mạo cực kỳ uy vũ từ trên xe nhảy xuống, bao thủ hỏi lại:

- Các hạ có phải là Đồng đại phu không?

Đồng đại phu khẽ gật đầu. Đại hán liền nói tiếp:

- Tiểu nhân phụng mệnh đến cung nghênh đại phu! Đại phu có người tùy tùng không? Bao nhiêu hành lý, cỗ xe này chở đủ không?

Đồng đại phu vỗ vỗ vào rương hành lý bên người và nói:

- Lão khiếu chỉ có kiện hành lý này thôi chứ không có người tùy tùng....

Vừa nói đến đây bỗng nhiên thấy rèm xe lay động, hai thiếu nữ từ trên phi xuồng như bay đón nhận rương hành lý và nói:

- Đại phu không cần khách khí, bọn tiểu nữ phụng mệnh đến đây hầu hạ đại phu, có việc gì cần đại phu cứ bảo một tiếng là được.

Ngừng một lát, ả bên trái nói:

- Tiểu nữ là Nghênh Xuân.

Ả bên phải tiếp lời:

- Tiểu nữ là Hòa Xuân.

Nói đoạn hai thiếu nữ lập tức khiêng rương hành lý bỏ vào thùng xe. Đồng đại phu liếc mục quang nhìn nhị Xuân và thầm nghĩ:

“Hai thiếu nữ này trông khá xinh đẹp nhưng xem thân thủ nhanh nhẹn của bọn họ thì nhất định đã được giáo luyện kỹ lưỡng. Có thể đây là người được biệt phái để giám sát ta, từ nay mọi hành động

phải cẩn thận mới được!”.

Nghĩ đoạn, lão theo hai thiếu nữ bước lên xe, sau khi mọi người an tọa thì đại hán mặc hắc y ra roi thúc ngựa phóng đi như bay.

Hồi 8

Nhân Huân Dược Thất

Lại nói đến chuyện trong Nhân Huân Dược Thất, Thiên Y đại sư là người đầu tiên tỉnh lại, sau khi bật ngòai dậy thì bỗng nhiên lão cảm thấy trong ruột đau đớn vô cùng. Hiện tại trong dược thất không có người nào khác nhưng không biết từ lúc nào trong này đã kê thêm một chiếc bàn gỗ.

Trên bàn có một chiếc đèn dầu tỏa sáng khắp dược thất, ngoài ra còn có một đồ hình đặt trên đó. Thiên Y đại sư liền bước đến xem, thì ra đồ hình này chỉ dẫn cách mở cửa ra ngoài cùng các lộ tuyến phải đi.

Thiên Y đại sư chưa kịp xem kỹ thì Phi Vân Tử, Bạch Trường Phiêu và Giang Hào cũng đều trước sau tỉnh lại. Lúc này mọi người nhìn nhau và quả nhiên phát hiện mình có rất nhiều thay đổi. Tuy nhiên, không ai nghĩ rằng qua bốn mươi chín ngày nằm trong dược thất mà không được ăn uống gì nên thân thể người nào cũng ốm đi khá nhiều, đồng thời khí sắc cũng có phần xanh xao hơn trước.

Phi Vân Tử thở dài rồi nói:

- Các vị có cảm thấy có dị dạng gì không?

Chưa một ai trả lời thì chợt nghe Bạch Trường Phiêu a lên một tiếng rồi quay người lướt đến một chiếc giường. Thì ra chàng đột nhiên nhớ đến sư muội Tiêu Hàn Nguyệt của mình. Nhưng chàng vừa đến bên chiếc giường thì bất giác sửng người, thầm nghĩ:

“Kỳ quái, Tiêu Hàn Nguyệt vào dược thất trước bọn ta mấy ngày nhưng sao vẫn chưa tỉnh lại? Nàng đã ngủ quá bốn mươi chín ngày, không lẽ nàng đã chết?”.

Nghĩ đến đây thì chàng không kiềm chế được xúc động nên bất giác đưa tay sờ vào người Tiêu Hàn Nguyệt. Thiên Y đại sư, Phi Vân Tử đều muốn lên tiếng ngăn lại nhưng cả hai kịp thời bẻ khẩu và nghĩ thông một chuyện. nếu quả thật cô nương này đã chết thì phát hiện

sớm chừng nào tốt chừng nấy, tuy Bạch Trường Phiêu sẽ vô cùng đau xót nhưng chàng là nhân vật thông minh tuyệt đỉnh, chàng sẽ mau chóng biến thống khổ thành bi phần mà ra sức khổ luyện võ công để phục hận cho sư muội.

Thế nhưng sự tình không như bọn Thiên Y đại sư nghĩ, Bạch Trường Phiêu vừa chạm lên người Tiêu Hàn Nguyệt thì hiện tượng kỳ lạ chợt xảy ra, Tiêu Hàn Nguyệt khẽ động đậy rồi mở mắt nhìn mọi người với sự ngỡ ngàng.

- Người vẫn còn sống chẳng tiểu sư muội?

Bạch Trường Phiêu xúc động kêu lên, hai giọt lệ bất giác tuôn ra và nhỏ xuống mặt Tiêu Hàn Nguyệt.

Lúc này mọi người trong dục thất đều chú mục nhìn cô nương này, bọn họ đều đã nghe Bạch Trường Phiêu nói về chuyện Tiêu Hàn Nguyệt, nhưng sau khi vào dục thất, phần vì quá hoang mang, phần dục lực phát quá nhanh nên không kịp quan sát.

Mọi người đều thấy cô ta quá xanh xao, có lẽ vì phải chịu sự đau đớn dày vò trong thời gian dài nên trông rất hư nhược, người gầy đét như chỉ còn da bọc xương, khiến ai nấy đều động lòng thương hại.

Hồi lâu sau Tiêu Hàn Nguyệt ngồi bật dậy định hành đại lễ tham kiến và nói:

- Là chưởng môn sư huynh phải không?

Bạch Trường Phiêu đưa tay đỡ lấy nàng và nói:

- Người vì bản môn mà chịu quá nhiều vất vả, sư huynh ta thấy xấu hổ vô cùng về chuyện không an bày nhân thủ tiếp ứng cho người, dường như ta đã hại người, đưa người vào chỗ chết.

Tiêu Hàn Nguyệt vội lắc đầu, nói:

- Tiêu muội vô năng không hoàn thành sứ mạng, mong sư huynh tha tội cho...

Phi Vân Tử xen vào:

- Tiêu cô nương, chẳng qua là do tình thế trên giang hồ thay đổi thôi, chỉ mấy mươi ngày mà toàn bộ võ lâm Giang Nam đã lọt vào tay Tam Thánh hội, do vậy chuyện này cô nương không nên tự trách mình nữa...

Tiêu Hàn Nguyệt ngạc nhiên hỏi lại:

- Tam Thánh hội? Xưa nay tiểu nữ chưa từng nghe tên này bao giờ?

Bạch Trường Phiêu chậm rãi nói:

- Tam Thánh hội là một tổ chức do hai đại thế gia Mộ Dung và Nam Cung kết hợp với Tán Hoa Tiên Tử của Minh Nguyệt quán mà lập ra. Bọn chúng đã ngầm cấu kế từ lâu và ngầm khống chế các môn phái có thực lực ở Giang Nam, tuy nhiên Bạch Các Môn chúng ta vẫn không hay biết chuyện này, thật quả là đắc tội với các đời tiên sư.

Giang Hào tiếp lời:

- Bạch huynh đệ chớ nói vậy, nếu không có sự giúp đỡ của Bạch huynh đệ thì sợ rằng bọn tại hạ cũng không biết việc ba vị chưởng môn bị Tam Thánh hội ám toán chứ đừng nói đến chuyện truy tìm tung tích.

Tiêu Hàn Nguyệt nhìn Giang Hào một lát rồi hỏi:

- Các hạ là Giang công tử của Động Đình Minh chăng? Tiểu nữ có gặp qua Giang lão minh chủ...

Giang Hào vui mừng khôn tả, chàng vội hỏi:

- Cô nương thấy gia phụ thế nào? Tại hạ hàng thứ ba, tiểu danh là Giang Hào.

Tiêu Hàn Nguyệt lắc đầu nói:

- Ba vị đó đều rất vất vả...

Thiên Y đại sư liền hỏi:

- Còn hai người kia là những nhân vật như thế nào?

Tiêu Hàn Nguyệt chậm rãi nói:

- Là một hòa thượng, tức Thiên Kính đại sư, chưởng môn phái Thiếu Lâm, còn một vị là đạo trưởng, tức là Long đạo trưởng của phái Võ Đang.

Bọn Thiên Y đại sư thấy nàng nói liền một mạch lai lịch của ba vị chưởng môn nên tin tưởng là nàng có gặp qua bọn họ. Thiên Y đại sư hỏi tiếp:

- Vị hòa thượng đó như thế nào?

Tiêu Hàn Nguyệt thông thả nói:

- Niên kỷ chừng thất tuần, hai hàng chân mày bạc như tuyết, tướng mạo uy vũ nhưng thái độ rất từ bi.

Thiên Y đại sư gật đầu, nói:

- Không sai, đó chính là chưởng môn nhân của phái Thiếu Lâm và cũng là Phương trượng của Thiếu Lâm tự.

Phi Vân Tử liền hỏi:

- Thế còn đạo trưởng thì sao? Tướng mạo thế nào, có điều gì đặc biệt không?

Tiêu Hàn Nguyệt trầm ngâm một lát rồi nói:

- Lão nói với tiểu nữ lão là Long đạo trưởng của phái Võ Đang, điều đặc biệt ở đạo trưởng là mặt dài, tai to, song thủ rất dài và trắng như ngọc, thân hình to lớn, mặc đạo bào màu xám...

Phi Vân Tử liền nói:

- Đúng là Long đạo trưởng rồi, dị tướng của tỳ sư thúc nếu người

nào chưa gặp thì không thể nào tả lại được!

Tiêu Hàn Nguyệt tỏ vẻ thất vọng nói:

- Chỉ đáng tiếc là không có đệ tử của hai phái đó ở đây nên không thể truyền đạt lời của Thiên Kính đại sư và Long đạo trưởng.

Thiên Y đại sư liền bước lên trước nói:

- Lão nạp là Thiên Y, xuất thân từ Thiếu Lâm tự.

Phi Vân Tử cũng bước tới nói:

- Bàn đạo là Phi Vân Tử, đệ tử của phái Võ Đang, lần này đi về phương Nam là muốn truy tìm tung tích Long đạo trưởng của tệt phái.

Tiêu Hàn Nguyệt quan sát Thiên Y đại sư hồi lâu rồi nói:

- Trên đầu đại sư có dấu vết tóc bị cạo nên chắc chắn là từng làm hòa thượng, nhưng làm thế nào để chứng minh đại sư là hòa thượng của Thiếu Lâm tự?

Nàng dịch mục quang nhìn qua Phi Vân Tử và nói tiếp:

- Đạo sĩ đã thay đạo bào mặc y phục của tục nhân thì không thể nào phân biệt được rồi, chuyện mà ba vị chưởng môn kia nói rất quan trọng, do vậy tiểu nữ không thể nói ra một cách tùy tiện được.

Lời này rất có lý nên Thiên Y đại sư, Phi Vân Tử nhất thời á khẩu không biết phản bác như thế nào, tuy nhiên Giang Hào nghĩ ra một cách nên thấp giọng nói:

- Bạch huynh, đại sư và đạo trưởng là người thế nào Bạch huynh đã rõ, vậy Bạch huynh hãy bảo chứng cho bọn họ nhé! Tiêu cô nương niên kỷ chưa cao nhưng lòng dạ lại kiên quyết như vậy nếu đại sư và đạo trưởng không có chứng cứ xác minh thân phận thì e rằng cô ta không nói ra nửa lời.

Bạch Trường Phiêu khẽ nói:

- Được, để tại hạ thử xem! Vị tiểu muội của tại hạ tính tình rất cố chấp, nếu cô ta đã nhận trọng thác của Thiên Kính đại sư và Long đạo trưởng thì sợ rằng tại hạ có nói cũng chưa chắc lay chuyển được cô ta.

Tiêu Hàn Nguyệt nghe hai người nói vậy thì dịch mục quang nhìn qua Bạch Trường Phiêu với thần thái vô cùng kính trọng. Bạch Trường Phiêu liền mỉm cười nói:

- Tình thế trên giang hồ có biến chuyển rất lớn, chúng ta đi đến đâu cũng bị truy sát nên không thể không cải trang thân phận, đại sư và đạo trưởng đây cũng không còn cách nào khác phải thay tăng và đạo bào để mặc tục y, ngay cả sư huynh ta cũng phải liên tục thay đổi bộ dạng...

Tiêu Hàn Nguyệt mỉm cười nói:

- Vất vả cho sư huynh quá, lần này tiểu muội gặp đại nạn mà chưa chết, nếu có thể phục hồi công lực thì sẽ ra sức báo đáp sư môn, xin chưởng môn sư huynh hãy yên tâm.

Giang Hào trầm nghĩ:

“Miệng lưỡi quả nhiên ngọt như đường, chẳng trách Bạch Trường Phiêu lại đặc biệt quan tâm đến cô ta như vậy!”.

Tiêu Hàn Nguyệt trầm ngâm hồi lâu rồi nói tiếp:

- Ba vị chưởng môn đã vì cứu tiểu nữ mà vất vả không ít, do vậy tiểu nữ không thể phụ trọng thác của bọn họ, bất luận trong hoàn cảnh nào tiểu nữ cũng không dám mạo hiểm nói ra một cách tùy tiện, bây giờ tiểu nữ muốn biết pháp hiệu thật và đạo hiệu của các vị.

Bạch Trường Phiêu liền nói:

- Pháp hiệu của hòa thượng là Thiên Y đại sư, lão chính là sư đệ của Thiên Kính đại sư suốt bốn mươi năm không rời Thiếu Lâm tự, còn đạo sĩ đại danh鼎鼎 trên giang hồ không ai là không biết, lão ta chính là Võ Đang kiếm khách Phi Vân Tử.

Tiêu Hàn Nguyệt gật đầu nói:

- Thiên Y hòa thượng, Phi Vân Tử, đúng! Lão Phương trượng và Long đạo trưởng có nhắc đến hai danh tự này...

Thiên Y đại sư liền hỏi:

- Tiểu thí chủ, chưởng môn sư huynh đã nói thế nào? Tiểu thí chủ cứ việc thật lòng truyền cáo không cần phải cố kỵ.

Tiêu Hàn Nguyệt trầm ngâm như nhớ lại sự việc, hồi lâu sau nàng mới chậm rãi nói:

- Lão Phương trượng nói rằng, nếu phái Thiếu Lâm cho người đi tìm tung tích của lão thì rất có khả năng người thực hiện là Thiên Y hòa thượng, như vậy lão Phương trượng phán đoán thật chính xác, quả nhiên là đại sư Nàng dịch mục quang nhìn qua Phi Vân Tử và nói tiếp:

- Long đạo trưởng thì nói thẳng pháp danh của đạo trưởng là Phi Vân Tử, hình như ngoài đạo trưởng ra thì không còn ai khác đủ khả năng đảm nhiệm việc truy tìm tung tích.

Phi Vân Tử gật đầu nói:

- Đúng vậy, bởi vì bản đạo là người thường hành tẩu giang hồ hơn các đệ tử Võ Đang khác.

Tiêu Hàn Nguyệt mỉm cười lại nhìn qua Thiên Y đại sư nói:

- Lão Phương trượng nói rằng, trong thành Kim Lăng có một vị Đường lão bà bà, lão Phương trượng bảo đại sư, đạo trưởng và người của Động Đình Minh hãy đến đó cầu kiến bà ta.

Thiên Y đại sư hỏi tiếp:

- Có cần phải nói gì không? Tiểu thí chủ cứ nói thẳng ra không cần phải kiêng dè gì cả.

Tiêu Hàn Nguyệt chậm rãi nói:

- Lão Phương trượng nói rằng, nếu Đường lão bà bà không muốn gặp các vị thì đại sư hãy nói bạn cũ ở Tung Sơn đang gặp nạn và đang nóng lòng chờ trợ giúp.

Thiên Y đại sư gật đầu, nói:

- Lão nạp nhớ rồi!

Lão hòa thượng mặc tục y, tóc do mấy mươi ngày không cạo nên dài hơn tấc, thế nhưng lão luôn miệng tự xưng là lão nạp khiến cho Tiêu Hàn Nguyệt không nhịn được nên phá lên cười khanh khách.

Giang Hào chờ tiếng cười của nàng vừa dứt thì hỏi ngay:

- Tiêu cô nương, xin hỏi gia phụ có lời gì dặn dò không?

Tiêu Hàn Nguyệt liền nói:

- Các hạ là Giang tam công tử? Đúng rồi, lệnh tôn cũng đã sớm dự đoán điều này, lão còn nói rằng, nếu người của Động Đình Minh được phái đi tìm lão thì rất có khả năng người đó là các hạ. Lệnh tôn nói rằng Mộ Dung Trường Thanh đã để ý đến Động Đình Minh từ lâu nên mười lăm năm trước lệnh tôn đã bí mật lập ra ba phân đà để theo dõi. Vì để đảm bảo bí mật nên những nhân vật này đều cách ly với giang hồ, xưa nay chỉ mua bán một cách chân chính. Bọn họ và Động Đình Minh tuyệt không có quan hệ với nhau nhưng lệnh tôn nói rằng đây sẽ là một lực lượng bí mật rất lớn. Lệnh tôn cho biết tại Kim Lăng có một tiệm cầm đồ...

Giang Hào liền nói:

- Kỳ quái, xưa nay tại hạ chưa từng nghe gia phụ nói qua chuyện này! Chưởng quầy ở đó tên gì? Còn hai phân đà kia ở đâu?

Tiêu Hàn Nguyệt lắc đầu nói:

- Tiểu nữ chỉ biết tên hiệu cầm đồ đó là Lợi Nhân chứ không biết danh tính chưởng quầy và cũng không biết hai phân đà kia ở nơi nào. Tuy nhiên lệnh tôn có nói một câu ám hiệu:

“Nhất chiến phong phạm nhất phiến thiên” và bảo người của Động Đình Minh tốt nhất hãy viết câu này lên mặt đất, không cần phải nói ra, làm như vậy mới không sợ lộ thân phận ẩn tàng mười mấy năm của bọn họ.

Giang Hào gật đầu, nói:

- Tại hạ sẽ cẩn thận!

Tiêu Hàn Nguyệt nói tiếp:

- Có thể bọn họ còn nói những chuyện khác nhưng sau khi tỉnh lại tiểu nữ không thể nhớ mọi chuyện trong nhất thời.

Thiên Y đại sư lên tiếng hỏi:

- Tiểu thí chủ, lão nạp muốn thỉnh giáo một chuyện ...?

Tiêu Hàn Nguyệt mỉm cười nói:

- Có chuyện gì đại sư cứ nói, nếu tiểu nữ biết thì sẽ trả lời ngay.

Thiên Y đại sư trầm ngâm một lát rồi nói:

- Theo trí nhớ của Tiêu thí chủ thì ba vị chưởng môn đang ở trong hoàn cảnh thế nào? Liệu bọn họ có thể tiếp tục sống được không?

Tiêu Hàn Nguyệt lắc đầu, nói:

- Nhân sinh chi khổ có thể nói là hoàn cảnh hiện tại của bọn họ, theo tiểu nữ thì một ngày cũng không sống nổi trong hoàn cảnh như vậy....

Phi Vân Tử liền hỏi:

- Bọn họ phải chịu đau khổ như thế nào? Ba vị chưởng môn đều có công lực tinh thâm, tuyệt nghệ cao cường, bọn chúng dùng cách gì để giam giữ bọn họ?

Tiêu Hàn Nguyệt chậm rãi nói:

- Đó là một thủy lao rất đặc biệt, tứ bề là tường đá kiên cố, bên trong nước ngập hơn trượng, chính giữa có một sàn gỗ chừng hơn trượng nhô lên khỏi mặt nước khoảng ba tấc, ba vị chưởng môn đều sinh hoạt trên sàn gỗ đó, tuy có thể nằm hoặc ngồi nhưng không thể thực hiện những động tác khác vì phạm vi quá hẹp.

Giang Hào liền nói:

- Như thế mà có thể giam cầm được bọn họ sao? Gia phụ có thể trằm mình dưới Trường Giang ba ngày ba đêm kia mà.

Tiêu Hàn Nguyệt lắc đầu nói:

- Không phải thủy lao mà có thể giam cầm bọn họ, đối phương đã nghĩ ra một cách khống chế cực kỳ đặc biệt và rất tàn nhẫn.

Phi Vân Tử liền hỏi:

- Cách đặc biệt như thế nào? Võ công của Long đạo trưởng đã đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa, chỉ cần thần trí của lão tinh táo là không có lao tù nào có thể giam cầm được...

Tiêu Hàn Nguyệt gật đầu nói:

- Do vậy nên Mộ Dung Trường Thanh mới dùng thủ đoạn cực kỳ tàn khốc, tất cả ba vị chưởng môn đều bị khoan thủng xương vai, bọn chúng dùng dây tơ bện chặt lại rồi luồn qua lỗ thủng buộc chặt vào những cọc sắt bên ngoài thủy lao, đồng thời hai chân mỗi vị đều bị cùm bởi một loại thiết xích đặc biệt, đao kiếm khó có thể chặt đứt...

Giang Hào xúc động quát lớn:

- Mộ Dung Trường Thanh, ta thề không đội trời chung với ngươi!

Vừa quát chàng vừa tung người lên, đầu đụng vào đỉnh dục thất mới từ từ rơi xuống, phụ tử tình thâm, nghe tin phụ thân chịu cảnh bi thảm như vậy thì Giang Hào xúc động là lẽ đương nhiên, nhưng khi chàng rơi xuống đất thì ai nấy đều phát hiện ra sự biến hóa kinh người, thì ra tay của Giang Hào có rất nhiều vết nứt rất nhỏ chạy

ngang dọc. Thiên Y đại sư, Phi Vân Tử, Bạch Trường Phiêu và Tiêu Hàn Nguyệt bất giác nhìn lại mình thì cũng trông thấy hiện tượng kỳ quặc này, tuy nhiên do Giang Hào xúc động nên vết nứt không ngừng trải rộng ra.

Bạch Trường Phiêu buột miệng nói:

- Tại sao lại xảy ra quái sự thế này? Hình như Đồng đại phu không nói cho chúng ta biết trước về hiện tượng này.

Thiên Y đại sư nói:

- Đây chỉ là một phần của sự biến hóa, theo lão nạp phán đoán thì sau này có khả năng chúng ta sẽ còn những thay đổi kinh người hơn, bốn mươi chín ngày qua nằm trong dược thất này thì có lẽ thân thể chúng ta, bao gồm cả lục phủ ngũ tạng cũng đều có dược khí thâm nhập.

Tiêu Hàn Nguyệt trầm nghĩ:

“Nếu hoa dung nguyệt mạo cũng có những vết nứt thế này thì chẳng khác gì quái vật, ta làm thế nào dám để cho Bạch huynh trông thấy...”

Nàng đang âu lo thì chợt nghe Phi Vân Tử lớn tiếng nói:

- Đại trượng phu cần ở chân tài thực học, tuyệt nghệ hơn người, lớn thì có thể vị quốc lập công lưu danh sử sách, nhỏ thì phò trợ chánh đạo giang hồ, dung diện đẹp hay xấu thì có gì đáng lo?

Lời này tuy an ủi được Giang Hào nhưng Tiêu Hàn Nguyệt nghe vậy thì vô cùng cảm khái, nàng trầm nghĩ:

“Nam nhân các vị thì như vậy, còn nữ nhân bọn ta thì sao? Chẳng phải xưa nay nữ nhân luôn vì tri kỷ mà làm đẹp à? Nếu dung diện ta biến đổi thì ta còn mặt mũi nào gặp Bạch sư huynh chứ?”

Nàng nghĩ đến đây thì chợt nghe Giang Hào lớn tiếng nói:

- Tuy bên ngoài thay đổi nhưng trong lòng không thay đổi là được,

vừa rời tại hạ mới chỉ xúc động như vậy mà không ngờ lại bay cao đến thế, xem ra thể chất đã bắt đầu thay đổi rồi. Đại sư, Dịch cân kinh của phái Thiếu Lâm có thể khiến người ta thoát thai hoá cốt phải không?

Thiên Y đại sư chậm rãi nói:

- Đích thực Dịch cân kinh có thể giúp cho công lực người ta tăng tiến, kinh mạch được tương thông và có thể kéo dài tuổi thọ, nhưng không thể nói là thoát thai hoá cốt.

Còn dư vật của Đồng đại phu thì...

Dư vật có thể như thế nào, đại hòa thượng không nói tiếp ra bởi vì sự thay đổi thể chất là phúc hay là họa, lão vẫn chưa xác định được. Do vậy Thiên Y đại sư không dám võ đoán.

Giang Hào đưa tay phải sờ tay trái thì thấy lớp da bị nứt chọt bóc ra, bên trong lộ ra một lớp da mới đỏ hồng. bất giác chàng buột miệng kêu lên:

- Lột da rồi! Điều này ứng với câu mà Đồng đại phu đã nói:

Không chết thì cũng lột một lớp da!

Thiên Y đại sư liền nói:

- Giang tam công tử đừng sờ vào, nếu có lột da thì cũng để nó tự bóc ra chứ! bây giờ chúng ta đã có một chút nhận thức là xúc động, tức giận đều có thể làm cho thân thể biến đổi, vì thế chúng ta nên cố gắng tránh những điều đó.

Giang Hào tiếp lời:

- Tĩnh tọa thổ nạp chân khí không có quan hệ gì nhiều với da thịt bên ngoài, không lẽ lục phủ ngũ tạng cũng có sự thay đổi sao?

Thiên Y đại sư nói:

- Mọi sự đều khó lường! Nhưng sự biến hóa theo chiều hướng tốt là

chín phần mười, một phần còn lại có thể là ngoài dự đoán của Đồng đại phu.

Phi Vân Tử tiếp lời:

- Kỳ quái! Đồng đại phu nói là sẽ đến thăm chúng ta, lão ta cũng thừa biết là hôm nay chúng ta sẽ tỉnh lại, thế tại sao lão vẫn chưa đến? Bây giờ chúng ta phải làm gì?

Bạch Trường Phiêu trầm ngâm hồi lâu rồi nói:

- Có khi nào xảy sự cố gì chẳng? Tam Thánh hội âm độc đã thành tính, chỉ cần bọn chúng có lòng hoài nghi đối với Đồng đại phu thì dù không tìm ra bất cứ chứng cứ gì bọn chúng cũng giết lão.

Thiên Y đại sư cũng tỏ ra lo lắng, nhưng lão là người cao niên nhất nên bèn nói mấy lời trấn an:

- Đợi qua ngày hôm nay nếu Đồng đại phu vẫn không đến thì có lẽ điều bất hạnh đã xảy ra đúng như lời Bạch thí chủ nói. Khi đó chúng ta phải tìm cách mở cửa được thất để ra ngoài thôi!

Trường Phiêu tiếp lời:

- Đại sư, vẫn bồi nghĩ tại sao chúng ta không tĩnh tọa vận công một lần thử, nếu có gì thay đổi thì cũng có thể phát hiện được sớm còn hơn là để sự thay đổi xảy ra trên đường. Khi đó chúng ta không kịp chuẩn bị ứng phó và tất sẽ gây ra sự kinh thế hãi tục, nếu tin đó truyền ra ngoài giang hồ thì thế nào cũng gây sự chú ý cho Tam Thánh hội.

Phi Vân Tử gật đầu tán thành và nói:

- Bạch thiếu hiệp nói rất đúng, chúng ta phải chứng minh một lần thử xem sau một giấc ngủ dài võ công có còn tồn tại hay không? Hoặc là tăng tiến hay giảm sút, sau đó mới nghĩ ra biện pháp đối phó với Tam Thánh hội.

Thiên Y đại sư cũng gật đầu, nói:

- Ý kiến rất hay, bây giờ chúng ta hãy tĩnh tọa vận công, nếu nội tạng bình thường thì tiếp tục luyện công, còn có sự biến đổi gì thì cũng sẽ có sự xuất hiện ra thôi.

Trường Phiêu bước tới an ủi Tiêu Hàn Nguyệt:

- Sư muội, dù sự thay đổi thế nào thì nàng cũng là sư muội mà trường huynh ta rất quý trọng và thương mến. Nàng đừng lo sợ nhé!

Hàn Nguyệt mỉm cười, nói:

- Tiểu muội không sợ! Tiểu muội cũng không quan tâm đến chuyện đẹp xấu của mình nữa, chỉ cần võ công có sự đột phá về thành tựu là được. Có thể đối kháng với Tam Thánh hội thì dù có biến đổi thành người xấu xí cũng chẳng sao.

Phi Vân Tử nghe vậy thì nghĩ thầm:

“Một nữ nhân có dung mạo xinh đẹp như vậy nếu bỗng chốc biến thành người xấu xí thì thật là nỗi đau xuyên tâm khắc cốt. Trời già ạ, ngàn vạn lần xin lão đừng để xảy ra sự biến đổi như vậy kẻo lão đạo sĩ ta trở thành kẻ mang tội mất...”

Ý nghĩ của Phi Vân Tử chưa dứt thì chợt nghe Thiên Y đại sư nói:

- Theo lão nạp thì chúng ta nên hành công vận khí trong một canh giờ và tất cả mọi người đều phải bế song mục, sau một canh giờ thì tất cả đều mở mắt ra. Như vậy mới tránh việc trong quá trình vận công người này thấy người kia thay đổi mà kinh hãi kêu lên thì sẽ ảnh hưởng đến những người khác.

Mọi người đều tán thành với đề nghị của lão hòa thượng, do vậy tất cả đều tọa thiền, bế mục rồi bắt đầu hành công vận khí. Sau khi vận chân khí một vòng khắp cơ thể thì đại hòa thượng là người tỉnh lại trước tiên. Lão vừa mở mắt thì bất giác giật thót người, suýt chút nữa là kêu thất thanh. Thì ra trên mặt mọi người đều xuất hiện ra những đường đỏ như huyết trôi chẳng còn giống người nữa. Càng khùng khiếp hơn là những vết nứt không ngừng giãn rộng ra, thoáng nhìn cũng có thể thấy những lớp da non xuất hiện, trông cứ như những mặt nạ quái hình dị trạng.

Thiên Y đại sư đã tu luyện Phật pháp mấy mươi năm nên định lực rất thâm hậu, thế mà lão không tránh khỏi sự chấn động trong lòng. Lão nghĩ thầm:

“Dung mạo thế này thì làm sao dám gặp người khác, đặc biệt là tiểu cô nương Tiêu Hàn Nguyệt thì sự đau khổ thật không thể nào chịu đựng nổi”.

Nghĩ đoạn lão cố trấn định tinh thần bằng cách bế mục và thầm niệm A di đà phật!

Phi Vân Tử là người thứ hai tỉnh lại, định lực ngộ biến bất kinh của đạo sĩ không cao thâm bằng đại hòa thượng nên mục quang vừa thấy cảnh biến đổi thì buột miệng kêu thất thanh. Giang Hào, Bạch Trường Phiêu và Tiêu Hàn Nguyệt đều bị tiếng kêu thất thanh làm kinh tởm trở lại. Tất cả mọi người đều tròn xoe mắt nhìn nhau nhưng không ai hỏi Phi Vân Tử điều gì. Bởi lẽ kỳ hình quái trạng trước mắt là đáp án mà ai cũng có thể hiểu rõ.

Thiên Y đại sư cao giọng niệm một câu Phật hiệu rồi nói:

- Mọi người không được vọng động, dục vật của Đồng đại phu đã bắt đầu phát huy công dụng thần kỳ, chúng ta đang trong tình trạng như tầm phá kén mà ra.

Bạch Trường Phiêu mỉm cười, nói:

- Đúng vậy, tầm phải hóa thành bướm nghênh gió xuân mà vũ lộng nhân gian, dù dung mạo kinh thế hãi tục nhưng chúng ta chuyên tâm luyện công cho tinh tiến là được.

Giang Hào cảm khái phá lên cười ha ha rồi nói:

- Bạch huynh có nhiệt huyết như vậy thì thật là đáng khâm phục, trước đây gia phụ thường phê bình tại hạ là thông minh có thừa nhưng không đủ chí lực nên khó đạt thành tựu lớn. Lần này tại hạ phải thu tâm định tính dốc lòng luyện công mới được.

Thiên Y đại sư mỉm cười, nói:

- Đây chỉ là mới bắt đầu của sự biến hóa thôi, lão nạp tin rằng sẽ còn có sự biến hóa lớn hơn mà chúng ta khó lường trước được.

Trường Phiêu tiếp lời:

- Ý đại sư muốn nói là chúng ta phải chuẩn bị tinh thần để đối diện với sự thay đổi phải không?

Thiên Y đại sư khẽ gật đầu, lão nhìn qua cánh tay Giang Hào và nói:

- Lão nạp chỉ phán đoán như vậy, lột lớp da cũ để thay lớp da mới thì diện mạo có còn hình dáng như trước hay không cũng chưa biết được. Tuy nhiên tuyệt đối sẽ không xấu xí như hiện tại. Một khi lớp da mới hình thành thì nhan sắc sẽ có sự thay đổi.

Chí ít chực vị cũng cảm nhận được một điều là chúng ta đã ốm quá nhiều, thể trạng giảm sút nên một phần của sự thay đổi là hình thể bên ngoài.

Tiêu Hàn Nguyệt gật đầu, nói:

- Đúng vậy! Mấy mươi ngày không ăn uống gì nên tiểu nữ cảm thấy người nhẹ hẳn đi một nửa. Nhưng tiểu nữ tin rằng sau khi được ăn uống thì chúng ta sẽ phục hồi lại như cũ thôi.

Kỳ thực điều này ai cũng biết vì ai cũng cảm thấy mình nhẹ nhàng tựa như chim yến, thân thể chỉ còn da bọc xương. Phi Vân Tử trầm ngâm suy nghĩ hồi lâu rồi nói:

- Không ngờ Đồng đại phu sau khi đưa chúng ta vào cảnh này thì bỏ mặc không ngó ngàng gì đến, bản đạo thật hối hận là đã đưa các vị đến Hồ Châu này.

Trường Phiêu lắc đầu, nói:

- Sẽ không ai oán hận đạo trưởng đâu, tất cả chúng ta đều tự nguyện vào dục thất này, Đồng đại phu chỉ có thể đoán được hiệu lực của dục vật chứ không thể đoán được năng lực truy tìm tung tích của Tam Thánh hội, lão ta không đến là do không thể đến chứ không phải

bỏ mặc chúng ta đâu. Chúng ta tuy cơ thể bị hư nhược nhưng thần trí vẫn tỉnh táo, do vậy tại hạ tán thành ý kiến của đại sư là nên tĩnh chứ không nên động. Chúng ta lưu lại trong đước thất vài ba ngày nữa chờ cho sự biến hóa xuất hiện toàn bộ rồi mới quyết định hành động sau, chư vị thấy thế nào?

Phi Vân Tử tiếp lời:

- Ý người muốn nói là Đồng đại phu đã bị Tam Thánh hội giết rồi chẳng? Ngoài việc này ra thì không còn sự bất trắc gì có thể ngăn cản lão đến đây cả.

Bạch Trường Phiêu chậm rãi nói:

- Với cách xử sự của Mộ Dung Trường Thanh, xưa nay hẳn luôn chủ trương “nhất lao vĩnh dật” (một lần vất vả để cả đời an nhàn) nên một khi hẳn tìm ra sơ hở mà Đồng đại phu lại không muốn bán rẻ chúng ta nên rất có khả năng xảy ra chuyện đó.

Phi Vân Tử ngửa mặt thờ dài, nói:

- Nếu quả thật như vậy thì bản đạo ân hận cả đời mất!

Giang Hào nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Lại thêm một món nợ máu rồi! Giang hồ loạn lạc, xưa nay không biết đã xuất hiện bao nhiêu nhân vật kiêu hùng bá đạo, nhưng kẻ lòng lang dạ thú, giết người thành tính như Mộ Dung Trường Thanh thì quả là không thấy bao nhiêu!

Thiên Y đại sư tiếp lời:

- Chưa chắc Đồng đại phu bị giết, nhưng rất có khả năng lão ta bị Tam Thánh hội khống chế thu dụng, với một nhân vật trí giả, tài học phi phàm như Đồng đại phu thì tất sẽ có năng lực tự bảo toàn tính mạng.

Phi Vân Tử xen vào:

- Ý đại sư muốn nói là chúng ta phải tự lần mò ứng phó với tình thế

biến đổi khôn lường trước mắt phải không?

Thiên Y đại sư gật đầu, nói:

- Đúng vậy! Tri Cơ Tử biết ít nhiều về y thuật nhưng đáng tiếc là lão ta không vào được thất nên bây giờ chúng ta phải thương lượng để tìm ra biện pháp. Nếu có ý kiến bất đồng thì mỗi người có thể tự thực hiện theo ý của mình, nhưng trước khi hành sự nhất định phải nói rõ một biện pháp ra, không được ần nhẫn mà tự chịu đựng.

Trường Phiêu trầm ngâm một lát rồi nói:

- Nếu Đồng đại phu là người đa mưu túc trí thì lẽ ra lão phải biết trời có lúc phong vận bất trắc, người có khi phúc họa khôn lường và lão phải lưu lại chỉ thị trong dược thất này mới đúng!

Thiên Y đại sư liền reo lên:

- Đúng đấy! Bạch thí chủ nhắc lão nạp mới nhớ, bây giờ mọi người cùng ra tay lục tìm trong dược thất này xem thử.

Dược thất không lớn lắm, mọi vật dụng đều có vị trí rõ ràng nên phóng mắt là có thể trông thấy ngay, còn vật không thể nhìn thấy thì tất nhiên là được cất giấu trong những nơi bí mật. Năm người bắt đầu công việc lục tìm chừng nửa canh giờ mới phát hiện ra một cuốn sách mỏng. Cuốn sách này vốn được cất giấu dưới lớp dược thảo ngay trên giường của Bạch Trường Phiêu nên người nào không tỉ mỉ thì không thể nào phát hiện được. Bạch Trường Phiêu sau khi lấy cuốn sách ra thì không tự tiện đọc trước mà cung kính dâng hai tay trao cho Thiên Y đại sư. Sự quang minh lỗi lạc không chút tư tâm của chàng khiến mọi người thán phục.

Thiên Y đại sư nhận cuốn sách rồi nói:

- Ngồi xuống đây, mọi người cùng xem một thể!

Nhờ ánh đèn dầu trên bàn nên mọi người đều trông thấy mọi cảnh vật trong dược thất rất rõ ràng, kể cả những chữ rất nhỏ viết trong cuốn sách. Thiên Y đại sư mở trang đầu thì thấy trên đó viết:

“Lẽ ra khi các vị tỉnh dậy thì lão khiêu đã có mặt trong dược thất, nhưng lão khiêu không đến là nhất định vì không thể đến. Tuy Mộ Dung Trường Thanh quý kế đa đoan nhưng tránh hẳn không khó, điều đáng sợ là Tán Hoa yêu nữ, thành tựu của bà ta đã vượt phạm vi tuyệt nghệ của võ học mà nhập vào cảnh giới thuật pháp. Do vậy mà lão khiêu cũng không thể dự đoán điều gì sẽ xảy ra”.

Đoạn thứ hai đại khái viết sau khi mọi người tỉnh lại thì có khả năng trên thân thể sẽ có sự biến hóa dị thường đáng sợ. Do vậy trong một khoảng thời gian ngắn mọi người nên tĩnh tọa và cố gắng chịu đói không được ăn bất cứ vật gì. Khoảng ba ngày sau lớp da mới sẽ hình thành và mọi người có thể ra khỏi dược thất. Tốt nhất là nên chọn đêm tối để ra ngoài, như thế sẽ tránh được sự dị nghị của người khác và khỏi bị người của Tam Thánh hội để ý theo dõi.

Sau khi rời dược thất thì mọi người có thể ăn uống nhưng trong bảy ngày đầu chỉ được ăn bằng phân nửa ngày thường, qua ngày thứ tám thì không còn kiêng kỵ gì nữa, thậm chí có thể uống rượu được.

Đoạn thứ ba là phương pháp tập luyện nội công, đây là vấn đề rất quan trọng và lộ số võ công mỗi người mỗi khác nên cần phải nghiên cứu kỹ lưỡng. Tuy căn cơ võ công của năm nhân vật trong dược thất đều thâm hậu nhưng cũng phải mất hai canh giờ mới nghiên cứu ra nguyên tắc chung. Tiếp theo là phần kỹ thuật về quyền và kiếm, phần này rất giản lược mỗi dạng chỉ có ba chiêu. Tuy nhiên hai môn tuyệt kỹ này đều ngầm bao hàm cả việc vận hành kinh mạch của thân thể, quyền hoặc kiếm xuất ra đều phải vận toàn lực mà đánh.

Đọc gần nửa cuốn sách thì bỗng nhiên xuất hiện chữ “Kết” thật lớn, bên dưới có ghi chú phần kỹ thuật từ đây trở đi nam nhân không được đọc, nếu miễn cưỡng đọc thì chỉ có hại chứ không lợi gì vì phần này chỉ dành cho nữ nhân. Thiên Y đại sư thấy vậy thì gấp sách lại đưa cho Tiêu Hàn Nguyệt và nói:

- Phần này của cô nương! Đồng đại phu đã giới hạn, mọi người không thể miễn cưỡng, cô nương hãy cầm lấy đi.

Sau khi Tiêu Hàn Nguyệt cầm lấy sách thì Thiên Y đại sư lớn tiếng nói:

- Chúng ta hãy chiếu theo tâm pháp luyện nội công trong sách mà tu luyện ba ngày, sau đó sẽ ra khỏi được thất tìm một nơi thuận tiện trú chân và luyện tiếp.

Mọi người đều răm rắp nghe theo, ai nấy cũng tọa thiền bệ mục bắt đầu chiếu theo tâm pháp mà Đồng đại phu để lại bắt đầu luyện công.

Hồi 9

Tri Cơ Tử Thâm Nhập Đào Hoa Viện

Sự phán đoán của Thiên Y đại sư thật chính xác, khi mọi người bước ra khỏi bí môn của dược thất thì trời đang vào đêm, mọi người ngược nhìn sao Bắc Đẩu thì biết vào khoảng canh hai. Sau một thời gian dài tù túng, mọi người ra ngoài được hít thở không khí trong lành, được thấy trời đất bao la nên ai nấy đều có cảm giác như được trùng sinh tái thế.

Thiên Y đại sư bước lên trước và nói:

- Đi! Trước tiên phải tìm một nơi bí mật ẩn nấp, đợi sau khi trời sáng xem lại bộ dạng chúng ta có kinh thể hãi tục không rồi mới quyết định đi ăn sáng.

Tiêu Hàn Nguyệt liền nói:

- Nếu vẫn còn khó coi thì sẵn có sư huynh giỏi về thuật dịch dung, chúng ta dịch dung rồi đi ăn cũng không sao!

Thế là mọi người lên đường đi chừng năm mươi dặm thì phát hiện ra một tiểu thất hoang tàn không người ở, quần hùng lập tức vào đó ẩn thân. Ai nấy đều đã thuộc lòng nội công tâm pháp nên vừa vào tiểu thất là luyện công tiếp tục. Khi trời sáng quần hùng vẫn chưa tỉnh lại, lúc này nếu có người nào nhìn thấy thì nhất định sẽ kinh hãi không thôi. Bởi lẽ năm người đều mỉm cười, lớp da mặt bị bóc ra gió thổi sạch nhẵn, lớp da mới tuy đã hình thành nhưng vẫn còn trắng nõn pha chút ửng hồng. Đối với Tiêu Hàn Nguyệt thì hoàn toàn thích hợp vì nó tăng thêm vẻ đẹp cho thiếu nữ, Giang Hào và Bạch Trường Phiêu thì còn tạm chấp nhận được nhưng đối với Thiên Y đại sư và Phi Vân Tử thì cực kỳ khó coi.

Khi mặt trời lên chừng con sào thì quần hùng đều thức tỉnh. Bạch Trường Phiêu quét mục quang nhìn qua dung diện từng người rồi mỉm cười, nói:

- Đại sư và đạo trưởng không cần phải lo lắng, vẫn bồi tin rằng trải

qua vài ngày phong sương thì sẽ có sự biến đổi thôi, đây không phải là sự cải lão hoàn đồng mà là do lực lượng kỳ dị của dược vật làm cho con người thay đổi. Bây giờ chúng ta có thể tìm một nơi để ăn uống rồi tìm một nơi bí mật luyện công, khi nào thành tựu tăng tiến chúng ta sẽ tái nhập giang hồ.

Mọi người đều gật đầu đồng ý, Bạch Trường Phiêu bèn dịch dung sơ qua cho Thiên Y đại sư và Phi Vân Tử rồi quần hùng kéo ra ngoài một tiểu trấn tìm nơi ăn uống.

oOo Lại nói đến Tri Cơ Tử, chỉ vì một phút do dự mà mất đi cơ hội vào dược thất.

Nhưng lão chưa bị người của Tam Thánh hội truy lùng hành tung nên tìm phục tại Hàng Châu, lão tìm một nơi bí mật để ẩn cư mà lòng cảm thấy vô cùng đơn độc. Tuy nhiên sự đời có mất thì tất phải có cái được, Tri Cơ Tử lợi dụng thời gian nhàn hạ này để chiêm nghiệm lại toàn bộ cuộc đời mình. Lão thấy mình luyện võ cả đời nhưng toàn là những võ công bàng môn tả đạo, tất cả đều thông thạo nhưng không có lấy một chút tuyệt học chân chính. Gặp phải cao thủ thì chỉ biết chạy tháo mạng, nếu không thì cũng bầm dập thân thể. Ngay cả y thuật và ám khí cũng vậy, y đạo thì có thể chữa những bệnh thông thường, khi gặp phải nan y bá chứng thì thúc thủ vô kế. Ám khí biết sử dụng bảy tám loại nhưng thủ pháp không đủ gọi là tinh thâm, đối với bọn lục lâm thảo khấu trên giang hồ thì có thể đả thương được nhưng trước một cao thủ chân chính thì tuyệt đối không có chút uy lực. Đối với phương diện dụng kế hành mưu cũng là nhất thành bất biến, một phương pháp dùng mãi mấy mươi năm không đổi, chẳng trách là bị Tam Thánh hội truy theo tung tích.

Duy chỉ có một điều khiến lão cảm thấy có thể tự an ủi là năng lực nhận biết con người và kiến văn quảng bác cùng kinh nghiệm giang hồ rất phong phú. Sau khi tĩnh tâm chiêm nghiệm cuộc đời thì Tri Cơ Tử không còn cảm thấy cô đơn nữa, lão bắt đầu luyện tập võ công, ám khí một cách miệt mài. Lão thừa hiểu ở tuổi thất thập cổ lai hy thì khó lòng luyện đến cảnh giới thượng thừa tất cả các môn võ công nên lão chọn những môn có uy lực hơn để tập luyện.

Thời gian vô tình trôi qua, Tri Cơ Tử ẩn dật luyện công thâm thoát đã gần một năm mới chợt nghĩ đến mục đích tìm phục tại Hàng Châu

của mình. Hiện thời bọn Thiên Y đại sư đã luyện thành tuyệt nghệ và tái nhập giang hồ hay chưa? Gần một năm không bước chân vào giang hồ và không tiếp xúc với người ngoài nên tình thế trên giang hồ biến đổi như thế nào lão cũng không hay biết. Tuy nhiên Tri Cơ Tử phán đoán bọn Thiên Y đại sư và Bạch Linh - Bạch Trường Phiêu sau khi tái nhập giang hồ thì nhất định phải đến Hàng Châu. Vì vậy lão hạ quyết định tái xuất giang hồ, trước là kiểm tra xem tình thế biến chuyển như thế nào, sau là thăm dò tin tức của bọn Thiên Y đại sư. Nhưng lần này Tri Cơ Tử vô cùng cẩn thận, lão cải trang thành một viên ngoại đến các tửu quán ăn uống, nhân đó sẽ tiện cho việc nghe ngóng.

Lão mặc trường bào bằng lụa có dát kim tuyến trông như một tài phú thật sự nên vừa bước vào tửu điểm thì đám tiểu nhị đã vội vàng chạy ra nghênh tiếp và rồi rít mời chào. Tri Cơ Tử thưởng cho hần nén bạc vụn để được ngồi cạnh cửa sổ, đoạn lão gọi vài món đồ ăn và một bình rượu. Cứ thế lão ung dung thưởng thức rượu thịt, mục quang không ngừng để ý đến thực khách và lắng nghe những lời nói của bọn họ. Tửu quán, kỹ viện là những nơi rất dễ thu thập tin tức nhưng uống gần cạn bầu rượu mà Tri Cơ Tử vẫn chưa nghe tin tức gì về Tam Thánh hội.

Tri Cơ Tử khẽ thở dài rồi trầm nghĩ:

“Xem ra phải đi Đào Hoa Viện một chuyến thôi”.

Đào Hoa Viện vốn là một tổ chức ăn chơi cho khách giang hồ, tiền đường là một kỹ viện, hậu đường là đồ trường (sòng bạc). Tri Cơ Tử nhiều năm hành tẩu giang hồ nên không lạ gì chốn này. Thế nhưng vừa đến bên ngoài Đào Hoa Viện thì bỗng nhiên lão sững người bởi một cảm giác rất kỳ lạ. Không phải Đào Hoa Viện thay đổi hành nghiệp mà là cảnh quan thay đổi rất nhiều, phía trước cổng có mười hai gốc đào xum xuê cành lá cùng hoa đào phoi phới nghênh đón gió xuân. Hai năm trước Tri Cơ Tử có qua đây một lần nhưng lúc đó tuyệt không có một gốc đào nào trước cổng, rõ ràng mười hai gốc đào này do người ta bứng từ nơi khác đến đây trồng. Những gốc đào như cây cổ thụ, ít nhất cũng trên mười mấy năm tuổi, như vậy việc dịch chuyển những gốc đào này không phải là chuyện dễ. Ngoài ra Tri Cơ Tử còn phát hiện một điều khác lạ là trên cổng có bốn ngọn phong đăng, ánh sáng tỏa chiếu một vùng trông rất hoa lệ và khí phái

vô cùng. Tri Cơ Tử là nhân vật rất nhạy bén với tình thế, lão thâm nghĩ:

“Toàn bộ địa diện Giang Nam đã lọt vào tay Tam Thánh hội, như vậy Đào Hoa Viện tất cũng bị bọn chúng khống chế, nếu không thì làm sao có được sự yên tĩnh như thế này? Trong võ lâm Giang Nam không nổi phong ba thì có nghĩa là Tam Thánh hội đã khống chế toàn cục và không có địch thủ, chí ít thì bên ngoài cũng không có lực lượng nào dám phản kháng. Còn Đào Hoa Viện này quả thật là đã lọt vào tay Tam Thánh hội thì tất nhiên sẽ trở thành nơi thu thập tin tức của bọn chúng. Người chủ trì nơi này tất nhiên cũng là nhân vật phi thường, ít ra cũng là hàng tài trí và võ công đệ nhất”.

Tri Cơ Tử vừa thâm nghĩ vừa bước đi vào trong, thần thái ung dung nhưng trong lòng ngầm giới bị và quan sát rất kỹ mọi hiện tượng xung quanh. Lão vừa bước vào cửa thì có một thiếu niên chạy ra mời chào:

- Lão gia muốn ăn uống hay là muốn tìm lạc thú, hay là muốn thử thời vận đỏ đen?

Tri Cơ Tử không trả lời mà tặc lưỡi, nói:

- Năm năm trở lại một lần, xem ra cảnh vật thay đổi quá nhiều.

Thiếu niên liền nói:

- Đúng vậy! Thay đổi thì càng tốt chứ sao. Các cô nương ở đây cũng trẻ hơn trước, vừa xinh đẹp vừa đa tình, lão gia có cần tiểu nhân an bày cho lão một cô nương không?

Nếu lão gia không vừa lòng thì có thể tổng cổ cô ta đi và gọi tiểu nhân chọn cô nương khác vậy!

Tri Cơ Tử gật đầu và mỉm cười, nói:

- Nếu như tất cả ta đều không vừa lòng thì sao?

Thiếu niên cười, nói:

- Đồi đến khi nào lão gia vừa ý mới thôi, Đào Hoa Viện có tổng cộng một trăm hai mươi tám vị cô nương, không lẽ trong số đó không tìm ra một cô nương nào vừa mắt lão gia?

Tri Cơ Tử trầm ngâm một lát rồi nói:

- Được! Mọi việc do người chủ trì vậy. Tuy lão phu hơi già nhưng vẫn thích những cô nương trẻ đẹp, người hãy chọn cho lão phu một cô nương khá nhất nhé! Tiền bạc bao nhiêu không thành vấn đề!

Thiếu niên liền nói:

- Lão gia quả nhiên là người hào phóng! Tiểu nhân sẽ cố gắng làm vừa lòng lão gia, bây giờ mời lão gia vào phòng uống trà ngồi chờ một lát.

Nói đoạn hần bước đi trước dẫn đường, Tri Cơ Tử cất bước theo sau, xuyên qua mấy hành lang thì đến một gian phòng được trang trí rất lộng lẫy. Thiếu niên kéo ghế cho Tri Cơ Tử ngồi đợi rồi cười cầu tài, nói:

- Lão gia ngồi đợi một lát, tiểu nhân ra ngoài pha trà rồi vào ngay.

Nói đoạn hần cung kính cúi người rồi ra khỏi phòng. Tri Cơ Tử quét mục quang nhìn ra xung quanh thì thấy gian phòng không những được trang hoàng lộng lẫy mà còn rất thoáng mát thoải mái, đầy đủ các tiện nghi. Có thể nói đây là nơi mà chỉ có hạng thượng lưu đệ nhất hay công tử, phú gia mới dám vào.

Chưa đầy một khắc sau thì thiếu niên đã mang trà vào, theo sau là một tiểu cô nương xinh đẹp mặc trường y màu hồng, mặt đầy son phấn và người sực nức hương hoa.

Hồng y cô nương ngồi xuống đối diện với Tri Cơ Tử, nàng liếc mắt đưa tình và mỉm cười tỏ vẻ thân thiện. Tri Cơ Tử cũng tỏ ra là một lão nhân phong lưu nên chăm chú nhìn nàng từ đầu đến chân, nhất là lão ngắm rất kỹ những đường nét nổi trên thân hình của nàng.

Thiếu niên rót hai tách trà rồi lễ phép hỏi:

- Lão gia, giữ cô nương này lại hay đổi cô khác?

Tri Cơ Tử nhìn hồng y cô nương một lát rồi nói:

- Tiểu cô nương này vừa xinh đẹp vừa đa tình nên có thể ở lại, phần rượu thịt người hãy lo liệu giúp lão phu, thức ăn không cần nhiều nhưng rượu thì phải là Nữ nhi hồng mới được.

Thiếu niên định cáo lui nhưng Tri Cơ Tử ra hiệu cho hắn dừng lại, móc ra một nén bạc để lên bàn và nói:

- Đây là phần thưởng của người, nếu tối nay lão phu tận hưởng được hứng thú thì ngày mai sẽ có trọng thưởng.

Thiếu niên thấy nén bạc chừng hơn lượng thì vui mừng nhận lấy và rói rít đa tạ, đoạn hắn quan sát nói với hồng y cô nương:

- Tiểu Đào Hồng, hãy khá mà hầu tiếp lão gia nhé!

Hắn không đợi hồng y cô nương trả lời mà vội nhét nén bạc vào túi rồi phi chạy ra ngoài với lòng hớn hỡ vô cùng.

Tiểu Đào Hồng bước ra khép cửa phòng rồi trở vào bá cổ Tri Cơ Tử và nũng nịu hỏi:

- Lão gia, người có thể cho tiểu nữ biết quý tính không?

Tri Cơ Tử thản nhiên nói:

- Lão phu họ Kim, người quen thường gọi là Kim viên ngoại.

Tiểu Đào Hồng bỗng reo lên:

- Thảo nào mà lão gia lại nhiều ngân lượng như vậy, tiểu nữ không phải là xử nữ nhưng rất ít khi lưu khách.

Tri Cơ Tử mỉm cười nói:

- Ta biết, cô nương nếu không phụ sự mong đợi của lão phu thì ngày mai lão phu tuyệt không để cho cô nương thất vọng.

Tiểu Đào Hồng bỗng mỉm cười rồi nói:

- Tiểu nữ tuy thích kim ngân là do lão gia xuất thủ hào phóng nhưng nguyên nhân tiểu nữ muốn giữ lão gia lại là khác, lão gia có nghĩ ra không?

Tri Cơ Tử hơi giật mình nhưng thần sắc vẫn như thường, lão mỉm cười nói:

- Để ta đoán xem, phải chăng thiếu niên vừa rồi đã ép cô nương?

Tiểu Đào Hồng lắc đầu, nói:

- Đích thực là hắn có ý ép tiểu nữ, nhưng nén bạc lão gia thường vừa rồi đã làm hắn tít mắt rồi, kỳ thực việc này là do tiểu nữ tự nguyện.

Tri Cơ Tử trầm ngâm một lát rồi lắc đầu, nói:

- Vậy thì lão phu nghĩ không ra rồi, lão phu niên kỷ đã cao, trí não không còn linh hoạt như thời trai trẻ nữa!

Lão vừa nói đến đây thì thiếu niên lúc nãy đã mang rượu thịt vào bày biện lên bàn rồi lập tức cáo lui. Tiểu Đào Hồng liền rót hai chén rượu, đoạn nâng nâng chén lên, nói:

- Tiểu nữ xin kính lão gia một chén!

Nói xong nàng uống cạn ngay. Điều này chứng tỏ là trong rượu không có độc. Tri Cơ Tử thấy vậy thì thần nhiên nâng chén uống cạn một hơi. Đôi nhân tình bất tương đồng tuổi tác cứ thế chén thù chén tạc, chẳng mấy chốc cuộc rượu đã tàn.

Tiểu Đào Hồng đưa Tri Cơ Tử vào phòng ngủ và nói:

- Lão gia thay y phục rồi tắm rửa một lát nhé!

Tri Cơ Tử thấy trong thức ăn và rượu không có thuốc độc thì lòng hơi yên tâm, do vậy lúc này lão y theo đề nghị của Tiểu Đào Hồng đi thay y phục và tắm rửa. Đã lâu lão mới được ngâm mình trong nước nên

cảm thấy thư thái vô cùng, tuy nhiên sự cẩn thận không cho phép lão kéo dài thời gian tắm gội. Tri Cơ Tử mặc xong y phục rồi bước tới phòng ngủ định gọi Tiểu Đào Hồng mở cửa thì đột nhiên cảm thấy đầu óc quay cuồng nhưc như búa bổ. Lão vội vàng bước đến ghế ngồi và thảm nghĩ:

“Vấn đề đã xảy ra trong bồn nước rồi! Sống chừng này tuổi, hành nam tẩu bắc đi khắp giang hồ, tự cho là kiến văn quảng bác, kinh nghiệm phong phú, không ngờ bây giờ lại bị hại trong tay một tiểu cô nương chưa đầy hai mươi!”.

Lão ngẫm tính kế ứng phó và phong bế không cho độc được xâm nhập nội tạng, một lát sau lão cảm thấy độc lực không mạnh, có thể hy vọng sẽ trục ra khỏi thân thể.

Đang lúc đó thì cửa phòng xịch mở, Tiểu Đào Hồng mỉm cười bước ra, nói:

- Lão gia đã mặc xong y phục mà sao không gọi tiểu nữ một tiếng?Ồ, tại sao không rửa cho sạch lớp dịch dung trên mặt xuống?

Tri Cơ Tử nghe vậy thì chấn động tâm can nhưng lão cố trấn định tinh thần, mỉm cười nói:

- Lão phu đã trúng độc gì?

Tiểu Đào Hồng thản nhiên hỏi lại:

- Phải chăng lão gia cảm thấy có chút đau nhưc trong đầu? Với niên kỷ của lão thì tiểu nữ phải dùng thuốc nhẹ một chút. nếu không thì sợ rằng sẽ lấy mạng già của lão mất! Đi! Để tiểu nữ đỡ lão gia vào giường nghỉ ngơi và thoa gân nắn cốt cho lão!

Tri Cơ Tử vô kế khả thi nên đành giao số phận cho người khác an bày. Lão trúng độc không phải là nặng nên thần trí còn rất tỉnh táo, tuy nhiên toàn thân không còn chút khí lực, chân khí cũng không thể nào vận tập được nữa. Tiểu Đào Hồng tỏ ra rất dịu dàng, nâng dìu Tri Cơ Tử lên giường rồi mỉm cười, nói:

- Lão gia đã rất cẩn thận nên chớ tự trách mình nữa, được vật trong

bồn nước là loại không màu không mùi thì ai có thể đề phòng được?

Miệng nói những lời khách khí nhưng song thủ liên tục hành động, Tiểu Đào Hồng lần lượt lấy các đồ vật trong người Tri Cơ Tử ra. Nào là phi đao, ngân châm, tỳ tiễn, kim ngân phiếu và một thanh đao dài nửa thước. Cũng may là Tri Cơ Tử không mang theo binh khí thành danh - Văn Xương Bút nhưng lão mang theo rất nhiều ngân phiếu.

Tiểu Đào Hồng đếm xong thì mỉm cười nói:

- Lão gia quả thật là người có tiền, xưa nay người mang tiền tùy thân đến bốn vạn sáu ngàn phiếu thật là ít thấy!

Tri Cơ Tử liền nói:

- Thế nào? Toàn bộ ngân phiếu sẽ tặng cho cô nương để mua lại mạng của lão phu đây. Nào cô nương hãy đi lấy thuốc giải đi, lão phu đi rồi thì toàn bộ ngân phiếu sẽ thuộc về cô nương. Chuyện này lão phu không nói ra thì không ai biết đâu.

Tiểu Đào Hồng cười nhạt, nói:

- Thuốc giải đâu có đáng giá cao thế này, vả lại điều tiểu nữ muốn biết không phải là chừng đó. Tiểu nữ muốn biết thân phận thật của lão gia? Danh tính? Đến Đào Hoa Viện với mục đích gì? Ngoài lão ra còn có nhân vật nào nữa cùng đến không?

Tri Cơ Tử trầm nghĩ:

“Những điều cô ta nói là chân hay giả? Nếu tin lời mà mở miệng thì há chẳng phải không đánh mà khai sao? Tri Cơ Tử ơi là Tri Cơ Tử, người xúi quẩy bị hung tinh chiếu mạng nhưng chí ít thì phải chết cho có khí phách một chút”.

Nghĩ vậy nên lão cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm, ngay cả cái chết cũng chẳng quan tâm thì điều gì có thể uy hiếp được lão?

Vì thế nên Tri Cơ Tử thản nhiên cười nhạt, nói:

- Lão phu không thể thông báo danh tính, người cũng đừng nghĩ là sẽ

điều tra được tin tức gì ở lão phu. Lão phu chỉ có một người, một mạng, cô nương muốn chém, muốn giết thì cứ ra tay đi!

Tiểu Đào Hồng lắc đầu, mỉm cười rồi nói:

- Lão gia, giết lão thì quá dễ dàng, tiểu nữ sẽ có cách làm cho lão thành thật khai báo, lão có muốn thử không?

Tri Cơ Tử cười nhạt, nói:

- Lão khiêu đã hành tẩu giang hồ mấy mươi năm, cô nương hà tất phải uy hiếp.

Tiểu Đào Hồng chợt biến sắc, thái độ nhu mì chợt biến mất, thay vào đó là vẻ lạnh lùng, nàng nói:

- Vậy thì lão hãy thử xem! Rượu mời không uống thì đừng trách bản cô nương ra tay tàn nhẫn đấy nhé!

Nói đoạn nàng bất ngờ xuất chỉ điểm vào giữa ngực Tri Cơ Tử, đồng thời thuận tay nàng phong bế luôn á huyết của lão, rồi quay người bước ra khỏi phòng. Tri Cơ Tử cảm thấy toàn thân tê dại, lão há miệng kêu lên nhưng không thành tiếng. Một lát sau toàn thân đã biến động, quả nhiên gân cốt đều mềm nhũn, lão miễn cưỡng bước mấy bước thì ngã nhào xuống đất. Tri Cơ Tử từng trải nhiều phong ba trên giang hồ và từng thọ thương dưới đầu đao mũi kiếm nhưng cảnh đau khổ thế này lão chưa từng nếm trải bao giờ. Lão nằm bất động một lúc lâu thì cửa phòng từ từ mở ra, Tiểu Đào Hồng chậm rãi bước vào, nàng nhìn cảnh tượng của Tri Cơ Tử rồi cười nhạt, nói:

- Thế nào! Trạng thái này không dễ chịu phải không?

Tri Cơ Tử chỉ biết lão khẽ gật đầu, môi mấp máy nhưng không nói ra thành tiếng được. Kỳ thực lão đã đau đớn đến độ đầu quáng mắt hoa, trước mắt chỉ thấy bóng người lay động chứ không nhận ra là ai.

Tiểu Đào Hồng cười nhạt một tiếng rồi xuất thủ võ nhẹ vào người Tri Cơ Tử, á huyết lập tức được giải, thủ pháp của nàng thần tốc và điêu luyện, xem ra võ công có thể xếp vào hàng cao thủ đệ nhất. Tri Cơ Tử được giải á huyết thì liền khai khẩu:

- Thủ pháp thật là ác độc!

Tuy nói thế nhưng lão thừa hiểu hoàn cảnh của mình trong lúc này, công lực toàn thân đã mất thì muốn tự sát cũng không được.

Tiểu Đào Hồng đỡ lão lên giường trở lại rồi nói:

- Lão gia sao lại phải tự chuốc lấy khổ vào thân như thế? Hãy trở lại những câu hỏi của tiểu nữ thì lập tức sẽ được thái độ ngay thôi!

Tri Cơ Tử lắc đầu, nói:

- Người hãy ra tay hạ thủ đi, đao chặt hay kiếm đâm gì lão phu cũng rất cảm kích...

Tiểu Đào Hồng mỉm cười, nói:

- Lão gia không thể chết được! Hơn bốn vạn ngân phiếu còn nằm trên giường thì làm thế nào lão có thể nhắm mắt được? Hãy trả lời đi, quý tính của lão là gì?

Tri Cơ Tử trấn định tinh thần rồi nói:

- Lão phu họ Hoàng.

Đây là câu trả lời rất thật nhưng danh tự Tri Cơ Tử vang động giang hồ và đó cũng là đối tượng mà Tam Thánh hội truy tìm. Thế nhưng trên giang hồ lại không mấy ai biết được họ Hoàng của Tri Cơ Tử cả.

Tiểu Đào Hồng khẽ gật đầu, nói:

- Hoàng lão gia, thân phận của lão như thế nào?

- Người của giang hồ ...

- Tiểu nữ biết, lão là một nhân vật rất giáo hoạt trên giang hồ nên vừa vào Đào Hoa Viện đã để lộ tâm tính rồi. Đào Hoa Viện là chốn làm ăn ngay thẳng, khách nhân vui vẻ đến thì bọn tiểu nữ sẽ hết lòng phục vụ. Đồ trường (sòng bạc) không cho phép người chơi gian lận, kỹ

viện không cho phép khách nhân náo nhiệt, người đến mà có dụng tâm thì lập tức bị đối phó ngay, tựa như Hoàng lão gia vậy. Bọn tiểu nữ tuyệt đối không cho đối phương có cơ hội gây náo nhiệt. Xin hỏi lại một lần nữa, Hoàng lão gia đến đây với mục đích gì? Có những nhân vật nào cùng đến?

Tri Cơ Tử cười như mếu, nói:

- Nói rõ một chút thì nên gọi lão phu là người trong lục lâm mới phải. Xưa nay lão phu hoạt động khắp Trung Nguyên với những nghề trộm cắp, cướp đoạt nhưng tuyệt đối không giết người. Lão phu cần tiền chứ không cần mạng người, đó là nguyên tắc hành sự. Quả thật lão phu ta cũng quá mệt mỏi rồi nên lần này mang hết gia sản định đến Giang Nam định cư, không ngờ thói quen khó đổi nên mới rơi vào hoàn cảnh này. Đích thực lão phu tới đây là tìm mua lạc thú, tuyệt không có dụng ý gì khác, sau khi đến Giang Nam thì lão phu quyết tâm rửa tay gác kiếm, thối xuất giang hồ.

Tiểu Đào Hồng vẫn lạnh lùng:

- Nghe khẩu khí thì xem ra lão cũng là người khảng khái lắm, nhưng có thật là xưa nay lão chưa hề giết người không?

- Những lời lão khiêu nói hoàn toàn là sự thật!

- Chưa hề giết người và cũng không hề đả thương người à?

- Đả thương thì có, nhưng thương thế không nặng lắm, một lần nghiêm trọng nhất là chặt hai ngón tay của một khách bộ hành.

Tiểu Đào Hồng cười nhạt, nói:

- Chặt của người ta hai ngón tay mà bảo là thương thế không nặng à? Tội này cũng đủ để phạt lão hai vạn lượng rồi!

Tri Cơ Tử gượng cười, nói:

- Lão phu xin tặng tất cả cho cô nương, đối với lão phu thì tiền bạc bây giờ không còn là vấn đề quan trọng nữa, khi về già thì con người mới nhận ra những thứ đó là vật phù du mà thôi!

Tiểu Đào Hồng trầm ngâm một lát rồi nói:

- Được, thấy lão cũng thành thật nên tiểu nữ cũng động lòng hiếu sinh, nhưng trước khi quyết định một vấn đề gì tiểu nữ cũng cần suy nghĩ kỹ, bây giờ tiểu nữ sẽ cho thuộc hạ thay nước trong bồn để lão tắm lại rồi hãy quyết định.

Nói đoạn nàng lấy ra một viên thuốc giải đưa cho Tri Cơ Tử rồi lập tức cất bước ra khỏi phòng. Tri Cơ Tử uống thuốc giải vào thì lập tức nguyên khí được hồi phục, bồn nước cũng nhanh chóng được thay và Tri Cơ Tử đi tắm lại một lần nữa. Sau khi tắm xong, lão cảm thấy trong người thư thái trở lại nên thầm nghĩ:

“À nha đầu này rất có khả năng là nữ đạo sĩ của Minh Nguyệt quán, võ công tinh thâm, thông minh diễm tuyệt nhưng hạ thủ cũng khá lang độc. Duy chỉ có một điều là kinh nghiệm giang hồ chưa được lão luyện nên mới bị ta qua mặt....Ồi, nơi này lạnh ít dữ nhiều, ta không nên ở lại lâu”.

Vừa nghĩ đến đây thì đã nghe giọng của Tiểu Đào Hồng vọng vào:

- Lão định uống cho hết nước tắm hay sao mà chưa chịu ra?

Tri Cơ Tử giật mình nhưng lão trấn định tinh thần và lên tiếng ngay:

- Lão phu ra ngay thôi!

Nói đoạn lão đẩy cửa bước ra thì thấy Tiểu Đào Hồng đứng ngay trước mặt, nàng mỉm cười nói:

- Y phục đã chỉnh tề sao còn chưa chịu ra ngoài?

Nói đoạn nàng nắm tay lão kéo đến bên giường rồi lấy xấp ngân phiếu đưa cho lão, nói:

- Đếm lại đi! Nguyên chủ phát hoàn đấy!

Tri Cơ Tử đếm lại thì thấy số ngân lượng còn đủ bốn vạn sáu ngàn lượng, lão bèn lấy ra hai ngàn lượng đưa cho Tiểu Đào Hồng và nói:

- Cô nương, đây là chút tình ý mà lão phu muốn tặng cô nương!

Tiểu Đào Hồng thản nhiên nhận tiền và nói:

- Có một chuyện sợ rằng sẽ làm cho lão thất vọng đấy!

- Chuyện gì? Xin cô nương cứ nói?

- Chuyện rất quan trọng, tuyệt đối không thể sai lầm. Đào Hoa Viện có hơn một trăm cô nương nên nhất định lão sẽ thuận mắt một cô nương, bây giờ lão hãy đi chọn đi. Nếu không thể đi thì tối mai.

- Không cần nữa, lão phu cần phải đi ngay thôi, nếu có thời giờ nhàn hạ, nhất định lão phu sẽ đến tìm cô nương.

- Đừng quên mang theo phi đao, ngân châm, tụ tiễn, kim ngân phiếu đấy nhé! Hy vọng lão sẽ trở lại thăm tiểu nữ.

Tri Cơ Tử khẽ gật đầu rồi đi ra ngoài. Trời đêm mênh mông, sao khuya lác đác, thời gian đã là canh ba. Lão đang thản nhiên bước đi thì bỗng nhiên nghe một giọng lạnh lùng từ phía sau:

- Tri Cơ Tử, lão đạo sĩ mũi trâu, đã lâu không gặp nhỉ?

Tri Cơ Tử vừa nghe thì kinh động hồn phách, lão dừng bước quay lại nhìn, nhưng không thấy có bóng người nào cả, tuy nhiên lão cảm nhận có điều bất ổn nên vội phóng bước tới trước. Nhưng đáng tiếc là đã quá muộn, phía trước một bóng đen đã xuất hiện, đại đao xuất khỏi vỏ. Đồng thời hai bên tả hữu cũng có hai bóng đen, ba người này tạo thành thế hợp vây.

Một bóng đen phía trước cất giọng lạnh lùng nói:

- Quả nhiên là người, sắp làm quỷ không đầu rồi mà vẫn còn phong lưu. Mau xuất Văn Xương Bút của người ra đi.

Tri Cơ Tử giả vờ ngạc nhiên hỏi:

- Cái gì Văn Xương Bút? Ai là Tri Cơ Tử?

Tuy nói vậy nhưng trong lòng lão thâm nghĩ:

“Khá khen cho các người, thì ra khi lão phu vào Đào Hoa Viện đã bị các người bám đuôi”.

Bóng đen phía trước cười nhạt, nói:

- Người qua mặt được Tiểu Đào Hồng nhưng không qua mặt được Đỗ Hạo Nhiên ta đâu. Nếu người trầm tĩnh một chút nữa, chân không dừng bước, mắt không ngó quanh thì có lẽ đã qua mặt được bọn ta rồi. Đáng tiếc là người đã không làm được điều đó.

Tri Cơ Tử liền nói:

- Thật là một sự hiểu lầm, lai lịch của lão thế nào có lẽ Tiểu Đào Hồng đã rõ, các vị cứ đi hỏi cô ta là biết ngay, hà tất phải nghi ngờ.

Tri Cơ Tử với mấy mươi năm hành tẩu giang hồ nên kinh nghiệm phong phú, bản lĩnh giả vờ cũng rất tuyệt, đối diện với hiểm cảnh trước mắt nhưng lão bình tĩnh vô cùng. Đột nhiên Đỗ Hạo Nhiên trầm đơn đao xuống và tức tốc đâm về phía Tri Cơ Tử, nhưng thế đao đã đến nửa đường mà không thấy Tri Cơ Tử xuất Văn Xương Bút nên hấn lập tức thu đao lại. Hấn cười nhạt nói:

- Người thật không phải Tri Cơ Tử thường hành nghề y bốc ở Kim Lăng sao?

Thần thái của hấn dường như đã tin lời nói dối của Tri Cơ Tử nhưng trong lòng vẫn còn sự hồ nghi, tuy nhiên hấn không tìm ra chứng cứ xác đáng nên đành khoát tay, nói:

- Người đi đi!

Tri Cơ Tử thản nhiên cung thủ chào ba bóng đen rồi cất bước đi tới trước, quả nhiên Đỗ Hạo Nhiên cũng không cản đường. Thế nhưng Tri Cơ Tử không bỏ đi xa, lão đi chừng hai mươi trượng thì chui vào một lùm cây thay đổi y phục rồi tiềm phục lắng nghe ba bóng đen đối đáp. Đầu tiên là Đỗ Hạo Nhiên nói:

- Phương huynh, huynh thấy hần có điểm nào khả nghi không?

Bóng đen bên trái được gọi là Phương huynh lên tiếng:

- Có. Khi Đỗ huynh và lão ta đối đáp thì tại hạ quan sát rất kỹ, về tướng mạo thì rất giống Tri Cơ Tử, tuy nhiên tại hạ nhớ không kỹ nên chỉ có thể nói nhần thần của lão ta rất khả nghi mà thôi.

Thì ra nhân vật này chính là Huyết Kiếm Phương Kiệt từng làm chưởng quỹ ở Thanh Trúc lâu, sau khi võ lâm Giang Nam lọt vào tay Tam Thánh hội thì Thanh Trúc lâu do người mua bán chân chính tiếp quản. Thế là Phương Kiệt được điều về Tổng hội nhậm chức hộ pháp tuần hành, đồng thời cũng kiêm nhiệm việc theo dõi hành động phản nghịch của những đệ tử Tam Thánh hội. Có thể nói đây là một chức vụ rất có uy quyền.

Đỗ Hạo Nhiên trầm ngâm một lát rồi nói:

- Để cho hần đi như thế có lẽ là hơi khinh xuất rồi. bây giờ chúng ta có cần truy theo tra vấn một lần nữa không?

Phương Kiệt nói:

- Tại hạ cũng có y đó. Nên biết hội chủ rất chú ý đến Tri Cơ Tử, do vậy nếu chúng thực được là lão ta thì đây là một công lao rất lớn.

Bóng đen bên phải chột xen vào:

- Nếu có thể bắt sống được lão ta thì không khó khăn gì để khảo tra ra lai lịch, bằng không thì cứ giết quách, như thế cũng giải trừ được mối nghi ngờ trong lòng.

Chúng ta đã giết làm quá nhiều người rồi, bây giờ có giết thêm một người nữa cũng chẳng sao.

Người này giọng nói lạnh lùng, ngữ điệu cực kỳ tàn khốc, quả nhiên hần xem mạng người chẳng khác gì cỏ rác. Tri Cơ Tử vốn có năng lực nhận biết người rất cao thâm nên đã sớm nhận ra hai nhân vật kia là Đỗ Hạo Nhiên của Đỗ Gia bảo và Huyết Kiếm Phương Kiệt. Nhưng còn nhân vật này là ai? Lão vẫn chưa nhận ra được chủ yếu

là vì lúc này lão không dám quan sát kỹ.

Lại nghe Đỗ Hạo Nhiên nói tiếp:

- Lâm huynh nói cũng phải, tại hạ chợt nghĩ vừa rồi chúng ta đã để hấn đi quá dễ dàng là vì chúng ta bị sự giả mạo quá cao minh của hấn qua mặt. Trên giang hồ, ngoài Tri Cơ Tử thì tuyệt không nhân vật nào có được bản lĩnh đó.

Tri Cơ Tử nghe đến hai chữ “Lâm huynh” thì chợt liên tưởng đến một nhân vật có hung danh trong võ lâm hắc đạo là Bát Bộ Truy Hồn Lâm Quang Bích. nếu quả thật là nhân vật này thì một mình hấn không thôi đã khó đối phó rồi chứ đừng nói đến Đỗ Hạo Nhiên và Phương Kiệt.

Chợt nghe Phương Kiệt nói:

- Sợ rằng giờ này lão ta đã đi xa rồi, có muốn đuổi theo thì nên nhanh chân một chút mới được.

Gã họ Lâm liền nói:

- Đi!

Rồi tung người phóng về hướng chính nam. Đây là hướng mà Tri Cơ Tử vừa đi trước đó không lâu. Đỗ Hạo Nhiên, Phương Kiệt cũng lập tức tung cước phóng theo. Tri Cơ Tử đoán bọn chúng đã đi xa bốn, năm dặm mới chậm rãi ra khỏi lùm cây và thầm nghĩ:

“Các người có thể đoán ra thuật dịch dung, thuật biến âm dương nhưng không thể đoán ra là lão phu đã luyện qua thân pháp ẩn tung, tuy thành tựu chưa được cao minh nhưng cũng đủ để qua mắt các người, hà hà...”.

Tuy nghĩ vậy nhưng lão thừa hiểu trong hiểm cảnh này không nên đắc ý vội nên lập tức quay người phóng như bay về hướng đông. Nhưng chưa đi được hai dặm thì đột nhiên có bóng đen xuất hiện cản đường phía trước, lão dừng bước nhìn kỹ, song không nhận ra được là nhân vật nào. Bởi lẽ trời đêm mịt mờ, đối phương lại mặc y phục dạ hành nên nhất thời khó lòng nhận ra được là nhân vật nào?

- Là nhân vật nào nữa đây?

Tri Cơ Tử tự hỏi và đồng thời đưa hữu thủ rút thanh đoản đao chùng nửa thước ra hoành ngang trước ngực chờ đợi.

- Hoàng lão gia, mới đó mà quên tiểu nữ rồi sao?

Lời vừa cất lên thì bóng đen đã bay tới trước như sao sẹt, khi còn cách Tri Cơ Tử chừng mộ trượng thì dừng bước, trường kiếm cũng hoành ngang trước ngực. Tri Cơ Tử vận mục lực nhìn kỹ thì ra đây chính là Tiểu Đào Hồng trong kỹ viện lúc nãy.

Tiểu Đào Hồng cũng nhìn Tri Cơ Tử một lúc rồi mỉm cười, nói:

- Lão gia, thật là oan uổng cho tiểu nữ quá! Tiểu nữ đối đãi với lão tử tể như vậy mà lão lại định tâm hãm hại tiểu nữ ...

Tri Cơ Tử lạnh lùng nói:

- Hại cô nương à? Cô nương khiến lão phu chết đi sống lại, suýt chút nữa thì mất cái mạng già rồi! Lẽ nào lão phu không thể dùng chút tiểu xảo để tự bảo vệ mình?

- Tiểu xảo của lão chỉ để dùng đối phó với nữ nhân yếu đuối thôi à?

- Cô nương mà cũng là nữ nhân yếu đuối sao? Thế thì quả là chuyện kỳ lạ trong thiên hạ đấy! Cô nương không những có thủ đoạn tàn độc mà còn là nhân vật cực kỳ hiểm trá, có lẽ cô nương là nữ đạo sĩ của Minh Nguyệt quán ở Thần Nữ phong?

- Lão phán đoán sai rồi! Nhưng lão đã phán đoán như vậy thì đủ đoán lão không phải là nhân vật đơn giản. Đi thôi, chúng ta hãy quay về Đào Hoa Viện, tiểu nữ sẽ chiêu đãi lão...

- Hảo ý của cô nương, lão phu xin tâm lãnh, nhưng không cần phải trở lại Đào Hoa Viện nữa. Cô nương niên kỷ chưa là bao nhưng xuất thủ cực kỳ thâm độc, đa mưu túc trí quả nhiên hơn người.

Tiểu Đào Hồng từ từ đưa trường kiếm hướng lên trên và mỉm cười,

nói:

- Tiểu nữ không có bản lĩnh nói lý với lão, nhưng chúng ta không thể không quay về Đào Hoa Viện, xem ra đây là đại bất hạnh của lão rồi!

Tri Cơ Tử thản nhiên mỉm cười, nói:

- Điều đó cần phải xem bản lĩnh của cô nương nhưng tuyệt không để cho cô nương có cơ hội bất sống.

Tiểu Đào Hồng cười nhạt rồi lạnh lùng nói:

- Đã không còn cách nào khác thì đành phải dùng võ công để mời lão vậy.

Tri Cơ Tử trầm nghĩ:

“Tuyệt nghệ của Minh Nguyệt quán cực kỳ quý dị, kiếm pháp nhất định cũng biến hóa khôn lường, tuy đã qua một năm khổ luyện nhưng chưa chắc ta đã có thể đối phó với ả nha đầu này. Ôi, dù sao cũng phải tận xuất toàn lực, thà tử chiến vùi thân nơi hoang sơn dã lĩnh chứ tuyệt đối không để cho ả bất sống, như thế sẽ vô cùng đau kho”.

Nghĩ đến đây thì lão lập tức đề khí, tập trung tinh thần phòng bị nhưng thái độ vẫn tỏ ra bình tĩnh lạ thường. Tiểu Đào Hồng lại tỏ ra khá khinh xuất, nàng không cần biết đối phương tuyệt kỹ cao thấp như thế nào mà đã vung kiếm đâm tới, Tri Cơ Tử không dám khinh địch, lão vội vàng vung đao chống đỡ. Đao - Kiếm vù tương tiếp thì trường kiếm của Tiểu Đào Hồng bị hất ngược ra sau, thế nhưng lập tức nàng triển khai một thế công khác, chỉ thấy kiếm quang lấp lánh, thoáng chốc đã có sáu đường kiếm xuất ra. Tri Cơ Tử vừa múa đao chống, vừa lách người tránh né, lão chống đỡ được sáu đường kiếm một cách miễn cưỡng. Tuy nhiên, liền sau đó Tiểu Đào Hồng triển khai kiếm pháp như hành vân lưu thủy, chưa đầy mười hiệp thì Tri Cơ Tử đã bị đâm trúng ba nhát, nhưng do vết thương không sâu nên lão vẫn còn ứng phó được.

Tiểu Đào Hồng cười nhạt, nói:

- Lão thất phu, hiện tại trên người lão máu tuôn ra không ít, đợi đến

lúc máu tuôn ra hết thì lão cũng chẳng còn lực để phản kháng nữa, khi đó tiểu nữ sẽ thu thập lão cũng không muộn.

Thì ra Tiểu Đào Hồng đã tính kế như vậy nên trường kiếm chỉ nhằm đá thương ngoài da của Tri Cơ Tử mà không xuất những tuyệt chiêu trí mạng.

Hồi 10

Huyết Nhuộm Đào Hoa Viên

Thế kiếm của Tiểu Đào Hồng vẫn liên tục tấn công, tuy nhiên trường kiếm không đâm vào người Tri Cơ Tử nữa mà chỉ nhằm đoản đao trên tay lão hạ thủ. Tri Cơ Tử biết dụng ý của đối phương muốn đánh cho đoản đao của mình vắng khỏi tay nhằm bắt sống nên lão vận toàn lực nắm chặt chuôi đao, chờ cơ hội tụt vãn. Sở dĩ lão quyết định như vậy là vì lão tự biết mình tuyệt không phải là đối thủ của Tiểu Đào Hồng, huống hồ có thể đối phương còn có trợ thủ ngầm mai phục xung quanh. Một lý do nữa là lão không muốn để đối phương bắt sống, thứ nhất có thể lão sẽ bị làm nhục, hoặc giả có thể bị đối phương không chế để lợi dụng.

Như vậy, trong tình thế hiện tại lão chỉ còn một con đường để chọn là tìm đến cái chết may ra mới bảo toàn danh tiết.

Thế nhưng Tiểu Đào Hồng dường như đã biết thâm ý của lão nên thế kiếm của nàng càng lúc càng nhanh tấn công vào đoản đao, không cho lão có cơ hội thực hiện ý định. Đột nhiên, trong thế công mãnh liệt ấy, Tiểu Đào Hồng bất ngờ tung cước đá vào hạ bàn của Tri Cơ Tử. Thế cước bất ngờ và cực kỳ nhanh nên Tri Cơ Tử không kịp né tránh, nói đúng hơn là lão không còn đường tránh né nên trúng cước ngã chổng gọng.

Tức thì Tiểu Đào Hồng phóng tới nhanh như chớp, tả thủ liên tiếp điểm vào ba huyết đạo Tri Cơ Tử khiến lão thúc thủ bất động, đoản đao tự nhiên rơi ra khỏi tay. Lúc này Tri Cơ Tử đành nhẫn nhục chịu đựng, lão đã mất năng lực tự quyết định chuyện sinh tử của mình nên đành phó thác cho đối phương muốn làm thế nào thì làm.

Tiểu Đào Hồng liền huýt sáo một tiếng, tức thì hai bóng đen phóng như bay đến hiện trường, cả hai đều giắt đơn đao sau lưng, niên kỷ chừng hai bốn, hai năm tuổi. Với khả năng lịch duyệt của Tri Cơ Tử thì lão biết ngay đây là những võ sĩ do Tam Thánh Hội giáo luyện ra.

Tiểu Đào Hồng tra kiếm vào bao rồi cười nhạt, nói:

- Lão thất phu, lão hãy nghe cho kỹ đây, bản cô nương đã bị lão qua mặt một lần thì tuyệt đối không thể có lần thứ hai. Bây giờ thì bản cô nương đã biết thân pháp của lão, tuy nhiên bản cô nương vẫn muốn lão tự giới thiệu. Nói mau, danh tính của lão là gì?

Tri Cơ Tử mím chặt môi không nói. Tiểu Đào Hồng lại cười nhạt rồi lạnh lùng nói:

- Có khí tiết lắm, trước tiên bản cô nương chặt hai chân lão ra, sau đó sẽ chặt nốt hai tay rồi đưa về phân hội Hàng Châu. Đợi thỉnh thị ý kiến của hội chủ rồi sẽ đưa lão ta về Cô Tô tổng hội, như thế sẽ không sợ nữa đường lão ta tẩu thoát.

Tri Cơ Tử buột miệng nói:

- Tâm dạ thật là lang độc! Nhưng dù các người có dùng thủ đoạn tàn nhẫn thế nào thì cũng đừng mong có được tin tức từ miệng lão phu.

Tiểu Đào Hồng quét mục quang nhìn qua hai đại hán rồi lạnh lùng hạ lệnh:

- Động thủ!

Hai đại hán lập tức rút đao và tiến lại nơi Tri Cơ Tử đang nằm. Ngay lúc đó Tiểu Đào Hồng cũng quay người bước đi. Dường như nàng cảm thấy mình xuất thủ quá nặng nên trong vòng ba canh giờ đối phương tuyệt đối không thể nào kháng cự lại được, vì thế nàng tin tưởng là Tri Cơ Tử sẽ không đủ khả năng làm khó dễ hai đại hán kia trong việc hành sự và quay người bước đi thản nhiên không chút lo lắng.

Hai đại hán bước đến chỗ Tri Cơ Tử, mỗi gã nắm lấy một chân của lão, đơn đao vung lên chuẩn bị chặt xuống. Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc đó thì đột nhiên có một luồng hàn quang bay lại rất thần tốc, chớp mắt đao hàn quang phân làm hai hướng nhằm vào yết hầu của hai đại hán mà công kích. Theo đó hai luồng máu tươi vọt ra như suối nhưng không có tiếng kêu nào kịp phát ra. Điều kỳ diệu là hai thi thể cũng được một bóng người đỡ lấy không để ngã xuống đất, thậm chí tiếng kêu rên cũng bị hai bàn tay kịp thời bịt lại.

Tri Cơ Tử vốn đang nhắm mắt chờ đợi sự hạ thủ vô cùng thảm khốc của đối phương nên căn bản không biết điều gì đã xảy ra.

Lão cảm thấy mấy giọt máu nóng nhỏ lên mặt và mũi người thấy mùi tanh của máu nhưng không cảm thấy đau đớn gì. Bất giác lão mở mắt ra nhìn thì chân tay bật ngồi dậy ngay và khi nhìn rõ Tiêu Hàn Nguyệt thì lão bất giác sửng người. Bởi lẽ Tiêu Hàn Nguyệt có diện mạo xinh đẹp, mi thanh mục tú nhưng y phục lại giống như những kỹ nữ trong Đào Hoa Viện.

Tiêu Hàn Nguyệt thấy vậy thì mỉm cười nói:

- Tiểu nữ tiếm phục trong Đào Hoa Viện này đã khá lâu rồi, vừa rồi phải tốn khá nhiều tâm cơ mới thoát ra được.

Tri Cơ Tử gật đầu nói:

- Khá, khá lắm! Lệnh huynh, Giang tam công tử, đại hòa thượng và lão đạo sĩ ở đâu? Bọn họ có ở đây không?

Tiêu Hàn Nguyệt khẽ đáp:

- Tất cả đều đã đến đây hơn nửa tháng qua và ngày nào cũng tìm lão tiên bối, bởi lẽ sự huynh của tiểu nữ khẳng định là lão tiên bối vẫn còn ở Hàng Châu. Dù mọi người hơi thất vọng nhưng vẫn chưa bỏ đi, không ngờ hôm nay lại gặp lão tiên bối ở đây.

Tri Cơ Tử nói:

- Bạch thiếu hiệp tuy niên kỷ còn trẻ mà liệu việc như thần khiến lão phu vô cùng cảm kích!

Tiêu Hàn Nguyệt mỉm cười, nói:

- Bây giờ tiểu nữ đưa lão tiên bối đi gặp bọn họ, nhất định bọn họ sẽ rất vui mừng...

Tri Cơ Tử tỏ vẻ lo lắng hỏi:

- Còn cô nương thì sao? Có thể rời nơi này quá lâu không? Tiếm

phục được trong Đào Hoa Viện là chuyện không dễ dàng đâu.

Tiêu Hàn Nguyệt liền khoát tay, nói:

- Chuyện trong Đào Hoa Viện tiểu nữ đã điều tra rõ ràng rồi nên có ở lại cũng chẳng ích gì. Đi thôi, bây giờ hãy đến gặp sư huynh của tiểu nữ, bọn họ đang ở trên một chiếc thuyền hoa tại Tây Hồ, đại sư và đạo trưởng đều cải trang mặc tục y trông rất khí phái.

Nói đến đây thì nàng lập tức cất bước đi về phía tây, Tri Cơ Tử cũng vội vàng đi theo! Chưa đầy nửa canh giờ sau hai người đã có mặt trên chiếc thuyền hoa ở Tây Hồ.

Tiệc rượu lập tức được bày ra trên thuyền và sáu người cùng ngồi ăn uống, hàn huyên không dứt chuyện.

Bạch Trường Phiêu nhấp một ngụm rượu rồi nói:

- Xong tiệc rượu này chúng ta lập tức hành động thôi, trước tiên là đến khiêu chiến phân hội Hàng Châu rồi sau đó đến đối phó Đào Hoa Viện. Lần tái xuất giang hồ này chúng ta phải thay đổi cách nghĩ và thủ đoạn mới được.

Nguyên Thiên Y đại sư, Phi Vân Tử, Bạch Trường Phiêu, Giang Hào, Tiêu Hàn Nguyệt sau khi rời được thất thì đều luyện được ba chiêu quyền pháp và ba chiêu kiếm thuật do Đồng Đại Phu để lại. Tuy nhiên vì căn cơ võ công mỗi người có khác nên thành tựu cũng khác nhau. Nhưng nhờ được vật trợ giúp khiến thể năng được đột phá giới hạn nên thành tựu cũng khá phi thường.

Ba tháng sau khi rời được thất thì dung mạo của mọi người trở lại như cũ. Duy có một điều không thể hiểu là Tiêu Hàn Nguyệt, nàng cùng bọn Thiên Y đại sư luyện xong ba tháng võ công thì một mình rời khỏi mọi người. Tất cả đều biết nàng đi luyện nửa cuốn võ công do Đồng Đại Phu để lại nhưng vì đó là võ công giành cho nữ nhân, mọi người không tiện xem nên cũng không biết đó là môn võ công gì. Tiêu Hàn Nguyệt lên đường gần nửa năm, không ai biết là nàng đi đâu và khi nàng quay lại cũng không ai hỏi nàng đã luyện võ công gì và thành tựu như thế nào. Thế nhưng không ai có thể kìm chế được lòng hiếu kỳ, do vậy bọn họ đều để ý đến tất cả những hành động

của Hàn Nguyệt và cảm nhận được thành tựu của nàng tuy đạt đến mức siêu phàm nhưng chưa đến trình độ nhập thánh.

Có điều Tiêu Hàn Nguyệt rất biết thân tàng bất lộ nên mọi người mắt dần tính hiếu kỳ. Kể đó Bạch Trường Phiêu đề xuất ý kiến đi tìm Tri Cơ Tử trước nên mọi người kéo nhau tới Hàng Châu. Nhờ tài trí hơn người nên Tiêu Hàn Nguyệt đã cải trang thân phận đột nhập vào Đào Hoa Viện dò la tin tức và nàng đã ở đó gần nửa tháng cho đến lúc cứu Tri Cơ Tử. Mặt khác, nhờ thành tựu võ công của mọi người thăng tiến hơn trước bội phần nên chẳng mấy chốc đã điều tra ra địa sở của phân hội Hàng Châu.

Trở lại với chiếc thuyền hoa trên Tây Hồ, lúc này Thiên Y đại sư trầm ngâm một lát rồi nói:

- Đúng là nên thay đổi rồi nhưng phải dùng phương pháp như thế nào?

Phi Vân Tử liền nói:

- Có lẽ Bạch thiếu hiệp đã có kế sách trong đầu, sao không nói ra để mọi người cùng nghe và thương lượng?

Trường Phiêu gật đầu, nói:

- Được, nhưng nếu vẫn bối nói sai thì xin chừa vị cứ chỉ giáo. Đại thể là như thế này, địa bàn nam thất tỉnh (bảy tỉnh phía Nam sông Trường Giang) đều đã lọt vào tay Tam Thánh Hội vì vậy khi nghĩ ra kế sách cần phải nhận định là lực lượng của Tam Thánh Hội rất mạnh. Vì thế, chúng ta không hành động thì thôi nhưng đã hành động thì phải thực sự gây tiếng vang khiến bọn chúng không thể che đậy được. Chỉ cần vài ba lần như vậy là có thể làm lay chuyển mọi ý định thống trị giang hồ của Tam Thánh Hội.

Giang Hào liền hỏi:

- Còn thủ đoạn thì sao? Cần phải nhân từ một chút mới có thể thu phục nhân tâm.

Trường Phiêu lắc đầu, nói:

- Nếu hành động mà còn lệ thuộc vào tính nhân từ thì sợ rằng đại sự khó thành.

Chúng ta cần phải kiên quyết, tuyệt đối không được nương tay, như thế mới có thể khiến cho mọi người trong Tam Thánh Hội kinh khiếp.

Thiên Y đại sư nói:

- Thiện tai! Thiện tai! Bạch thiếu hiệp, thượng thiên còn có đức hiếu sinh, nếu chúng ta giết người như vậy há chẳng khác máu chảy thành sông xương phơi thành núi sao?

Trường Phiêu liền nói:

- Văn bối vẫn biết thế, nhưng theo văn bối thì dĩ sát chế sát may ra mới có thể đoạn tuyệt sát kiếp trên giang hồ. Nói rõ hơn một chút là những sát thủ của Tam Thánh Hội tuyệt không thể để tồn tại, bọn đầu não ở các phân hội và bọn hộ pháp cũng không thể tồn tại, võ sĩ của Mộ Dung và Nam Cung thế gia cũng như Minh Nguyệt quán cần phải loại trừ khỏi giang hồ. Bọn người này là thành phần trung kiên của Tam Thánh Hội, là mầm học reo rắc tai kiếp cho võ lâm đồng đạo.

Phi Vân Tử gật đầu, nói:

- Vì ba vị chưởng môn hơi nhân từ nương tay nên mới đưa đến cục diện ngày nay, bây giờ nếu chúng ta không bắt chấp thủ đoạn thì khó lòng văn hồi được tinh thể.

Thiên Y đại sư tiếp lời:

- Bạch thiếu hiệp, lão nạp đã sớm từ bỏ ý niệm thành chánh quả để lên niết bàn rồi, cuộc chiến một năm trước ở Hàng Châu cũng lấy đi lòng nhân từ của lão nạp. Nếu muốn một trận quét sạch mầm họa thì tại sao chúng ta không tìm đến tổng hội Cô Tô quyết chiến với bọn đầu não một trận?

Trường Phiêu chậm rãi nói:

- Đối diện với Mộ Dung Trường Thanh, Nam Cung Thu Nguyệt, Tán

Hoa Tiên Tử và những thuộc hạ tinh nhuệ của bọn chúng, đại sư có nắm chắc là sẽ thắng không?

Chúng ta nhờ được vật trợ giúp, thoát thai hoán cốt, võ công thăng tiến gấp bội nhưng không vì thế mà phải liều mình, bởi vì hiện tại trọng trách vẫn hồi bình an trên giang hồ là của chúng ta. Có thể chúng ta là lực lượng duy nhất và cũng là lực lượng cuối cùng đối kháng với Tam Thánh Hội, vì vậy chúng ta không thể bại. Tuy Đồng đại phu không nói rõ nhưng trong ngữ ý lão đã ngầm chỉ Tán Hoa yêu nữ mới là địch thủ đáng sợ, vả lại Minh Nguyệt Quán được truyền tụng gần trăm năm qua nên chắc chắn đã tích lũy không ít tuyệt nghệ. Do đó, một khi chúng ta không nắm chắc được phần thắng thì không nên liều mình, làm như vậy chỉ vô ích và oan uổng mà thôi.

Thiên Y đại sư nghe lọt tai nên gật đầu, nói:

- Bạch thiếu hiệp nói cũng phải, như vậy chúng ta phải điều tra thăm dò về tuyệt nghệ của Minh Nguyệt Quán trước mới được.

Tri Cơ Tử tiếp lời:

- Tiểu Đào Hồng trong Đào Hoa Viện là nữ đệ tử của Minh Nguyệt Quán, ả này dung mạo xinh đẹp, niên kỷ chừng mười chín hai mươi nhưng thành tựu võ công và tâm địa thật khôn lường. Có thể nói đây là một ả nha đầu tiểu lý tàng đao, xuất thủ lang độc mà lão lang trung ta mới gặp lần đầu.

Trường Phiêu gật đầu, nói:

- Vất vả cho lão tiên bối quá! Hàn Nguyệt qua mười ngày thám thính muội có tin tức gì không?

Tiêu Hàn Nguyệt mỉm cười gật đầu, nói:

- Đào Hoa Viện có ba đại mỹ nhân mà Tiểu Đào Hồng là một trong số đó. Hầu như khách nhân đều để ý đến ba ả này, đặc biệt là ba ả này rất gần gũi với nhau, phòng ở cũng ở liền nhau, nếu Tiểu Đào Hồng là nữ đệ tử của Minh Nguyệt Quán thì rất có khả năng hai ả kia cũng đến từ Minh Nguyệt Quán.

Bạch Trường Phiêu ngắt lời, hỏi:

- Mọi ở trong đó mười ngày mà không điều tra được lai lịch của bọn chúng sao?

Tiêu Hàn Nguyệt lắc đầu, nói:

- Không ai quan tâm đến lai lịch xuất thân của bọn chúng, hầu hết khách nhân đến trông thấy bọn chúng xinh đẹp là bỏ tiền ra để được vuốt ve ngả ngớn mà thôi. Do vậy, tiểu mọi chỉ có thể xem được tình thế của Đào Hoa Viện chứ không thể điều tra được thân phận của bọn chúng.

Giang Hào chen vào:

- Ngoài ba ả khả nghi đó thì còn những ai nữa không?

Tiêu Hàn Nguyệt nói:

- Nhân một đêm không trăng tiểu mọi lén đến phòng bọn chúng nhìn trộm.

Trường Phiêu mỉm cười, hỏi:

- Nhìn thấy những gì?

Tiêu Hàn Nguyệt nghiêm túc nói:

- Trông thấy tám đại hán mặc hắc y mang đơn đao bên người, thoạt nhìn đã biết ngay đây là bọn tiêu khách của Đào Hoa Viện.

Tri Cơ Tử tiếp lời:

- Đào Hoa Viện được canh phòng rất cẩn mật nghiêm mật, bên ngoài viện còn có mai phục, suýt chút nữa là lão lang trung ta bị bọn chúng lấy mạng. Cũng may là có Tiêu cô nương ứng cứu kịp thời, chứ không thì... hà hà...

Mọi người bất giác cười theo Tri Cơ Tử, Bạch Trường Phiêu chờ

không khí yên lặng trở lại rồi nói tiếp:

- Nếu Tiểu Đào Hồng là đệ tử của Minh Nguyệt Quán thì chúng ta phải thay đổi kế hoạch là đến Đào Hoa Viện trước. Sau khi thăm dò võ công của Minh Nguyệt Quán rồi mới quyết định bước tiếp theo.

Tiêu Hàn Nguyệt liền nói:

- Không cần phải đi đông như vậy, tiểu muội và Giang công tử là đủ đánh cho bọn chúng thất thủ rồi.

Trường Phiêu liền khoát tay, nói:

- Không! Tất cả mọi người cùng đi. Chủ yếu là xem lộ số võ công của Minh Nguyệt Quán có chỗ nào kỳ bí mà nghĩ ra biện pháp khắc chế. Đại sư thấy thế nào?

Thiên Y đại sư gật đầu, nói:

- Bạch thiếu hiệp nói rất đúng, chúng ta phải nhận ra tuyệt kỹ của Minh Nguyệt Quán rồi mới quyết định kế hoạch hành động được.

Bạch Trường Phiêu liền phái Tiêu Hàn Nguyệt và Giang Hào đi tiên phong đồng thời chàng cũng cắt đặt những người còn lại ngầm yểm trợ và theo dõi những động tĩnh bên ngoài Đào Hoa Viện. Kế hoạch đã định, mọi người lập tức nhằm Đào Hoa Viện trực chỉ ngay trong đêm.

oOo Tại Đào Hoa Viện, lúc này Tiểu Đào Hồng đang vô cùng tức giận quát tháo inh ỏi ngay trong gian nhà thất tiếp rượu Tri Cơ Tử trước đó. Ngồi bên trái Tiểu Đào Hồng là hai cô nương tuyệt mỹ, bên phải cũng có hai người:

một đại hán trung niên mặc hắc y, lưng mang trường đao và một văn sĩ trung niên mặc thanh bào.

Hắc y đại hán nói:

- Tại hạ đã mai táng hai võ sĩ bị ám toán, còn Tri Cơ Tử đã đi như hoàng hạc không để lại một chút tung tích gì để khả dĩ truy theo.

Tiểu Đào Hồng lạnh lùng nói:

- Đinh quân sự, hai tên thuộc hạ của người có lai lịch như thế nào vậy? Bản cô nương đã điểm huyết lão ta rồi giao cho bọn chúng vậy mà bọn chúng lại để xảy ra sự cố như thế, thật chẳng còn gì để nói.

Hắc y đại hán nói:

- Cô nương, đao pháp của bọn chúng không phải là tầm thường, mỗi tên đều khổ luyện trên mười năm, xem ở hiện trường thì hình như bọn chúng chưa kịp xuất thủ là đã bị người ta giết chết rồi.

Tiểu Đào Hồng lạnh lùng nói:

- Thế tại sao bản cô nương không nghe một chút tiếng động nào? Thậm chí một tiếng rên la cũng không nghe. Khi đó ta chỉ vừa bước đến cửa Đào Hoa Viện, chỉ cần bọn chúng gọi một tiếng là có thể ứng phó kịp.

Hắc y đại hán liền nói:

- Cô nương, Đinh Kỳ này đã xem xét rất kỹ thương thế của bọn chúng, tất cả đều trúng một kiếm ngay yết hầu. Khi đó bọn chúng dù muốn kêu cũng không kịp.

Tiểu Đào Hồng trầm ngâm một lát rồi nói:

- Chí ít thì ta cũng nghe được thanh âm bọn chúng ngã xuống đất mới phải chứ!

Đinh Kỳ liền nói:

- Một kiếm lấy mạng là đủ thấy kiếm pháp của đối phương cao siêu đến mức nào rồi, như vậy đương nhiên là đối phương không để cho hai tên thuộc hạ của chúng ta ngã xuống đất. Thậm chí tiếng kêu rên cũng bị đối phương dùng tay bịt lại, mong cô nương minh xét.

Tiểu Đào Hồng trầm nghĩ:

“Hắn nói cũng có lý, luận về lịch duyệt và kinh nghiệm giang hồ thì ta không bằng Đinh Kỳ nên không thể đổ hết sai lầm này lên đầu người khác...”.

Nghĩ đoạn Tiểu Đào Hồng quay sang hỏi văn sĩ trung niên:

- Tổng tiên sinh thấy chuyện này thế nào?

Thanh bào văn sĩ nói:

- Đinh Kỳ nói rất có lý, suy luận hoàn toàn chính xác, Tri Cơ Tử vốn là nhân vật gian trá thành danh trên giang hồ nhưng võ công của lão ta không có gì đáng kể. Lần này Tổng mỗ phụng mệnh Mộ Dung hội chủ đến đây.

Tiểu Đào Hồng cắt lời, hỏi:

- Phải chăng bọn ta phòng phạm không chu đáo mà hội chủ phái tiên sinh đến đây? Hoặc giả còn có lý do đặc biệt nào khác?

Thanh bào văn sĩ họ Tống nói:

- Tổng mỗ nghe nói đây là kiến nghị của nhị hội chủ.

Tiểu Đào Hồng lại cướp lời:

- Sự phụ của ta tinh thông tiên thiên dịch số, có thể đoán sự việc sau nửa năm không một chút sai biệt. Tổng tiên sinh tự xưng là Tụ Lý âm dương tức là cũng tinh thông thuật số, như vậy đương nhiên là tiên sinh đã biết nguyên nhân bên trong, Đào Hồng xin lắng nghe chỉ giáo.

Thanh bào văn sĩ quét mục quang nhìn qua diện mục của Đinh Kỳ, Đinh Kỳ liền nói:

- Tổng tiên sinh, Đinh Kỳ tuyệt đối không nói dối, nếu tiên sinh nhìn thấy một lời nói dối thì Đinh Kỳ này có chế cũng không oán.

Thanh bào văn sĩ mỉm cười nói:

- Có tha chết cho người cũng không dám nói dối.

Nói đoạn gã nhìn qua Tiểu Đào Hồng và tiếp lời:

- Tổng Thiên Hòa này đâu dám so sánh tài nghệ với Tiên Tử, tuy nhiên tại hạ chiếu theo huyền cơ trong lời nói của đại hội chủ mà suy thì hình như Đào Hoa Viện sắp có kiếp nạn, bản thân cô nương cũng bị sát tinh xung chiếu nên Tổng mỗ đến đây là để nhắc nhở cô nương một tiếng.

Tiểu Đào Hồng ngạc nhiên hỏi lại:

- Tiên sinh muốn nói là bản cô nương sẽ có một trường kiếp nạn? nếu lời này do người khác nói thì có lẽ đã ăn hai tát tai rồi, nhưng đã do Tổng tiên sinh nói ra thì bản cô nương phải suy nghĩ kỹ mới được!

Tổng Thiên Hòa nói:

- Đây là ý của Tiên Tử, Tổng mỗ chỉ là người truyền cáo mà thôi.

Thần sắc của Tiểu Đào Hồng có vẻ nghiêm trọng, nàng quay sang nói với hai mỹ nhân bên cạnh:

- Nhị vị sư muội, các người hãy đi chuẩn bị binh khí và thay đổi y phục, sự phụ đã bói là chính xác, chúng ta không thể khinh xuất được.

Hai thiếu nữ lập tức đứng lên rồi ra khỏi phòng. Quả nhiên Tiêu Hàn Nguyệt đã đoán không sai, ba nữ đạo sĩ này đều là đệ tử của Minh Nguyệt Quán, tất cả đều có mười năm xuất thế tịnh tu nên khí chất có phần tuyệt tục. Tuy sống trong Đào Hoa Viện là nơi ô uế nhất của chốn hồng trần nhưng cả ba đều giữ được khí chất của mình, tựa như hạc sống giữa đàn gà.

Lúc này Đinh Kỳ cũng đứng lên và nói:

- Tại hạ đi chiêu tập nhân thủ bố trí các vòng vây chờ lệnh.

Tiểu Đào Hồng khẽ gật đầu, Đinh Kỳ cung thủ bái biệt rồi bước ra khỏi phòng.

Tổng Thiên Hòa liền nói:

- Cô nương, đại hội chủ luôn kính phục đối với tuyệt nghệ của Tiên Tử, tại hạ chỉ là người đi tiền trạm, lực lượng tiếp viện có lẽ sáng mai sẽ đến nơi. Không chừng ba vị hội chủ cũng đích thân xuất chinh, do vậy cô nương không cần phải quá lo lắng!

Tiểu Đào Hồng nói:

- Xưa nay địa bàn Hàng Châu luôn bình yên nhưng một khi có chuyện thì tất sẽ là đại sự kinh thiên động địa. Xem ra sự xuất hiện của tất cả chỉ là một dấu hiệu báo trước mà thôi. Tuy nhiên Tiểu Đào Hồng này tuyệt không sợ bất kỳ cao thủ nào, kiếm pháp của Minh Nguyệt Quán không phải kẻ nào cũng có thể ứng phó được. Chỉ có điều nếu Đào Hoa Viện bị hủy trong tay đối phương thì không biết phải ăn nói thế nào với ba vị hội chủ đây.

Tổng Thiên Hòa mỉm cười, nói:

- Có ba vị cô nương và Tổng mỗ ở đây thì có gặp cao tăng Thiếu Lâm hay kiếm khách Võ Đang thì cũng có thể tạm thời ngăn chặn được thế địch chờ cứu viện.

Lúc này hai mỹ nhân đã quay trở lại, tất cả đều mặc kinh trang và mang giày ống cao, giống như bên trong tầng chứa thứ ám khí gì. Tiểu Đào Hồng liền nói:

- Nhị vị sư muội hãy bồi tiếp Tổng tiên sinh, ta cũng đi chuẩn bị một lát.

Dư âm chưa dứt thì người đã ra khỏi phòng, biến mất vào trong màn đêm.

- Thân pháp quả nhiên là thần tốc!

Tổng Thiên Hòa buột miệng tán thưởng rồi trầm nghĩ:

“Người đẹp như hoa, thân pháp lại nhanh như chớp, xem ra võ công cũng tuyệt không kém ta. Đệ tử của Tán Hoa Tiên Tử và võ sĩ của hai nhà Mộ Dung, Nam Cung mới là lực lượng đáng sợ trên giang hồ!”

Nghĩ đoạn Tống Thiên Hòa quay sang ngắm hai cô nương đứng bên cạnh, hẳn thấy rõ họ quả nhiên là mỹ nhân tuyệt sắc vô cùng quyến rũ. Nhưng vốn không phải là nhân vật hiếu sắc nên hẳn chỉ nhìn rồi khẽ thở dài nói:

- Nhị vị cô nương, tỷ muội các vị ai nấy đều như hoa như ngọc, thật là mỹ nhân khó gặp trên thế gian! Lệnh sư quả là người có bản lĩnh nên mới tìm được môn đồ tuyệt sắc như vậy.

Hai thiếu nữ cùng mỉm cười, một người đứng gần Tống Thiên Hòa nói:

- Đó là chỗ khác nhau giữa đệ tử Minh Nguyệt Quán và những thiếu nữ khác, chỉ cần sống mấy năm trên Thần Nữ Phong thì tiểu kê cũng có thể biến thành thiên hạc.

Tống Thiên Hòa ngạc nhiên nói:

- Quả thật Tống mỗ chưa từng nghe chuyện này bao giờ, có lẽ bên trong tất có nguyên nhân?

Hai thiếu nữ cùng cười và nói:

- Minh Nguyệt Quán là nguyệt điện thiên cung ở nhân gian, đó là nơi ở của tiên nữ nên con người một khi đến đó tất sẽ có sự thay đổi!

Lúc này Tiểu Đào Hồng bước vào và nói:

- Các người đang hồ ngôn loạn thuyết gì đó?

Hai thiếu nữ này dường như rất sợ sự tỷ nên lập tức im tiếng.

Tiểu Đào Hồng ngồi xuống cạnh Tống Thiên Hòa rồi nói:

- Giờ Tý đêm nay là giờ sinh của ta, gia sư nhờ tiên sinh đến đây có lẽ cũng vì chuyện đó. Xem ra, trường ác chiến khó lòng tránh khỏi, tiên sinh không chuẩn bị gì sao?

Tống Thiên Hòa lắc đầu, nói:

- Không cần! Tại hạ thân trải qua trăm trận chiến, hơn mười năm hành tẩu giang hồ mà chỉ dùng chiếc thanh bào này để đối địch thôi. Những gì cần mang theo thì đã sẵn ở trên người.

Trác hiệu Tụ Lý âm dương (âm dương trong tay áo, hiểu rộng hơn nữa là chứa càn khôn trong tay áo) này có hai hàm ý:

Thứ nhất là chỉ hấn ta tinh thông thuật sĩ, thứ hai là chỉ trong tay áo của hấn ẩn tàng hung khí quý dị khôn lường, có thể khống chế sinh tử của người khác. Tống Thiên Hòa vốn là một trong sáu đại tuần sứ của Tam Thánh Hội, ngoài ba vị đồng hội chủ và mấy vị trưởng lão ra thì hấn là nhân vật rất được kính trọng. Hiện tại đối với nữ đệ tử của Minh Nguyệt Quán vì rất tin tưởng sự phán đoán của sư phụ nên lập tức chuẩn bị để chờ địch. Còn Tống Thiên Hòa vì tinh thông tướng số lại thêm kinh nghiệm mười năm hành tẩu giang hồ nên đối với tin tức vô căn cứ này hấn chỉ tin phân nửa. Cũng vì hấn quá tinh tường về đoán số nên Tống Thiên Hòa biết khả năng chuẩn xác của một quẻ chỉ chừng hai ba phần mười mà thôi.

Thế nhưng mọi dự đoán Tống Thiên Hòa đều sai bét và Tán Hoa Tiên Tử gieo quẻ hoàn toàn chính xác, vào đúng giờ tý chợt có một tiếng kêu thảm thiết vang lên trong Đào Hoa Viện, phá tan màn đêm yên tĩnh. Tiểu Đào Hồng vừa nghe thì lập tức cùng hai sư muội phóng như chớp ra khỏi phòng. Tống Thiên Hòa chậm rãi đứng lên và trầm nghĩ:

“Nếu là cao thủ giết người sao lại để nạn nhân kêu lên như vậy? Không lẽ Tán Hoa Tiên Tử gieo quẻ lại chuẩn xác đến thế?”.

Nghĩ đoạn hấn cũng từ từ bước ra ngoài, hấn ngược nhìn bầu trời đêm mênh mông tuy không trăng nhưng bóng sao lấp lánh dày đặc. Tiểu Đào Hồng và hai sư muội đã lập tức từ ba phương vị chờ địch. Tống Thiên Hòa lại trầm nghĩ:

“Tại sao không thấy Đinh Kỳ và thuộc hạ của hấn? Không lẽ toàn bộ đã bị giết?”

Võ công của Đinh Kỳ khá cao cường, dù gặp phải cao thủ cũng có thể ứng phó vài ba hiệp, thế tại sao lại không nghe động tĩnh gì?”.

Nghĩ đến đây thì bỗng nhiên Tống Thiên Hòa cảm thấy một làn hơi lạnh chạy dọc xương sống, thần sắc ung dung trầm tĩnh của hắn cũng trở nên khẩn trương, hắn trầm giọng nói:

- Ba vị cô nương, chúng ta hãy liên thủ nghênh địch.

Tiểu Đào Hồng ngạc nhiên, nói:

- Kỳ quái, tại sao không thấy Đinh Kỳ và tám thuộc hạ của hắn động tĩnh gì cả?

Cũng không thấy ai hồi báo, chẳng lẽ đã chết sạch rồi sao?

Tống Thiên Hòa nói:

- Sợ rằng điều bất hạnh đã đúng như lời cô nương vừa nói, nếu bọn chúng còn sống thì tuyệt đối không dám hồi báo Tiểu Đào Hồng hơi sững người, nói:

- Để ta đi xem thử?

Lời vừa dứt thì người cũng đã vọt đi, thoáng chốc bóng người khuất vào đêm tối!

Tống Thiên Hòa vội kêu lên:

- Trở lại mau! Cô nương không thể đơn thân độc mã hành động.

Do hắn buột miệng kêu lên nên thanh âm chấn vang cả khu Đào Hoa Viện đang yên tĩnh chìm đắm trong màn đêm. Tiểu Đào Hồng lướt đi rất nhanh nhưng trở lại cũng nhanh không kém, chớp mắt đã thấy nàng trở lại ngay vị trí cũ.

Tống Thiên Hòa chậm rãi nói:

- Hình như chúng ta gặp phải cường địch mà xưa nay tại hạ chưa từng gặp, cô nương lộ thân pháp cực nhanh như vậy khiến tại hạ vô cùng khâm phục. Nhưng địch nhân quá mạnh, chúng ta không thể không cẩn thận!

Tiểu Đào Hồng nói:

- Hình như ta đã thấy bốn thi thể nằm ngang ngoài cổng chính.

Tổng Thiên Hòa kinh khiếp, thầm nghĩ:

“Chỉ trong chớp mắt mà cô ta đã đi về ngoài mười mấy trượng, trình độ khinh công này xem ra đã trên ta một bậc rồi. Bây giờ có gặp phải cao thủ tuyệt đỉnh thì bốn người chúng ta liên thủ cũng thừa sức ứng phó”.

Nghĩ đoạn hấn lấy trong người ra hai thanh đoản đao cầm chặt trong tay. Tiểu Đào Hồng lắng nghe động tĩnh rồi nói:

- Tổng tiên sinh nói chí phải, chúng ta cần phải liên thủ chặt chẽ để hỗ trợ cho nhau. Nhị vị sư muội tuyệt đối không được đơn thân độc mã hành động, địch nhân vừa xuất hiện là lập tức hạ độc thủ, không được để lòng nhân từ chi phối hành động.

Tổng Thiên Hòa không biết là hạ độc thủ gì nhưng hấn nghĩ tuyệt đối không phải chỉ là chưởng hay quyền cước, đao kiếm. bất giác hấn buột miệng nói:

- Nhưng tình thế hiện tại địch trong tối ta ngoài sáng, điều quan trọng nhất là chúng ta không được tự ý hành động một mình.

Tiểu Đào Hồng và hai sư muội đều gật đầu.

Lúc này bọn kỹ nữ và khách nhân bị kinh động nên lục tục kéo ra và bọn bảo tiêu lập tức được lệnh giải tán bọn họ. Thế nhưng Đào Hoa Viện đang buổi hưng thịnh, tuy canh ba nửa đêm nhưng khách nhân khá đông, bọn bảo tiêu lại ít nên mọi người tranh nhau mà chạy, tạo thành sự hỗn loạn khắp sân viện.

Tổng Thiên Hòa và bọn Tiểu Đào Hồng ẩn thân trong bóng tối theo dõi tình hình và thấy phần lớn các kỹ nữ cũng chạy theo các khách nhân. Tuy nhiên, trong tình thế hỗn loạn đó, không một ai bị đả thương hay bị sát hại, rõ ràng là đối phương không có ý giết người vô tội. Chừng một khắc sau thì tình hình trở nên yên tĩnh, số khách nhân

và kỹ nữ được sơ tán đi hết ra hậu viện. Đêm đã gần bước qua canh tư, Tiểu Đào Hồng và hai sư muội cùng bước ra từ bóng tối. Đào Hồng quét mục quang nhìn quanh rồi lạnh lùng nói:

- Khách nhân và kỹ nữ đã rời khỏi đây rồi, vị cao nhân nào giá lâm tề viện xin hãy xuất hiện chỉ giáo đi!

Từ ngoài cửa Đào Hoa Viện chợt vang lên tiếng cười nhạt rồi, tiếp theo là một giọng nói:

- Ba vị cô nương đều là nữ đạo sĩ của Minh Nguyệt Quán đã từng tu luyện nơi thâm sơn xa thế tục, không ngờ lại cam tâm giáng thân vào chốn nhơ bẩn của hồng trần, đáng tiếc thay! Thật đáng tiếc thay!

Tuy Tiểu Đào Hồng không nhận ra giọng của ai nhưng cũng biết người vừa lên tiếng còn rất trẻ, nàng lạnh lùng lên tiếng:

- Không sai! Bọn ta đều là nữ đệ tử của Minh Nguyệt Quán, dám hỏi các hạ là cao nhân phương nào? Tại sao không chịu hiện thân gặp mặt mà trốn tránh như con rùa rút cổ như thế thì còn gì là nam tử hán đại trượng phu?

Người vừa lên tiếng ngoài cổng Đào Hoa Viện là Giang Hào, lúc này chàng cười nhạt rồi nói tiếp:

- Bọn ta đã đến thì sớm muộn gì cũng hiện thân thôi, ba vị cô nương hãy cẩn thận đấy!

Thanh âm chưa dứt thì ánh hàn quang đã lóe lên nhanh như ánh chớp. Tiểu Đào Hồng vừa lách người tránh né vừa vung trường kiếm nghênh địch, nhưng đã chậm một bước, thế công của đối phương nhanh đến độ không cho nàng có cơ hội ứng biến. Với thân pháp thần tốc của Tiểu Đào Hồng mà không kịp đỡ lấy một kiếm, đạo hàn quang của đối phương đã biến mất vào bóng đêm.

Tiếp theo, một thủ cấp của mỹ nhân bị hất văng ra ngoài hơn trượng, một sư muội của Tiểu Đào Hồng tuy bị chết trong lúc chưa kịp xuất kiếm nghênh địch nhưng tả thủ đã thò xuống ống giày cao cổ dường như là lấy ám khí. Dường như Tiểu Đào Hồng biết cô ta muốn lấy ám khí gì nên trầm giọng nói:

- Tổng tiên sinh, Lục sư muội hãy cẩn thận đề phòng đối phương lại đột kích.

Nói đoạn nàng bước đến bên thi thể của sư muội mình và cúi xuống lấy ám khí trong ống giày ra. Lúc này Tổng Thiên Hòa và Lục cô nương không trả lời Tiểu Đào Hồng mà trầm nghĩ nếu đối phương công kích mình một kiếm như vậy thì phải tránh né như thế nào? Nếu chống đỡ thế công của đối phương thì liệu có thoát được một kiếm đoạt mệnh không? Khi nghe Tiểu Đào Hồng khẽ thở dài thì cả hai đều bất giác quét mục quang nhìn qua, Lục cô nương vừa thấy vật Tiểu Đào Hồng cầm trong tay thì bất giác biến sắc lùi ra sau hai bước.

Tiểu Đào Hồng trầm giọng nói:

- Không sao, vẫn chưa mở thiết hoàn (nút sắt) xuất thủ...

Xuất thủ như thế nào thì Tiểu Đào Hồng không nói tiếp.

Lục cô nương liền nói:

- Thất sư muội nhất định đã đi rồi, lẽ ra trước khi hành sự phải kêu lên một tiếng, cô ta muốn tất cả chúng ta cũng bị chôn vùi luôn sao?

Nghe mấy lời này thì Tổng Thiên Hòa cảm thấy sự việc quá trầm trọng rồi nên vội chú mục nhìn vào ám khí trên tay Tiểu Đào Hồng. Đó là một chiếc hộp nhỏ hình tròn, bên ngoài có ba nút hình tròn và một cái nút đã bị mở ra, như vậy có lẽ phải mở hết ba nút mới xuất thủ quăng ra được. Thế trong hộp tàng chứa thứ gì? Với kiến văn quảng bác và kinh nghiệm phong phú trên giang hồ của Tụ Lý Âm Dương Tổng Thiên Hòa nhưng vẫn không nhận ra được, thậm chí hẳn cũng không phán đoán được một chút manh mối. Nhưng Tổng Thiên Hòa biết rõ đây là một trò chơi rất độc ác, không những có thể đả thương đối phương mà còn hại cả chính mình.

Đột nhiên một giọng sang sảng từ trong màn đêm vang lên:

- Đại trượng phu giết người cũng phải giết một cách quang minh lỗi lạc, ba vị hãy cẩn thận, trong khoảng thời gian một tuần trà tại hạ sẽ

giết một người nữa đấy!

Chỉ nói giết một người mà không nói rõ giết ai? Lời đe dọa này quả nhiên rất cao minh, bọn Tiểu Đào Hồng tuy không lên tiếng đối đáp nhưng đều ngằm cảnh giác, tất cả đều tập trung tinh thần phòng bị cho bản thân. Bỗng nhiên Lục cô nương lấy ra từ dưới ống giày một chiếc hộp hình tròn như chiếc hộp vừa rồi nhưng chiếc hộp này đã được mở ra hai nút. Ba nút đã mở hai thì chỉ cần mở một nút cuối cùng là có thể xuất thủ ngay lập tức.

Tiểu Đào Hồng trông thấy nhưng không chắt vấn Lục cô nương mà lập tức lấy từ thi thể của Thất cô nương ra một chiếc bình nhỏ. Chiếc bình này toàn màu đen nên không ai thấy bên trong chứa đựng những gì. Tiểu Đào Hồng nhanh chóng mở nắp bình nhỏ ra tay một giọt dược thủy. Tống Thiên Hòa không khai khẩu nhưng mục quang luôn theo dõi hành động và cử chỉ của hai cô nương này, hắn đã sớm vận tập chân khí nếu một khi phát hiện ra tình hình không ổn là lập tức phóng đi ngay.

Nhưng Tiểu Đào Hồng tỏ ra rất thân thiện, nàng đưa chiếc bình cho Tống Thiên Hòa và nói:

- Tống tiên sinh, đây là dược vật tránh độc thủy của Minh Nguyệt Quán, tiên sinh thoa vào tay thì trong vòng một canh giờ có thể bình an vô hại, bách độc không thể thâm nhập. Qua một canh giờ thì dược liệu sẽ mất tác dụng.

Thanh âm rất lớn, dường như nàng đang cố ý nói cho đối phương trong bóng tối nghe. Bởi lẽ thanh âm của người trong bóng tối dường như phiêu hốt bất định. Tống Thiên Hòa và Tiểu Đào Hồng đều có kế sách đối phó nhưng ngặt nỗi không thể xác định được phương vị của đối phương nên vô kế khả thi. Do vậy, Tiểu Đào Hồng lớn tiếng nói vừa rồi là có ý hù dọa đối phương. Tống Thiên Hòa cũng rất để tâm đến cử động của Tiểu Đào Hồng nên không lo mình bị trúng kế, hắn theo cử chỉ của Tiểu Đào Hồng vừa thực hiện mà nghiêng mình đổ ra một giọt vào lòng bàn tay. Dược thủy vừa chạm vào da thịt thì hắn cảm thấy hơi rát rát và có mùi hôi hôi bốc lên mũi, bất giác hắn thảm nghĩ:

“Đây là dược thủy tránh độc sao. Mong rằng mình không trúng kế của

tiểu nha đầu này!”.

Tổng Thiên Hòa không trả lại chiếc bình cho Tiểu Đào Hồng và nàng cũng không hỏi đến. Ngay lúc đó đột nhiên có một tràng cười nhạt vang lên rồi một giọng sang sảng nói:

- Âm khí chứa độc dược trong tay cô nương chưa chắc đã thương được tại hạ, sao không thi triển ra thử xem?

Hồi 11

Hội Chủ Tam Thánh Hội

Lần này thì thanh âm phát ra rõ ràng ở góc tường cách bọn Tiểu Đào Hồng chừng ba trượng. Do vậy, không chờ Tiểu Đào Hồng hạ lệnh, Lục cô nương đã mở nút cuối cùng và quăng chiếc hộp nhỏ ra ngay lập tức. Xuất thủ cực nhanh và vị trí cũng rất chính xác, chiếc hộp bay đi mang theo tiếng gió nghe vù vù. Tống Thiên Hòa hơi dịch động thân hình, hấn đứng nép vào bên người Tiểu Đào Hồng và cũng chú mục theo dõi cách ứng biến của nàng để cầu lấy sự tự bảo mệnh.

Chỉ nghe một tiếng “rắc” vang lên, hình như chiếc hộp chạm vào vách tường.

Tống Thiên Hòa vốn tập trung toàn bộ tinh thần để dĩ nhất ứng biến nhưng sau khi nghe một tiếng “rắc” thì không còn nghe thấy động tĩnh gì nữa nên hấn khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Chợt nghe Tiểu Đào Hồng nói:

- Thân pháp quả nhiên rất tuyệt diệu, dịch động mà không để lại một chút thanh âm.

Tống Thiên Hòa lại quan tâm không biết ám khí có đã thương được đối phương hay không nên buột miệng hỏi:

- Cô nương có thể nói rõ cho tại hạ biết là trong hộp chứa độc dược gì không?

Tiểu Đào Hồng nói:

- Sao Tống tiên sinh không để ý đến tình thế xung quanh? Chỉ cần bị trúng ám khí là đối phương lập tức có phản ứng ngay, trong một khắc độc dược sẽ phát tác mà chết.

Tống Thiên Hòa rửa thềm:

“Người hù dọa ta đây à? Tống mỗi từng trải qua trăm trận, đi qua

thiên sơn vạn lãnh mà để một tiểu nha đầu như người hù dọa được sao?”.

Nghĩ đoạn hắn vận mục lực nhìn ra xung quanh thì bất giác hồn kinh phách tán.

Thì ra ngoài hai, ba trượng đầy đầy một loại côn trùng bò lúc nhúc, hình dạng của loại côn trùng này giống như con kiến nhưng lớn hơn nhiều, chân cũng dài hơn nên chúng di chuyển khá nhanh, khi di chuyển lại không có động tĩnh gì.

Tiểu Đào Hồng nói:

- Đây là một loại kiến độc (độc nghị) hút máu rất hung tàn, nơi miệng chúng có một mũi kim nhọn có thể xuyên qua y phục, chỉ cần bị nó châm vào da thịt là chết chắc, hổ lang, mãnh xà cũng không có cơ hội tránh thoát. Khi thoát ra khỏi hộp, một biến thành mười, mười biến thành trăm, vô cùng hung hãn.

Tống Thiên Hòa nhìn đám kiến bò lòng vòng mà cảm thấy khẩn trương vô cùng, hắn khẽ thở ra rồi nói:

- Trong Minh Nguyệt Quán chứa nhiều độc vật như vậy thật khiến cho người ta không rét mà run.

Tiểu Đào Hồng thản nhiên nói:

- Tống tiên sinh cứ yên tâm, đã có dược thủy thoa trên tay thì kiến độc không xâm phạm đâu, chí ít là trong vòng một canh giờ.

Tống Thiên Hòa liền hỏi:

- Sau một canh giờ thì sao?

Tiểu Đào Hồng chậm rãi nói:

- Loại kiến độc này tuy là loại kịch độc nhưng sinh mệnh rất ngắn, rời hộp nuôi dưỡng thì chúng chỉ có thể tồn tại chừng nửa canh giờ thôi. Vì sự an toàn nên tạm thời chúng ta không nên hành động, đợi bọn chúng tự diệt xong rồi hãy hành động cũng không muộn.

Quả nhiên Tống Thiên Hòa không dám có bất cứ hành động nào, hẩn nhìn đám kiến độc bò lúc nhúc bên ngoài mà hồn kinh táng đờm và rửa thắm:

“Dù ám khí này lợi hại như thế nào thì cũng chưa chắc đã thương được đối phương nhưng hiện tại mình lại bị giam chân không thể hành động rồi”.

Nghĩ đoạn hẩn buột miệng hỏi:

- Liệu đối phương có bị đã thương không? Hiện tại chúng ta đang ở trong hiểm cảnh, nếu đối phương xuất hiện công kích thì thật khó mà xuất thủ ứng phó.

Tiểu Đào Hồng thản nhiên nói:

- Hình như đối phương chưa bị đã thương nhưng muốn tấn công chúng ta thì đối phương buộc phải vượt qua đám kiến độc trước.

Tống Thiên Hòa nói tiếp:

- Kỳ vật như vậy mà chỉ thi triển được một lần há chẳng uổng phí lắm sao? Hoặc giả nếu có thể thi triển một cách xuất kỳ bất ý thì e rằng đối phương khó lòng tránh được kiếp nạn.

Tiểu Đào Hồng mỉm cười, nói:

- Tiên sinh nói rất phải, lần sau bọn chúng sẽ không có hạnh vận như thế nữa.

Tuy nhiên môn hạ Minh Nguyệt Quán còn có nhiều kỳ vật có thể chế địch, chỉ có điều là còn thiếu kinh nghiệm ứng phó mà thôi. Thất sự muội tuy bị chết oan uổng nhưng đã giúp cho bọn ta có được kinh nghiệm và biết được võ nghệ của đối phương rất cao cường.

Chợt nghe Lục cô nương lên tiếng:

- Tam sự tử, tiểu muội tin sức mình có thể khiến cho đám kiến độc chớp mắt triển khai trong phạm vi một trượng vuông, vậy thì đối

phương làm thế nào tránh né được?

Tiểu Đào Hồng không trả lời cô ta mà quay sang nói với Tống Thiên Hòa:

- Tống tiên sinh, chúng ta có thể hành động rồi đây, trước tiên đến nơi đối phương ẩn thân xem thử. Lục sư muội hãy thu thập thi thể của Thất sư muội, không được để trong sân viên làm kinh động khách nhân của Đào Hoa Viện.

Nói đoạn nàng chậm rãi bước đến trước.

Tống Thiên Hòa quét mục quang nhìn ra xung quanh, hắn thấy quả nhiên đám kiến độc đã chết hết, lúc này mới cẩn thận bước theo sau Tiểu Đào Hồng. Lần đối địch này khiến Tống Thiên Hòa càng khiếp sợ đối với tuyệt nghệ của Minh Nguyệt Quán, đồng thời hắn cũng có thêm kiến văn về kiếm pháp thần tốc của địch nhân. Vì thế mà chút cuồng ngạo trong người hắn bất giác biến mất, hắn không dám tỏ ý khinh địch nữa.

Lần này Tiểu Đào Hồng không thấy đối phương để lại dấu vết gì nên chau mày, hỏi:

- Quả nhiên là lợi hại! Đến vô tung đi vô tích, lẽ nào cao tăng Thiếu Lâm Tự?

Tống Thiên Hòa không khai khẩu, hắn trầm nghĩ:

“Nếu quả thật là người của Thiếu Lâm Tự thì nhất định phải là cao thủ hàng chữ Thiên, võ công của họ Tống ta xem ra còn kém đối phương nhiều lắm, tuyệt không phải là đối thủ! Nếu thực sự tiếp chiến thì sợ rằng trong vòng bốn năm chiêu đã bị đối phương lấy mạng rồi, do vậy tuyệt không thể hành động đơn độc!”.

Chợt nghe Tiểu Đào Hồng nói:

- Tống tiên sinh, tiên sinh kiến văn quảng bác, kinh nghiệm giang hồ phong phú, vậy có nhìn thấy chút manh mối gì không?

Tống Thiên Hòa nói:

- Xấu hổ! Thật xấu hổ! Hình như khinh công của đối phương đã đạt đến trình độ siêu phàm nhập thánh, kiếm thuật cũng cao minh như kiếm thuật mà xưa nay võ lâm thường đồn đại. Hiện tại chúng ta đã chết chín người mà vẫn chưa thấy diện mạo đối phương một lần, thế địch quá mạnh, sợ rằng tại hạ và nhị vị cô nương khó lòng kháng cự nổi. nếu có tín hiệu thì tốt nhất hãy phát ra để cầu viện thôi!

Tiểu Đào Hồng gật đầu, nói:

- Tổng tiên sinh cũng không nhìn thấy gì thì chỉ còn cách cầu cứu tổng hội thôi.

Lúc này Lục cô nương cũng phóng bước đến và tiếp lời:

- Chẳng phải Tổng tiên sinh đã nói cao thủ tiếp viện sẽ đến ngay đó sao? Thế tại sao đến lúc này vẫn chưa thấy có động tĩnh gì?

Tổng Thiên Hòa trầm nghĩ:

“Không biết cô ta đã xử lý thi thể kia thế nào mà nhanh như vậy?”.

Nghĩ đoạn hần gượng cười, nói:

- Không sai, có lẽ cao thủ tiếp ứng đã sắp đến nơi, nhưng nếu chỉ có mấy vị hộ pháp thôi thì cũng vô bổ. Với tình thế trước mắt, sợ rằng phải có ba vị hội chủ xuất giá mới được.

Tiểu Đào Hồng nói:

- Việc gì tỷ muội bọn ta ứng phó không nổi mới phiền đến gia sư.

Nàng chưa nói hết câu thì bỗng nhiên nghe một giọng lạnh lạnh từ trong bóng đêm vang lên:

- Phải chăng ta đến quá muộn?

Lời vừa phát ra thì người cũng đến, trước mặt mọi người rõ ràng là Tán Hoa Tiên Tử.

Tổng Thiên Hòa kinh tâm động phách, hẩn thắm nghĩ:

“Trời đất, sao đêm nay toàn là những nhân vật xuất thần nhập quỷ thế này?”.

Nghĩ đoạn hẩn quay sang Tán Hoa Tiên Tử, gập người hành lễ và nói:

- Tuần sứ Tổng Thiên Hòa tham kiến hội chủ.

Tán Hoa Tiên Tử gật đầu, nói:

- Người hành sự cũng nhanh chóng đấy, vất vả cho người quá.

Tổng Thiên Hòa khiêm tốn, nói:

- Thuộc hạ vô năng, tuy đã đến kịp nhưng không giúp gì được cho ba vị cô nương.

Tán Hoa Tiên Tử lắc đầu, nói:

- Trên giang hồ còn có cao thủ võ công cao cường như vậy thật là ngoài dự liệu của bọn ta, vậy thì làm sao trách Tổng tuần sứ được? Tổng tuần sứ có nhận ra chút lai lịch của bọn chúng không?

Tổng Thiên Hòa đáp:

- Ba vị cô nương đều cho rằng đối phương là cao tăng của Thiếu Lâm Tự nhưng thuộc hạ lại nghĩ khác. Cao thủ hàng chữ “Thiên” của Thiếu Lâm có thể võ công tương đương như vậy nhưng tuyệt không thể có trình độ khinh công siêu phàm như thế. Với thân thủ của đối phương vừa rồi thì e rằng khó mà tìm ra được lai lịch.

Tán Hoa Tiên Tử gật đầu, nói:

- Nói có lý, Tổng tuần sứ có thử phán đoán lai lịch của đối phương không?

Tổng Thiên Hòa trầm ngâm suy nghĩ một lát rồi lắc đầu, nói:

- Quả thực thuộc hạ không nghĩ ra lai lịch của bọn chúng, trên giang hồ hiện nay hình như không còn môn phái nào có thể giáo luyện ra được những cao thủ như vậy.

Lục cô nương tiếp lời:

- Nhưng bọn chúng đã xuất hiện rồi và đã giết chín người của ta, nếu trên giang hồ không có môn phái nào thì không lẽ bọn chúng từ trên trời rơi xuống? Hoặc giả từ dưới đất chui lên?

Tổng Thiên Hòa gượng cười, nói:

- Thiên hạ rộng lớn mà kiến văn con người có hạn, quả thực là mấy mươi năm qua Tổng mỗ chưa từng nghe nói môn phái nào có được tuyệt kỹ như vậy, đêm nay là lần đầu tiên Tổng mỗ được khai nhãn giới.

Tán Hoa Tiên Tử mỉm cười, nói:

- Lục nha đầu nói mấy lời khó nghe nhưng cũng đưa ra vấn đề là đối phương từ đâu đến? Chúng ta không thể không điều tra làm rõ vấn đề này!

Tiểu Đào Hồng tiếp lời:

- Tri Cơ Tử đã được cứu đi, không chừng đối phương có quan hệ với lão ta? Chí thiếu thì Tri Cơ Tử cũng biết bọn chúng mới phải.

Tán Hoa Tiên Tử hơi biến sắc, bà ta trầm ngâm hồi lâu rồi nói:

- Không lẽ là bọn chúng? Chuyện này không thể được.

Bà ta quét mục quang nhìn qua Tổng Thiên Hòa và hỏi:

- Những cao nhân đã thoái ẩn giang hồ, ai có bản lĩnh như vậy?

Tổng Thiên Hòa chậm rãi đáp:

- Từ khi Thiên Kính đại sư. Long đạo trưởng và Giang Lăng Ba lãnh đạo thì võ lâm giang hồ không những rất bình yên mà còn rất nhiều

võ lâm danh gia tự ý thoái ẩn giang hồ. Còn chuyện nhân vật nào có bản lĩnh như đối phương tối nay thì quả thật thuộc hạ không thể nào nghĩ ra.

Tán Hoa Tiên Tử biết hẳn không biết thật nên có truy vấn cũng chẳng hỏi được gì nên bà ta nhìn qua Tiểu Đào Hồng và hỏi:

- Giọng nói những người đó người có thể nhận ra không?

Tiểu Đào Hồng cung kính đáp:

- Bẩm báo sư phụ, chỉ cần đệ tử nghe lại một lần là có thể nhận ra ngay.

Tán Hoa Tiên Tử gật đầu, nói:

- Đối phương có để lại ước hẹn gì không? Hẳn là người trẻ hay già?

Tiểu Đào Hồng nói:

- Hẳn đã ngầm xuất cường ngôn là sẽ giết một người của chúng ta trong thời gian một tuần trà nữa nhưng khi Lục sư muội quang kiến độc ra thì hẳn đã lặng lẽ rút lui không để lại dấu vết gì. Theo thanh âm mà đoán thì hình như hẳn còn rất trẻ, dường như là một thiếu niên.

Tán Hoa Tiên Tử gật đầu, nói:

- Được, chúng ta vào trong phòng ngồi chờ!

oOo Lại nói đến bọn Giang Hào, lúc này mọi người cũng ngồi xung quanh một chiếc bàn để ngắm nghía một con kiến độc đã chết, thân kiến đã bị bẹp dí vì do Giang Hào dùng chưởng lực đập mạnh. Nguyên trong lúc bất ngờ, Giang Hào bị con kiến độc này bám vào chân nhưng may mắn là chàng phát hiện kịp thời nên không bị tổn thương gì.

Cửa phòng chợt mở ra, Bạch Trường Phiêu chậm rãi bước vào và nói:

- Đây là một loại kiến độc, chỉ cần bị nó cắn một cái là chết tức khắc, thương thế của Giang huynh ra sao?

Nguyên lúc Giang Hào giết Thất cô nương xong thì cố ý khích tướng cho đối phương xuất ám khí với hy vọng là biết ám khí của Minh Nguyệt Quán. Nhờ vậy chàng mới thu thập được xác một con kiến độc và cũng biết mọi biến hóa sau khi đối phương thi triển ám khí. Giang Hào tìm phục theo dõi mãi cho đến lúc Tán Hoa Tiên Tử đến thì chàng mới triệt thoái.

Lúc này nghe Trường Phiêu hỏi thì chàng gượng cười, nói:

- Cũng may là tại hạ phát hiện kịp thời nên chưa bị cắn.

Trường Phiêu nói tiếp:

- Đây là độc vật cực kỳ nguy hiểm do Minh Nguyệt Quán nuôi dưỡng, chúng ta cần phải cẩn thận mới được.

Chàng nhìn vào nơi con kiến độc bám vào chân Giang Hào và nói tiếp:

- Đồng đại phu không những giúp thoát tai hoán cốt mà còn giúp chúng ta đột phá được giới hạn của thể năng, hiện giờ trên thân thể của chúng ta có thể kháng cự với bách độc.

Thiên Y đại sư nói:

- Lão nạp cũng cảm thấy thể năng hưng phần dần dần lên tựa như muốn cải lão hoàn đồng vậy. Đồng đại phu đã đạt đến trình độ dụng được như vậy là có thể nói rất hiếm thấy trên thế gian.

Giang Hào tiếp lời:

- Đã có khả năng không sợ độc thì tại sao không trở lại Đào Hoa Viện một chuyến nữa, giết sạch bọn chúng thì có gì đáng tiếc?

Trường Phiêu nói:

- Tán Hoa Tiên Tử đã đến rồi, sợ rằng chúng ta không thể thành công

như sở nguyện, lúc này có thể địch nhân đã giăng thiên la địa võng chờ đợi chúng ta tự chui vào lưới.

Phi Vân Tử lên tiếng:

- Mộ Dung Trường Thanh và Nam Cung Thu Nguyệt có đến không? Ba bọn chúng như hình với bóng nên rất có khả năng sẽ hợp kích chúng ta.

Trường Phiêu gật đầu, nói:

- Rất có khả năng, do vậy một khi đụng độ thì chúng ta cũng cần ba người cùng xuất thủ, không để cho đối phương có cơ hội liên thủ. Tại hạ nghe khẩu khí của Tán Hoa Tiên Tử thì dường như bà ta đã hoài nghi chúng ta, như vậy là đã xuất hiện một đại cấm kỵ rồi.

Giang Hào ngạc nhiên hỏi:

- Cấm kỵ gì? Bạt đao cự địch thì còn gì là cấm kỵ nữa?

Trường Phiêu nói:

- Đó là Đồng đại phu! Chỉ cần chúng ta lộ diện là Đồng đại phu sẽ bị nghi ngờ ngay, chúng ta không thể lấy oán báo ân mà hại lão ta. Huống hồ còn một chuyện đáng sợ nữa!

Giang Hào nói:

- Luận về đạo nghĩa thì chúng ta nên cứu Đồng đại phu trước mới phải. Nhưng với tình thế hiện tại thì sợ rằng khó lòng thành công được. Bạch huynh nói một chuyện đáng sợ hơn là chuyện gì vậy?

Trường Phiêu nói:

- Tại hạ nghĩ hơi nhiều một chút. Đồng đại phu có thể giúp chúng ta thoát thai hoá cốt, thành tự tăng tiến vượt bậc thì lão cũng có thể hủy hoại chúng ta. D vậy, một khi Đồng đại phu còn an toàn thì chúng ta mới có an toàn. Hiện tại Đồng đại phu ở đâu chúng ta chưa biết nhưng rất có khả năng là lão đang bị Tam Thánh Hội khống chế.

Thiên Y đại sư nói:

- Đúng, Bạch thiếu hiệp suy nghĩ rất chu đáo, trước khi xác định được Đồng đại phu ở đâu thì chúng ta tuyệt đối không để cho người khác thấy được diện mục thật hoặc nhận ra thân phận.

Trường Phiêu tiếp lời:

- Sợ rằng lúc cứu Tri Cơ Tử chúng ta đã để lại manh mối, do vậy vẫn bối rối mới có quyết định rút lui đột ngột, chúng ta càng rời xa Đào Hoa Viện càng sớm càng tốt.

Phi Vân Tử hỏi:

- Ý của thiếu hiệp là tạm thời chúng ta án binh bất động?

Trường Phiêu nói:

- Không hẳn là vậy, bây giờ chúng ta tập trung toàn lực tìm tung tích Đồng đại phu và cứu lão ra, nhưng gặp lúc vạn bất đắc dĩ thì cũng phải kết thúc lão.

Thiên Y, Phi Vân Tử, Giang Hào đều kinh hãi đưa mắt nhìn nhau, Giang Hào buột miệng hỏi:

- Ý của Bạch huynh là giết Đồng đại phu?

Trường Phiêu gật đầu nói:

- Không sai! Khi gặp lần thứ nhất cần phải có quyết định ngay là tận lực cứu lão ta, nhưng cứu không được thì đành phải giết thôi. Chúng ta không thể mạo hiểm để cho người khác hủy diệt mình, đương kim thế gian chỉ có một mình Đồng đại phu là có năng lực hủy diệt chúng ta thôi.

Suy nghĩ kỹ thì đích thực là như vậy nên mọi người đều trầm ngâm, nhất thời không biết nên nói gì.

Trường Phiêu nói tiếp:

- Văn bối biết các vị đều cảm thấy văn bối có sự thay đổi nhưng chư vị thừa hiểu tình thế hiện nay chúng ta không thể làm điều gì khác được. Nếu chúng ta bị Đồng đại phu khống chế vấn đề sinh tử thì các vị thử nghĩ xem, cục diện trên giang hồ sẽ như thế nào? Hơn nữa khả năng chịu nhục chịu đau khổ của Đồng đại phu tuyệt đối không qua Ba vị chưởng môn, vạn nhất lão ta nói ra biện pháp đối phó chúng ta cho bọn Tam Thánh Hội thì không những sinh mạng của chúng ta thuộc về chúng mà toàn bộ giang hồ cũng vĩnh viễn rơi vào tay bọn ác ma.

Thiên Y đại sư khẽ thở dài rồi nói:

- Cách làm tuy đi ngược với đạo nghĩa nhưng lý đương nhiên phải như vậy. vấn đề là trong quá trình giải cứu Đồng đại phu, liệu chúng ta có thật lòng xuất tận lực không? Nếu tận lực rồi mà không cứu được, khi đó buộc phải giết lão ta thì mới không hổ thẹn lương tâm, không đắc tội với lão ta. Do vậy, lão nạp đồng ý với chủ trương của Bạch thiếu hiệp.

Phi Vân Tử lên tiếng:

- Bàn đạo hy vọng hãy nói rõ sự tình một chút, khi cứu Đồng đại phu, tất cả năm chúng ta cùng xuất thủ hay thế nào? Hoặc khi giết lão ta thì có cần đủ mặt năm người tại đương trường hay không?

Bạch Trường Phiêu nói:

- Điều này hơi khó đây, vì năm người cùng xuất thủ thì rất có khả năng gặp sự chống đối của địch nhân, thế địch mạnh hay yếu và ai có thể tiếp cận Đồng đại phu thì ít nhất cũng phải có hai người tại đương trường, một người không cần hạ thủ.

Phi Vân Tử gật đầu, nói:

- Nói rất hữu lý, xem ra thì cũng đành như vậy thôi. Nhưng dù sao thì bàn đạo cũng hy vọng là chúng ta có thể cứu Đồng đại phu.

Mọi người đều gật đầu tán thành ý kiến của Bạch Trường Phiêu nên không nói gì thêm gì nữa!

oOo Trời sáng không lâu thì Mộ Dung Trường Thanh và Nam Cung Thu Nguyệt cũng đã đến Hàng Châu, ngoài số tùy tùng thân tín ra, còn có một toán sát thủ đi cùng. Mộ Dung Trường Thanh vào gian nhà thất trong Đào Hoa Viện, hắn chưa kịp ngồi xuống thì đã lên tiếng:

- Tiên Tử đã điều tra ra tung tích của bọn chúng chưa? Chúng ta có thể lập tức hợp vây tàn sát một trận!

Tán Hoa Tiên Tử gượng cười, nói:

- Ta chỉ nói có khả năng là bọn chúng chứ chưa nhìn thấy tận mắt. Tuy nhiên, từ thân pháp và kiếm thuật giết Thất nha đầu mà suy thì hình như đối phương đã đạt đến trình độ ngự kiếm thuật và thân thủ cũng đạt đến thành tựu phi hành tuyệt tích.

Mộ Dung Trường Thanh trầm ngâm một lát rồi nói:

- Nếu quả thật là bọn chúng thì Thiên Y hòa thượng mới có được bản lĩnh như vậy mà thôi. Phi Vân Tử tuy thành danh đã lâu, có thể đối phó một lúc bốn cao thủ đệ nhất đẳng nhưng so với Thiên Y hòa thượng thì còn kém xa. Do vậy, chỉ cần giết Thiên Y rồi thì đám còn lại không phải bận tâm.

Tán Hoa Tiên Tử không có ý tranh biện nên mỉm cười, nói:

- Cũng mong rằng Mộ Dung huynh đệ phán đoán không sai để chúng ta dứt được mối họa canh cánh bên lòng.

Tổng Thiên Hòa đứng bên cạnh liền xen vào:

- Thủ pháp giết người của đối phương tối qua nhanh như chớp, không để cho đối thủ có cơ hội ứng phó. Thiên Hòa này hơn mười năm hành tẩu giang hồ nhưng đây là lần đầu tiên mục kiến được thân thủ điêu phàm như thế!

Mộ Dung Trường Thanh ngạc nhiên, nói:

- Tổng tuần sứ cũng có mặt tại đương trường à?

Tổng Thiên Hòa gật đầu, nói:

- Đúng vậy, nhưng thuộc hạ vô năng không vấn hồi tình thế được, thật là phụ lòng phó thác của chư vị hội chủ. Thuộc hạ cảm thấy vô cùng xấu hổ nên chuẩn bị từ chức tuần sứ.

Mộ Dung Trường Thanh khoát tay, nói:

- Việc từ chức để sau này hãy nói. Khi Thất cô nương bị giết thì Tiên Tử đã tới chưa?

Tổng Thiên Hòa nói:

- Tiên Tử đến chậm một bước, nếu không thì thế cuộc tối qua có thể sẽ khác hẳn.

Trường Thanh trầm ngâm suy nghĩ một hồi rồi nói:

- Không đánh vào phân hội của chúng ta mà đánh vào Đào Hoa Viện thì đủ thấy đối phương hiểu khá rõ về thực lực ở Hàng Châu của chúng ta. Xưa nay chúng ta luôn an bài việc Đào Hoa Viện ứng cứu cho phân hội Hàng Châu nhưng chưa an bài ngược lại, đây cũng là một vấn đề sơ suất cần phải khắc phục. Gần đây tại hạ nghiên cứu võ công của Thiếu Lâm và phát hiện khi một người luyện đến trình độ hỏa hầu nhất định thì thân thể có khả năng kháng cự với binh đao, xa thì có thể thu thập người ở ngoài mười trượng, gần thì có thể một kiếm giết mười người. Như vậy, nhất định cuộc náo nhiệt tối qua là do Thiên Y hòa thượng gây ra chứ không còn ai vào đây nữa.

Tổng Thiên Hòa tiếp lời:

- Nhưng theo giọng nói thì đối phương tối qua còn rất trẻ, niên kỷ chừng hai mươi mà thôi. Thuộc hạ cũng đã nghe thật kỹ và cảm thấy đó không giống thuật biến âm đổi giọng gì. Nếu là cao tăng hàng chữ “Thiên” thì không thể có người trẻ như vậy.

Mộ Dung Trường Thanh trầm ngâm rồi nói tiếp:

- Tại hạ đã phái mười toán nhân thủ giám sát hoạt động của Thiếu Lâm, Võ Đang và Động Đình Minh, theo thông tin truyền báo thì bọn

chúng đều án binh bất động.

nếu không phải là Thiên Y hòa thượng thì nhân vật nào có được bản lĩnh như vậy? Dù Phi Vân Tử có được thân thủ như thế thì giọng của lão cũng không thể trẻ được, không phải hai nhân vật này thì còn ai?

Tổng Thiên Hòa nói:

- Đinh Kỳ và thuộc hạ của hắn chết thế nào, Tổng mỗ không được trông thấy nên chẳng dám cuồng ngôn, nhưng việc Thất cô nương bị giết thì chỉ thấy một đường kiếm lóe lên như ánh chớp, thế là đầu của Thất cô nương đã rơi xuống. Tổng mỗ thầm nghĩ, nếu đường kiếm đó tấn công mình thì tuyệt không thể tránh né. Tuy nhiên, trước khi chết Thất cô nương còn kịp lấy ám khí ra, còn Tổng mỗ sợ rằng không được như vậy.

Bỗng nhiên Tổng Thiên Hòa làm chuyện khác thường trên giang hồ là hạ thấp tài nghệ của mình, phải chăng hắn bị kiếm pháp của đối phương tối qua làm cho kinh khiếp mà có ý thoái ẩn giang hồ? Hoặc giả hắn còn có dụng tâm gì khác? Điều này chỉ có Mộ Dung Trường Thanh hiểu rõ mà thôi. Nguyên Tổng Thiên Hòa muốn mượn chuyện này nói rõ cho Mộ Dung Trường Thanh hình dung được võ công của đệ tử Minh Nguyệt Quán, quả nhiên Trường Thanh nghe vậy thì hơi biến sắc. Hắn đã kinh ngạc bởi kiếm thuật tinh kỳ của đối phương tối qua bây giờ nghe nói trình độ võ công hơn người của đệ tử Minh Nguyệt Quán thì làm sao không biến sắc?

Tán Hoa Tiên Tử liền mỉm cười, nói:

- Võ công không bằng người nhưng Thất nha đầu đã tận tâm tận lực nên có chết cũng không oan uổng gì.

Bỗng thấy Tiểu Đào Hồng và Lục cô nương cùng quỳ gối khẩn bái, nói:

- Đệ tử vô năng thấy Thất sư muội bị giết hại mà không kịp ứng cứu, xin sư phụ trị tội!

Nhìn bề ngoài dường như người của Minh Nguyệt Quán hành sự như tự ý của mỗi người, không theo khuôn mẫu nào nhưng khi gặp

chuyện thì bọn họ tỏ ra rất có quy củ và tuân theo giới luật rất nghiêm khắc.

Lúc này Tán Hoa Tiên Tử khoát tay ra hiệu cho bọn đồ đệ đứng lên và nói:

- Nếu kiếm thuật của đối phương quả thật như Tống tuần sứ hình dung thì các người cũng không phải là đối thủ, đứng lên đi!

Tiểu Đào Hồng và Lục cô nương liền tạ ơn sư phụ rồi đứng lên đứng lui ra đứng phía sau Tán Hoa Tiên Tử.

Mộ Dung Trường Thanh phá lên cười ha ha rồi nói:

- Xem ra trong chuyện này có khá nhiều phức tạp rồi. Tuy biến hóa đa đoan nhưng cơ bản vẫn nằm trong ba môn phái lớn là Thiếu Lâm, Võ Đang và Động Đình Minh. Ngoài bọn chúng ra thì phóng mắt vào đương kim võ lâm không một môn phái nào đủ khả năng độc hành kỳ sự.

Rõ ràng trong ngữ ý của hắn ngầm chỉ tất cả những môn phái đã bị khống chế hoàn toàn. Lúc này Nam Cung Thu Nguyệt nhướng mày nhìn Tán Hoa Tiên Tử có ý muốn nói nhưng lại thôi.

Tán Hoa Tiên Tử tỏ vẻ bình tĩnh nói:

- Ngoài các đại môn phái ra còn không ít cao thủ có tuyệt nghệ tinh thâm phân tán trên khắp giang hồ. Có nhân vật ẩn cư nơi thị thành náo nhiệt, có kẻ lánh thế ở nơi thâm sơn cùng cốc, người của Minh Nguyệt Quán ít hành tẩu giang hồ nên đối với những nhân vật thế này chỉ biết có hạn. Tuy nhiên, ta cũng nghe nói vài chuyện như Nhất Kiếm Trấn Bát Phương Từ Hùng Dương, uy danh chấn động giang hồ trên mười năm nhưng bỗng nhiên thoái ẩn trong Võ Di Sơn. Còn như Thiên Thủ Phi Hoa Đường Hồng thì ẩn cư nơi thành thị. Với giang hồ rộng lớn thế này thì đương nhiên không chỉ có hai nhân vật đó, nếu chịu khó suy nghĩ và điều tra tiếp thì còn không ít cao thủ khác đang thâm cư bất xuất. Tuy nhiên bọn họ không quên hẳn đại cuộc trên giang hồ, một khi ngộ biến thì có thể bọn họ sẽ xuất đầu lộ diện.

Mộ Dung Trường Thanh gật đầu, nói:

- Tiên Tử nói rất đúng, thế gian có bao nhiêu dị nhân chúng ta không thể biết hết được. Nhưng trong mấy mươi năm trở lại đây, hai nhân vật có danh khí lớn nhất và có uy vọng lớn nhất chính là Từ Hùng Dương và Đường Hồng. Nguyên hai nhân vật này thoái ẩn giang hồ cũng được đồn đại khác nhau, có thuyết cho rằng sự việc có liên quan đến Thiên Kính đại sự, có thuyết lại cho rằng việc quan hệ đến Giang Lăng Ba. Sự thực thế nào không một ai dám khẳng định, chỉ có người trong cuộc mới biết mà thôi.

Đến lúc này Nam Cung Thu Nguyệt mới lên tiến hỏi:

- Đối phương tối qua có kiếm thuật tinh kỳ, thân thủ phi phàm, liệu hẳn có phải là truyền nhân của Từ Hùng Dương không?

Mộ Dung Trường Thanh nói:

- Từ Hùng Dương hiệu xưng là Nhất Kiếm Trấn Bát Phương, như vậy đích thực là kiếm thuật đã đạt đến trình độ siêu phàm nhập thánh nên giáo luyện ra một đồ đệ cao minh như thế là chuyện đương nhiên. Nhưng khi tiên phụ còn tại thế, người đã sáu lần đến Võ Di Sơn, vượt cao phong, băng dã lãnh, lòng sục thâm sơn bí cốc nhưng vẫn không tìm ra chỗ ở của Từ Hùng Dương. Nhưng tiên phụ hỏi một người tiều phu thì lão này nói có thấy một trung niên cư trú trong một sơn cốc, không đầy nửa năm thì bỏ đi.

Lúc đi thì thân hình lắc lư bất động, dường như vết thương cũ tái phát, hướng đi cũng vô định. Từ đó về sau, trên giang hồ không còn nghe ai nói về Từ Hùng Dương nữa.

Nam Cung Thu Nguyệt liền hỏi:

- Phải chăng lão ta đã chết? Từ Hùng Dương là nhân vật thành danh trên đất Giang nam, nếu lão ta còn sống thì nhất định sẽ không bàng quan tọa thị nhìn chúng ta thành lập Tam Thánh Hội ngay trên đất Giang nam này.

Trường Thanh nói:

- Có khả năng lão ta chưa xuất diện ngăn cản, nhưng theo tại hạ thì có bảy tám phần mười là lão ta đã vùi xương trong Võ Di Sơn. Lai lịch của người đến tối qua chúng ta phải suy nghĩ cẩn thận mới được.

Tán Hoa Tiên Tử nói:

- Còn Đường Hồng thì sao? Nhân vật này ẩn cư ngay nơi thành thị đông người, nếu muốn tìm thì có lẽ sẽ gặp không ít phiền phức.

Trường Thanh tiếp lời:

- Nghe nói lão ẩn cư ở Kim Lăng, ở đó có ngõ hẻm Đường gia, trong ngõ hẻm này có bốn năm mươi ngôi nhà đều là nhà của người họ Đường. Tại hạ nghe nói những người này di cư từ Tứ Xuyên đến hơn trăm năm trước, phải chăng bọn họ có quan hệ với Đường môn ở Tứ Xuyên?

Nam Cung Thu Nguyệt nói:

- Xem ra Mộ Dung thế gia nghiên cứu khá tường tận những nhân vật trên giang hồ trong mấy mươi năm trở lại đây. Sáu lần truy tìm tung tích Từ Hùng Dương, gần hai mươi năm theo dõi Đường Hồng, thật là một việc không ai cũng có thể làm được.

Thanh gượng cười, nói:

- Nam Cung hiền muội khách khí rồi. Mộ Dung thế gia cũng có nhiều chỗ không bằng Nam Cung thế gia vậy. Ví như tuyệt nghệ của môn hạ, đệ tử của Nam Cung Thế gia có thể độc lập đối địch và cũng có thể liên kết thành tiểu tổ ba bảy người để hợp kích. Ngoài ra còn có ám khí trợ uy, xem ra đương thế võ lâm khó có môn phái nào dám tranh uy vọng. Tuy nhiên, hiện giờ chúng ta đã là người một nhà trong Tam Thánh Hội thì cũng không nên phân biệt nữa.

Nam Cung Thu Nguyệt hơi biến sắc, nàng thầm nghĩ:

“Khá khen cho Mộ Dung Trường Thanh, quả nhiên người là nhân vật cực kỳ lợi hại. Ngay cả ám khí và những tiểu tổ ta mới lập chưa một lần thi triển ra ngoài giang hồ mà người cũng biết được rõ ràng như vậy. Xem ra người đã sớm phái người tiềm phục trong Nam Cung

Thế gia của ta rồi, hay là người của ta bị hấn mua chuộc?”.

Nam Cung Thu Nguyệt cảm thấy đây là một vấn đề cực kỳ quan trọng, cần phải điều tra rõ nội tình mới được. Tuy nhiên lúc này nàng giả vờ mỉm cười khiêm tốn nói:

- Chỉ là chút tiểu kỹ thôi, không đáng nhắc, không đáng nhắc đến!

Tán Hoa Tiên Tử háng giọng rồi trở lại vấn đề chính, bà nói:

- Từ Hùng Dương sống chết thế nào vẫn còn là bí mật, Đường Hồng thì như chim nhạn chốn trùng khơi chẳng biết đâu mà tìm, nhưng ngoài hai nhân vật này ra, còn có ai khả nghi nữa không?

Mộ Dung Trường Thanh khẽ thở ra rồi nói:

- Chỉ còn Thiên Y hòa thượng, Phi Vân Tử và tiểu tử Giang Hào là khả nghi nhất mà thôi. Tuy nhiên bọn chúng không thể có trình độ võ công cao cường như Tống tuần sứ hình dung. Xem ra trong vấn đề này tất có sự kỳ quặc khó hiểu rồi!

Tán Hoa Tiên Tử bế song mục trầm ngâm suy nghĩ mà không nói gì. Kỳ thực, Mộ Dung Trường Thanh và Nam Cung Thu Nguyệt cũng đang vắt óc suy nghĩ. Bởi lẽ đối với Tam Thánh Hội đây là một thách thức to lớn tuyệt đối không thể dễ dàng bỏ qua, bọn chúng nhất định phải điều tra ra manh mối.

Sau một hồi lâu suy nghĩ, Tán Hoa Tiên Tử lên tiếng trước:

- Nếu Mộ Dung huynh đệ phán đoán không sai thì trong ba nhân vật Thiên Y hòa thượng, Phi Vân Tử và Giang Hào, tất phải có kẻ gặp được cơ duyên.

Mộ Dung Trường Thanh và Nam Cung Thu Nguyệt cùng buột miệng kêu lên:

- Cơ duyên? Cơ duyên như thế nào?

Tán Hoa Tiên Tử chậm rãi nói:

- Nếu có được cơ duyên thì một người có thể thoát thai hoán cốt, hai mạch nhâm, đốc được đả thông và giới hạn của thể năng được phá vỡ, thành tựu sẽ thăng tiến gấp bội.

Mộ Dung Trường Thanh liền nói:

- Nhưng điều đó phải có mười năm khổ luyện mới thành công được, bọn chúng chỉ có thời gian chưa đầy một năm thì làm thế nào có được thân thủ như thế?

Tán Hoa Tiên Tử nói:

- Nếu có được vật hỗ trợ thì khả năng thay đổi rất nhanh, đệ tử của Minh Nguyệt Quán cũng nhờ được vật trợ giúp mà thể chất cũng phần nào được thay đổi.

Nói đến đây thì bỗng nhiên bà ta dừng lại vì sợ bí mật của Minh Nguyệt Quán bị tiết lộ.

Mộ Dung Trường Thanh ngửa mặt thở dài rồi gượng cười, nói:

- Dương kim thể gian ngoài Minh Nguyệt Quán ở Thần Nữ Phong có được y thuật này, thử hỏi còn nơi nào có Minh Nguyệt Quán thứ hai nữa?

Tán Hoa Tiên Tử nói:

- Đích thực là không có Minh Nguyệt Quán thứ hai nhưng về y thuật thì có người giỏi hơn Minh Nguyệt Quán.

Mộ Dung Trường Thanh liền hỏi:

- Là ai? Dùng được vật để giúp người ta thoát thai hoán cốt không phải là chuyện dễ, muốn vậy người đó phải biết trên trăm loại dược vật, đồng thời cũng phải bỏ vài mươi năm đi khắp sơn xuyên thu thập các loại linh dược.

Nam Cung Thu Nguyệt xen vào:

- Nếu là bọn chúng thì người đến tối qua không phải Thiên Y, Phi Vân

Tử thì nhất định là Giang Hào rồi. Theo Tiên Tử tử tử thì tên này có khả năng thoát thai hoá cốt không?

Tán Hoa Tiên Tử trầm ngâm một lát rồi nói:

- Nam Cung hiền muội hỏi thật khó trả lời, nếu trả lời theo sự hiểu biết của ta thì sợ rằng mọi người rất khó thỏa mãn, bởi lẽ dù sao thì kiến thức của ta cũng chỉ có hạn.

Mộ Dung Trường Thanh liền nói:

- Tiên Tử, việc này không thể kéo dài, trước tiên là phải tìm ra căn nguyên, danh y ở Giang Nam có hàng trăm người, vậy ai có được bản lãnh đó?

Tán Hoa Tiên Tử lại suy nghĩ hồi lâu rồi mới nói:

- Theo ta thấy thì dương kim thể gian, người có được bản lãnh đó chỉ có Đồng đại phu mà thôi.

Trường Thanh liền nói:

- Tại hạ cũng từng nghĩ đến lão ta nhưng Tiên Tử chưa nói rõ nên tại hạ không dám nói ra trước. Bây giờ chúng ta có cần quay về tổng hội ở Cô Tô không?

Tán Hoa Tiên Tử nói:

- Đã nghi ngờ lão ta thì phải hạ thủ càng sớm càng tốt, chúng ta phải lên đường ngay thôi. Nếu để đối phương có cơ hội cứu lão ta thì sẽ hối hận không kịp đấy.

Mộ Dung Trường Thanh liên tục gật đầu, hấn vừa hạ lệnh hành động vừa rửa thầm:

“Ta đang vô cùng khẩn trương mà bà ta còn úp úp mở mở không chịu nói rõ ra, nếu Đồng đại phu bị cứu ra thì ngươi là người lãnh tội đầu tiên đấy”.

Tam Thánh Hội người đông nên việc chuẩn bị rất nhanh, thoáng chốc

đã có mấy chục con tuấn mã phóng ra khỏi Đào Hoa Viện phi như bay về phía Cô Tô. Tiểu Đào Hồng và Lục cô nương cũng theo sát phía sau sự phụ. Đoàn nhân mã phi như bay mấy mươi dặm, khi đến một nơi hoang vắng thì bỗng nhiên Tán Hoa Tiên Tử gò cương dừng ngựa. Mộ Dung Trường Thanh, Nam Cung Thu Nguyệt đều bị bắt ngờ nhưng tất cả cũng vội vàng dừng ngựa.

Nam Cung Thu Nguyệt quét mục quang nhìn quanh không thấy Tiểu Đào Hồng và Lục cô nương thì ngạc nhiên hỏi:

- Tiên Tử tử tử, bọn chúng đâu rồi? Rõ ràng bọn chúng cùng ra khỏi thành Hàng Châu với chúng ta, thế tại sao bây giờ không thấy đâu cả vậy?

Tán Hoa Tiên Tử chậm rãi, nói:

- Bọn chúng quay trở lại thành Hàng Châu rồi nhưng lần này chuyển từ ngoài sáng vào bóng tối. Thế địch tuy mạnh nhưng người của Minh Nguyệt Quán quyết không chịu thua, bọn chúng muốn đoái công chuộc tội.

Mộ Dung Trường Thanh kinh hãi thầm nghĩ:

“Hai ả nha đầu đó rời đoàn nhân mã khi nào? Tuy ta không lưu tâm đến bọn chúng nhưng nơi này có mấy chục ánh mắt, một giọt nước cũng không lọt, vậy mà bọn chúng tách ra đi riêng một cách lặng lẽ, cả Nam Cung Thu Nguyệt cũng không hay biết.

Tài trí và thân thủ này xem ra đệ tử của Mộ Dung và Nam Cung Thế gia khó lòng bì kịp.

Cũng may là Tán Hoa Tiên Tử mang không nhiều đệ tử hạ sơn, nếu không thì bà ta có thể phân phái chúng ở các nơi và có thể nhanh chóng nắm được cục diện”.

Nghĩ đoạn hấn buột miệng nói:

- Tiên Tử dừng ngựa nơi dã thảo này chắc là có điều gì chỉ giáo? Tại hạ xin lắng tai lãnh giáo đây.

Tán Hoa Tiên Tử chậm rãi nói:

- Nơi này tuy là bình địa nhưng là một vùng hoang vắng, trong vòng trăm trượng tuyệt không có nơi ẩn thân nên chẳng sợ địch nhân nghe lén, vì vậy chúng ta có thể nói những chuyện tâm phúc.

Nam Cung Thu Nguyệt nói:

- Xin Tiên Tử tỉ tỉ cứ nói! Đã an bài cẩn thận tất là có chuyện đại sự?

Tán Hoa Tiên Tử chú mục nhìn Mộ Dung Trường Thanh và hỏi:

- Có tin tức gì ở Hồ Châu truyền về không? Hòa thượng, đạo sĩ và tiểu tử Giang Hào có đến Thái Hòa Đường lần nào không?

Trường Thanh liền nói:

- Không có tin tức gì mới. Như chúng ta đã biết trước đây thì Thiên Y hòa thượng, Phi Vân Tử và Giang Hào sau khi đến Hồ Châu thì đã như làn gió nhẹ biến mất không để lại tung tích gì.

Tán Hoa Tiên Tử nói:

- Như vậy là bọn chúng cũng không biết chúng ta đã đưa Đồng đại phu về Tổng hội của Tam Thánh Hội phải không?

Trường Thanh gật đầu, nói:

- Có lẽ như vậy, trừ phi bọn chúng có ám hiệu ngầm liên lạc. Còn như bọn gia nhân ở Thái Hòa Đường cũng đều bị người của chúng ta theo dõi chặt chẽ.

Tán Hoa Tiên Tử chậm rãi nói:

- Mộ Dung huynh đệ, tin tức này chưa tiết lộ thì biện pháp nào có hiệu quả nhất để truy tìm tung tích Đồng đại phu?

Mộ Dung Trường Thanh bất giác sửng người, hấn ngộ ra và nói:

- Truy theo chúng ta, đúng vậy, chúng ta đang làm một chuyện ngốc

nghech là dẫn đường cho đôi phương.

Tán Hoa Tiên Tử mỉm cười, nói:

- Không sai! Chúng ta vừa đến Hàng Châu chưa kịp tẩy trần mà đã quay về, như vậy một kẻ ngốc nghech cũng đoán được dụng tâm của chúng ta. Huống hồ ta hoài nghi trong Đào Hoa Viện có tai mắt của đôi phương theo dõi chúng ta.

Trường Thanh “à” một tiếng rồi nói:

- Vì thế mà Tiên Tử lệnh cho hai vị đệ tử ngằm tách đoàn quay về Hàng Châu, chuyển từ sáng qua tối để điều tra kẻ tiềm phục trong Đào Hoa Viện?

Tán Hoa Tiên Tử gật đầu, nói:

- Chúng ta không nên xem thường đôi phương, rõ ràng đôi phương có thừa cơ hội để lấy mạng Tam nha đầu (Tiểu Đào Hồng), Lục nha đầu và Tống tuần sứ nhưng bất ngờ lại dừng tay giữa chừng. Không phải do đôi phương từ tâm nương tay mà là bọn chúng nghĩ đến Đồng đại phu và nghĩ đến yếu điểm của bọn chúng.

Nam Cung Thu Nguyệt ngạc nhiên hỏi:

- Yếu điểm gì?

Mộ Dung Trường Thanh không nghĩ ra nhưng hấn nhấn nại không hỏi. Tán Hoa Tiên Tử từ từ nói:

- Nếu Đồng đại phu giúp chúng thoát thai hoán cốt thật thì lão ta cũng nắm chắc bí mật hủy diệt sinh mạng bọn chúng. Do vậy, trước khi tìm được đáp án rõ ràng, chúng ta không nên giết Đồng đại phu vội.

Trường Thanh vội cung thủ, nói:

- Đa tạ Tiên Tử chỉ giáo, đích thực tại hạ suy nghĩ và hành động còn quá nhiều lỗ mǎng. Nếu chúng ta giết Đồng đại phu thì chẳng khác gì giải trừ giúp đôi phương sự lo lắng về sau.

Ngừng một lát hấn nói tiếp:

- Từ nay về sau mọi hành động xin nhường cho Tiên Tử chỉ huy vậy, Trường Thanh sẽ cung kính nghe lệnh và tận lực hành sự.

Sở dĩ Trường Thanh chịu nhường quyền là do hấn cảm thấy sự việc quá nghiêm trọng, chuyện này nếu xử lý không tốt thì Tam Thánh Hội khó lòng tồn tại lâu trên giang hồ, như vậy hấn không những không trả được phụ thù mà mộng giang hồ bá nghiệp cũng tiêu tan.

Tán Hoa Tiên Tử cũng chẳng cần khách khí, bà gật đầu nói:

- Thế thì trước tiên xin Mộ Dung huynh đệ và Nam Cung hiền muội nghe lệnh đây.

Mộ Dung Trường Thanh hơi sửng người, hấn không ngờ mệnh lệnh đầu tiên lại trút lên đầu hai vị hội chủ nhưng hấn vẫn nhẫn nhục nói:

- Trường Thanh xin chờ lệnh!

Nam Cung Thu Nguyệt phá lên cười rồi cũng nói:

- Tiểu muội cung kính chờ lệnh!

Tán Hoa Tiên Tử nghiêm túc nói:

- Nhị vị hãy tuyển chọn mười tám võ sĩ tinh nhuệ tùy hành của mình và cải trang thân phận rồi bố trí dưới chân núi Linh Ngạn Sơn ngoài phía tây thành Cô Tô. Đồng thời cũng chọn mấy toán sát thủ bố trí ở mấy nơi tử địa, bảo bọn chúng phải tận lực nghinh địch đến chết mới thôi. Còn nhị vị hãy ẩn thân theo dõi lộ số võ công của đối phương, mong rằng các vị có thể lãnh hội được.

Mộ Dung Trường Thanh gật đầu, nói:

- Tại hạ sẽ cho một trăm tám mươi hai tên sát thủ tiềm phục ở Linh Ngạn Sơn, ngoài ra còn có cao thủ của Nam Cung thế gia trợ lực, bọn chúng dù có mình đồng da sắt cũng khó lòng thoát khỏi sát kiếp!

Tán Hoa Tiên Tử mỉm cười, nói:

- Nếu vạn nhất không giết được bọn chúng thì Mộ Dung huynh đệ xử lý thế nào?

Mộ Dung Trường Thanh ngăn người suy nghĩ hồi lâu rồi chậm rãi nói:

- Hiện tại Tiên Tử đã chủ trì sự việc, phải làm thế nào xin cứ chỉ giáo.

Hồi 12

Sơ Chiến Tam Thánh Hội

Tán Hoa Tiên Tử mỉm cười, nói:

- Chừng ấy sát thủ cùng xuất kích mà không giết được hòa thượng, đạo sĩ và Giang Hào thì điều đó chứng minh bọn chúng đã được thoát thai hoá cốt, không thể dùng võ công mà khắc chế được. Dù đích thân ba chúng ta cùng xuất thủ cũng chưa chắc nắm được phần thắng.

Mộ Dung Trường Thanh gật đầu, nói:

- Nói rất đúng! Đã không thể thủ thắng được thì chỉ còn đường thoái xuất giang hồ tìm nơi thâm sơn cùng cốc làm ẩn sĩ thôi.

Tán Hoa Tiên Tử lại mỉm cười, nói:

- Thâm sơn cùng cốc tuy nhiều nhưng há có thể dung được một Mộ Dung Trường Thanh với hùng tâm vạn trượng sao?

Trường Thanh ngắt lời, nói:

- Không thể chiến, không thể lui, lẽ nào còn kế sách khác? Mong Tiên Tử chỉ giáo?

Tán Hoa Tiên Tử chậm rãi nói:

- Ai buộc chuông thì người đó cởi chuông, lẽ nào Mộ Dung huynh đệ quên Đồng đại phu rồi sao?

Trường Thanh liền nói:

- Đúng! Tại hạ sẽ phái người đưa Đồng đại phu đến Linh Ngạn Sơn, bức lão phải nói cách đối phó với bọn Thiên Y hòa thượng.

Tán Hoa Tiên Tử lắc đầu, nói:

- Đó không phải là tâm nguyện của ta rồi! Một trăm tám mươi hai sát thủ có thể chinh phục được các môn phái ở Giang Bắc, nếu đem bọn chúng để cầu chúng đối phương có thoát thai hoán cốt hay không thì chẳng phải là phí lực lượng lắm sao?

Nhưng nếu bọn Thiên Y hòa thượng bị sát thủ đả thương thì điều đó chứng minh trình độ y thuật của Đồng đại phu không qua Minh Nguyệt Quán. Khi đó rõ ràng không còn thế lực nào ngăn cản nổi chúng ta thống nhất giang hồ, cũng có thể chúng ta sẽ lập tức xử Thiên Kính đại sư, Long đạo trưởng và Giang Lăng Ba rồi hưng binh tiêu diệt Thiếu Lâm, Võ Đang, Động Đình Minh. Trong vòng một năm có thể hoàn thành bá nghiệp thống nhất giang hồ.

Nam Cung Thu Nguyệt nói:

- Nếu giết không được bọn Thiên Y hòa thượng thì sao? Hoặc giả bọn chúng không thắng chúng ta cũng không bại, bọn chúng rút lui khỏi Linh Ngạn Sơn còn chúng ta bị tổn hại một ít sát thủ, cục diện bất phân thắng bại thì làm thế nào?

Tán Hoa Tiên Tử nói:

- Nam Cung hiền muội sao lại nghĩ ra cục diện như vậy? Đó là tình thế xấu nhất.

Nam Cung Thu Nguyệt cướp lời nói:

- Tại sao lại không? Nếu cục diện trở nên bất phân thắng bại thì thà đại bại mà chạy còn hơn!

Tán Hoa Tiên Tử chậm rãi nói:

- Bọn chúng vốn không phải là đối thủ của chúng ta, bây giờ nếu đấu ngang tài ngang sức thì rõ ràng võ công của bọn chúng đều có tiến bộ đáng kể. Tuy nhiên không phải vì thế mà chúng ta không hành động, việc dẫn dụ bọn chúng đến Linh Ngạn Sơn do ta phụ trách, Mộ Dung huynh đệ và Nam Cung hiền muội hợp lực với những sát thủ để xử trí bọn chúng.

Nói đoạn Tán Hoa Tiên Tử dùng một cành cây vẽ hình thế Linh Ngạn

Sơn và giảng giải cách bố trí nhân thủ. Nam Cung Thu Nguyệt vừa lắng nghe với liên tục gật đầu, dường như nàng rất tán thành với cách bố trí của chủ nhân Minh Nguyệt Quán.

Nhưng Mộ Dung Trường Thanh thì kinh hãi trầm nghĩ:

“Linh Ngạn Sơn này tuy không lớn nhưng Mộ Dung thế gia mấy đời bày bố nhiều cơ quan bí mật trong đó, nơi nơi chốn chốn đều có thiên la địa võng giăng bày chờ đợi.

Không ngờ Tán Hoa Tiên Tử chỉ ra vào hai ba lần mà đã thuộc lòng các cơ quan bí mật như trong lòng bàn tay, trí nhớ này thật là đáng sợ. Xem ra toàn bộ bí mật của Mộ Dung thế gia đã lọt vào tay bà ta rồi”.

Vừa nghĩ đến đây thì chợt nghe Tán Hoa Tiên Tử hỏi:

- Mộ Dung huynh đệ, liệu bọn chúng có đến không?

Trường Thanh gượng cười, nói:

- Nếu Tiên Tử dự định thì nhất định bọn chúng sẽ đến. Bọn chúng không đến đó thì tuyệt không còn nơi nào khác có thể đến!

Tán Hoa Tiên Tử hỏi:

- Nếu là ta thì ta sẽ tìm Đồng đại phu trước, bởi lẽ Đồng đại phu là nhân vật mà bọn chúng rất kính trọng và cũng là nhân vật bọn chúng sợ nhất.

Nam Cung Thu Nguyệt nói:

- Đồng đại phu đang ở trong tay Tam Thánh Hội mà địa sở của Tam Thánh Hội rất bí mật, tiểu muội tin rằng bọn chúng chưa tìm đến thì chúng ta đã có được tin tức của bọn chúng rồi.

Mộ Dung Trường Thanh suy nghĩ một lát rồi nói:

- Về chuyện dẫn dụ địch, tại hạ cũng muốn tham gia một phần, không chừng có thể chiếu cố ít nhiều cho Tiên Tử.

Tán Hoa Tiên Tử mỉm cười nói:

- Nếu liên thủ dụ địch, thì đương nhiên hiệu quả cao hơn rồi.

Nam Cung Thu Nguyệt cướp lời nói:

- Tiểu muội cũng đi!

Tán Hoa Tiên Tử gật đầu, nói:

- Được! Ba chúng ta cùng hành động vậy. Nhưng cần phải có người chỉ huy những sát thủ mai phục ở Linh Ngạn Sơn mới được.

Mộ Dung Trường Thanh liếc mắt nhìn qua Tống Thiên Hòa, hẳn muốn nói nhưng lại thôi. Tán Hoa Tiên Tử hiểu ý nên liền mỉm cười, nói:

- Tống tuần sứ có thể đảm đương trọng trách này không?

Tống Thiên Hòa khiêm tốn nói:

- Thuộc hạ tài hèn sức mọn, e rằng không gánh nổi đại sự.

Tán Hoa Tiên Tử liền nói:

- Tống tuần sứ không cần từ chối nữa, ta đã nói rõ phương pháp bố trí nhân thủ, trong Linh Ngạn Sơn cũng đã có người dẫn đường cho bọn sát thủ hành động rồi, Tống tuần sứ cứ chiếu theo những gì ta nói mà làm. Đặc biệt phải nhớ là không được để những sát thủ bị khống chế bởi dược vật ra ngoài ánh sáng, nếu không thì chẳng còn hiệu lực gì.

Mộ Dung Trường Thanh tiếp lời:

- Khi dẫn dụ đối phương đến thì ba chúng ta đã có mặt ở Linh Ngạn Sơn, vì vậy Tống tuần sứ không cần phải lo lắng nhiều.

Tống Thiên Hòa liền cung thủ, nói:

- Thuộc hạ xin tuân mệnh!

Tán Hoa Tiên Tử mỉm cười, nói:

- Đây là trọng trách của Tổng tuần sứ đây, nếu thành công bọn ta sẽ không quên công sức của tuần sứ đâu.

Nói đoạn bà quét mục quang nhìn sang Mộ Dung Trường Thanh và Nam Cung Thu Nguyệt hỏi:

- Nhị vị có cần mang theo thuộc hạ không?

Mộ Dung Trường Thanh nói:

- Càng đông người càng dễ bại lộ hành tung, chúng ta ba người tự hành động là đủ rồi.

Tán Hoa Tiên Tử gật đầu, nói:

- Vậy thì số nhân thủ sẽ do Tổng tuần sứ thống lãnh đưa về Linh Ngạn Sơn.

Chúng ta đi thôi!

Lời chưa dứt thì bà ta đã tung người lên không lướt đi nhanh như tia chớp. Đây là lần đầu tiên Tán Hoa Tiên Tử lộ xuất tuyệt nghệ khinh công kể từ khi bà ta hạ sơn để hành tẩu giang hồ. Mộ Dung Trường Thanh và Nam Cung Thu Nguyệt hơi ngỡ ngàng giây lát nhưng cũng lập tức thi triển khinh công thượng thừa phóng theo, thoáng chốc ba bóng người đã biến mất tung tích. Tổng Thiên Hòa nhìn theo một lúc rồi hạ lệnh cho bọn nhân thủ lập tức nhắm Linh Ngạn Sơn tiến bước.

Cô Tô thành là nơi Mộ Dung thế gia đã qua mấy đời lập nghiệp, phần lớn những tửu quán và khách điếm đều do nhà Mộ Dung quản lý. Ngoài ra Mộ Dung thế gia còn thiết lập những hội sở bí mật và một trong số đó hiện nay trở thành tổng hội của Tam Thánh Hội. Người muốn vào tổng hội trước tiên phải thông báo danh tánh, nếu được phép vào thì sẽ được đưa lên thuyền cho bọn thuộc hạ thân tín của Mộ Dung Trường Thanh hướng dẫn. Do sự an bày cẩn thận và cực kỳ thần bí nên dù là cao thủ đệ nhất cũng khó lòng đột nhập được.

Đó là chưa kể tai mắt của Mộ Dung thế gia được bày bố khắp nơi, một khi phát hiện nhân vật nào khả nghi là chúng lập tức thông báo về tổng hội ngay.

Trên bến nước dẫn vào tổng hội luôn túc trực ba chiếc thuyền buồm rất lớn, ba vị hội chủ thường đi lại trên những chiếc thuyền này, mặt khác đây cũng là nơi phát hiệu lệnh của Tam Thánh Hội. Do quy định nghiêm ngặt nên cả hàng hộ pháp và tuần sứ của Tam Thánh Hội muốn gặp được ba vị hội chủ cũng phải tốn rất nhiều công sức mới được diện kiến.

Vì lẽ đó nên từ ngày Đồng đại phu được đưa về tổng hội đến nay đã gần một năm nhưng chưa một lần được gặp Mộ Dung Trường Thanh, Tán Hoa Tiên Tử hoặc Nam Cung Thu Nguyệt. Lão đã nhiều lần thôi thúc hai ả nha đầu theo hầu hạ là Nghinh Xuân và Hòa Xuân xin cầu kiến ba vị hội chủ nhưng vẫn không thấy tin tức gì hồi âm.

Nghinh Xuân và Hòa Xuân đã truyền cáo ra ngoài mấy lần nhưng vẫn không nhận được hồi âm nên lo lắng và sốt ruột hơn cả Đồng đại phu. Hai nàng không hiểu tại sao với phương pháp truyền tin cực nhanh của Tam Thánh Hội mà đã mấy ngày qua vẫn không có tin tức của ba vị hội chủ. Mặt khác hai nàng lại sợ Đồng đại phu tức giận nên tìm cách an ủi lão. Hòa Xuân nói:

- Có thể ba vị hội chủ đã rời Cô Tô viễn du nên không nhận được tin tức, hoặc giả có nhận được cũng không hồi báo kịp.

Nghinh Xuân tiếp lời:

- Đúng vậy! Nghe nói ba vị hội chủ đều đã rời Cô Tô và còn mang theo rất nhiều nhân thủ, nhất định là có chuyện rất quan trọng rồi.

Đồng đại phu thở dài rồi nói:

- Ta muốn gặp ba vị hội chủ là có chuyện rất quan trọng muốn bẩm báo, kỳ thực có trễ mấy ngày cũng không sao.

Hòa Xuân nói:

- Có mấy lời của Đồng lão gia khiến bọn tiểu nữ mới yên tâm, Đồng

lão gia đến Cô Tô đã gần một năm mà chưa một lần ra ngoài, ngài có cần bọn tiểu nữ đưa ra ngoài tản bộ cho thư thái không?

Đồng đại phu mỉm cười, nói:

- Hình như nơi chúng ra đang ở là tòa trang viện lớn nhất? Nơi đây đã có đầm cá giả sơn, kỳ hoa dị thảo, phong cảnh thanh tịnh, lại có đầu bếp giỏi nấu ăn ngon, nhị vị cô nương cũng chiếu cố rất chu đáo nên lão phu cũng lười ra ngoài. Đương nhiên lão phu cũng sợ làm phiền đến nhị vị cô nương.

Bỗng nhiên Nghinh Xuân và Hòa Xuân phát hiện Đồng đại phu mới là người giám sát bọn họ chứ không phải ngược lại. Bởi lẽ, từ lúc đến nơi này, lão chưa có một hành động hoặc lời nói nào để hai nàng phải nghi ngờ theo dõi mà ngược lại lão còn tỏ ra rất quý mến hai nàng. Điều này khiến cho Nghinh Xuân và Hòa Xuân bỗng nhiên có thiện cảm và tôn trọng Đồng đại phu, lão cũng là người duy nhất trong Tam Thánh Hội không có tà niệm hoặc cử chỉ khinh bạc đối với hai nàng.

Đồng đại phu trầm ngâm một lát rồi nói:

- Hình như trong trang viện to lớn này không có mấy người ở, gần một năm qua mà lão phu chẳng thấy mấy người xuất hiện?

Nghinh Xuân nói:

- Người ở thật sự trong tòa trang viện này duy nhất chỉ có một mình đại phu, ngoài ra còn có một đầu bếp và hai người làm vườn, một bà lo việc giặt giũ y phục cùng hai nha đầu bọn tiểu nữ. Tổng cộng có sáu người hầu hạ đại phu, có thể nói đây là sự tiếp đãi chu đáo chỉ dành cho khách quý.

Hòa Xuân tiếp lời:

- Tiểu nữ không hiểu tại sao lại đối đãi với đại phu tử tế như vậy? Đáng tiếc là đại phu không thích nữ sắc, nếu không thì bọn tiểu nữ đã sớm trở thành đồ chơi rồi.

Đồng đại phu cũng gật đầu nói:

- Đúng vậy! Tại sao lại tiếp đãi lão phu tử tế như vậy?

Nghinh Xuân lắc đầu, nói:

- Tiểu nữ không biết, nhưng hình như không phải bọn họ có dụng tâm gia hại Đồng lão gia.

Đồng đại phu mỉm cười, nói:

- Nhưng có người ngầm theo dõi lão phu, mọi hành động của chúng tuy rất cẩn thận nhưng không qua mắt lão phu được. Đó cũng là nguyên nhân mà lão phu không muốn ra ngoài.

Hòa Xuân nói:

- Đúng! Có người giám sát đại phu, tiểu nữ và Nghinh Xuân cũng có trách nhiệm giám sát lão. Nếu đại phu để ý quan sát một tý thì sẽ phát hiện trong số họ có rất nhiều cao thủ. Ngoài bọn canh phòng xung quanh trang viện ra, cứ hai canh giờ có một toán người đi tuần tra, bọn chúng đều là cao thủ chân chính. Thêm vào đó, hai lão làm vườn và lão bà giặt giũ đều là cao thủ về ám khí.

Đồng đại phu không lấy gì làm ngạc nhiên, lão chậm rãi hỏi:

- Thế còn người đầu bếp thì sao? Là đao khách hay là kiếm thủ?

Nghinh Xuân đáp:

- Người này hoàn toàn không biết võ công, hẳn dành phần lớn thời gian học nấu ăn nên đâu còn thì giờ luyện võ?

Đồng đại phu mỉm cười, nói:

- Tính luôn cả những người canh phòng bên ngoài trang viện là có đến gần ba mươi người bảo vệ lão phu phải không? Như vậy là vừa có thể ngăn chặn địch nhân đột nhập vào lại vừa ngăn chặn sự tẩu thoát của lão phu.

Nghinh Xuân nói:

- Đúng vậy! Nhưng nhân lực bố trí quan sát để phòng địch nhân tấn công là chủ yếu, còn phòng lão gia chạy trốn thì có nhiều biện pháp, không cần phải động can qua.

Hòa Xuân tiếp lời:

- Bọn tiểu nữ không thấy đại phu có nguy hiểm gì trong hoàn cảnh này cả. Tiểu nữ và Nghinh Xuân đều rất kính trọng đại phu, nếu phát hiện được bất cứ điều gì nguy hiểm đến tính mạng của đại phu thì dù phải mạo hiểm bọn tiểu nữ cũng liều mình thông báo.

Lời này nói ra với một thái độ rất nghiêm túc, rõ ràng là nó được xuất phát từ tận đáy lòng, do vậy Đồng đại phu bất giác cảm động vô cùng.

Chợt nghe Nghinh Xuân nói:

- Đại phu, ba vị hội chủ tuy hành sự lạnh lùng và không kém phần tàn nhẫn nhưng đều là những người suy nghĩ rất chu đáo. Không phải vô cớ mà bọn họ đưa đại phu đến nơi này để canh phòng nghiêm mật, hiện nay có những ai muốn giết đại phu, có lẽ đại phu đã rõ rồi chứ?

Đồng đại phu mỉm cười, nói:

- Nếu bọn họ không muốn giết mà chỉ muốn đưa lão phu đi thì sao?

Nghinh Xuân hơi sững người một lát, hồi lâu nàng mới nói:

- Hiện nay toàn bộ võ lâm Giang Nam đều do thế lực Tam Thánh Hội khống chế, vả lại Cô Tô là tổng hội của Tam Thánh Hội, nơi này cao thủ nhiều như mây. Ước tính phải có đến tám mươi cao thủ vào hàng đệ nhất trên giang hồ, do vậy dù là cao thủ vào hàng tuyệt thế cũng chưa chắc đột nhập được vào trang viện này để giải cứu được đại phu. Mặt khác, một khi có biến thì các cao thủ sẽ hợp vây truy kích, đến đã khó mà thoát đi càng khó hơn gấp bội. Đại phu, nếu bọn họ là bằng hữu của đại phu thì hãy khuyên bọn họ chớ vọng động! Hãy bỏ qua ý niệm này đi, hoàn toàn không có một chút cơ hội!

Đồng đại phu mỉm cười, nói:

- Dù lão phu muốn khuyên ngăn bọn họ thì cũng phải cơ hội gặp bọn họ đã chứ?

Cô Tô vốn là kinh đô của Ngô Vương xưa kia nên trang viện to lớn thế này không dưới vài trăm, lão phu cũng không đoán chắc là bọn họ có tìm đến được hay không. Vả lại lão phu cũng không biết hiện tại bọn họ đang ở đâu và làm thế nào để có thể liên lạc với bọn họ?

Nghinh Xuân và Hòa Xuân bất giác đưa mắt nhìn nhau, hồi lâu Nghinh Xuân mới lên tiếng:

- Cũng được, tiểu nữ sẽ giúp đại phu truyền tin ra ngoài. Đại phu hãy cho biết ám hiệu liên lạc với bọn họ đi? Tiểu nữ không tin là mình có thể qua mắt được sự giám sát của Tam Thánh Hội nên sau khi gặp được bọn họ nói tâm ý của đại phu xong thì tiểu nữ sẽ tự tận mà chết. Xin bái biệt đại phu ở đây vậy!

Nói bái là bái, nàng lập tức quỳ gối bái ba bái thật sự.

Đồng đại phu vội ngăn lại và gượng cười nói:

- Nghinh Xuân, lão phu rất cảm kích chân tình của cô nương nhưng quả thực lão phu cũng không có ám hiệu gì để liên lạc với bọn họ cả. Lão phu chỉ có cảm giác là hình như có người muốn đưa lão phu rời khỏi nơi này.

Bất chợt lúc này có một giọng nói lạnh lùng vang lên:

- Bọn ta sẽ không để cho chúng hoàn thành tâm nguyện nên tất cả đã trở về Cô Tô rồi.

Lời chưa dứt thì mùi hương hoa đã thoang thoảng và Tán Hoa Tiên Tử đã như áng mây nhẹ nhàng lướt vào phòng. Mộ Dung Trường Thanh và Nam Cung Thu Nguyệt cũng lần lượt vào theo.

Nghinh Xuân, Hòa Xuân bất giác sửng người nhưng cả hai lập tức quỳ gối, nói:

- Nghênh tiếp ba vị hội chủ!

Mộ Dung Trường Thanh khoát tay thị ý không cần đa lễ, Nghinh Xuân, Hòa Xuân lập tức đứng lên rồi lui bước nép sang một bên.

Tán Hoa Tiên Tử quét mục quang nhìn xung quanh một lượt rồi mỉm cười tươi như hoa, nói:

- Đại phu đã có thể cảm giác được là sẽ có người đến cứu mình rời khỏi nơi này, như vậy nhất định phải cảm nhận được người đó là ai phải không?

Lời này có ý nói ba vị hội chủ đã nghe tất cả câu chuyện giữa Đồng đại phu và nhị Xuân.

Đồng đại phu chưa kịp lên tiếng thì Mộ Dung Trường Thanh đã khai khẩu:

- Ngoài Thiên Y hòa thượng, Phi Vân Tử và Giang Hào thì còn ai vô đây nữa. Bọn chúng đã thọ ân cứu mạng của đại phu thì nhất định sẽ tìm cách báo đáp. Ha ha ha...

Chúng ta chỉ cần giăng một mẻ lưới là có thể tóm cả lũ!

Nam Cung Thu Nguyệt tiếp lời:

- Lão đã dùng y thuật phối dược cao minh giúp cho bọn chúng đột phá giới hạn thể năng nên chuyện bọn chúng mạo hiểm đến Cô Tô giải cứu cho lão cũng là lý đương nhiên thôi. Nhưng mong rằng vận khí của chúng cũng còn tốt như trước đây, toàn nhân mà đến và cũng có thể toàn nhân mà đi.

Nghinh Xuân, Hòa Xuân bất giác đưa mắt nhìn nhau và thầm nghĩ:

“Không biết ba vị hội chủ định xử trí Đồng đại phu thế nào đây, nhưng với thủ đoạn tàn khốc của bọn họ thì sợ rằng tối nay Đồng đại phu khó tránh khỏi sự bi thảm”.

Chợt nghe Mộ Dung Trường Thanh nói:

- Đại phu! Bọn tại hạ phán đoán có lẽ không sai rồi! Tuy nhiên bọn tại

hạ vẫn muốn dành cho đại phu một cơ hội, đại phu hãy nói ra đi!

Đồng đại phu thân nhiên nói:

- Dù Đồng mỗ nói thế nào cũng khó lòng thuyết phục được ba vị, do vậy hà tất phải giải thích.

Mộ Dung Trường Thanh lạnh lùng nói:

- Vậy là đại phu thừa nhận? Bọn tại hạ nên xử trí đại phu thế nào, đại phu thử nói ra xem?

Đồng đại phu mỉm cười, lão khoan thai ngồi xuống Giang Hào ế rồi nói:

- Sinh tử có mệnh, ba vị muốn xử trí thế nào tùy ý!

Mộ Dung Trường Thanh chậm rãi nói bằng một giọng lạnh lùng:

- Giết chết lão thật quá dễ, tại hạ sẽ là cho lão muốn chết cũng không được, muốn sống cũng không xong.

Lời vừa dứt thì bất ngờ hấn vung hữu thủ điểm hai huyệt đạo của Đồng đại phu.

Bỗng nhiên nghe Hòa Xuân kêu lên:

- Các vị hội chủ, Đồng đại phu nhiều lần nói với tiểu tỳ là muốn gặp các vị hội chủ để nói một chuyện quan trọng. Tiểu tỳ thông báo ra ngoài từ hai ngày trước nhưng chưa được các vị hội chủ hỏi âm.

Mộ Dung Trường Thanh lại xuất thủ như gió giải huyệt cho Đồng đại phu, rồi nói:

- Có chuyện đó sao? Dù bọn ta ở ngoài nghìn dặm cũng phải truyền cáo cho bọn ta mới đúng chứ?

Hòa Xuân nói:

- Tiểu tỳ cũng cảm thấy kỳ quái, bồ câu đưa thư trong một ngày có

thể vượt ngàn dặm.

Trường Thanh cắt lời, nói:

- Trong tổng hội có kẻ nào ngông cuồng và to gan không nghe theo mệnh lệnh như vậy, lập tức điều tra và xử tử ngay! Đồng đại phu muốn gặp bọn ta có chuyện gì?

Hòa Xuân bình tĩnh nói:

- Đồng đại phu không muốn nói cho bọn tiểu tì biết nên muốn bái kiến ba vị hội chủ.

Trường Thanh quét mục quang nhìn sang Đồng đại phu rồi cười nhạt, nói:

- Chuyện này thật bất ngờ, nhưng hiện tại ba chúng ta đều có mặt tại đây, Đồng đại phu có chuyện gì cứ nói ra xem? Vừa rồi tại hạ hơi lỗ mãng nên có điều thất lễ, mong đại phu bỏ quá cho.

Tán Hoa Tiên Tử mỉm cười, nói:

- Đồng đại phu, ta tin là Hòa Xuân không dám nói dối, đại phu có chuyện gì cứ nói ra, có thể qua cuộc nói chuyện hôm nay chúng ta sẽ giải trừ được sự hiểu lầm của đôi bên.

Đồng đại phu vẫn chưa trả lời thì đã nghe Mộ Dung Trường Thanh lạnh lùng nói:

- Khả năng y đạo của Tiên Tử không kém đại phu nên tại hạ không muốn mục kiến thảm kịch xảy ra ở nơi này. Con người quý ở chỗ tự biết mình, Đồng đại phu có lẽ đã biết mình phải làm gì rồi chứ?

Đồng đại phu vẫn trầm ngâm không nói gì, lão không thể không suy nghĩ vì sinh tử là đại sự của con người. Mộ Dung Trường Thanh lại không nhẫn nại được nên cười nhạt nói:

- Tiên Tử, tại hạ thấy để lão ta lại chỉ thêm mầm họa thôi, chi bằng hãy giết quách cho rồi, đỡ phải bận tâm lo lắng. Với thuật dịch dung cao minh của Tiên Tử thì việc tái tạo ra mười Đồng đại phu cũng

không có gì khó khăn.

Nam Cung Thu Nguyệt xen vào:

- Mộ Dung huynh, Đồng đại phu không phải là người trong giang hồ nên không thể dùng sự uy hiếp thô bạo như vậy đối với lão ta. Đồng đại phu đã muốn gặp chúng ta từ trước thì tất nhiên là có chuyện muốn nói, tình thế trước mắt một đêm có thể có hàng trăm sự biến đổi nên Đồng đại phu phải suy nghĩ về những tin tức chúng ta vừa mang về là chuyện thường tình mà.

Đồng đại phu trầm ngâm một lát nữa rồi chậm rãi lên tiếng:

- Kỳ thực lão phu muốn gặp các vị là muốn nói về sự huyền diệu trong y đạo và sự vận dụng dược vật, Tiên Tử là người tinh thông y đạo thấu hiểu được dược lý nên lão phu cũng nhập đề dễ hơn.

Mộ Dung Trường Thanh, Tán Hoa Tiên Tử và Nam Cung Thu Nguyệt vừa nghe điều này thì lộ vẻ vui mừng. Tán Hoa Tiên Tử mỉm cười, nói:

- Đại phu cứ nói, bọn ta đang lắng nghe đây.

Đồng đại phu chậm rãi nói:

- Xưa nay thế gian luôn nghĩ rằng y đạo là cứu người, dược vật là để chữa bệnh chứ không nghĩ dược vật nếu được phối hợp một cách tinh diệu thì có thể liên quan tới võ công.

Đồng đại phu vừa nói đến đây thì đột nhiên bên ngoài có tiếng binh khí giao nhau, theo sau đó là một vài tiếng kêu thảm vang lên. Tán Hoa Tiên Tử lập tức tung người phóng ra ngoài như tia chớp, Nam Cung Thu Nguyệt trong lúc phi ra theo thì Loan Nguyệt Dao cũng xuất khỏi vỏ. Mộ Dung Trường Thanh định vung thủ chỉ không chế huyệt đạo của Đồng đại phu và Nghinh Xuân, Hòa Xuân nhưng chớp mắt đã thấy một rừng kiếm khí chụp xuống đầu hắn. Kiếm khí không phải một đạo mà là từ nhiều hướng hợp kích, điều này buộc Mộ Dung Trường Thanh phải xuất trường kiếm để chống đỡ nên hắn không còn cơ hội hạ thủ Đồng đại phu và hai tiểu nữ Nghinh Xuân, Hòa Xuân.

Trong thế bị tấn công bất ngờ nhưng kiếm pháp của Mộ Dung Trường Thanh không chút rối loạn, rõ ràng trình độ kiếm thuật của hắn đã đạt đến mức thượng thừa. Thoáng chốc đã có một màn kiếm khí dày đặc bao bọc xung quanh thân hình của hắn.

Nhiều tiếng binh khí va chạm lần lượt vang lên nhưng kỳ thực không phải có nhiều cao thủ đang vây kích Mộ Dung Trường Thanh mà là do kiếm chiêu của đối phương quá nhanh nên chớp mắt đã công liền bảy tám chiêu. Với thân thủ của Mộ Dung Trường Thanh mà nhất thời phải thối lui ba bước mới hóa giải hoàn toàn. Hắn định thân nhìn kỹ thì thấy trước mặt là một bóng đen bịt mặt, chỉ để lộ hai đạo mục quan sáng quắc như sao.

- Thiên...

Mộ Dung Trường Thanh buột miệng kêu lên một tiếng và kịp thời dừng lại vì đối phương trước mặt có thân hình rất gầy lại thấp bé nên trông không giống Thiên Y đại sư.

Tuy nhiên, liền sau đó Mộ Dung Trường Thanh trấn định tinh thần và lạnh lùng nói:

- Đã tìm đến Cô Tô thì tại sao không dám diện kiến với diện mục chân chính của mình? Các hạ không cảm thấy quá nhát gan sao?

Hắc y nhân cũng lạnh lùng nói:

- Mấy năm qua Mộ Dung thế gia luôn làm những chuyện xằng bậy trên giang hồ, tuy hiện tại bọn ta tạm thời che mặt nhưng một khi gỡ bỏ khăn che mặt là sẽ có một trường tử chiến với các hạ đây.

Mộ Dung Trường Thanh lắng nghe giọng nói của hắc y nhân nhưng giọng này không phải là Thiên Y đại sư hoặc Phi Vân Tử và cũng không phải giọng của Giang Hào. Điều này khiến hắn bất giác kinh hãi không thôi vì bỗng dưng từ đâu xuất hiện một cao thủ như thế này?

Nghe khẩu khí thì dường như đối phương hiểu rất rõ về Tam Thánh Hội nhưng bản thân hắn lại không biết tí gì về đối phương cả. Không lẽ Đổng đại phu không chỉ dùng y thuật cao minh giúp bọn Thiên Y

đại sư thoát thai hoá cốt mà còn giúp cho nhiều nhân vật khác nữa? Hắc tử nhủ là phải điều tra rõ chuyện này mới được.

Điều khiển Mộ Dung Trường Thanh kinh ngạc nữa là hệ thống giám sát nghiêm mật của Tam Thánh Hội luôn theo dõi hoạt động của Thiếu Lâm Tự, Võ Đang và Động Đình Minh. Tin tức hồi báo luôn nói rằng ba đại môn phái này luôn án binh bất động, vậy bọn người đột nhập này là ai nếu không phải là bọn Thiên Y đại sư? Mộ Dung Trường Thanh nghĩ đến đây thì đột nhiên quay người phóng như bay ra khỏi trang viện.

Hắc tử nhân không đuổi theo mà quét mục quang nhìn xung quanh phòng một lượt, lúc này Đồng đại phu đã không cánh mà bay mất tiêu mất tích. Hắc tử nhân trầm giọng nói với Hòa Xuân và Nghinh Xuân:

- Nhị vị cô nương sao không nhan cơ hội hỗn loạn này mà mau chóng rời khỏi nơi này đi! Tốt nhất là nhị vị cô nương nên đến Kim Lăng, nếu không thì có thể đến Trấn Giang cũng được, bọn tại hạ không thể bảo hộ được chu đáo, mong các vị hãy tự bảo trọng.

Hòa Xuân liền hỏi:

- Thế Đồng đại phu đâu?

Hắc tử nhân nói:

- Bọn tại hạ sẽ tận lực cứu lão ta rời khỏi nơi này, nếu nhị vị cô nương không đi thì chẳng những không giúp được gì mà ngược lại có thể làm hỏng chuyện bọn tại hạ.

Bởi lẽ bọn tại hạ không giống người của Tam Thánh Hội, bọn tại hạ không thể nhìn hai cô nương bị giết mà không cứu.

Hòa Xuân và Nghinh Xuân không hỏi thêm nữa mà lập tức theo sự chỉ dẫn của hắc tử nhân rời khỏi trang viện.

Khi Mộ Dung Trường Thanh vào đại sảnh đường, tổng hội của Tam Thánh Hội thì nơi đây đang diễn ra một cuộc ác chiến. Nhất thời đao quang kiếm ảnh ngợp trời, hai bóng người đang giao đấu kịch liệt với

Tán Hoa Tiên Tử và Nam Cung Thu Nguyệt.

Đây là lần đầu tiên Mộ Dung Trường Thanh thấy Tán Hoa Tiên Tử sử dụng binh khí, đó là một đôi đoản kiếm dài hơn thước, có thể dễ dàng cất giấu trong tay áo, do vậy mà ngày thường không thấy bà ta mang theo binh khí. Mặt khác Mộ Dung Trường Thanh trông thấy trong sổ cao thủ của đối phương có một nhân vật sử dụng giới đao nên hẳn nhận ra ngay đây là Thiên Y hòa thượng, dù rằng lúc này hòa thượng đã thay y phục tục gia và để tóc dài.

Phía bên kia một hắc y nhân đang dùng trường kiếm công kích Nam Cung Thu Nguyệt, thế kiếm cực kỳ uy mãnh buộc Thu Nguyệt phải rơi vào thế bị động, chống đỡ không ngừng.

Tuy người này bịt mặt nhưng vừa nhìn Mộ Dung Trường Thanh nhận ra ngay là Phi Vân Tử. Bởi lẽ ngoài Phi Vân Tử ra thì trên giang hồ còn ai đủ bản lĩnh khổng chế đao pháp của Nam Cung Thu Nguyệt?

Mộ Dung Trường Thanh theo dõi tình thế giao chiến một lúc thì nhận thấy Nam Cung Thu Nguyệt chưa tận lực xuất thủ mà giả vờ để rơi vào thế hạ phong. Nhưng hẳn không hiểu Thu Nguyệt đã thấu hiểu được thế địch hay muốn bảo tồn thực lực để cuối cùng phản kích chế địch.

Phía bên kia dường như Tán Hoa Tiên Tử cũng thủ nhiều công ít, giới đao trong tay Thiên Y đại sư càng lúc càng phát huy uy lực kinh người, chiêu sau nối liền chiêu trước xuất ra liên tu bất tận khiến Tán Hoa Tiên Tử như bị bao vây trong lòng đao quang.

Tuy nhiên tinh thần giao đấu của Tán Hoa Tiên Tử rất thoải mái, trên nét mặt luôn hiện nụ cười mê hoặc.

Điều khiến Mộ Dung Trường Thanh vô cùng kinh ngạc là sự hiện diện của Đổng đại phu ở nơi này, giữa trận chiến [Thiếu Từ Trang Tới Trang] trong võ lâm bỗng nhiên xuất hiện. Nơi hai thanh kiếm tiếp xúc với nhau chợt có một làn khói bốc lên rồi từ từ tỏa ra toàn thân kiếm và cuối cùng hai thanh kiếm cứng như sắt thép bắt đầu nóng chảy ra. Ngay lúc đó bỗng nhiên có một bóng người từ bên ngoài phóng vào ôm lấy Đổng đại phu rồi phi thân lướt đi như tia chớp.

Đột nhiên Phi Vân Tử vận lực lên đốc kiếm giật một cái, một tia sáng chớp bắn về phía Mộ Dung Trường Thanh buộc hắn phải thối lui hai bước, Nam Cung Thu Nguyệt thấy vậy thì lạnh lùng “hừ” một tiếng rồi xuất đao đánh tới. Nhưng trong tích tắc bức Mộ Dung Trường Thanh thối lui, Phi Vân Tử đã nhanh chân phóng ra ngoài đại sảnh biến mất vào trong đêm tối.

Mộ Dung Trường Thanh hơi sững người giây lát rồi lớn tiếng quát:

- Không thể để Đồng đại phu lọt vào tay bọn chúng, đuổi theo!

Tán Hoa Tiên Tử liền nói:

- Không cần thiết, hòa thượng cũng đã đi rồi, chúng ta không cảm chân được chúng thì đuổi theo có ích gì?

Trường Thanh đầy tức khí, nói:

- Không lẽ chịu thúc thủ thế này sao? Để bọn chúng bắt sống Đồng đại phu thế này thật không thể nào cam tâm được!

Tán Hoa Tiên Tử cười nhạt, nói:

- Bây giờ muốn tìm bọn chúng cũng không phải là chuyện khó nữa, tuy bọn chúng đã cứu được Đồng đại phu nhưng tung tích bại lộ, từ nay về sau muốn thâm tàng bất xuất cũng khó như ý được.

Nam Cung Thu Nguyệt và Mộ Dung Trường Thanh đã biết thuật tri tung của Tán Hoa Tiên Tử cực kỳ lợi hại nên tin tưởng bà ta đã có kế sách. Tán Hoa Tiên Tử cất hai đoản kiếm vào tay áo rồi bước đến ngồi bên chiếc ghế gỗ và nói:

- Quan trọng là con người, ngoài hòa thượng, đạo sĩ ra còn những ai nữa?

Trường Thanh tra kiếm vào bao rồi trả lời cộc lốc:

- Giang Hào!

Nam Cung Thu Nguyệt lắc đầu, nói:

- Kẻ đó không phải là Giang Hào, Giang Hào tuyệt không thể có trình độ thân thủ cao minh như vậy. Tuy không nhìn thấy diện mục nhưng qua thủ pháp cứu người của hắn thì rõ ràng võ công người này không dưới hòa thượng và đạo sĩ.

Tán Hoa Tiên Tử gật đầu, nói:

- Đây chỉ là màn diễn đầu tiên của bọn chúng, chúng ta tiếp tục chờ đợi xem động tĩnh rồi mới quyết định kế sách hàng động.

Nam Cung Thu Nguyệt ngạc nhiên hỏi:

- Ngoài việc giải cứu Đồng đại phu, bọn chúng còn muốn hành động gì nữa?

Không lẽ muốn triển khai một trường đại sát giới ở nơi này chăng?

Tán Hoa Tiên Tử gật đầu, nói:

- Đúng vậy! Lẽ ra bọn chúng đã đại khai sát giới nhưng do đánh giá thấp Mộ Dung huynh đệ và Nam Cung hiền muội nên mới thay đổi kế hoạch cứu Đồng đại phu.

Thu Nguyệt trầm nghĩ:

“Xem ra sự thâm tàng bất lộ của ta cũng bị bà ta nhìn thấy rồi!”.

Mộ Dung Trường Thanh vẫn đang bưng bưng khí hận, hắn quét mục quang lạnh lùng nhìn Tán Hoa Tiên Tử và nói:

- Hiện tại sự việc đang khẩn trương, chúng ta phải hành động gì chứ?

Tán Hoa Tiên Tử nói:

- Trước tiên phải điều tra đối phương đến bằng đường nào, nhân số bao nhiêu rồi mới có kế hoạch vây giết một cách tinh mật được. Để bọn chúng đưa Đồng đại phu đi là có lợi chứ không có hại cho chúng

ta, vì một khi thành công dễ dàng thì đối phương tất sẽ sinh lòng đắc ý và tỏ ra khinh suất trong chuyện đề phòng. Tuy nhiên chúng ta cũng phải xác định rõ sự thực đối phương là ai, đến từ nơi nào?

Thu Nguyệt nói:

- Tiểu muội khẳng định kẻ cứu Đồng đại phu không phải là Giang Hào, nhìn y phục lất phất bay, tiểu muội có cảm giác rằng người này là một nữ nhân thì phải?

Trường Thanh ngạc nhiên hỏi:

- Nữ nhân?

Sở dĩ hần ngạc nhiên là vì nữ kiệt trên giang hồ đều gia nhập Tam Thánh Hội, hiện nay phóng mắt vào võ lâm quả thực khó lòng tìm thấy một nhân vật nữ nào thành danh mà chưa nhập Tam Thánh Hội.

Tán Hoa Tiên Tử lại gật đầu, nói:

- Đúng vậy! Tuy hương bị hoa phụng tiên rất nhạt nhưng ta vẫn nghe được và cũng xác định thân phận của kẻ này!

Trường Thanh liền hỏi:

- Là ai?

Tán Hoa Tiên Tử trầm ngâm một lát rồi nói:

- Chuyện này từ từ rồi sẽ nói sau. Hình như hai ả nha đầu Nghinh Xuân và Hòa Xuân cấu kết với ngoại nhân phải không?

Trường Thanh gật đầu, nói:

- Hai ả này đã lợi dụng tình thế hỗn loạn chạy thoát, xem ra bọn chúng đã bị Đồng đại phu mua chuộc từ trước. Nếu Tiên Tử và Nam Cung hiền muội đoán không sai thì tối nay có tới bốn nhân vật đột nhập vào nơi này nhưng không có Giang Hào trong số đó.

Tán Hoa Tiên Tử chậm rãi nói:

- Chúng ta đã gặp khó khăn rồi, xưa nay Tam Thánh Hội chúng ta tiến triển thuận lợi, thiết lập được hệ thống phân loại không chế gần như toàn bộ võ lâm Giang Nam.

Điều này khiến cho một số cao nhân lánh thế hoặc thoái ẩn giang hồ bất mãn nên sắp tới đây nhất định sẽ có nhiều bất trắc đối với chúng ta. Tuy nhiên, cũng mong bọn người này sớm xuất hiện để chúng ta liệu bề ứng phó, sớm muộn gì cũng phải quyết chiến một phen.

Mộ Dung Trường Thanh hào khí chột bốc lên, hấn nói:

- Đúng vậy! Chúng ta hạ thủ trước nhưng phải tập hợp toàn bộ thực lực lại mới được.

Thu Nguyệt tiếp lời:

- Lần sau nếu giao chiến thì phải truy sát đến cùng chứ không đánh nửa chừng rồi bãi chiến như thế này nữa.

Tán Hoa Tiên Tử mỉm cười, nói:

- Đúng vậy! Ta đã cho người về Vu Sơn- Minh Nguyệt Quán mời bốn vị Kim Bài Kiếm Thủ đến đây trợ chiến. Nam Cung hiền muội nói rất có lý, lần sau nếu giao chiến thì phải đánh đến khi phân thắng bại mới thôi, chí ít thì cũng phải phân được bên nào mạnh bên nào yếu, từ đó mới thiết lập kế sách hành động.

Ngừng một lát, Tiên Tử nói tiếp:

- Trước tiên xin nói đến Kim Bài Kiếm Thủ, bọn họ là những nhân vật chuyên phụ trách công việc đối địch cũng như việc truy sát phản đồ. Trong số này có hai vị cùng bối phận với ta, lần này ta mời hai vị chuyên về kiếm thuật và hai vị chuyên về các dị thuật, tất cả đều là nhân vật kiệt xuất trong Minh Nguyệt Quán.

Thu Nguyệt liền hỏi:

- Thế còn những đệ tử mà Tiên Tử tí tí đưa xuống núi trước đây thì sao?

Tán Hoa Tiên Tử mỉm cười, nói:

- Lúc hạ sơn ta mang theo mười hai đệ tử và gọi chúng là Thập Nhị Kim Thoa, đây là mười hai nữ đệ tử có thành tựu cao nhất. Tuy Minh Nguyệt Quán mấy chục đệ tử nhưng bổ sung thêm cũng không ích gì, bởi bọn chúng đều không bằng Thập Nhị Kim Thoa. Hiện giờ ta đang chuẩn bị tập trung bọn chúng lại để cùng hành động, chỉ đáng tiếc là Thất nha đầu chết nên khi thật sự quyết chiến thì đích thân ta phải trực tiếp điều động mới được.

Thu Nguyệt hỏi tiếp:

- Tiên Tử tỉ tỉ, còn nữa không?

Tán Hoa Tiên Tử lắc đầu, nói:

- Nhân thủ tuy không nhiều nhưng đều là những nhân vật tinh nhuệ của Minh Nguyệt Quán.

Trường Thanh tiếp lời:

- Võ sĩ của Mộ Dung thế gia tuy đông nhưng sợ rằng chúng khó có thể độc hành kỳ sự mà chỉ chuyên về quân chiến mà thôi. Tuy nhiên, tại hạ cũng giáo luyện được mười hai nhân vật chuyên dùng độc dược, bọn chúng gồm sáu nam, sáu nữ, âm dương phân minh. Lần này tại hạ định mang theo phân nửa số nhân thủ đó để cùng hành sự.

Thu Nguyệt chậm rãi nói:

- Vừa rồi tiểu muội chưa tận xuất tuyệt nghệ nên có thể quan sát được võ công của hòa thượng và đạo sĩ. Không sai, quả nhiên từ lúc ra giang hồ đến giờ, tiểu muội chưa từng gặp cường địch nào mạnh như vậy và cũng chưa từng tưởng tượng trên giang hồ còn có những nhân vật có võ công cao cường như thế. Nếu tiểu muội tận lực xuất thủ thì sợ rằng chỉ có thể tiếp lão đạo sĩ chừng ba trăm hiệp mà thôi.

Trường Thanh nói:

- Nam Cung hiền muội, ta nghĩ Thiên Y hòa thượng và Phi Vân Tử cũng đều bảo lưu phần lớn tuyệt kỹ chưa thi triển ra hết đâu.

Thu Nguyệt mỉm cười, nói:

- Tiểu muội biết, vì mới giao chiến lần đầu nên không bên nào xuất hết tuyệt nghệ nhưng tiểu muội đã nghĩ ra một cách đối phó với bọn chúng.

Trường Thanh vội hỏi:

- Là cách gì?

Thu Nguyệt lại mỉm cười, nói:

- Tiểu muội sẽ dùng hỏa công thiêu rụi nhuệ khí của bọn chúng.

Tán Hoa Tiên Tử chau mày hỏi:

- Lửa gì mà có thể thiêu được cao thủ phi hành tuyệt tích?

Thu Nguyệt chậm rãi nói từng tiếng một:

- Cửu U Lân Hỏa! Lân hỏa này nước không thể dập tắt, nếu lăn lộn dưới đất thì phải qua năm bảy vòng mới khổng chế được ngọn lửa bám vào người, do vậy kẻ có thuật phi hành tuyệt tích thì càng tốt, vì càng chạy nhanh thì lửa càng cháy lớn hơn!

Tán Hoa Tiên Tử gật đầu:

- Cửu U Lân Hỏa phối chế rất khó, Nam Cung thế gia có được bí truyền này thật là bảo bối nhân gian.

Thu Nguyệt gượng cười, nói:

- Chỉ là chút nghề mọn của tỳ xá, nếu Tiên Tử tỉ tỉ cần dùng thì tiểu muội xin dâng tặng ngay.

Tán Hoa Tiên Tử khoát tay, nói:

- Quân tử không đoạt vật yêu thích của người, tuy ta không phải là quân tử nhưng về đạo nghĩa thì cũng không thể chiếm tiện nghi của hiền muội. Bây giờ chúng ta cứ thực hiện như kế hoạch là dụ cho đối phương lọt vào trận địa mai phục ở Linh Ngạn Sơn để bọn sát thủ ra tay. Ba chúng ta ẩn thân quan chiến, ta tin rằng sẽ thấy được tuyệt kỹ của Thiếu Lâm và Võ Đang, điều này sẽ giúp chúng ta có rất nhiều hữu ích cho công cuộc chinh phục Giang Bắc sau này.

Ngừng một lát, bà quét mục quang nhìn qua Mộ Dung Trường Thanh nói:

- Phiền Mộ Dung huynh đệ hạ lệnh triệu tập người của Minh Nguyệt Quán về Cô Tô ngay tức khắc. Còn một chuyện khiến chúng ta không khỏi bận tâm là đôi nam nữ vừa xuất hiện tối nay, không biết bọn chúng từ đâu mà ra? Chẳng lẽ là đồ đệ của Đồng đại phu?

Trường Thanh liền nói:

- Rất có khả năng, nhưng Đồng đại phu công lực chẳng ra gì thì làm thế nào giáo luyện được đồ đệ cao minh như thế?

Tán Hoa Tiên Tử nói:

- Đồng đại phu đã tiêu phí cả đời nghiên cứu y đạo nên thành tựu đã đạt đến cảnh giới siêu phàm nhập thánh vì thế lão ta có một lực lượng huyền bí mà chúng ta không thể lường được.

Nam Cung Thu Nguyệt nghiêng răng ken két và nói:

- Để lão ta không tổn hại một sợi tóc mà đi như vậy thật không thể nào cam lòng được.

Tán Hoa Tiên Tử nói tiếp:

- Nhưng hiện nay có khả năng Đồng đại phu là nỗi lo của bọn chúng, đã vừa không thể bỏ mặc lại vừa không thể giết. Do vậy, trong vòng năm ngày chúng ta tập trung điều động lực lượng thiện chiến rồi sau đó bắt đầu hành động.

Thu Nguyệt lo lắng hỏi:

- Trong vòng năm ngày Kim Bài Kiểm Thủ của Minh Nguyệt Quán có đến kịp không? Từ đây đến Vu Sơn Thần Nữ Phong phải đi về cả ngàn dặm đấy.

Tán Hoa Tiên Tử mỉm cười nói:

- Yên tâm, nếu ngày mai không đến thì nhất định trưa ngày mốt sẽ tới. Vì năm ngày trước ta đã chuyển lệnh cho bọn họ lập tức lên Cô Tô phó hội rồi.

Mộ Dung Trường Thanh và Nam Cung Thu Nguyệt bất giác trầm nghĩ:

“Thì ra bà ta đã sớm có kế hoạch hành động, bên ngoài làm ra vẻ thương lượng với bọn ta nhưng kỳ thực là buộc chúng ta phải theo kế sách của bà ta mà hành động, nhân vật này xem ra mưu trí cao hơn chúng ta một bậc rồi”.

Do suy nghĩ giống nhau nên Trường Thanh và Thu Nguyệt bỗng nhiên đưa mắt nhìn nhau, hai luồng thị tuyến vừa gặp nhau thì bất giác cả hai đều mỉm cười một cách bí ẩn.

Hồi 13

Tiền Tung Ẩn Tích

Trên một chiếc thuyền gỗ ẩn mình trong đám lau sậy rậm rạp có sáu người đang vô cùng lo lắng vây quanh một lão nhân đang bế song mục ngồi giữa thuyền. Sáu người này là Bạch Trường Phiêu, Giang Hào, Thiên Y đại sư, Phi Vân Tử, Tiêu Hàn Nguyệt và Tri Cơ Tử, lão nhân bế mục ngồi giữa chính thuyền chính là Đồng đại phu, người vừa được giải cứu khỏi tay bọn Tam Thánh Hội. Trong thuyền có thắp một ngọn đuốc nhỏ nhưng tất cả những cửa sổ đều được che kín, bởi trong khung cảnh hung hiểm thế này không một ai dám khinh suất để lộ tung tích.

Phi Vân Tử đã liên tiếp dùng bảy loại thủ pháp giải huyết nhưng vẫn không thể nào làm cho Đồng đại phu tỉnh lại được nên lão khoanh tay đứng nhìn và bất giác thở dài. Bạch Trường Phiêu cũng quan sát hồi lâu rồi nói:

- Có thể đây không phải là ngoại lực đả thương mà là do Đồng đại phu vận tập công lực làm cho toàn thân kết thành một khối rắn chắc như kim cương bất hoại thể của phật môn.

Giang Hào tiếp lời:

- Nhưng rốt cuộc là còn sống hay đã chết? Người đã cứng như sắt thép thế này thì làm sao sinh mệnh có thể tồn tại được?

Thiên Y đại sư chậm rãi nói:

- Trong phật môn tuy có môn tọa thiền giữ cho thân thể bất hoại nhưng người vẫn có thể nói năng và hành động được chứ không giống như Đồng đại phu hiện tại. Vả lại muốn luyện được môn tọa thiền đó phải mất nhiều năm công phu chứ không nhanh chóng như hiện tượng của Đồng đại phu, chỉ mới hai canh giờ mà người đang sống lại trở nên cứng đờ như tảng đá thế này.

Trường Phiêu tiếp:

- Nhất định là Đồng đại phu không thể chết và cũng không muốn chết, lão ta đang lánh kiếp nạn và thừa biết mình không kháng cự nổi sự tàn khốc của cựa hình nên mới cầu lấy sự tự bảo vệ trước. Với thành tựu thâm tu kim đan đại đạo của lão thì có thể tránh được những sự đả thương từ bên ngoài khi thân thể đã kết thành một khối như sắt đá. Nhưng nếu chúng ta không kịp thời giải trừ sự trói buộc cho lão thì tại hạ nghĩ qua bốn năm ngày sau rất khó có khả năng phục sinh. Hiện giờ đối diện với chuyện sinh tử của Đồng đại phu mà chúng ta thúc thủ vô kế khả thi thế này thật là vô dụng quá.

Thiên Y đại sư nói:

- Bạch thiếu hiệp, đã không có một quy tắc nhất định nào để tuân theo thì tại sao không xuất thủ thử xem, chí ít là chúng ta cũng thể hiện sự toàn tâm toàn lực.

Trường Phiêu gạt đầu rồi buông tiếng thở dài, nói:

- Cũng đành phải thử xem vậy!

Tiếng thở dài của chàng khiến cho không khí trong thuyền chợt trở nên bi thương lạ lùng, bởi lẽ bọn họ đều thọ ân cứu mạng của Đồng đại phu. Đặc biệt Tiêu Hàn Nguyệt thọ ân càng nhiều, nàng thấy ân nhân mấy lần cứu mạng đang biến thành người vô tri giác thế này thì lòng cảm thấy vạn phần thương tâm, nàng muốn bật khóc thành tiếng nhưng sợ làm kinh động nên cố nén lại để cho hai dòng lệ tuôn ra rờn rờn.

Giang Hào thấy vậy thì liền an ủi:

- Tiêu cô nương, chúng ta đang ở trong hiểm cảnh, bất cứ lúc nào sát thủ của Tam Thánh Hội cũng có thể truy đến, cô nương nên kiềm chế xúc động, chớ nên khinh suất.

Tiêu Hàn Nguyệt nói:

- Ơn cứu mạng cao như núi sâu như biển, chẳng khác gì phụ mẫu tái sinh, tiểu muội thấy Đồng đại phu thế này mà chẳng giúp gì được, thật không đành lòng.

Đột nhiên Giang Hào vung tay xuất ngũ chỉ điểm liên tiếp lên năm đại huyết và hai mạch Nhâm - Đốc của Đồng đại phu rồi nói:

- Da thịt cứng như sắt nhưng hình như huyết đạo và huyết mạch có một kinh lực rất kỳ quái bảo vệ, tựa như hư không hư hư thực thực. Không thể nào đã thương được huyết đạo và cũng không thể khiến huyết đạo và kinh mạch có phản ứng gì cả.

Thiên Y đại sư nói:

- Để lão nạp thử xem?

Nói đoạn lão chậm rãi xuất hữu thủ vỗ vào giữa lưng Đồng đại phu rồi bế mục vận khí, lập tức có một làn hồng quang hiện lên trên mặt hòa thượng, nơi hữu chưởng của lão tiếp xúc với lưng Đồng đại phu cũng có một làn khí mỏng từ từ bốc lên. Đây là một hiện tượng biến hóa rất cổ quái nên quần hùng trên thuyền bất giác đưa mắt nhìn nhau và không giấu được sự ngạc nhiên.

Rõ ràng Thiên Y đại sư đang vận nội công tinh thâm của mình truyền vào thân thể Đồng đại phu với hy vọng có thể đã thông kỳ kinh bát mạch và giúp lão ta tỉnh lại.

Nhưng làn khói trắng mỏng nơi hữu chưởng tiếp xúc với lưng là hiện tượng mà xưa nay chưa từng nghe thấy bao giờ, do vậy nhất thời hiện tượng này hấp dẫn sự chú ý của quần hùng. Thần sắc của lão hòa thượng càng lúc càng đỏ, cuối cùng lão ngừng tay và thở dài, nói:

- Da thịt đều bị phong bế cản mật nên chân khí khó truyền vào được, lão nạp thúc thủ vô kế rồi!

Tri Cơ Tử này giờ tĩnh lặng ngồi quan sát, lúc này chợt cau mày lên tiếng:

- Bạch thiếu hiệp, có cần lấy huyết thử không?

Trường Phiêu ngạc nhiên buột miệng hỏi lại:

- Lấy huyết?

Tri Cơ Tử gật đầu, nói:

- Đúng vậy! Nếu Đồng đại phu chưa chết thì huyết mạch sẽ không ngừng lưu chuyển, hiện giờ lão ra đã kết tập da thịt lại và phong bế khí tức tựa như đại pháp quy tức của đạo gia. Điều này khiến cho hoạt động của lục phủ ngũ tạng chậm hẳn lại. Có thể Đồng đại phu thi triển công phu cao minh của thần tiên gặp vạn biến cũng không rời sự tự bảo vệ, do đó rất có khả năng huyết mạch vẫn lưu chuyển chậm chạp bên trong.

Trường Phiêu nói:

- Đúng! Huyết mạch lưu chuyển chậm nên dường như thể năng cũng ngừng hoạt động và Đồng đại phu cũng đang tiến vào cảnh giới vô ưu, thân thể này cũng trở thành Kim cương bất hoại.

Nói đến đây thì đột nhiên chàng vung tay rút cây kim thoa trên tóc Tiêu Hàn Nguyệt rồi kẹp vào giữa song chưởng, thoáng chốc đã có một làn khói xanh bốc lên.

Thiên Y đại sư kinh ngạc trầm nghĩ:

“Rõ ràng tiểu tử này có khả năng vận tập thân nhiệt, dùng chân hỏa nung cho kim thoa nóng lên, xem ra lão hòa thượng ta khó lòng thi triển được công phu này”.

Tuy trong lòng đầy kinh ngạc nhưng lão vẫn kiên nhẫn không lên tiếng mà chỉ chú mục theo dõi. Lúc này Trường Phiêu đã dùng đầu nhọn của kim thoa ấn vào ngón tay giữa trên tay trái của Đồng đại phu rồi vận lực đẩy vào. Chớp mắt kim thoa đã đâm vào da thịt hơn nửa tấc nhưng không thấy huyết tươi chảy ra. Bạch Trường Phiêu thất kính trầm nghĩ:

“Không lẽ quá muộn rồi?”.

Thiên Y đại sư lại xuất hữu chưởng ấn lên lưng Đồng đại phu rồi vận chân khí đẩy vào. Lúc này, nơi ngón tay bị kim thoa đâm vào của Đồng đại phu đã xuất hiện vài giọt huyết dịch bầm tím, sau đó thì chuyển sang màu đỏ và từ từ chảy ra từng giọt một.

Đồng thời song mục đang nhắm chặt của Đồng đại phu cũng chậm rãi mở ra, lão thở dài rồi gượng cười, nói:

- Lại được các vị cứu sống rồi, lẽ nào đây là thiên ý?

Nói đoạn lão nhắm mắt lắc đầu dường như lão không vừa lòng với thiên ý vậy.

Tiêu Hàn Nguyệt liền bước đến gần, nói:

- Đại phu lòng dạ từ bi như vậy, nếu không được cứu sống thì quả thật trời già không có mắt và quá bất công rồi.

Bỗng nhiên Đồng đại phu mở to mắt, hai mục quang nhìn thẳng về phía Tiêu Hàn Nguyệt và nói:

- Hài tử, các người có biết một khi cứu được sinh mạng ta tức là đã phá hoại năng lực tự vệ của ta không? Mấy mươi năm tu luyện Kim Đan thần công cũng bị các người phá đi, từ nay về sau lão phu đã hoàn toàn mất năng lực tự vệ, thật chẳng biết nói thế nào bây giờ.

Tiêu Hàn Nguyệt liền nói:

- Bọn tiểu nữ sẽ toàn tâm toàn lực bảo vệ lão tiên bối, kẻ nào muốn hại lão tất phải đánh bại bọn tiểu nữ trước...

Nàng nói rất thật lòng và giọng rất khẳng khái nhưng bỗng nhiên cảm thấy không đúng nên đành dừng lại nửa chừng. Nàng liếc mục quang nhìn xung quanh thì phát hiện thần sắc của mọi người đều lộ vẻ trầm trọng, tuy không ai trực tiếp phản đối nhưng đối với thái độ mà suy thì rõ ràng mọi người không nghĩ như nàng.

Đồng đại phu nói tiếp:

- Sau khi ta mất đi năng lực tự bảo vệ thì không có ai thật sự bảo vệ được ta cả.

Rõ ràng Tán Hoa Tiên Tử có thành tựu về thuật pháp và cũng khá cao thâm. Ta cũng đoán được thành tựu của Mộ Dung Trường

Thanh và Nam Cung Thu Nguyệt, bọn chúng đã học được nhiều tuyệt kỹ thất truyền trong võ lâm, có khả năng là những tuyệt kỹ tà môn ác độc. Tuy ta nhìn thấu được sinh tử của nhân sinh nhưng đối diện với thủ đoạn tàn khốc và cực hình của đối phương thì quả thật vô cùng hổ thẹn, ta không thể nào chịu được.

Bạch Trường Phiêu chậm rãi nói:

- Do vậy mà đại phu dùng Kim Đan thần công phong bế lục phủ ngũ tạng và đại huyết toàn thân để cho thân thể tự hóa kiếp.

Đồng đại phu không trả lời mà chỉ khẽ gật đầu.

Trường Phiêu nói tiếp:

- Vãn bối xin thỉnh giáo, hành vi đi ngược với tự nhiên này sẽ làm cho sinh cơ mất đi hoàn toàn phải không? Đại sư có thể cầm cự trong bao lâu?

Đồng đại phu khẽ nói:

- Ba ngày, trong vòng ba mươi sáu canh giờ nếu không tỉnh lại thì sinh cơ hoàn toàn mất đi, thân thể cũng vĩnh viễn cương cứng và từ đó hóa thạch.

Trường Phiêu nói tiếp:

- Nhưng hiện tại đại phu đã tỉnh lại hoàn toàn và tình thế cũng khả quan hơn, tuyệt nghệ mà đại phu truyền lại, bọn vãn bối cũng không thể để cho đại phu thất vọng, tất cả đều đã luyện thành.

Đồng đại phu nói:

- Thế thì tốt, lão phu có thể an tâm nhắm mắt rồi. Nhân sinh quý ở chỗ tự biết mình, các vị tuy đã có tuyệt kỹ và công lực đủ để đánh bại đối phương nhưng vẫn có khả năng bảo vệ lão phu. Cách tốt nhất cho các vị hãy giúp cho lão phu chết một cách yên tĩnh, các vị hãy dựa vào tuyệt kỹ lão phu truyền lại mà tận tâm diệt địch, như thế là đã báo được thù hận cho lão phu rồi.

Trường Phiêu trầm ngâm một lát rồi nói:

- Với khả năng của lão tiên bói, lẽ nào không nghĩ ra một biện pháp hoàn hảo hơn?

Đồng đại phu lắc đầu, nói:

- Lão phu đã nghĩ rất lâu rồi, rất khó có được kế sách lưỡng toàn nên mới quyết định thi triển Kim Đan thần công phong bế cơ sinh. Tuy thân thể biến hóa tựa như đá nhưng vẫn có khả năng lưu lại nhân gian trong một thời gian dài. Bây giờ các vị đã trích huyết cứu người tức là đã phá đi nội công Kim Đan của lão phu. Trong vòng mười năm không thể nào luyện lại được.

Giang Hào nói:

- Lão tiên bói có thể ẩn cư ở nơi thành thị đông người, dù bọn Mộ Dung Trường Thanh có nhiều tai mắt nhưng cũng không thể nào tìm ra lão tiên bói giữa biển người bao la.

Đồng đại phu chậm rãi nói:

- Có thể tránh được sự truy tìm của Mộ Dung và Nam Cung thế gia nhưng tuyệt đối không thể qua được tai mắt của Tán Hoa yêu nữ, có lẽ các vị không hình dung được hậu quả khi bọn chúng tìm được lão phu sẽ như thế nào đâu. Lão phu không tin là mình có thể giữ được bí mật trong lòng và bọn chúng cũng thừa hiểu lão phu đang nắm trong tay bí pháp có thể hủy hoại các vị một cách dễ dàng.

Trường Phiêu tuy đã có dự đoán trước nhưng kinh ngạc đến biến sắc, chàng liền hỏi:

- Lão tiên bói, có thật như thế không?

Đồng đại phu chậm rãi gật đầu và nói:

- Thật vậy! Nếu các vị chiếu theo tâm pháp mà lão phu đã truyền mà luyện cho thành đạt thì các vị đã có khả năng kháng cự lại sự đả thương của đao kiếm rồi. Tuy chưa thể nói là đao thương bất nhập nhưng chí ít ra cũng không đến nỗi mất mạng, ngoài ra các vị có thể

đề kháng bách độc xâm phạm.

Giang Hào tiếp lời:

- Về phương diện này vẫn bối đã thử qua, nữ đệ tử của Minh Nguyệt Quán phóng kiến độc ra nhưng không phát huy tác dụng được.

Đồng đại phu nói:

- Phải cẩn thận hơn nữa! Lão phu quan sát kỹ và thấy rằng người của Minh Nguyệt Quán ngoài thuật pháp ra bọn chúng còn nghiên cứu kỹ về dược vật. Nếu có thể tránh được thì cứ tránh, đừng đem thân thể ra thử nghiệm.

Lão dịch mục quang nhìn qua Phi Vân Tử rồi nói tiếp:

- Khi nào gặp lại Long đạo trưởng thì xin nói là bạn cũ ở Nam Nhạc đi trước một bước nhé!

Nói xong lão ngồi tọa thiền và bế song mục, thần thái như sẵn sàng đón nhận cái chết. Bạch Trường Phiêu buột miệng thở dài rồi nói:

- Bọn vẫn bối đã làm hại lão tiên bối rồi...

Đồng đại phu không mở mắt nhưng miệng vẫn nói đều đều:

- Thế sự khó đắc toản, vì ta tham đi đường tắt mà quên mất đạo lý dục tốc bất đạt.

Năm xưa nếu ta chịu phân tâm luyện vài môn võ công thì đâu đến nỗi có kết quả như hôm nay.

Trường Phiêu nói:

- Nếu bọn vẫn bối không trích huyết phá đi Kim Đan thần công của lão tiên bối thì...

Đồng đại phu lắc đầu:

- Cũng chết thôi! Chỉ có điều thiên ngôn vạn ngữ trong lòng không nói

ra được nên chết rất đau khổ và chết không tài nào nhắm mắt!

Phi Vân Tử tiếp lời:

- Lão tiên bối không thể chết được. Lão tiên bối cầu nhân đắc nhân, bọn bản đạo làm sao ăn nói với Long đạo trưởng đây?

Đồng đại phu nói:

- Khi chuyển thu cho lão phu có lẽ Long đạo trưởng đã nghĩ đến kết cục như thế này nên Long đạo trưởng cũng không thể trách người được. Các vị phải hiểu là lão phu còn sống trên thế gian một ngày thì nguy hiểm của các vị còn tồn tại một ngày...

Trường Phiêu chậm rãi nói:

- Tán Hoa Tiên Tử có khả năng về y đạo và dược vật vậy lẽ nào bà ta không phối chế được dược vật hại bọn văn bối?

Đồng đại phu nói:

- Có thể được nhưng chỉ là độc dược giết được người thường thôi chứ chưa chắc giết được các vị. Nhưng một khi lão phu tiết lộ ra phương thuốc đó thì bọn chúng không cần phải hao binh tổn tướng mà có thể lấy mạng các vị một cách dễ dàng. Do vậy, phương thuốc đó vô hại với người khác nhưng lại độc hại với chư vị.

Trường Phiêu bèn nói:

- Văn bối không tin! Độc dược là độc dược, làm sao có chuyện vô hại với người khác mà lại độc hại với bọn ta? Đại phu, vẫn còn đường đi thì là cứ phải tìm đến cái chết?

Đồng đại phu nói:

- Loại dược vật đó vốn vô độc và cũng không thể hại người nhưng nó có khả năng làm cho các loại dược vật khác biến đổi, dược dược vật tương khắc và trở thành độc khí chí mạng. Một khi nó phát tác thì không thuốc nào chữa được, bởi lẽ trong thân thể các vị vẫn còn tồn đọng phần lớn năng lượng dược tính, lão phu dự đoán trong vòng ba

năm mới tiêu tán hết. Những dược vật tương khắc này, khi tiếp xúc với nhau thì lập tức các vị bị hủy hoại ngay mà đối phương không cần động thủ, trong vòng ba ngày dược vật sẽ biến đổi và khi phát huy tác dụng hoàn toàn thì các vị sẽ hư thoát mà chết.

Thần sắc của Bạch Trường Phiêu hiện lên vẻ cổ quái, chàng hỏi:

- Thật thế sao? Tán Hoa Tiên Tử cũng khá am tường về việc phối chế dược vật, lẽ nào bà ta không thể phối chế ra thứ dược vật có thể hại chết bọn văn bối?

Đồng đại phu lắc đầu:

- Khả năng đó rất khó xảy ra, bởi vì nếu không biết lão phu dùng những dược vật gì giúp các vị đột phá giới hạn của thể năng thì dù bỏ ra mười năm nghiên cứu bọn chúng không thể tìm ra dược vật tương khắc. Do vậy lão phu lo lắng nhất là chuyện bí mật này bị tiết lộ.

Trường Phiêu buông tiếng thở dài rồi nói:

- Bây giờ bọn văn bối phải làm thế nào? Nếu như bọn văn bối bị độc dược của chúng hại chết thì hóa ra chẳng phải là phụ công tái tạo thể năng của lão tiên bối lắm sao? Và có lẽ đó cũng không phải là tâm nguyện của lão tiên bối khi trợ giúp bọn văn bối.

Đồng đại phu nói:

- Do vậy biện pháp tốt nhất là hãy giúp lão phu chết một cách thanh tịnh, khi đã nằm dưới ba thước đất rồi thì toàn bộ bí mật vĩnh viễn được vùi chôn theo. Sở dĩ lão phu phải chọn cách này là vì năng lực chịu đau khổ của con người có hạn, vượt quá một hạn độ nhất định nào đó thì sống không bằng chết! Dù là kẻ thượng trí hay hạ ngu, tuyệt đại bộ phận con người đều không nhin nổi sự dày vò của cực hình.

Thiên Y đại sư lên tiếng:

- Đại phu! Sau ba năm thì bọn lão nạp có thể tránh được nguy cơ bị đối phương dùng dược vật khổng chế phải không?

Đồng đại phu gật đầu nói:

- Đúng vậy! Sau ba năm thì dược vật sẽ biến hóa vào da thịt và trở thành năng lượng vốn có trong cơ thể các vị. Khi đó khả năng kháng độc càng cao và khả năng kháng cự đao kiếm xâm phạm cũng mạnh hơn, thân thể trở thành một thứ cương cân thiết cốt vô cùng rắn chắc. Tuy nhiên, Tam Thánh Hội sẽ không chờ ba năm sau mới truy sát các vị, nếu lão phu đoán không sai thì Tán Hoa Tiên Tử đã phóng một loại dược vật dính vào người các vị...

Trường Phiêu liền nói:

- Phải chăng là Thập lý tín hương? Như vậy có nghĩa là lúc nào bà ta cũng có thể truy tìm ra tung tích của bọn vẫn bối?

Đồng đại phu khẽ gật đầu rồi nói:

- Không sai! Nhưng bà ta dùng dược vật gì và thi triển phương pháp thế nào thì lão phu không dám nói chắc. Tuy nhiên, một khi Tam Thánh Hội nắm chắc việc truy tìm hành tung các vị thì bọn chúng có thể mai phục sát thủ để bất cứ lúc nào cũng khả dĩ truy kích. Hiện giờ các vị tự bảo vệ mình đã rất khó khăn rồi, thì làm thế nào mà phân tâm bảo vệ cho lão phu được?

Trường Phiêu nói:

- Với khả năng dụng dược vật của lão tiên bối thì lẽ ra phải có phương pháp giải trừ Thập Lý Tín Hương của Tán Hoa Tiên Tử chứ?

Đồng đại phu gật đầu nói:

- Đương nhiên! Nhưng trong tay lão phu phải có dược vật mới được. Đáng tiếc lúc này lão phu chẳng có loại dược vật nào cả.

Thiên Y đại sư xen vào:

- Dược vật thì có thể mua, nhưng cỡi toàn bộ y phục bên ngoài đốt đi và tắm rửa sạch sẽ thì có thể thoát được sự truy tung của Tán Hoa yêu nữ không?

Đồng đại phu lắc đầu:

- Đối với Tán Hoa yêu nữ thì sợ rằng phương pháp đó không có kết quả gì. Bây giờ các vị nên chọn một địa điểm thật kín đáo để an trú và lập một kế sách đối địch lâu dài mới được.

Trường Phiêu nói:

- Lão tiên bối có bị trúng Thập Lý Tín Hương không? Nếu không thì bọn vẫn bối có thể đưa lão tiên bối đến một nơi bí mật tàng ẩn rồi sau đó sẽ quyết chiến với Tam Thánh Hội một trận.

Thiên Y đại sư tiếp lời:

- Lão nạp cũng có ý này, chúng ta vừa lui vừa đánh, khi nào nắm chắc được cơ hội thì quyết chiến với ba nhân vật đầu não của Tam Thánh Hội một phen. Tam Thánh Hội là một tổ chức chuyên quyền thái quá, tất cả đều nghe theo mệnh lệnh ở tổng hội mà hành sự, nếu chúng ta sống mái với ba nhân vật hội chủ thì tin rằng toàn bộ hệ thống các phân hội sẽ nhanh chóng tan rã trên giang hồ thôi.

Trường Phiêu liền hỏi:

- Nếu thất bại thì sao? Chúng ta phải làm thế nào để thu nhập tàn cuộc?

Thiên Y đại sư nói:

- Tam Thánh Hội nhất định sẽ không bỏ qua cho chúng ta, bọn chúng sẽ huy động toàn lực lượng để truy sát chúng ta, do vậy chúng ta phải bố trí mấy bí đạo để thoát thân. Nếu cảm thấy trên người vẫn còn dư sức vị để địch nhân đuổi theo tung tích thì theo lão nạp chúng ta nên ngâm mình trốn dưới nước thôi. Qua ba ngày ba đêm mà vẫn không giải trừ được dư sức vị thì âu đó cũng là thiên mệnh vậy!

Đồng đại phu nói:

- Phải vận động cho thân thể xuất mồ hôi rồi ngâm mình dưới nước ba ngày đêm mới đủ. Tuy nhiên, nếu không giải quyết chuyện lão phu

thì đại họa lúc nào cũng rình rập bên ngoài các vị, lão phu nói rất chân tình mong chư vị hiểu cho.

Trường Phiêu nói:

- Lão tiền bối, lẽ nào ngoài cái chết ra thì không còn cách gì khác? Với tài trí của tiền bối nhất định là có kế sách hay, tại sao tiền bối không nói ra?

Đồng đại phu gượng cười nói:

- Lão phu vẫn chưa tu thành tiên đạo nên chỉ là một phàm nhân mà thôi, huống hồ các vị đã phá đi Kim Đan thần công thì bây giờ lão phu chỉ còn là một lão nhân hư nhược không hơn không kém. Nếu bị đối phương bức phải nói ra bí mật hại các vị thì mong các vị chớ trách là lão phu không nói rõ từ trước. Lão phu đã cạn lời tại đây, chư vị hãy suy nghĩ cho kỹ đi!

Nói xong lão nhắm mắt ngồi tĩnh tọa như pho tượng.

Phi Vân Tử quét mục quang nhìn qua Bạch Trường Phiêu và nói:

- Bạch thiếu hiệp, những lời đại phu nói là sự thật, vấn đề phải thế nào chúng ta có thể cùng thương lượng, thiếu hiệp không nên tự gánh trọng trách một mình.

Trường Phiêu nói:

- Biện pháp tốt nhất đương nhiên là nghe theo sự thỉnh cầu của Đồng đại phu, giúp cho đại phu chết một cách yên tĩnh nhưng ai trong chúng ta có thể hạ thủ giết đại phu?

Tiêu Hàn Nguyệt xen vào:

- Sư huynh, Đồng đại phu có ân tái tạo đối với chúng ta, nếu chúng ta không thể bảo vệ an toàn cho đại phu thì cũng không thể làm chuyện vong ân bội nghĩa được.

Trường Phiêu nói:

- Hợp lực năm người chúng ta thì đương nhiên có thể bảo vệ an toàn cho Đổng đại phu nhưng vấn đề là có thể bảo vệ được bao lâu? Một khi Tam Thánh Hội tập trung cao thủ vây kích chúng ta thì đương nhiên bọn chúng cũng bày bố việc đối phó với Đổng đại phu. Giữa ta và địch nhân số quá sai biệt nên chúng ta khó lòng phân thân chiếu cố...

Đổng đại phu tiếp lời:

- Tiêu cô nương, Bạch thiếu hiệp nói đúng đấy! Nhân số các người quá ít nên không thể bảo vệ được lão phu...

Thiên Y đại sư cắt lời, nói:

- Đại phu! Lão nạp nghĩ ra một biện pháp là giữa việc bị đối phương bắt đi và chuyện tử vong nhất định phải có một điểm cân bằng, trong lòng đại phu đã rõ điều này, thế tại sao không muốn nói ra?

Đổng đại phu chậm rãi nói:

- Lão phu không muốn mạo hiểm, món nợ này lão phu đã tính tới tính lui kỹ rồi, với tình thế trước mắt thì bất cứ người nào trong các vị cũng đều quan trọng hơn lão phu, không thể hy sinh người nào cả. Nếu phải vì lão phu mà liên lụy thì rõ ràng lực lượng của các vị sẽ tổn hại và suy yếu ngay. Khi đó không những chẳng giải cứu được cho Long đạo trưởng mà sẽ khiến cho võ lâm đồng đạo vĩnh viễn rơi vào màn đêm của ác nghiệp. Đồng thời có thể các vị cũng đi ngược với tâm nguyện từ bỏ đại nghiệp tiên đạo mà gia nhập giang hồ của lão phu.

Trường Phiêu khẽ thở dài rồi nói:

- Lão tiên bối, bọn vãn bối có thể thành toàn tâm nguyện của tiên bối và cũng có thể giết tiên bối nhưng phải ở vào tình thế không còn cách nào khác thì bọn vãn bối mới dùng đến thủ đoạn cuối cùng đó. Hiện giờ lão tiên bối đã có kế sách trong lòng, tại sao không nói ra để mọi người thương lượng hoặc giả có thể tìm một biện pháp an toàn chăng?

Lúc này trong màn đêm thâm u tĩnh mịch chợt vang lên tiếng đập

cánh của loài chim ăn đêm lướt qua đỉnh ngọn thuyền. Tri Cơ Tử liền thối tắt ngọn đuốc và nói:

- Bọn chúng đã tìm đến rồi, lão phu nghĩ nguy cơ đang ập xuống đầu, không thể không tìm cách đối phó trong tức khắc. Hiện tại lão phu có một biện pháp nhưng chẳng biết có khả thi hay không?

Trường Phiêu liền giục:

- Lão tiên bối nói ra xem? Nếu khả thi thì chúng ta lập tức hành động ngay.

Tri Cơ Tử chậm rãi nói:

- May mắn là Tam Thánh Hội chưa biết chúng ta có bao nhiêu người nên chúng ta có thể lợi dụng điều này để hành động. Hòa thượng, đạo sĩ và Giang tam công tử cùng đi với nhau, công việc chủ yếu là dụ địch về hướng Kim Lăng. Lão khiêu và Tiêu cô nương sẽ đưa Đồng đại phu đến ẩn cư ở Hồ Châu, sau đó chúng ta tập trung ở Thái Hòa Đường. Nơi đó Đồng đại phu còn tồn trữ khá nhiều dược vật và một số thuộc hạ nên có thể giải trừ được Thập Lý Tín Hương của Tán Hoa yêu nữ. Nhưng trong năm ngày đêm phải tiềm phục dưới nước để đến Hồ Châu, liệu Tiêu cô nương có chịu nổi vất vả này không?

Tiêu Hàn Nguyệt nói:

- Lão tiên bối chịu đựng được thì đương nhiên tiểu nữ cũng chịu đựng được!

Thiên Y đại sư liền nói:

- Biện pháp này rất có lý nhưng còn một vấn đề nữa...

Tri Cơ Tử liền cắt lời nói:

- Lão lang trung ta đã hiểu, khi chúng ta phát hiện không thể bảo vệ được Đồng đại phu nữa thì phải để lão ta ra đi phải không?

Trường Phiêu khẽ gật đầu rồi nói:

- Sau khi chúng ta tập trung ở Thái Hòa Đường thì có thể long tranh hổ đấu với Tam Thánh Hội bao nhiêu trận cũng được nhưng trước tiên phải an bày chu đáo cho Đồng đại phu rồi mới yên tâm quyết chiến.

Tiêu Hàn Nguyệt xen vào:

- Còn hai chuyện nữa, đại sư chớ quên đến tham kiến Đường lão bà bà và Giang huynh chớ quên dò la tin tức về Lợi Nhân Đường. Chúng ta đang rất cần nhân thủ, nếu quả thật Giang lão minh chủ có lưu lại phục binh thì đây chính là thời cơ để sử dụng.

Một lời như đề tỉnh người trong mộng, Giang Hào nói:

- Đúng vậy! Gia phụ đã nghĩ đến tinh thể giang hồ sau hai mươi năm nên toán phục binh này tất không phải là hạng tầm thường. Tất nhiên tại hạ sẽ đi gặp bọn họ, nếu những nhân vật này nhận ra tại hạ thì mọi việc sẽ thuận tiện hơn.

Trường Phiêu tiếp lời:

- Khi đại sư tham kiến Đường lão bà bà thì cũng nên nói những lời do Thiên Kính đại sư truyền lại, chớ để bà ta sinh lòng ngờ vực.

Tri Cơ Tử xen vào:

- Theo hiểu biết của lão phu thì xưa nay ngõ hẻm Đường gia luôn bị tai mắt của Mộ Dung gia theo dõi, hai mươi năm như một ngày, mọi việc ở đây đều êm ả trôi qua.

Nhưng rốt cuộc có phải Đường Hồng quy ẩn trong ngõ hẻm Đường gia ở Kim Lăng hay không thì khó mà đoán trước được. Vả lại Đường Hồng có còn tại thế hay không cũng không ai biết được.

Trường Phiêu tiếp lời:

- Ẩn cư nơi náo thị người đông như kiến cỏ nên đương nhiên là khó có thể truy tung tầm tích, nếu có nhiều người bảo vệ thì việc truy tìm càng khó khăn hơn. Tuy nhiên, nếu Thiên Kính đại sư không nắm

chắc việc này thì tuyệt đối không thể nhấn lại cho chúng ta. Điều quan trọng là trang phục và tướng mạo của đại sư, khi đó phải để cho đối phương biết đại sư là một hòa thượng thật sự mới được!

Tri Cơ Tử gật đầu, nói:

- Ý của Bạch thiếu hiệp muốn nói là phải để đối phương phát hiện ra thân phận hòa thượng của đại sư thì sẽ có người đưa chúng ta đến điện kiến Đường Hồng?

Trường Phiêu chỉ khẽ gật đầu, chàng chưa kịp nói thì Giang Hào đã lên tiếng:

- Được! Chúng ta sẽ dẫn dụ địch đến Kim Lăng rồi lặng lẽ chuyển hướng sang Hồ Châu.

Tri Cơ Tử tiếp:

- Thôi, cứ quyết định như thế, chúng ta hãy chia nhau hành sự đi.

Nói đoạn lão cắt một ống lau sậy đưa cho Đồng đại phu và nói:

- Đại phu hãy giữ lấy, khi lặn xuống nước nó có thể giúp cho chúng ta hô hấp dễ dàng hơn.

Giang Hào đỡ lấy Đồng đại phu và nói:

- Tại hạ đưa các vị đi một đoạn!

Nói xong chàng bước xuống nước trước. Tiêu Hàn Nguyệt và Tri Cơ Tử cũng học theo cách của Giang Hào nên khi nhập thủy không để phát ra tiếng động. Bạch Trường Phiêu quét mục quang nhìn xa xa rồi nói:

- Hình như có khoái thuyền (loại thuyền độc mộc hoặc thuyền có tốc độ nhanh) đang tới, nhị vị phải cẩn thận một chút, tạm thời tại hạ không xuất hiện mà phải hộ tống Đồng đại phu vào bờ an toàn, sau đó tại hạ sẽ hội kiến cùng nhị vị ở Kim Lăng.

Phi Vân Tử liền hỏi:

- Có cần ước định ám hiệu liên lạc không? Chúng ra có thể tùy lúc mà thay đổi thân phận đấy!

Trường Phiêu lắc đầu nói:

- Không cần, để lại ám hiệu sợ rằng khó thoát khỏi tai mắt của Tam Thánh Hội vì chuyện tham kiến Đường lão tiên bối phải tốn khá nhiều tâm cơ được. Nếu Giang Lăng Ba có lực lượng tiềm phục ở Giang Nam thì đây là sự trợ lực rất lớn đối với chúng ta, các vị nhất định phải thu dụng cho bằng được. Nhị vị hãy bảo trọng nhé, hẹn tái ngộ ở Kim Lăng.

Nói đoạn chàng quay người qua mạn thuyền phía bên kia và thoáng chốc đã mất hút tung tích.

Lúc này trên hồ đã nghe tiếng mái chèo khua nước từ xa vọng lại. Thiên Y đại sư khẽ vén rèm cửa nhìn ra ngoài đồng thời cũng để cho làn gió đêm thổi vào mặt thêm phần tỉnh táo thần trí. Phi Vân Tử bước đến gần hòa thượng, khẽ nói:

- Thuyền đến từ phương vị chính bắc, hình như đã tiếp cận trong phạm vi năm trượng rồi.

Thiên Y đại sư gật đầu, nói:

- Chúng ta dĩ tĩnh chế động, chờ đối phương tiếp cận rồi mới hành động xuất thủ phản kích.

Phi Vân Tử nói:

- Đúng vậy! Bàn đạo cũng nghĩ như thế. Xuất thủ là giết, vừa giết vừa đi. Chỉ đáng tiếc là Giang tam công tử chưa kịp trở lại.

Thiên Y đại sư mỉm cười nói:

- Hình như Giang tam công tử đang trở lại kìa, tam công tử ẩn thân trong nước ngoài hai trượng...

Lúc này có một chiếc khoái thuyền đang lướt tới ngoài ba trượng, kỹ

thuật của người chèo thuyền tỏ ra rất cao minh, thuyền phải luôn lách trong lau sậy nhưng đi bằng băng và tiếng động cũng rất nhỏ. Có lẽ người trên khoái thuyền đã trông thấy thuyền gỗ của bọn Thiên Y đại sư nên tốc độ đột nhiên gia tăng lướt qua lau sậy mà xông thẳng đến. Chớp mắt khoảng cách chỉ còn bốn, năm thước, có thể sai bước là phóng qua mũi thuyền gỗ một cách dễ dàng. Thiên Y đại sư và Phi Vân Tử đều im hơi lặng tiếng, cả hai đều nấp mình nơi cửa sổ khoang thuyền và theo dõi sự động tĩnh của chiếc khoái thuyền vừa đến.

Sau một hồi bất động thì khoang thuyền chợt mở ra, hai đại hán mặc hắc y tức tốc bước ra ngoài mũi thuyền, theo sau là hai đội nhân thủ nai nịt gọn gàng, tất cả đều mang theo trường kiếm bên người.

Hai toán võ sĩ này xếp thành hai hàng dọc theo khoang thuyền, mỗi hàng có tổng cộng mười người. Kế đó có bốn hắc y nhân từ trong bước ra, hai mang đao, hai mang kiếm, niên kỷ của bốn nhân vật này vào khoảng trung niên, dường như đây là những tên chỉ huy. Cuối cùng còn có bốn vị cô nương xinh đẹp xuất hiện. Ngoài trường kiếm mang sau lưng thì bốn thiếu nữ này còn mang theo một túi da rất lớn.

Tuy Thiên Y đại sư và Phi Vân Tử không thấy rõ diện mạo của đối phương nhưng đoán chắc bốn thiếu nữ này là nữ đệ tử của Minh Nguyệt Quán. Trong số đó có Tam cô nương- Tiểu Đào Hồng và Lục cô nương từng xuất hiện ở Đào Hoa Viện.

Lúc này Giang Hào chỉ cách thuyền đối phương chừng một trượng. Sau khi quan sát tình thế xong chàng lặng lẽ bơi về thuyền của mình rồi vào khoang nói với Thiên Y đại sư và Phi Vân Tử:

- Ngoài hai mươi tư thủ hạ của Mộ Dung và Nam Cung thế gia còn có bốn nữ đệ tử của Minh Nguyệt Quán nữa. Hai ả từng trà trộn vào Đào Hoa Viện thì không nói, đặc biệt còn có hai nữ đạo sĩ trung niên trên người đều dắt song kiếm. Nếu văn bối đoán không sai thì có lẽ hai nhân vật này ở Minh Nguyệt Quán thân phận rất cao, có thể cùng bối phận với Tán Hoa Tiên Tử. Minh Nguyệt Quán có rất nhiều trò cổ quái nên khi động thủ chúng ta phải cẩn thận mới được.

Phi Vân Tử tiếp lời:

- Kỳ quái thật! Bọn chúng đã tập hợp xong lực lượng mà sao không chịu phát động công kích? Còn đợi gì nữa chẳng?

Giang Hào nói:

- Người của Minh Nguyệt Quán rất thiện nghệ việc thi triển độc vật, lẽ nào bọn chúng đang chờ độc vật ngấm công kích chúng ra?

Thiên Y đại sư gật đầu nói:

- Rất có thể! Nhất định là có âm mưu ám toán, chúng ta phải rời khỏi nơi này trước mới được.

Giang Hào nói:

- Sa Châu ở hướng đông nam là gần nhất, nhưng cũng gần hai trăm trượng nhị vị có thể ngấm mình dưới nước để vượt qua khoảng cách đó không?

Thiên Y đại sư nói:

- Tuy lão nạp không thạo công phu sông nước nhưng dựa vào lau sậy mà đi thì khoảng cách hai trăm trượng tuyệt không làm khó dễ lão nạp.

Phi Vân Tử tiếp lời:

- Bàn đạo cũng tin là mình có thể vượt qua được, đến Sa Châu rồi thì động thủ bao nhiêu trận cũng được.

Giang Hào cũng thừa hiểu đối với người không thạo bơi lội mà động thủ trên một chiếc thuyền nhỏ là đã mất đi hơn một nửa tiện nghi nên lập tức nói:

- Đi! Nhị vị xuống trước, vẫn bối xin đoạn hậu.

Hòa thượng và đạo sĩ thừa hiểu công phu dưới nước mình không thể qua Giang Hào nên Thiên Y đại sư nói:

- Không thể độc hành cự địch, bọn lão nạp sẽ đợi công tử ở Sa

Châu, khi đó ba chúng ta liên thủ mới có thể chiêu cổ lẫn nhau.

Giang Hào gật đầu, nói:

- Nhị vị cứ yên tâm! Giang Hào này tuyệt không dám tự cường khi địch đâu.

Hòa thượng và đạo sĩ gật đầu mỉm cười, hai lão đưa mắt ra hiệu cho nhau rồi đồng loạt phóng ra khỏi thuyền. Cả hai dựa vào kinh công tuyệt đỉnh lướt trên ngọn lau lách mà phi đi như cánh chim đêm về hướng đông nam. Công phu này có tên gọi là Thảo Thượng Phi và chỉ những nhân vật có nội công thâm hậu như Thiên Y đại sư và Phi Vân Tử mới thi triển được mà thôi. Hòa thượng và đạo sĩ cứ thế phóng một mạch vượt hai trăm trượng, chớp mắt đã đến Sa Châu. Thiên Y đại sư quét mục quang nhìn một vòng thì phát hiện bãi cát này tích tụ thành một bình nguyên rộng lớn, xem địa thế thì hình như phía đông nam có nơi tiếp giáp với đất liền. Do vậy lão cảm thấy yên tâm, bởi vì đã có đường lui thì có thể vừa đánh vừa triệt thoái. Đồng thời đạo sĩ, hòa thượng và Giang Hào đã sớm có thỏa thuận là khi không cần thiết thì không tận xuất thực lực để đối phương không biết thực hư thế nào.

Không đầy một khắc sau khi Thiên Y đại sư và Phi Vân Tử đến Sa Châu thì Giang Hào cũng đến nơi hội diện. Nhưng bọn họ vừa mới quan sát xong địa thế thì đột nhiên có bốn bóng đen từ ngoài xa lướt đến tựa như những cánh dơi bay trong bầu trời đêm mênh mông.

Hồi 14

Ăn Cự Kim Lăng Thành

Trong bốn bóng đen này có hai thiếu nữ dung nhan diễm tuyệt, đó chính là Tam cô nương Tiểu Đào Hồng và lục cô nương, hai nhân vật kia là hai đạo cô mặc đạo bào màu lam, sắc có vẻ thâm trầm thật khó lường. Phi Vân Tử quét mục quang nhìn bốn bóng người đứng ngoài ba trượng rồi nói với Thiên Y đại sư và Giang Hào:

- Nữ đạo cô này trông có vẻ âm dương quái khí, có khả năng bọn chúng đã tu luyện dị thuật và tinh thông phù chú nên chúng ta phải cẩn thận mới được.

Giang Hào liền nói:

- Phù chú là kỳ thuật nhưng có thể đã thương người hay không thì vẫn bối không dám tin. Nhưng trông hai đạo cô này âm khí rất nặng nên có khả năng bọn họ đã luyện được thứ võ công ác độc quái dị nào đó và có thể trên người có rất nhiều độc vật, chúng ta không nên khinh suất.

Thiên Y đại sư tiếp lời:

- Chuyện có vẻ kỳ bí khó lường mà có thể trực tiếp đã thương người thì gọi nó là võ công âm độc hay thuật pháp cũng vậy thôi. Nơi này không dễ phòng thủ nên lão nạp chủ trương là hạ thủ bất lưu tình nhưng cũng không được luyện chiến, khi phát hiện điều gì đáng ngờ là lập tức rút lui ngay!

Giang Hào nói:

- Vừa lui vừa đánh, giết được thì cứ giết, vả lại máu người có thể phá tà trận mà...

Lúc này chợt nghe đạo cô bên phải lên tiếng:

- Ta là một trong Kim Bài Kiếm Thủ đến từ Thần Nữ Phong Minh Nguyệt Quán nhưng kiếm thuật của ta không giống cô ta...

Đạo cô vừa nói vừa đưa mắt nhìn qua đạo cô trẻ hơn đứng bên trái rồi nói tiếp:

- Luận về đao kiếm thì cô ta đều cao minh hơn đạo cô ta nhưng ngược lại ta có sở trường khác. Có lẽ ba vị là cao thủ mà quán chủ đã nói, tuy nhiên bây giờ diện kiến mới thấy chỗ bất đồng, quán chủ nói là có một vị đại hòa thượng, một vị đạo sĩ và một vị Giang tam công tử, thế tại sao ba vị đều là tục nhân cả vậy?

Thiên Y đại sư bước lên trước nói:

- Lão nạp là Thiên Y đến từ Thiếu Lâm tự!

Đạo cô gật đầu:

- Là hòa thượng à? Được, đạo cô ta thích những đối thủ quang minh chính đại như vậy. Nói cho các vị biết đạo hiệu của ta cũng không sao, pháp hiệu của ta cũng không sao, pháp hiệu của bản đạo cô là Lê Hoa Nữ.

Phi Vân Tử liền nói:

- Thì ra pháp hiệu như vậy nên mới không tuân theo khuôn phép. Nghe qua pháp hiệu của đạo cô thì hình như đạo cô không phải bậc tinh tu chốn thâm sơn mà là danh hoa nhã xưng giữa chốn hồng trần.

Lê Hoa Nữ mỉm cười nói:

- Minh Nguyệt Quán tọa lạc trên Thần Nữ Phong nên tất nhiên là có điểm hấp dẫn tục nhân rồi, các hạ là ai? Là đạo sĩ hay là Giang tam công tử?

Phi Vân Tử chậm rãi đáp:

- Bản đạo Phi Vân Tử đến từ Võ Đang, Tán Hoa Quán Chủ lần này huy động đến Kim Bài Kiếm Thủ trong Minh Nguyệt Quán thì hình như hơi đề cao bọn bản đạo rồi!

Lê Hoa Nữ gật đầu, nói:

- Nói rất đúng! Đã năm năm bọn ta chưa hạ sơn nên cảm thấy vô cùng buồn tẻ, lần này được Quán chủ triệu tập cũng là nhờ các vị nên bản đạo cô cảm kích vô cùng...

Lúc này đột nhiên nghe ầm một tiếng vang trời, thì ra chiếc khoái thuyền đã cập bến Sa Châu, hai mươi tư võ sĩ mặc hắc y lập tức đổ bộ lên bãi cát vây quanh bọn Thiên Y đại sư. Tuy nhiên bọn võ sĩ này vẫn đứng theo đội ngũ rõ ràng, nhân thủ của Mộ Dung thế gia đứng ở hướng chính bắc, nhân thủ của Nam Cung thế gia đứng ở hướng chính tây, còn hướng đông và nam là do hai đạo cô và bọn Tiểu Đào Hồng án ngữ. Lúc này Giang Hào nhìn kỹ thì thấy võ sĩ của Mộ Dung và Nam Cung thế gia có nhiều chỗ khác nhau, bên phía võ sĩ của Nam Cung thế gia có hơn nửa nhân số mang túi da bên hông màu đen, do bọn chúng mặc hắc y nên rất khó nhận ra. Phía võ sĩ của Mộ Dung thế gia ngoài hắc y còn đội mũ màu đen, giữa ngực còn có áo giáp hộ thân.

Giang Hào quan sát một lúc rồi cười nhạt, nói:

- Đại quân xuất trận được trang bị kỹ càng nhỉ!

Đại hán đứng đều bên toán võ sĩ của Mộ Dung thế gia cũng cười nhạt, nói:

- Đợi lát nữa người sẽ rõ, đây là những võ sĩ tinh nhuệ của Mộ Dung thế gia, há có thể để người xem thường sao?

Tiểu Đào Hồng dịch bước qua nói với đạo cô mang song kiếm mấy câu rồi cao giọng nói:

- Thì ra là người, chính người đã giết Thất sư muội của ta ở Đào Hoa Viện.

Giang Hào lạnh lùng nói:

- Trí nhớ khá lắm! Một chút cũng không sai, chính ta đã giết ả!

Tiểu Đào Hồng quát:

- Giết người phải đền mạng!

Thiên Y, Giang Hào và Phi Vân Tử tỏ ra rất trầm tĩnh, bọn họ tuy rất tự tin vào tuyệt kỹ của mình nhưng với trường diện trước mắt thì không thể không cẩn thận. Do vậy cả ba đều ngậm tính sẽ động thủ đến cục diện thế nào thì rút lui.

Lúc này đạo cô đeo kiếm liền quát lớn:

- Tiểu Đào Hồng, lui lại mau! Tên tiểu tử này khá cuồng ngạo, hãy để ta giáo huấn hắn một trận mới được!

Giang Hào cười nhạt, bước tới trước rồi nói:

- Được! Kẻ nào ra tay cũng vậy thôi!

Thiên Y đại sư liền nói:

- Giang tam công tử chớ khinh suất, Kim Bài Kiếm Thủ của Minh Nguyệt Quán không phải là hạng tầm thường, song kiếm ả mang trên người tất có kỳ chiêu đấy!

Giang Hào vẫn bước tới trước và nói:

- Đa tạ đại sư chỉ giáo!

Nói đoạn chàng đề khí vận tập chân lực rồi xuất Tử Kim Dao hoành ngang trước ngực chờ địch.

Lần này bọn võ sĩ của Mộ Dung và Nam Cung thế gia không tiến tới mà lui ra sau ba trượng tạo thành một vòng vây khá rộng đủ để các cao thủ thi thố tài năng. Đạo cô mang song kiếm tỏ ra khá trầm tĩnh. Bà ta chậm rãi bước về phía Giang Hào, bước đi cũng cực kỳ uyển chuyển và hoa lệ, tư thế bạt kiếm cũng rất mực đẹp mắt. Trông cứ như người chuẩn bị thi triển kiếm thuật trên võ đài chứ không phải là chuẩn bị cho một trường quyết chiến.

Tuy nhiên Giang Hào trông thấy vậy thì không khỏi kinh ngạc, bởi lẽ bộ pháp và tư thế xuất kiếm của đối phương chậm chạp như diễn luyện nhưng không lộ một chút sơ hở. Chàng đã nắm chặt chuôi đao

trong tay nhưng không tìm ra được cơ hội để công kích. Nếu nghĩ kỹ thì đây quả thật là chuyện nực cười, bởi vì với thành tựu võ công hiện tại của Giang Hào mà không tìm ra cơ hội thích hợp để xuất đao là chuyện rất khó tin. Nhưng sự thật là như vậy, điều này chứng minh rằng trình độ tu luyện kiếm thuật của đao cô đã đến cảnh giới thượng thừa rồi.

Quả nhiên, khi song kiếm vừa được xuất ra thì một đao kiếm khí vô hình đã chụp về phía trước, thân hình đao cô cũng lập tức dịch động đến cách Giang Hào chừng ba thước. Với khoảng cách này thì đao kiếm của song phương đã có thể đả thương lẫn nhau.

Bỗng nhiên nghe đao cô lên tiếng:

- Bản đao cô là Tăng Phi Yến- Kim Bài Kiếm Thủ của Minh Nguyệt Quán. Người là Giang Hào phải không?

Giang Hào thản nhiên đáp:

- Không sai!

Chàng thấy Tăng Phi Yến không ngừng quét mục quang nhìn ra xung quanh thì ngạc nhiên hỏi:

- Nơi này ngoài ba chúng ta thì còn lại đều là người của Tam Thánh Hội, đao cô còn muốn tìm ai nữa?

Tăng Phi Yến chậm rãi nói:

- Các người có năm người phải không? Thế hai người kia còn trên thuyền hay tàng thân dưới nước?

Giang Hào mỉm cười nói:

- Điều này đao cô tự đoán lấy! Còn trên thuyền hay ở dưới nước đều có khả năng, khi cần xuất hiện thì tự nhiên bọn họ sẽ đến.

- Thật là ngông cuồng! Hãy xem kiếm đây!

Lời chưa dứt thì song kiếm của Tăng Phi Yến đột nhiên vung lên

nhằm các yếu huyệt trên người Giang Hào kích tới. Kiếm khí ào ạt như cuồng phong bão vũ, kiếm quang sáng rực một vùng hóa thành muôn ngàn ảo ảnh chụp tới đối phương. Quần hùng quan chiến chỉ thấy rừng kiếm quang lấp loáng mà không thấy người và kiếm đâu cả.

Giang Hào chưa từng thấy kiếm thế lợi hại và hung hiểm bá đạo như thế này nên bất giác kinh hãi thầm nghĩ:

“Đây là kiếm pháp gì mà có thể triển khai thành một trường diện rộng lớn như vậy?”.

Phi Vân Tử cũng không nhìn thấy sự biến hóa, lão là một kiếm khách thành danh nhiều năm trên giang hồ mà cũng kinh ngạc trước kiếm thuật của đạo cô Tăng Phi Yên.

Do vậy nên lão tập trung toàn bộ tinh thần quan chiến và tự hỏi:

“Chiêu thứ nhất đã phong tỏa trong phạm vi một trượng vuông thì chiêu thứ hai sẽ biến hóa như thế nào?”.

Tuy nhiên, Thiên Y đại sư và Phi Vân Tử không lo lắng cho Giang Hào trước kiếm pháp lợi hại của đối phương. Bởi vì qua một năm cùng luyện tập võ công thì họ đều biết Giang Hào có sự tinh tiến so với trước rất nhiều. Đặc biệt là sau khi được lực lượng thần kỳ của dược vật trợ giúp thì công lực của chàng càng thâm hậu đến độ kinh người.

Quả nhiên không ngoài dự tính của hòa thượng và đạo sĩ, Giang Hào không thối lui cũng không tránh né, chàng cung Tử Kim Dao với chiêu “xuyên vân thủ nguyệt”.

(xuyên qua mây để lấy trăng) thân hình theo đao mà bay lên. Đao quang bảo hộ lấy thân thể, xông thẳng vào rừng kiếm khí dày đặc của đối phương.

Đột nhiên nghe tiếng binh khí chạm nhau vang lên liên tu bất tận, trong rừng đao quang kiếm khí chợt phát ra hàng ngàn ánh chớp tung tóe. Chớp mắt cuộc tiếp chiến đã kết thúc, đao quang kiếm ảnh đều thu lại và bóng người cũng tái xuất hiện.

Không một ai trông thấy song phương đã giao thủ như thế nào? Nhưng trông vào thần sắc thì có thể đoán định được cục diện của song phương sau khi cận chiến.

Thần sắc của Giang Hào hơi nhợt nhạt, vạt áo trước ngực bị rách hai đường, rõ ràng là do song kiếm của Tăng Phi Yến chạm vào nhưng không thấy máu tươi chảy ra.

Điều này chứng minh là chàng chưa bị thọ thương. Còn Tăng Phi Yến thì thần sắc cũng biến đổi, tóc rối thoa rơi, trên mặt mồ hôi vã ra như mưa. Như vậy cả hai bên đều chưa bị thọ thương nhưng nhất thời đều kinh tâm động phách trước tuyệt chiêu của nhau.

Tăng Phi Yến trấn định tinh thần rồi nói:

- Trên giang hồ không ít cao thủ đã bỏ mạng dưới chiêu Yên Tỏa Ly Hồn của bản đạo cô, người là kẻ duy nhất thoát được chiêu này kể từ mười năm qua. Điều này cũng đủ để người tự hào rồi đấy!

Giang Hào thản nhiên nói:

- Bây giờ tại hạ mới phát hiện là người trong Minh Nguyệt Quán nói năng rất lễ mạo, thái độ cũng rất ôn nhu nhưng một khi xuất thủ thì chiêu thức đều là truy hồn đoạt mệnh. Nếu sơ ý một chút là lập tức bị lấy mạng ngay.

Tăng Phi Yến cười nhạt rồi nói tiếp:

- Nhưng người chớ vội đắc ý, nếu người dám đơn đả độc đấu hai trăm chiêu thì nhất định bản đạo cô sẽ lấy mạng người.

Giang Hào cười khẩy, nói:

- Nếu không giết được tại hạ thì sao?

Tăng Phi Yến chậm rãi nói:

- Ta không thể đánh cuộc với người bởi vì ta chỉ có một sinh mạng này chứ không có vật gì khác. Nếu người có thể thắng thì điều đó

đồng nghĩa với việc người lấy mạng ta, nhưng người nên nhớ đệ tử của Minh Nguyệt Quán có một thứ bản lãnh giết địch sau khi chết. Đương nhiên đó là trường hợp của người mới chết, người có thể không tin chuyện này nhưng bản đạo cô phải nói cho người biết trước. Những năm gần đây ta rất ít gặp cao thủ chân chính, bây giờ người có thể hóa giải được chiêu Yên Tỏa Ly Hồn thì có thể xem là đối thủ rất đáng sợ của đạo cô rồi. Do vậy bản đạo cô không thể không nói lời khâm phục!

Giang Hào gật đầu nói:

- Luyện kiếm là một việc rất nghiêm túc, người có thành tựu trên kiếm thuật thì không thể quá gian trá như thi triển các loại võ công khác. Vì thế tại hạ cũng trả lời thành thật với đạo cô rằng, tuy kiếm thuật của đạo cô rất tinh diệu và kỳ bí nhưng vẫn không thể giết được tại hạ.

Tăng Phi Yến cười nhạt rồi tiếp lời:

- Nói như vậy là người có thể giết bản đạo cô?

Giang Hào tỏ ra khiêm tốn, nói:

- Giang mỗ không có ý nghĩ này nhưng có thể khẳng định một điều rằng, cuộc đọ sức này sẽ rất vất vả cho tại hạ lẫn đạo cô, chuyện thắng bại có thể không nằm trong sự khống chế của song phương. Nếu tiếp tục động thủ thì trường diện sẽ rất nguy hiểm, đạo cô đã nghĩ đến điều này chưa?

Tăng Phi Yến thản nhiên nói:

- Người của Minh Nguyệt Quán một khi quyết định chuyện gì cũng đều rất cẩn thận nhưng đã quyết định rồi thì tuyệt đối không thay đổi.

Giang Hào ngửa mặt nhìn trời rồi nói:

- Đã như vậy thì mời đạo cô xuất thủ!

Tăng Phi Yến không hề khách khí, bà ta nâng song kiếm lên rồi bắt ngờ diềm về phía Giang Hào. Hai thanh trường kiếm rõ ràng đâm thẳng tới trước nhưng còn cách ngực Giang Hào chừng hai thước thì

đột nhiên hóa thành một mảng kiếm hoa, song kiếm biến thành sáu đao kiếm ảnh. Khi đối phương xuất thủ thì Giang Hào hoàng ngang Tử Kim Đao trước ngực và khi song kiếm của đối phương có sự biến hóa thì đơn đao của chàng lập tức phát chiêu. Đấu pháp này tuy rất nguy hiểm nhưng rất có uy lực với đối phương. Bởi vì thế đao chậm một chút thì kiếm thế của đối phương sẽ đâm trúng ngực và lập tức vong mạng ngay. Vì vậy người xuất đao cần phải có thủ pháp nhanh như chớp, chí ít thì cũng phải nhanh hơn kiếm thế của đối phương. Như vậy, đao pháp mới có thể phát huy được tác dụng.

Lúc này Giang Hào xuất đao nhanh như ánh chớp, đao vừa xuất thì một đao hàn quang đã quét ra và ảo kiếm của đối phương lập tức bị quét sạch. Song kiếm cũng bị khóa chặt và bị thế đao xoay chuyển hóa giải hoàn toàn. Chỉ một đao phản kích nhưng Giang Hào đã cướp lại tiên cơ, đồng thời còn bức Tăng Phi Yến phải thối lùi ba bước.

Đột nhiên chàng nghe lời Thiên Y đại sư vắng vắng bên tai, nói:

- Giang tam công tử, không thể thắng và cũng không thể giết vị Kim Bài Kiếm Thủ này, điều đó sẽ khiến Tán Hoa Tiên Tử đề cao cảnh giác đấy. Lúc này không phải là cơ hội để hạ sát thủ, tốt nhất là thâm tàng bất lộ. Tuy nhiên, đối với võ sĩ của Mộ Dung và Nam Cung thế gia thì không cần hạ thủ lưu tình. Bọn chúng quá đông nên không giết để thị uy thì không thể khiến bọn chúng khiếp sợ.

Do lão hòa thượng dùng thuật truyền âm nhập mật phát lời cảnh tỉnh nên chỉ mỗi mình Giang Hào nghe được. Tuy nhiên, trong khoảng thời gian Thiên Y hòa thượng nói thì song kiếm và đơn đao đã chiết giải mười hai chiêu rồi, tiếng binh khí va chạm vào nhau vang lên những thanh âm chói tai liên tu bất tận.

Chợt nghe Tăng Phi Yến nói:

- Hào đao pháp, hảo công phu! Quả nhiên là cao thủ đệ nhất mà ta gặp lần đầu tiên từ khi xuất đao. Nào, hãy tiếp thử Thập Bát Liên Hoàn Phi Không Trảm của ta nhé!

Thức thứ nhất:

Tiềm Long Ngoại Đáo Thiên!

Lời vừa dứt thì Tăng Phi Yến tung người lên cao hai trượng, thân hình còn đang ở trên không trung thì song kiếm đã vung ra và công thẳng xuống.

Giang Hào cũng lập tức xuất đao quét ra một đường bạt song kiếm dạt ra ngoài, nhưng Tăng Phi Yến mượn lực tương tiếp của đao kiếm mà tung người lên cao tám thước. Lần này người cũng vắt ngang trên không trung và song kiếm nhanh như chớp công xuống buộc Giang Hào phải ngửa mặt huy động đơn đao chống đỡ. Cuối cùng Giang Hào đã hiểu lai lịch của hai chữ “Phi Yến”, thì ra đối phương có thể phi lượn trên không trung chẳng khác gì chim yến. Không những tư thế vô cùng tuyệt mỹ mà thân người và trường kiếm cũng hợp nhất với nhau tạo thành một lực xuất thủ khá uy mãnh. Nhờ vào sự xoay chuyển nhẹ nhàng trên không mà kiếm pháp phát huy được uy thế tối đa, tuy trông thấy đơn giản nhưng thế kiếm nhanh như hành vân lưu thủy. Chiêu chiêu thức thức công kích không ngừng và thức nào chiêu nấy cũng đều có uy thế truy hồn đoạt mệnh.

Đây là loại kiếm pháp mà Giang Hào chưa từng trông thấy bao giờ, ngay cả một kiếm khách thành danh như Phi Vân Tử cũng bị thu hút bởi sự hấp dẫn của kiếm pháp.

Sau mười lăm chiêu thì Giang Hào cảm thấy mình hao tổn quá nhiều công lực để chống đỡ, nếu không thay đổi đấu pháp thì e rằng khó lòng cầm cự được lâu. Vì thế chàng nghĩ đã đến lúc phải lui binh rồi nên luôn tìm cách để triệt thoái. Bỗng nhiên chàng tung người mảnh công một đao, đồng thời thân hình cũng xoay chuyển. Khi hạ xuống đất thì chàng đã thoát ra khỏi vòng chiến hơn ba trượng.

Thiên Y đại sư và Phi Vân Tử cũng lập tức phối hợp với hành động của Giang Hào, hai lão đều dịch bộ đến bên cạnh chàng tạo thành thế thủ ba mặt hỗ trợ lẫn nhau.

Nhưng đây là hướng phòng thủ của võ sĩ Mộ Dung thế gia nên bọn này lập tức triển khai đội ngũ bao vây lại. Phi Vân Tử thấy vậy liền xuất kiếm nhanh như gió, chớp mắt lão đã đánh ra bảy đường kiếm. Tuy thế kiếm cực nhanh và cực kỳ chuẩn xác nhưng chỉ đã thương được một võ sĩ, bởi lẽ bọn này đều mặc giáp y trước ngực nên đao

kiếm rất khó đả thương bọn chúng. Nhờ vậy mà bọn võ sĩ này ngang nhiên xông vào khép chặt vòng vây khiến cho Thiên Y đại sư, Phi Vân Tử và Giang Hào nhất thời phải rối loạn tay chân. Nhưng sau mười chiêu thì bọn họ đã nhìn thấy được yếu điểm của những tên võ sĩ này, tuy bọn chúng mặc giáp y nhưng chỉ bảo vệ được trước ngực, sau lưng và đỉnh đầu mà thôi. Ngoài ra những nơi khác còn lại của thân thể đều có thể bị đao kiếm xâm phạm. Đáng tiếc là bọn chúng gặp phải ba cao thủ có tuyệt nghệ phi phàm nên một khi động sát cơ thì bọn họ đều biến chiêu, đao kiếm đều nhằm vào những kẽ hở của đối phương mà xuất thủ.

Đao quang kiếm ảnh xuất ra cực nhanh, nhanh đến độ bọn võ sĩ của Mộ Dung thế gia không kịp ứng biến. Một loạt tiếng kêu thảm vang lên, tám tên giáp y võ sĩ lần lượt ngã xuống, hai tên chỉ huy không kịp thối lui nên cũng cùng chung số phận. Tuy nhiên mười tên giáp y võ sĩ này vẫn chưa tuyệt mệnh nhưng bọn chúng đã hoàn toàn trở thành người tàn phế. Nhất thời tiếng rên la vang dậy một vùng, máu tươi tuôn ra lên láng trông thật khủng khiếp.

Bọn võ sĩ của Nam Cung thế gia bị thảm cảnh này làm cho kinh hồn bạt vía mà chùn bước, bọn chúng đứng ngoài xa nhìn đối phương bỏ đi chứ không dám xuất thủ ngăn cản. Tăng Phi Yến bước lại quan sát thương thế của những võ sĩ thì kinh hãi thầm nghĩ:

“Tuy võ công đôi bên có sai biệt, nhưng đao kiếm xuất thủ chuẩn xác thế này thì tuyệt không kém song kiếm của ta!”.

Tiểu Đào Hồng buông tiếng thở dài rồi nói:

- Xem ra thủ pháp của bọn chúng còn tàn độc hơn Minh Nguyệt Quán của chúng ta nhiều.

Nàng quay sang đám võ sĩ Nam Cung thế gia, nói tiếp:

- Chư vị hãy giúp một tay băng bó vết thương cho bọn họ.

Mười võ sĩ Mộ Dung thế gia đều trở thành người tàn phế, dù có danh y cũng không thể cứu chữa cho bọn chúng hồi phục như thường được. Nơi bị trúng đao kiếm đều là những gân mạch quan trọng. Trận chiến này khiến cho Tam Thánh Hội thu được một bài học quan

trọng là tuyệt nghệ của song phương quá sai biệt, nếu miễn cưỡng động thủ thì chỉ gây nên một trường đồ sát mà thôi.

Lúc này Tiểu Đào Hồng tuy không thể làm chủ trước mặt hai vị Kim Bài Kiếm Thủ nhưng vì thọ mệnh chỉ huy lần hành động này nên nàng lập tức hạ lệnh cho võ sĩ Nam Cung thế gia đưa những kẻ thọ thương trở về Cô Tô. Kế đó nàng quay sang Lê Hoa Nữ rồi cung thủ nói:

- Chúng ta vừa đối phó không phải là đối thủ tầm thường mà là cao thủ tuyệt đỉnh giang hồ, vì thế chúng ta ở lại đây cũng vô ích thôi!

Lê Hoa Nữ gật đầu nói:

- Đúng vậy! Ở lại có khi còn bị mất mặt cũng không chừng.

Đối với vị Lê Hoa Nữ, Tiểu Đào Hồng luôn tỏ ra cung kính sợ sệt, nàng gật người nói:

- Hay là chúng ta quay về bẩm báo với Quán chủ?

Lê Hoa Nữ nói:

- Các người cứ quay về, một mình ta sẽ đuổi theo tung tích bọn chúng, sau đó ta để lại ám hiệu rồi các người thỉnh thị sự định đoạt của quán chủ.

Lời vừa dứt thì bà ta cũng vọt lên không và lướt đi trong màn đêm, thoáng chốc đã mất tiêu hình tích.

Tiểu Đào Hồng lại nhìn sang Tăng Phi Yến chờ chỉ thị. Vị tam cô nương này tuy là đệ tử được Tán Hoa Tiên Tử sủng ái nhất nhưng trước mặt Kim Bài Kiếm Thủ thì cử chỉ luôn tỏ ra rất cẩn thận. Tất nhiên đây cũng là một trong những nguyên nhân mà nàng nhận được sự sủng ái.

Tăng Phi Yến chậm rãi nói:

- Để cho Lê Hoa muội muội đi! Mấy năm qua, Lê Hoa muội muội đã tham ngộ được không ít sự biến hóa của thuật pháp, do vậy một khi

gặp phải cơ hội để thi triển thân thủ thì làm sao bỏ qua được?

Tiểu Đào Hồng nói:

- Nhưng Lê Hoa tiên bối chỉ hành động một mình như vậy há chẳng phải là mạo hiểm lắm sao?

Tăng Phi Yến nói:

- Thuật độn giáp của bà ta đã tu luyện có thành tựu, có thể mượn vật độn hình, chớp mắt là tiêu tán không còn trông thấy hình tích nữa. Vì thế muốn cầm giữ bà ta quả không phải là chuyện dễ. Người đã được chân truyền của Minh Nguyệt Quán, trong đêm tối có thể trông thấy cảnh vật ngoài năm trượng nhưng người có trông thấy Lê Hoa Nữ đi như thế nào không?

Tiểu Đào Hồng lắc đầu rồi nói:

- Nếu sau trận chiến này mà đệ tử vẫn giữ được sinh mạng thì khi quay về Minh Nguyệt Quán, đệ tử sẽ thỉnh cầu quán chủ cho đệ tử luyện thuật pháp thôi.

Tăng Phi Yến mỉm cười nói:

- Quá muộn rồi nhưng vẫn có thể tu luyện được, kiếm thuật và thuật pháp của sư phụ người đều tinh thâm, ngoài ra bà ta còn tinh thông y đạo nên một khi bà ta muốn truyền thì người dùng cả đời cũng không hết.

Ngừng một lát, Tăng Phi Yến nói tiếp:

- Chúng ta quay về thôi! Những gì quán chủ muốn biết chúng ta đều đã biết rồi.

oOo Dưới mộtt mật thất rộng lớn của Mộ Dung thế gia, đèn đuốc được thắp sáng như ban ngày, Tán Hoa Tiên Tử, Nam Cung Thu Nguyệt và Mộ Dung Trường Thanh đang ngồi trước một án thư đồ sộ. Trên án thư có sáu võ sĩ bị thọt thương trong cuộc chiến tối qua. Cạnh bên án thư có ba nhân vật mặc bạch bào đang cẩn thận xem xét thương thế cho sáu võ sĩ giáp y kia.

Hồi lâu sau Mộ Dung Trường Thanh lên tiếng:

- Ba vị đại phu, các vị đã xem xong thương thế của bọn chúng, xin hãy nói ra cách nghĩa của các vị xem?

Một bạch bào nhân đứng cạnh Mộ Dung Trường Thanh nói:

- Thương thế đều quan hệ đến những đốt xương quan trọng, điều này chứng minh đối phương là cao thủ nhận huyết rất chính xác và hạ thủ rất mạnh nên các kinh mạch đều bị cắt đứt. Tuy cứu được nhưng cũng không thể luyện công được nữa.

Mộ Dung Trường Thanh gật đầu rồi quay sang hỏi bạch bào nhân đứng cạnh Tán Hoa Tiên Tử:

- Đại phu có phát hiện gì không?

Bạch bào nhân thứ hai nói:

- Những chiếc giáp y này tuy có nhiều vết đao kiếm nhưng không bị đao kiếm xuyên thấu, điều này cho thấy giáp y rất rắn chắc, đao kiếm khó có thể đã thương được.

Nếu có thể, chúng ta nên chế tạo thật nhiều giáp y như thế này, khi giao chiến đã phải lo lắng.

Bạch bào nhân đứng bên cạnh Nam Cung Thu Nguyệt lên tiếng:

- Qua thủ pháp đã thương những giáp y võ sĩ này thì rõ ràng thủ đoạn và tâm địa của đối phương khá thâm độc.

Mộ Dung Trường Thanh khoát tay ra hiệu cho ba vị bạch bào nhân thối lui rồi quay sang nói với Tán Hoa Tiên Tử:

- Nghe nói hòa thượng, đạo sĩ và Giang Hào cùng hạ thủ phải không?

Tán Hoa Tiên Tử ra hiệu cho Tăng Phi Yến và Tiểu Đào Hồng đến trước án thư và nói:

- Tình hình thế nào hãy nói lại cho đại hội chủ nghe!

Tăng Phi Yến chậm rãi nói:

- Đúng vậy! Ba hắc y nhân đó tự xưng là Thiên Y đại sư của thiếu lâm, Phi Vân Tử của võ đang và người trẻ nhất là Giang Hào.

Tiểu Đào Hồng tiếp:

- Giang Hào chính là kẻ giết Thất sư muội trong Đào Hoa Viện, đệ tử vừa nghe giọng nói là nhận ra hẳn ngay.

Tăng Phi Yến nói tiếp:

- Bản đạo cô có hỏi Giang Hào là hai nhân vật kia nấp trên thuyền hay ẩn thân dưới nước nhưng sự thật thì bản đạo cô đã biết bọn chúng không có mặt ở đương trường.

Sở dĩ bản đạo cô hỏi vậy là hy vọng bọn chúng để lộ chút manh mối nhưng bọn chúng quá cẩn thận.

Tán Hoa Tiên Tử hỏi:

- Ba người bọn chúng đi về hướng nào?

Tăng Phi Yến nói:

- Lê Hoa Nữ đã đuổi theo bọn chúng nên sẽ có tin tức hồi báo ngay thôi. Bà ta pháp luật tinh kỳ nên có thể tin tưởng vào việc này.

Tán Hoa Tiên Tử dịch mục quang nhìn qua Nam Cung Thu Nguyệt và hỏi:

- Hiền muội có ý kiến gì không?

Nam Cung Thu Nguyệt chậm rãi nói:

- Bọn chúng rất cao minh và cũng rất xảo quyệt nên muốn dẫn dụ bọn chúng lọt vào trận địa mai phục quả thật không phải là chuyện

để. Xem ra chúng ta phải thay đổi phương pháp thôi, phải dùng thủ đoạn phi thường mới có thể đối phó với bọn chúng được.

Mộ Dung Trường Thanh khoát tay rồi quay sang hỏi Tăng Phi Yến:

- Trước tiên xin đạo cô nói lại tình hình động thủ như thế nào? Mười đệ tử môn hạ của Mộ Dung thế gia đều bị đả thương thành phế nhân, không một kẻ nào thoát được, thế đệ tử của Minh Nguyệt Quán có ai thọ thương không?

Tăng Phi Yến chậm rãi nói:

- Không, bản đạo cô ác chiến với Giang Hào trên trăm chiêu mà bất phân thắng bại, có thể nói hẳn là kinh địch mà bản đạo cô lần đầu gặp phải. Bản đạo cô phải sử xuất Thập Bát Liên Hoàn Phi Không Trảm mới bức lui được hắn, khi đó võ sĩ của quý phái vây lại nhưng Giang Hào, Thiên Y hòa thượng và Phi Vân Tử liên thủ đả thương những võ sĩ bao vây mà thoát đi.

- Đạo cô không đuổi theo à? Và cũng không có ai ngăn cản bọn chúng sao?

- Không, người của Minh Nguyệt Quán quá ít và cũng không nắm chắc phần thắng. Võ sĩ của Nam Cung thế gia không xuất thủ có lẽ là do đối phương không chạy qua hướng bọn họ nên bọn họ không kịp ứng biến.

Mộ Dung Trường Thanh mỉm cười, nói:

- Được! Nam Cung hiền muội hãy nói thủ đoạn phi thường xem, ngu huynh nguyện sẽ cùng phối hợp.

Thu Nguyệt chậm rãi nói:

- Dùng nhân mạng đổi nhân mạng, lấy ba người để đổi một người bọn chúng.

Trường Thanh ngạc nhiên hỏi:

- Đổi như thế nào? Bất luận là hòa thượng, đạo sĩ hay Giang Hào thì

dù chúng ta phải ba toán võ sĩ dũng cảm cũng chưa chắc...

Tuy hấn không nói hết nhưng mọi người đều đoán được là chưa chắc thực hiện được. Nam Cung Thu Nguyệt liền kể tai Tán Hoa Tiên Tử và Mộ Dung Trường Thanh thăm thì mấy câu, Trường Thanh nghe xong thì phá lên cười, nói:

- Hảo chủ ý! Thật là tuyệt mưu diệu kế! Hiên muội thâm tàng bất lộ nhưng mưu kế quả nhiên là kinh người!

Thu Nguyệt khiêm tốn nói:

- Ngu giả ngẫu hữu nhất đắc (kẻ bất trí ngẫu nhiên gặp được kế hay) mà thôi, Mộ Dung huynh chớ quá khen!

Trường Thanh liền nói:

- Tại hạ đi tuyển nhân thủ đây!

Lời chưa dứt thì hấn sải bước ra khỏi mật thất. Trông sắc thái của hấn thì hình như hấn rất vừa lòng với mưu kế của Thu Nguyệt.

Tán Hoa Tiên Tử khẽ nói với Thu Nguyệt:

- Dù là võ sĩ cảm tử cũng khó tránh được sự khiếp nhược trước thảm cảnh, điều này hiên muội đã nghĩ kỹ chưa?

Thu Nguyệt gật đầu nói:

- Đây là điểm yếu nhất trong quá trình hành động của chúng ta và cũng là mấu chốt quan trọng nhất, tỉ tỉ tài trí siêu quần nên chắc là có sự chỉ giáo?

Tán Hoa Tiên Tử gật đầu, nói:

- Ta có một biện pháp, với công lực của hiên muội thì chỉ cần nắm được bí quyết là có thể vận dụng như hành vân lưu thủy.

- Ý của Tiên Tử tỉ tỉ muốn nói là... bọn chúng sẽ không sợ đau khổ và không khiếp sợ?

- Đúng vậy! Ta sẽ truyền cho hiền muội một loại ấn quyết, hiền muội dùng ấn quyết này niêm vào bên dưới vai phải của bọn võ sĩ chừng ba tấc thì bọn chúng sẽ không sinh lòng khiếp sợ.

Nói đoạn Tán Hoa Tiên Tử dùng hữu thủ hướng dẫn cho Thu Nguyệt học ấn quyết.

Ngón tay cái và ngón vô danh kẹp chặt vào nhau rồi đột nhiên xuất ra. Thủ pháp giống như một cách điểm huyết rất đặc biệt nhưng chỉ qua hai lần diễn luyện thì Thu Nguyệt đã học được một cách thành thạo.

oOo Lại nói đến Thiên Y đại sư, Phi Vân Tử và Giang Hào, sau khi rời Sa Châu thì bọn họ thi triển cước lực thật nhanh chạy một mạch qua mười dặm đường mới dừng bước.

Nơi dừng chân là một gò đất cao chừng mười thước, bên dưới là đường quan đạo nam lai bắc vắng. Lúc này chưa đến canh năm nên cảnh vật đều tĩnh lặng chìm trong màn đêm mờ mờ.

Thiên Y đại sư quay lại nhìn hành trình mình vừa đi qua rồi nói với Phi Vân Tử và Giang Hào:

- Nhị vị có cảm thấy là có người đang đuổi theo chúng ta không? Hình như kẻ này hình tung quỷ dị không để lại dấu tích gì thì phải?

Giang Hào nói:

- Ý đại sư muốn nói là khinh công của kẻ này cao hơn chúng ta? Chúng ta đi như tên bắn mà vẫn không thoát được hấn sao?

Thiên Y đại sư chậm rãi nói:

- Đúng vậy! Cự ly giữa chúng ta và kẻ đó không xa nhưng chúng ta không thấy được tung tích của đối phương.

Giang Hào bất giác đưa mắt nhìn Phi Vân Tử, chàng định nói nhưng lại thôi. Phi Vân Tử liền nói:

- Không cần hoài nghi đại sư, công lực của đại sư rất thâm hậu nên năng lực cảm ứng cũng hơn chúng ta một bậc. Bần đạo cũng cảm nhận được hình như có vật vô hình đang không ngừng đuổi theo chúng ta?

Giang Hào buột miệng nói:

- Quỷ chẳng? Chỉ có ma quỷ mới vô hình thôi. Nhưng Giang Hào này không tin trên thế gian có ma quỷ, tuy nhiên ngoài ma quỷ ra thì không có vật gì là vô hình cả.

Thiên Y đại sư nói:

- Kẻ đuổi theo chúng ta là người chứ không phải ma quỷ, nhưng phương pháp truy tung của đối phương không phải là khinh công phi hành tuyệt tích mà là thuật độn giáp như chúng ta vẫn thường nghe nói.

Giang Hào kinh ngạc hỏi lại:

- Thuật độn giáp? Văn bồi tuy là kẻ hậu sinh, kiến văn nông cạn nhưng được nghe gia phụ nói người nào luyện được môn kỳ thuật này đến trình độ thượng thừa thì có thể che mắt đối phương, dù đứng trước mặt nhưng đối phương cũng không thấy được.

Thiên Y đại sư nói:

- Đó là thuật Chướng Nhãn, là một loại trong thuật độn giáp. Theo lão nạp biết thì thuật độn giáp là một trong Ngũ hành độn thuật của đạo gia, là một thứ kỹ năng đặc biệt quái dị không thể dùng lẽ thường mà lý giải được.

Giang Hào gượng cười nói:

- Nếu đối phương không chịu xuất hiện thì dù đuổi theo chúng ta cũng có ích gì?

Thiên Y đại sư khẽ thở dài rồi nói:

- Lão nạp không thể đưa ra được chứng cứ để chứng minh nên

Giang tam công tử có thể không tin nhưng chúng ta cũng nên cẩn thận hơn mới được. Đặc biệt là không để đối phương đột nhiên hiện thân đã thương chúng ta.

Phi Vân Tử tiếp lời:

- Giang tam công tử chớ quên là người của Minh Nguyệt Quán biết rất nhiều kỳ môn dị thuật, nếu công tử bình tâm tĩnh trí ngưng thần lắng nghe thì tin rằng công tử cũng có thể cảm nhận được điều mà không thể nào giải thích được.

Chợt nghe Thiên Y đại sư thờ dài nói:

- Đáng tiếc là không có Bạch thí chủ ở đây, có thể Bạch thí chủ đã học được thần công phá giải thuật độn giáp, chí ít cũng có thể chỉ cho chúng ta biết phương hướng của kẻ đang đuổi theo.

Giang Hào bán tín bán nghi, nói:

- Nói vậy thì Bạch huynh đệ siêu việt hơn chúng ra nhiều quá, nhưng giữa may rủi còn có thiên mệnh, chúng ta cứ cẩn thận hơn là được.

Thiên Y đại sư nói:

- Xưa nay lão nạp chưa từng gặp những chuyện như thế này nên cũng không thể đưa ra biện pháp ứng biến cụ thể. Nhưng thiết nghĩ với thân thủ Giang tam công tử hiện tại thì khi cần ứng biến chắc chắn có thể ra tay kịp thời.

Giang Hào thấp giọng nói:

- Đa tạ đại sư chỉ giáo, nhưng chúng ta đã không tránh được sự truy tung của đối phương thì thử làm hẳn xuất hiện xem thế nào?

Thiên Y đại sư nói:

- Được, Giang tam công tử và đạo huynh đi trước, lão nạp tiềm phục ở nơi này, đi qua mười dặm nữa thì nhị vị tìm nơi bí mật ẩn thân. Khi đó lão nạp sẽ đuổi theo đối phương, như vậy may ra mới có thể truy tìm được manh mối. Tuy nhiên hướng đi vẫn không đổi, chúng ta cứ

đến Kim Lăng, trò đùa này đến lúc trời sáng cũng phải chấm dứt thôi.

Lão hòa thượng rất cẩn thận nên khi nói lão thi triển thuật truyền âm nhập mật, không để phát ra thanh âm. Phi Vân Tử và Giang Hào vừa gật đầu thì hòa thượng cũng phi thân biến mất vào đêm tối.

Đạo sĩ và Giang Hào cũng lập tức phối hợp hành động. Cả hai lướt đi như bay về phía trước.

Hành trình vượt mười mấy dặm thì bên đường xuất hiện một cánh rừng thấp.

Giang Hào và Phi Vân Tử liền rẽ bước vào rừng ẩn nấp.

Phi Vân Tử dùng thuật truyền âm nhập mật nói:

- Hãy lưu tâm quan sát. Hình như đại sư cũng đến phía sau chúng ta đấy.

Giang Hào liền quay lại chú mục nhìn thì thấy có một bóng đen đang lay động trên đường quan đạo và lướt đi với tốc độ kinh người. Điều đặc biệt là cảnh tượng phía sau đó, Giang Hào và Phi Vân Tử đều nhận thấy một làn khói mờ lặc lay lướt đi bên cạnh đường quan đạo nhưng không rõ hình tượng và không nghe thấy thanh âm gì. Nếu không định thần chú ý thì khó có thể phát hiện được.

Giang Hào nắm chặt chuôi đao định bất ngờ xuất thủ nhưng Phi Vân Tử kịp thời ngăn lại và khẽ nói:

- Chớ vọng động, hãy lắng nghe đã.

Khi làn khói mờ lướt qua thì quả nhiên có phát ra thanh âm rất nhỏ. Phi Vân Tử liền nói:

- Vẫn chưa đến cảnh giới vô hình vô tích, cuối cùng thì hòa thượng cũng khiến đối phương phải hiện thân thôi.

Giang Hào gật đầu nói:

- Hình như không chỉ một người đuổi theo chúng ta thì phải?

Phi Vân Tử nói:

- Thuật độn giáp khác với khinh công có lẽ là ở chỗ này, nhờ hòa thượng bức đối phương phải hiện thân nên chúng ta mới nghe được thanh âm rất nhỏ vừa rồi. Có khả năng là song phương đã ngầm độn thủ với nhau.

Giang Hào nói:

- Giang hồ rộng lớn nên không có điều kỳ lạ gì là không có, quả nhiên thuật độn giáp rất khác với khinh công. Một khi đã chứng minh là có sự hiện hữu của đối phương thì buộc hẳn phải hiện thân hoàn toàn không còn là chuyện khó nữa.

Phi Vân Tử nói:

- Điều này phải thương lượng với Thiên Y đại sư một tí, làm thế nào để khi buộc đối phương hiện thân là chúng ta có thể hạ thủ ngay, như vậy mới cắt đứt tai mắt theo dõi của bọn chúng.

Nói đến đây thì hai người tiếp tục thi triển thuật phi hành đi đến phía trước chùng mười dặm nữa, lúc này thì trời đã hừng sáng, Thiên Y đại sư đang đứng chờ hai người ở phía trước.

Giang Hào thừa nhận tuyệt kỹ và mưu trí của hòa thượng và đạo sĩ đều cao hơn mình một bậc nên vội cung kính chấp tay nói:

- Đạo trưởng và văn bối đều phát hiện một vài dị chứng nhưng không thể khẳng định có phải là thuật độn giáp phi hành hay không?

Thiên Y đại sư gật đầu nói:

- Đối phương đã truy đến gần lão nạp rồi, hẳn chỉ tàng thân ẩn hình trong phạm vi trăm trượng quanh đây thôi. Có thể thuật độn pháp không thể thi triển trên một hành trình dài hoặc giả pháp thuật của đối phương còn chưa đủ hỏa hầu nên mới bị lão nạp phát hiện ra hành tung.

Giang Hào nói:

- Bây giờ bức đối phương phải xuất hiện rồi giết quách, để cắt đứt tai mắt của bọn chúng.

Thiên Y đại sư lắc đầu nói:

- Chưa phải là thời cơ để giết kẻ này, chúng ta còn mượn hãn để lập kế dụ địch thì giết thế nào được.

Giang Hào suy nghĩ thấy có lý nên nói:

- Đúng! Chúng ta dụ hãn đến Kim Lăng rồi giết cũng không muộn, khi đó Tam Thánh Hội không thể nào biết được chúng ta đã vào thành Kim Lăng.

Thiên Y đại sư chỉ mỉm cười mà không trả lời, lão trầm nghĩ:

“Vây giết đối phương tại sông Tần Hoài là một địa điểm rất tốt, nhưng kẻ đuổi theo là Kim Bài Kiếm Thủ của Minh Nguyệt Quán, như vậy đâu phải là nhân vật dễ đối phó! Muốn thành công e rằng phải phí khá nhiều tâm cơ mới được!”.

Lúc này trời đã sáng tỏ, ba người không sợ bị đối phương đuổi theo nữa nên thong thả cất bước mà đi, có lúc còn cố ý lòng vòng một hồi rồi mới nhập vào đại đạo dẫn đến Kim Lăng.

Do vậy hành trình chỉ chừng ba bốn ngày nhưng ba người phải mất chín ngày mới đến nơi.

Trên lộ trình bọn họ phát hiện không ít đệ tử Tam Thánh Hội phi ngựa tới lui rất vội vàng. Nhưng do bọn chúng không biết hòa thượng, đạo sĩ và Giang Hào nên nhiều lắm là chỉ nhìn qua một lát rồi bỏ đi.

Sau khi vào thành Kim Lăng thì bọn Thiên Y đại sư vào trọ tại một khách điểm khá nổi tiếng trong thành, tất cả đều ăn uống nghỉ ngơi để chờ bóng đêm buông xuống là hành động.

Hồi 15

Diễn Hoa Mao Trúc Viện

Khi hoàng hôn dần buông xuống thì Thiên Y đại sư, Phi Vân Tử và Giang Hào đang ngồi trong phòng thương lượng, Phi Vân Tử nói:

- Bất luận thế nào Giang tam công tử cũng phải đến Lợi Nhân Đường một chuyến, hiện nay chúng ta đang rất cần lực lượng trợ thủ, nếu quả thật lệnh tôn có lưu lại lực lượng tiềm phục thì đây là cơ hội tốt nhất để sử dụng.

Giang Hào liền nói:

- Để giết xong đệ tử Minh Nguyệt Quán đuổi theo chúng ta, rồi vẫn bối hầy đi cũng chưa muộn mà.

Phi Vân Tử mỉm cười nói:

- Giang tam công tử không cần bận tâm, chỉ cần đại sư bức ả xuất hiện thì một mình bản đạo cũng có thể đối phó rồi.

Đạo sĩ vừa nói đến đây thì đột nhiên nghe cửa phòng bị đánh bật tung ra, theo đó là hai võ sĩ tay cầm đơn đao phóng vào nhanh như chớp. Phi Vân Tử quét mục quang nhìn ra thì thấy hai tên này đều khoảng ba mươi tuổi, đây chính là thời hoàng kim tuế nguyệt của người luyện võ nhưng hai tên này lại không giống như những nhân vật thường hành tẩu giang hồ. Vì thế lão đoán rất có khả năng đây là những võ sĩ tinh nhuệ do Mộ Dung thế gia giáo luyện ra.

Đạo sĩ chậm rãi bước tới trước và ung dung nói:

- Diễn Hoa Mao Trúc Viện là địa bàn của Tam Thánh Hội mà hai vị còn dám đến đây sanh sự à? Sao không mau rút đi?

Hai võ sĩ hoành đao trước ngực và hơi ngạc nhiên đưa mắt nhìn nhau, cả hai chưa kịp lên tiếng thì kiếm của Phi Vân Tử đã xuất khỏi vỏ. Mũi kiếm nhằm vào yết hầu của hai võ sĩ điểm tới nhanh như chớp, buộc hai tên này không thể khai khẩu mà lập tức vung đao

chống đỡ. Lúc này Giang Hào và Thiên Y đại sư biết đã có biến nên lập tức phi thân ra cửa sổ nhưng hai người phóng đi theo hai hướng khác nhau.

Sau khi thấy Giang Hào và Thiên Y đại sư đã thoát đi thì Phi Vân Tử lập tức biến chiêu, kiếm pháp trở nên thần tốc và nguy hiểm vô cùng. Không đầy ba chiêu thì đạo sĩ đã đánh rơi đơn đao của hai võ sĩ và lão cũng điểm huyết khổng chế được chúng. Kế đó Phi Vân Tử phóng bước ra chạy về phía cánh rừng thưa cách bến nước Tần Hoài chừng mười dặm. Lúc này không còn thấy đèn đóm trên bến Tần Hoài nữa nhưng trước mặt Phi Vân Tử lại xuất hiện một bóng đen như chờ sẵn ở đó từ lâu. Đạo sĩ vận mục quang nhìn kỹ thì thấy người này thân mặc đạo bào, tóc xõa dài, tả thủ cầm kiếm, hữu thủ cầm một phiến Kim Bài. Thì ra đây chính là một trong những Kim Bài Kiếm Thủ của Minh Nguyệt Quán - Lê Hoa Nữ.

Phi Vân Tử luôn chờ đợi trận quyết đấu này nên lòng bất giác cảm thấy khẩn trương bởi vì đối diện với một cao thủ sở trường về tà thuật, lão không biết kiếm thuật và võ công có phát huy được hết tác dụng hay không? Vì thế nên Phi Vân Tử không dám tỏ ra khinh suất, lão vận khí ngưng thần quan sát và chờ đợi.

Lê Hoa Nữ gật gật đầu rồi nói:

- Quả nhiên là một cao thủ kiếm thuật, các hạ là hòa thượng hay đạo sĩ?

Phi Vân Tử trầm giọng nói:

- Nhìn vào binh khí trong tay tại hạ thì đạo cô đã rõ rồi, hòa thượng không bao giờ sử dụng kiếm.

- Võ Đang Phi Vân Tử!

- Chính là bản đạo, hai mươi năm hành tẩu giang hồ, bản đạo đã gặp không ít danh kiếm và đao thủ trên võ lâm nhưng chưa hề gặp cao nhân về kỳ môn dị thuật.

- Đêm nay các hạ gặp rồi đấy. Hy vọng là vận khí của các hạ còn tốt để có thể thấy mặt trời ngày mai.

Phi Vân Tử rùng mình, bất giác lão ngược mặt nhìn trời. Ngay lúc này bỗng nhiên có một lớp mây đen xuất hiện che kín cả ánh trăng sao nên nhất thời Phi Vân Tử cảm thấy thiên hôn địa ám, cảnh vật như quay cuồng trước mắt.

Ngõ Đường gia là một nơi khá nổi tiếng ở trong thành Kim Lăng, nơi này có đến năm trăm ngôi nhà đều của người nhà họ Đường được xây dựng san sát bên nhau tạo thành một khu vực cách biệt với thế giới bên ngoài. Tuy chỉ có một ngõ lớn dẫn sâu vào nhưng kỳ thực bên trong còn có những đường nhỏ ngang dọc đan xen vào nhau, toàn cục như một bàn cờ.

Lúc này đã là canh ba nửa đêm, nơi chân tường của một đại viện có một vị hòa thượng đứng nép người vào đó, trông chẳng khác như một pho tượng Phật. Dưới ánh trăng lờ mờ có thể nhìn thấy hòa thượng mặc cà sa màu vàng, cổ đeo một chuỗi hạt bằng gỗ bồ đề, hai vạt áo cà sa rộng thùng thình đang lất phất trong gió đêm. Vị hòa thượng này không ai xa lạ mà chính là nhân vật chủ trì Đạt Ma Viện của Thiếu Lâm Tự - Thiên Y đại sư. Vì ngõ Đường gia là nơi được canh phòng rất nghiêm mật nên sau khi rời Diễm Hoa Mao Trúc Viện, Thiên Y đại sư phải chờ đến canh ba mới thay áo cà sa để đến nơi này. Tuy đại sư đang đứng dưới chân tường của một đại trang viện nhưng lão vẫn cảm thấy từ trong các cửa sổ, nóc nhà đều có người đang theo dõi mình. Nhưng do sự canh phòng nghiêm mật như vậy nên Thiên Y đại sư càng khẳng định là Đường Hồng quy ẩn ở nơi này thật sự. Và cũng vì lẽ đó mà lão không dám manh động, lão chỉ lặng yên đứng một nơi chờ những kẻ đi tuần phát hiện tiếp dẫn vào trong.

Lúc này đại hòa thượng cảm thấy chỉ ít có năm đôi mắt từ năm phương vị khác nhau đang theo dõi mình. Hồi lâu sau có tiếng bước chân từ xa truyền lại, tuy âm thanh rất nhỏ nhưng Thiên Y đại sư nghe rõ mồn một. Thứ nhất là do nội công của đại sư thâm hậu nên thính lực tự nhiên linh hoạt hơn người khác, thứ hai là lúc này lão đang bế mục tập trung tinh thần lắng nghe. Bỗng nhiên tiếng bước chân dừng lại, Thiên Y đại sư cũng cảm thấy có người đang đứng đối diện với mình nhưng lão vẫn bất động, hai mắt vẫn nhắm như không nghe thấy.

Chợt có thanh âm lạnh lạnh của nữ nhân vang lên:

- Bất luận là giả vờ hay thiên định cũng không thể xuất hiện ở nơi này!

Thiên Y đại sư từ từ mở mắt ra thì thấy trước mặt là một thanh y phụ nhân, tóc kết bím, phong tư trông vẫn còn nét xuân sắc. Trên tay phụ nhân là một chiếc mâm gỗ, trên mâm gỗ có ba mũi ngân châm và một chung rượu màu vàng. Tuy phụ nhân không mang binh khí gì nhưng song mục xạ hàn quang trông rất kinh người, rõ ràng đây là một nhân vật có nội công khá thâm hậu.

Đại sư gạt đầu hành lễ rồi nói:

- Bàn tăng Thiên Y, đến từ Thiếu Lâm tự, xin nữ thí chủ mở lòng từ bi chỉ giúp bàn tăng đi.

Thanh y phụ nhân liền nói:

- Ước ngôn tảo tuyền xuân phong khứ, thiên thanh bất minh sương tuyết thiên (Lời hứa đã sớm bay theo gió xuân, tiếng ve không còn ngân trong trời sương tuyết), đại hòa thượng hãy quay về đi! Nơi này không có ai để hòa thượng gặp đâu.

Thiên Y đại sư chậm rãi nói:

- Nữ thí chủ có biết bàn tăng muốn gặp ai không? Đệ tử Phật môn không khoa ngôn xảo ngữ, chỉ xin nữ thí chủ trả lời một câu là bàn tăng lập tức đi ngay!

Thanh y phụ nhân ngạc nhiên hỏi:

- Đại sư nói gì ta không hiểu? Trả lời đại sư điều gì?

Thiên Y đại sư trầm ngâm một lát rồi tỏ vẻ cung kính nói:

- Bạn cũ ở Tung Sơn ngộ nạn!

Thanh y phụ nhân không trả lời ngay mà ngưng thần suy nghĩ, một lát sau mới nói:

- Miễn cho đại sư ba mũi kim châm xuyên huyết và độc tửu, hãy theo ta!

Nói đoạn thanh y phụ nhân quay người bước đi ngay.

Thiên Y đại sư thầm nghĩ:

“Ba mũi kim châm xuyên huyết và độc tửu dù không mất mạng cũng sẽ phải chịu đau đớn vô cùng. Lập ra quy định nghiêm khắc như vậy cũng đủ thấy Thiên Thủ Phi Hoa Đường Hồng rất bi thống trong lòng. Nhưng một câu:

“bạn cũ ngộ nạn” mà được miễn cho toàn bộ quy định, xem ra do thân tình nên thắng được quy pháp”.

Nghĩ đoạn đại sư lập tức cất bước theo sát phía sau thanh y phụ nhân. Do bà ta bước đi khá nhanh nên Thiên Y đại sư không thể nào nhìn được cảnh vật xung quanh.

Sau một hồi rẽ trái queo phải thì bỗng nhiên đến một sân viện rộng lớn, thanh y phụ nhân đưa Thiên Y đại sư vượt qua sân viện để vào chính sảnh. Ngay lập tức chính sảnh được thắp lên hai ngọn hồng chúc (đuốc hồng), một lão bà mặc bạch y, tóc bạc như sương nhưng thần sắc trông hồng hào đang ngồi trên ghế tựa giữa chính sảnh. Phía sau lão bà có hai thanh y tì nữ trẻ tuổi, gian chính sảnh này có rèm đen buông phủ che kín tất cả các cửa, xem ra đây là nơi tiếp khách của Đường Hồng.

Lão bà quan sát Thiên Y đại sư một lát rồi hỏi:

- Đại hòa thượng hãy nói pháp hiệu, đến đây vì chuyện gì?

Thiên Y đại sư chấp tay niệm Phật hiệu, hành lễ rồi nói:

- Bần tăng là đệ tử Thiếu Lâm, pháp hiệu Thiên Y. Lần này phụng mệnh chương môn sư huynh Thiên Kính đến cầu kiến Đường Hồng nữ hiệp.

Lão bà bà gật đầu, nói:

- Lão thân chính là Đường Hồng, cũng may là vẫn chưa chết! Nhưng dù là hòa thượng đến từ Thiếu Lâm Tự cũng khó phân biệt được chân giả...

Thiên Y đại sư liền niệm Phật hiệu rồi nói:

- Thiện tai, bản tăng thật sự là Thiên Y hòa thượng.

Đường Hồng cắt lời nói:

- Chân hòa thượng tất phải thông thuộc kinh kệ, hòa thượng hãy đọc một đoạn Kim Cang Kinh nghe thử!

Thiên Y đại sư cảm thấy gian chính sảnh bắt đầu xuất hiện sát khí, hai tà nữ đứng sau nắm chặt chuôi kiếm trong tay, đồng thời xung quanh đều có sát cơ tiềm tàng.

Đại sư liền chấp tay nhắm mắt đọc một đoạn kinh Kim Cang, thanh âm tuy không lớn nhưng rõ ràng từng chữ một.

Đường Hồng liền nói:

- Xin lỗi, đại hòa thượng là người xuất gia thật rồi, sư huynh đệ các người rất gần gũi nhau phải không?

Thiên Y đại sư mở mắt ra và nói:

- Sư huynh là người từ bi nên thường đích thân chỉ giáo võ công cho bản tăng.

- Thế thì tốt, trên tay của Thiên Kính có một nốt ruồi, đại hòa thượng có nhớ là ở tay phải hay tay trái không vậy?

- Bản tăng nhớ rất rõ, song thủ của đệ chưởng môn sư huynh như ngọc thủ, không có nốt ruồi nào cả.

- Thế nốt ruồi ở đâu?

- Nốt ruồi nằm trên góc trái của trán!

Đường Hồng gật đầu, nói:

- Đại hòa thượng nhớ rất chính xác, người của Thiên Kính phái đến gặp ta tất không phải hạng tầm thường, mau lấy ghế cho đại sư an tọa và dâng trà!

Hai thanh y tì nữ đứng phía sau lập tức tuân mệnh, một ả lấy ghế mời Thiên Y đại sư ngồi, một ả mang trà hương ra mời khách. Đường Hồng nhấp một ngụm trà rồi hỏi:

- Có bao nhiêu cao tăng Thiếu Lâm Tự hạ sơn? Võ Đang, Động Đình Minh có phối hợp hành động không?

Thiên Y đại sư nói:

- Thiếu Lâm Tự chỉ có một mình bản tăng, gần đây không biết còn có ai hạ sơn không, bản tăng chưa rõ tin tức nên không dám vọng ngôn.

Đường Hồng nói:

- Hòa thượng của Thiếu Lâm và đạo sĩ của Võ Đang đều có sự tu dưỡng thâm hậu, Động Đình Minh có Giang phu nhân cũng rất thâm trầm. Thiếu Lâm Tự phái đại sư xuất hiện điều tra mà Võ Đang và Động Đình Minh không hỏi gì sao?

- Không, bọn họ đều có người của mình, Võ Đang có Phi Vân Tử, Động Đình Minh có Giang tam công tử...

- Đại sư đến Giang Nam từ khi nào?

- Đã hơn một năm, bản tăng và Phi Vân Tử, Giang Hào có nhân duyên kỳ ngộ nên đã gặp nhau ngay từ đầu.

- Hơn một năm rồi? Tại sao không sớm tìm lão thân? Thế hơn một năm qua các vị làm những gì?

Thiên Y đại sư bèn thuật lại mị chuyện kể từ khi gặp Bạch Trường Phiêu cho đến tình thế hiện tại. Đường Hồng nghe xong thì gật đầu nói:

- Ba người bị giam một chỗ thì có thể thương lượng cách đối phó. Mộ Dung Trường Thanh chưa giết ba người bọn họ là chưa trừ hậu họa. Nhưng có lẽ bọn chúng muốn dùng để uy hiếp một lần cuối. Giang Lăng Ba đã sớm có phục binh tiềm ẩn ở Giang Nam thì đủ thấy người này rất già mưu thâm toán, Thiên Kính đại sư tài hoa khoáng đạt nhưng luận về sự lịch duyệt giang hồ thì không bằng Giang Lăng Ba.

Ngừng một lát, Đường Hồng lạnh lùng nói tiếp:

- Nghe nói nữ đạo sĩ ở Vu Sơn Thần Nữ Phong - Minh Nguyệt Quán cũng hạ sơn không ít, các vị đã hội diện mấy lần mà có biết tuyệt nghệ của nữ đạo sĩ trong Minh Nguyệt Quán như thế nào không?

Thiên Y đại sư chậm rãi đáp:

- Về quyền cước binh đao thì thành tựu không tồi nhưng có thể ứng phó được.

Còn thuật pháp và những công phu thần bí khác thì chưa thấy thi triển, bản tăng chỉ khẳng định là bọn chúng đều có bản lĩnh thi triển thuật độn giáp.

Đường Hồng lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói:

- Lão thân ta không tin là thứ tà thuật đó có thể hại người, nếu lão thân phải xuất sơn thì người đầu tiên cần gặp nhất định sẽ là người của Minh Nguyệt Quán!

Thiên Y đại sư thấy bà ta đầy phẫn nộ trong lúc nói thì nghĩ thầm:

“Tính tình của bà ta quả nhiên là nóng như lửa, gừng càng già càng cay, sau này nếu có cơ hội tiếp xúc bà ta thì phải cẩn thận hơn mới được”.

Nghĩ đoạn lão buột miệng nói:

- Hiện tại Giang Hào đã đi điều tra xem lực lượng của Giang Lăng Ba tiềm phục ở Giang Nam là bao nhiêu, có thể khả dụng hay không?

Đường Hồng gật đầu nói:

- Được! Các vị cứ an bày, nơi này lão thân cũng có một ít nhân thủ, khi cần thiết có thể hợp lại để hành động.

Thiên Y đại sư cung thủ nói:

- Xin đa tạ Đường lão thí chủ, bản tăng xin cáo lui đây!

Đường Hồng liền nói:

- Lão thân sẽ bảo thuộc hạ nói cho đại sư biết tín hiệu cầu kiến, nhưng thời gian hội diện phải sau canh ba và trước canh năm, quá sớm hoặc quá muộn đều không được.

Thiên Y đại sư nói:

- Bản tăng đã nhớ rõ!

Rồi cung thân hành lễ đoạn bước ra khỏi chính sảnh. Đi qua khỏi hai ngõ hẻm thì lão chợt nghe có thanh âm rất nhỏ lọt vào tai:

- Đại sư, queo phải hai lần là ra khỏi ngõ Đường gia, ngoài đó có hai võ sĩ của Mộ Dung thế gia canh phòng, đại sư nên cẩn thận.

Thiên Y đại sư thầm nói:

“đa tạ chỉ giáo” rồi tức tốc thay áo cà sa mặc lại y phục tục nhân, đồng thời lão cũng lấy ra mảnh khăn đen trùm lấy đầu nhắm bóng. Thì ra để trở lại thân phận hòa thượng thật sự, Thiên Y đại sư đã xuống tóc ngay trong đêm, xuống tóc thì dễ nhưng muốn mọc tóc lại thì cần phải có thời gian, vì vậy lúc này lão đành lấy khăn trùm đầu.

Bỗng nhiên lại nghe một thanh âm rất nhỏ truyền đến:

- Chúc đại sư thượng lộ bình an! Bên ngoài ngõ Đường gia, bọn ta không thể xuất thủ trợ lực được, đại sư hãy bảo trọng!

Thiên Y đại sư không lên tiếng nhưng lão chấp tay giữa ngực như tỏ

ý cảm tạ.

Qua một khúc ngoặt thì lão tung người phi thân lên nóc nhà lướt đi vượt qua khỏi sự theo dõi của hai võ sĩ Mộ Dung thế gia.

Sau khi rời khỏi ngõ Đường gia, Thiên Y đại sư nhập vào một đường đại đạo mà đi rất ung dung, lúc này phương đông đã ửng hồng, thị dân trong thành Kim Lăng cũng đã bắt đầu cho một ngày mới. Thiên Y đại sư vừa thong thả bước đi vừa quan sát cảnh vật hai bên đường, bỗng nhiên lão nghe một giọng nói khá quen thuộc truyền vào tai:

- Đại sư, đến trước khoảng trăm bước thì rẽ trái, nơi đó có Kim Lăng Khách Điểm, bọn vẫn bố ở tại nội viện phía tây.

Đại sư nhận ra ngay là giọng của Bạch Trường Phiêu nhưng lão không nhìn thấy người đâu cả. Do vậy đại hòa thượng không thể không tâm phục và không ngờ, Trường Phiêu lại học được công phu này.

Xem ra tuyệt nghệ của nhân vật này còn khó lường hơn nữ đạo sĩ của Minh Nguyệt Quán rồi. Rõ ràng giọng nói chỉ phát ra trong phạm vi hai trượng mà tại sao không thấy người!

Tuy nhiên đại sư vẫn theo sự chỉ dẫn mà đi, đúng trăm bước thì đến một ngã ba, bên trái quả nhiên có biển hiệu đề bốn chữ Kim Lăng Khách Điểm.

Thiên Y đại sư bước đến cổng khách điểm thì một khách điểm tiểu nhị bước ra nghênh đón nhưng sắc diện của hắn cực kỳ lạnh lùng.

Tuy nhiên, sau khi thấy đối phương là một hòa thượng cải trang thì tiểu nhị không dám phát lộ khí, hắn vội cung thủ mỉm cười, hỏi:

- Đại sư muốn thuê phòng hay tìm người?

Thiên Y đại sư lạnh lùng nói:

- Tìm người! Bọn họ ở nội viện phía tây mau dẫn đường!

Điểm tiểu nhị lập tức quay người đi trước dẫn đường mà không dám nói một tiếng nào nữa.

Đại sư muốn nhanh chóng gặp Bạch Trường Phiêu để xem chàng đã cải trang như thế nào nên vội vàng phóng bước theo điểm tiểu nhị. Qua một dãy hành lang dài và rẽ phải thì đến một sân viện đầy kỳ hoa dị thảo, cạnh đó có hai gian phòng trông rất thanh nhã. Thiên Y đại sư vừa bước vào phòng thì thấy trên giường có một hắc y nhân đang nằm, tóc xõa rối tung, một hắc y nhân nữa có thân hình gầy và nhỏ đang ngồi tĩnh lặng trên ghế.

Đại hòa thượng vừa nhìn thì nhận ra ngay người đang nằm trên giường là Phi Vân Tử nhưng hắc y nhân đang ngồi trên ghế thì không có nét gì giống Bạch Trường Phiêu cả.

Thiên Y đại sư đang phân vân chưa biết nói gì thì nghe Trường Phiêu lên tiếng:

- Cứu người là việc khẩn cấp, đợi lát nữa hãy suy nghĩ của không muộn!

Thiên Y đại sư tỉnh ngộ, lão vội phát tay cho điểm tiểu nhị lui ra rồi bước đến cạnh giường hỏi Phi Vân Tử:

- Thương thế của đạo huynh có nặng không?

Đột nhiên Phi Vân Tử ngồi bật dậy và mỉm cười nói:

- Nếu Bạch thiếu hiệp không ứng cứu kịp thời thì sợ rằng bản đạo đã chết dưới lưỡi kiếm của yêu nữ kia rồi, khi đó không phải trọng thương mà là mất mạng.

Thiên Y đại sư chau mày hỏi:

- Thế đạo huynh giả vờ bị trọng thương là có quan hệ gì?

Trường Phiêu nói:

- Phần lớn tửu lâu khách điểm trong thành Kim Lăng đều có quan hệ đến Tam Thánh Hội, Phi Vân Tử danh chấn thiên hạ nếu không giả

vờ bị trọng thương thì làm sao qua được tai mắt bọn chúng?

Thiên Y đại sư nói tiếp:

- Nhưng chuyện Phi Vân Tử quyết chiến với Lê Hoa Nữ sợ rằng đã lan truyền khắp thành Kim Lăng rồi, phân hội Kim Lăng của Tam Thánh Hội cũng đã gặp Lê Hoa Nữ, như vậy lẽ nào bọn chúng không biết nội tình?

Trường Phiêu mỉm cười, nói:

- Lê Hoa Nữ đã chết dưới kiếm của đạo trưởng rồi, bà ta vĩnh viễn không còn cơ hội thuật lại mọi chuyện đã qua.

Phi Vân Tử chậm rãi nói:

- Nguyên dụng tâm của bản đạo như thế nào có lẽ tăng huynh đã rõ, bản đạo tận lực thi triển sở học phá giải được ba lần dùng thuật pháp công kích của Lê Hoa Nữ.

Thế nhưng đến kỳ thuật thứ tư thì bản đạo không thoát được. Khi đó có một làn khói bụi từ dưới đất cuộn lên, khiến cho thiên hôn địa ám và dường như khí huyết của bản đạo bị nhen lại, không thể nào vận khí đề công nữa. Kim bài trong tay Lê Hoa Nữ vẽ đầy thần chú, ả còn nói một cao thủ như bản đạo chế dưới kim bài thì sẽ giúp cho uy lực bùa chú của ả tăng bội phần. Đồng thời ả chỉ cần dùng máu của sáu người nữa là đủ số một trăm chấn, khi đó phù chú có thể thủ thắng bất cứ cao thủ tuyệt đỉnh nào trong võ lâm và ả sẽ trở thành đệ nhất nhân không những ở Minh Nguyệt Quán mà còn trên khắp giang hồ.

Bản đạo nghe những lời như vậy thì không sao chịu đựng nổi nên cố gắng xuất toàn lực đâm tới một kiếm nhưng kỳ quái là công lực bỗng nhiên tiêu tán hết. Lúc đó tưởng chừng như đã tuyệt vọng thì bỗng nhiên lực lượng khổng lồ chế bản đạo chợt tan biến và công lực của bản đạo cũng hồi phục tức khắc.

Cơ hội ngàn năm có một nên bản đạo không thể bỏ qua, trường kiếm lập tức xuất thủ và chớp mắt mũi kiếm đã đâm sâu vào người Lê Hoa Nữ. Sau khi giết ả tà môn dị đạo này rồi thì bản đạo mới phát hiện Bạch thiếu hiệp đứng ở bên cạnh. Ôi! Nếu Bạch thiếu hiệp không đến

kịp thời thì bản đạo đã bỏ mạng dưới phù chú của Lê Hoa Nữ rồi.

Thiên Y đại sư chay mày suy nghĩ, rồi nói:

- Bạch thí chủ, khi phù chú được nhuộm đủ máu của trăm người thì có thể trở thành bảo vật lấy mạng bất cứ người nào sao?

Trường Phiêu lắc đầu nói:

- Vãn bối cũng không biết, vì thế vãn bối mới lấy Kim Bài của bà ta về để chúng ta nghiên cứu. Nhân tiện vãn bối cũng dùng được vật hóa kiếp cho thi thể của Lê Hoa Nữ, bà ta đã giết chín mươi ba người, tội ác chồng chất nên bị hóa thành tro bụi cũng đáng tội thôi.

Thiên Y đại sư biết Trường Phiêu vẫn chưa nói hết sự thật sợ làm kinh thế hãi tục nên bất giác lão cảm thấy chấn động trong lòng. Đương nhiên cũng có thể là phù chú có sự cổ quái thật mà nhất thời không thể nào hiểu được.

Mọi người trầm ngâm một lát thì nghe Trường Phiêu hỏi:

- Đại sư có gặp được Đường Hồng không?

Thiên Y đại sư gật đầu, nói:

- Có gặp! Ngõ Đường gia tuy phức tạp như trận đồ nhưng kỳ thực chỉ là vài trăm ngôi nhà xây dựng liền nhau mà thôi. Nếu nói rằng Mộ Dung thế gia truy tìm hai mươi năm qua mà không phát hiện được thì quả thật là chuyện khó tin.

Phi Vân Tử nói:

- Nếu phi thân lên nóc nhà quan sát thì lẽ nào không phát hiện được manh mối gì?

Bản đạo không tin là người của Mộ Dung thế gia lại thật thà như vậy.

Thiên Y đại sư nói tiếp:

- Lão nạp rất lưu tâm quan sát nhưng cũng chỉ thấy nhà cửa và đèn

đuốc như thường, không có chỗ nào là dị thường cả.

Trường Phiêu hỏi:

- Đường Hồng nói những gì? Phải chăng bà ta có ước hẹn từ trước với Thiên Kính đại sư?

Thiên Y đại sư nói:

- Lão nạp không nghe được manh mối gì nhưng bà ta rất quan tâm đến hoàn cảnh hiện tại của tệt chưởng môn sư huynh. Bà ta còn nói là đã giáo luyện một số nhân thủ khả dụng, chờ Giang tam công tử tìm được phục binh của Giang Lăng Ba thì phối hợp hành động.

Trường Phiêu mỉm cười, hỏi:

- Nhưng nếu Giang Lăng Ba không có phục binh ở Giang Nam thì bà ta cũng án binh bất động sao?

Thiên Y đại sư hơi sửng người, lão nói:

- Điều này lão nạp chưa nghĩ đến và cũng chưa hỏi Đường Hồng.

Phi Vân Tử hỏi:

- Theo đại sư thấy thì Đường Hồng đã thật sự thoái ẩn hay vẫn còn liên lạc với các nhân vật trên giang hồ?

Thiên Y đại sư trầm ngâm một lát rồi nói:

- Có liên lạc hay không thì lão nạp không dám nói bừa nhưng hình như không phải là một nhân vật thật sự thoái ẩn và ngộ Đường gia cũng được canh phòng rất cẩn mật, đây là hiện tượng rất ít thấy trong võ lâm. Vả lại thuộc hạ của bà ta cũng khá đông, chỉ đơn cử việc tiếp kiến lão nạp thôi mà đã có đến sáu, bảy cao thủ ngầm phục trong chính sảnh.

Trường Phiêu nói:

- Đại sư thấy cách bố phòng như vậy có khả nghi không? Lẽ nào

nhân thủ của Mộ Dung thế gia đều là người chết không tìm ra manh mối gì?

Thiên Y đại sư gật đầu, nói:

- Lão nạp thấy vẻ khác thường nên lập tức cáo từ, trên đường đi lão nạp rất lưu tâm nhưng vẫn không thấy người nào đuổi theo.

Trường Phiêu trầm ngâm một lát rồi nói:

- Đại sư tối nay có cần đến ngõ Đường gia một chuyến nữa không?

Thiên Y đại sư nói:

- Đi nữa thì được gì? Bất luận tìm ra sự việc khả nghi hay không chúng ta cũng không thể trở mặt với bà ta.

Trường Phiêu nói:

- Nếu việc này có chỗ khả nghi thật thì chí ít cũng vạch được bộ mặt giả của bà ta, đồng thời cũng giúp chúng ta không đánh giá vấn đề đơn giản như vậy.

Thiên Y đại sư nói:

- Chuyện giữa Thiên Thủ Phi Hoa Đường Hồng và tể chương môn sư huynh, lão nạp cũng nghe được ít nhiều. Đường Hồng cũng vì chuyện này mà quy ẩn.

Trường Phiêu tiếp lời:

- Chuyện giữa nam nữ chúng ta không xen vào, vấn đề mà vấn bối xem trọng là một sự thực rất khó giải thích, nếu quả thực Đường Hồng còn giữ liên lạc với những nhân vật trên giang hồ thì những nhân vật đó là ai? Hiện nay phần lớn võ lâm Giang Nam đã lọt vào trong tay Tam Thánh Hội, vậy liệu những nhân vật đi lại với Đường Hồng có quan hệ gì đến Tam Thánh Hội hay không? Nếu có quan hệ thì nhất định bí mật ngõ Đường gia đã sớm bị tiết lộ, nếu không có quan hệ thì hiện nay những nhân vật đó ở đâu! Nếu bọn họ ở trong ngõ Đường gia thì không thể gọi là khách nhân và cũng không cần

phải dùng khách sảnh thanh nhã để tiếp khách.

Thiên Y đại sư gật đầu nói:

- Đúng vậy! Những kẻ ngầm bảo vệ Đường Hồng đều ẩn thân rất bí mật, chỉ có thể cảm nhận được chứ không thể trông thấy.

Trường Phiêu gật đầu nói:

- Đại sư quả nhiên rất cao kiến! Với sự quan sát của đại sư thì gian tiểu sảnh đó mới xây dựng hay đã xây dựng từ lâu?

Thiên Y đại sư nói:

- Kiến trúc trông rất cũ kỹ, chí ít cũng trên mười năm rồi.

Trường Phiêu lại trầm ngâm lâu rồi nói:

- Nói vậy có nghĩa là Đường Hồng đã chuẩn bị chu đáo cho việc thoái ẩn giang hồ ở ngõ Đường gia, có thể nói đây là một kế hoạch khá chu đáo.

- Điều khó hiểu là tại sao bà ta chọn nơi đó?

Bạch Trường Phiêu nói:

- Thoái ẩn giang hồ vốn là chuyện thường tình nhưng qua sự phát hiện của đại sư về ngõ Đường gia thì việc Thiên Thủ Phi Hoa Đường Hồng thoái ẩn giang hồ quả nhiên không phải là một chuyện bình thường chút nào. Liệu chuyện này có liên quan đến những biến đổi trên giang hồ không?

- Nếu có liên quan đến những biến đổi giang hồ thì có lẽ cũng không lớn lắm, bởi lẽ Mộ Dung thế gia đã tìm bà ta đến hai đời mà vẫn không tìm ra. Khoảng thời gian đó không phải là ngắn ngủi, nếu quả thật bọn họ có liên quan với nhau thì sớm gặp nhau rồi. Vả lại lão nạp nghe nói Minh Thái Tổ Chu Nguyên Chương trước đây thu thập rất nhiều kỳ trân dị bảo nhưng chưa sử dụng hết, một bộ phàn lớn còn tàng trữ bí mật ở Kim Lăng này.

- Điều đó càng khẳng định thêm là Thiên Thủ Phi Hoa Đường Hồng có quan hệ với các nhân vật trên giang hồ, những loại bí mật như vậy sợ rằng lực lượng một mình Đường Hồng không thể làm nổi.

- Ý của Bạch thiếu hiệp là có người hợp lực với Đường Hồng? Vậy kẻ đó sẽ là ai?

Trường Phiêu lắc đầu, nói:

- Nếu dễ dàng khám phá như vậy thì đâu có phải che mắt hắc bạch lưỡng đạo trên giang hồ suốt mấy mươi năm qua?

Phi Vân Tử xen vào:

- Nhân vật có năm mươi năm hành tẩu giang hồ thì quả thực không tìm ra người nào như vậy, nếu Bạch thiếu hiệp đoán không sai thì kẻ đó phải là nhân vật hành tẩu trong giang hồ mới đúng.

Trường Phiêu gật đầu, nói:

- Xem tình hình thì đích thực là như vậy, theo những điều đại sư mục kiến tối qua mà nói thì Đường Hồng không thể còn khí độ như vậy nếu như những nhân vật chủ yếu đã chết. Tuy nhiên đối với những chuyện thần bí như thế này, nếu suy nghĩ kỹ thì không phải là không có manh mối để điều tra.

Thiên Y đại sư nói:

- Chuyện này có quan hệ trọng đại và liên quan đến nhiều môn phái trong võ lâm, có khả năng đây là mấu chốt của tình thế biến chuyển trên giang hồ. Do vậy chúng ta phải tập trung toàn lực điều tra mới được!

Trường Phiêu nói:

- Manh mối tuy có nhưng điều tra và đối chứng quả là chuyện cực kỳ khó.

Phi Vân Tử tiếp lời:

- Dù khó đến mấy cũng phải điều tra, bản đạo cũng nghĩ như đại sư là chuyện này có khả năng quan hệ đến sự biến đổi trên giang hồ. Bạch thiếu hiệp hãy nghĩ giúp một phương pháp điều tra nhé.

Trường Phiêu chậm rãi nói:

- Biện pháp thì có và cũng không khó lắm, vấn đề là cần phải có thời gian, trước tiên phải chọn một vài người sống trong ngõ Đường gia để giao tình. Sau đó mới dựa vào sự tới lui thăm viếng mà quan sát theo dõi toàn diện, đương nhiên cũng không thể để đối phương phát hiện dụng tâm của chúng ta.

Thiên Y đại sư tiếp lời:

- Như vậy có nghĩa là trà trộn vào bọn chúng, nhưng cần bao nhiêu năm mới trở thành tri âm tri kỷ để bọn chúng tin tưởng? Mặc khác cần phải thâm tàng bất lộ mà tốt nhất là học thủ nghệ nấu nướng rồi trà trộn vào làm đầu bếp trong ngõ Đường gia.

Những chuyện như vậy e rằng hòa thượng và đạo sĩ không làm được rồi.

Trường Phiêu nói:

- Chuyện này không thể khẩn trương mà thành công được, vấn đề bồi dưỡng Tri Cơ Tử có thể an bài mọi chuyện. Bây giờ chúng ta hãy thay đổi y phục rồi đi điều tra tung tích của Giang Hào xem sao.

Thiên Y đại sư và Phi Vân Tử gật đầu đồng ý, thế là ba người tự thay y phục cải trang cho mình.

Hồi 16

Kim Lăng Tam Hiệp

Một lát sau Thiên y đại sư quay trở ra thì lão đã biến thành một nông phu trung niên, Phi Vân Tử như một viên ngoại trong bộ trưởng bào sang trọng, Bạch Trường Phiêu trở lại than phận thư sinh trong bộ bạch y.

Trường Phiêu ngắm nhìn hòa thượng và đạo sĩ rồi mỉm cười, nói:

- Nhị vị có thể đi rồi, vãn bối sẽ ngầm theo sau nhị vị, khi cần thiết sẽ xuất hiện diện kiến. Nếu có bất trắc xảy ra thì nhị vị không cần tìm Giang Hào nữa, vãn bối sẽ tìm hấn rồi sắp đặt cho các vị gặp nhau.

Phi Vân Tử gật đầu rồi lập tức sai bước ra khỏi khách điểm, lão vừa đi vừa đưa chiếc tẩu thuốc lên miệng phì phà trông rất khí phái. Nhưng mà vừa ra khỏi Kim Lăng khách điểm thì Phi Vân Tử bỗng nhiên dừng bước, Thiên Y đại sư theo sau liền khẽ hỏi:

- Tại sao dừng lại?

Phi Vân Tử mỉm cười, nói:

- Đi hướng nào bây giờ?

Thiên Y đại sư cũng ngỡ ngàng hỏi lại:

- Ủ, đi hướng nào mới phải?

Hai lão đang ngập ngừng thì nghe âm thanh của Bạch Trường Phiêu nói:

- Nhị vị hãy đến Thiên Phúc Cư trước, đó là trà quán lớn nhất Kim Lăng nên có thể dò la tin tức được.

Phi Vân Tử và Thiên Y đại sư bất giác đưa mắt nhìn nhau rồi gật đầu, đoạn bước đi về hướng đông nam để đến Thiên Phúc Cư.

Không đầy nửa canh giờ sau thì hòa thượng và đạo sĩ đã đến trước cổng Thiên Phúc Cư, quả nhiên là một quán trà rất lớn, cảnh trí trang nhã, khách nhân ra vào tấp nập.

Thấy Phiên Vân Tử ăn vận sang trọng như một thiếu gia nên bọn điếm tiều nhị lập tức ra mời chào dẫn đường rồi an bày hai lão ngồi ở một chiếc bàn lớn trong góc phòng. Nơi này vừa quan sát được toàn bộ quán trà, lại gần cửa sổ nhìn ra ngoài đường nên cũng quan sát được hành nhân đi trên đường.

Lúc này trong quán dần thưa khách, phần lớn đều ăn điếm tâm xong thì lập tức bỏ đi. Phi Vân Tử quét mục quang quan sát thì thấy bên góc trái có một lão nhân đang ngồi ăn uống một cách chăm chú là khả nghi, ngoài ra những thực khách còn lại đều là thường dân.

Nhưng hai lão vừa kêu điếm tâm và trà lên thì có ba đại hán đẩy cửa bước vào.

Ba người này đều là nhân vật trong võ lâm, thân mặc kinh trang đeo trường đao, tướng mạo rất uy võ.

Tuy nhiên Phi Vân Tử và Thiên Y đại sư lại chú ý đến lão nhân ngồi bên góc trái hơn, lão này mặc trường bào màu xám bằng vải gai thô, tóc nửa đen nửa trắng lẫn lộn nhưng rối bù như tổ quạ, thần sắc đỏ hồng nhưng song thủ lại trắng như tuyết.

Thiên Y đại sư quan sát một lúc thì nhớ là hình như đã nghe nói đến một quái nhân như thế này nhưng nhất thời lão không nhớ chính xác là ai? Nhưng Phi Vân Tử thì nhớ ngay và cũng biết rất rõ nhân vật này là họ Tiền tên Tứ, ngoại hiệu Tu La Thủ. Đây là một cao thủ thành danh khá lâu trong võ lâm nhưng lão ta đã thất tung trên giang hồ hai mươi năm rồi, ai cũng nói lão ta đã chết, thế mà bây giờ đột nhiên lại xuất hiện ở nơi này.

Tính ra thì Tu La Thủ Tiền Tứ cũng bối phận với Thiên Thủ Phi Hoa Đường Hồng, võ công và thanh danh cũng cao không kém Đường Hồng. Nhưng hiện giờ lão xuất hiện với danh nghĩa gì? Trông không có vẻ là người của Tam Thánh Hội, lẽ nào lão ta cùng Đường Hồng ẩn cư ở Kim Lăng? Hiện giờ xuất hiện là biểu thị Đường Hồng đã chuẩn bị có hành động? Ba đại hán mang trường đao kia có phải là

thuộc hạ của lão ta hay không? Tuy bọn chúng mặc y phục giống người của Tam Thánh Hội nhưng lại không mang phù hiệu của Tam Thánh Hội, vậy rốt cuộc bọn chúng là ai?

Dù bọn người này xuất hiện một cách đột ngột, thân phận cũng đặc biệt thể hiện cho sự thay đổi và nhiều hung hiểm trên giang hồ nhưng Phi Vân Tử và Thiên Y đại sư vẫn trầm tĩnh dị thường. Hai lão không lộ vẻ kinh dị cũng như để lộ sắc thái ngạc nhiên. Thế nhưng khi Tu La Thủ Tiên Tứ nhìn thấy hình mạo của Phi Vân Tử thì có vẻ kinh ngạc, lão ngừng ăn uống và quan sát đối phương đến độ xuất thần. Phi Vân Tử thấy vậy thì mỉm cười, lão thản nhiên đưa ống tẩu lên miệng hút rồi chậm rãi nhả khói trông rất khoái lạc.

Lúc này Thiên Y đại sư cũng nhớ ra quái nhân kia là Tu La Thủ Tiên Tứ nên lập tức ngậm vận công phòng bị, bất cứ hành động cử chỉ của đối phương đều không qua được song mục của lão. Ba đại hán mang trường đao lặng lẽ bước đến trước bàn của Phi Vân Tử, thần sắc của chúng lộ đầy sát khí nhưng hòa thượng và đạo sĩ đều không bận tâm.

Bọn điểm tiểu nhị thấy tình hình sắp có bất trắc nên vội vàng bỏ trốn ra sau, không một tên nào dám lên tiếng. Phi Vân Tử tiếp tục thản nhiên uống trà, nhả khói, chốc chốc lại mỉm cười gây sự chú ý cho mọi người.

Khi ba đại hán đặt tay lên chuôi đao thì bỗng nhiên Tu La Thủ Tiên Tứ biến sắc, sắc diện đỏ hồng biến thành nhợt nhạt, hình như lão nghĩ đến một chuyện kinh thế hãi tục nên lập tức tung người phóng ra khỏi quán trà. Nhưng lúc này trường đao của ba đại hán đã xuất khỏi vỏ, tên đứng giữa lớn tiếng nói:

- Dù người là người hay quỷ thì lão gia cũng thưởng cho ngươi một đao!

Nói là một đao nhưng kỳ thực ba thanh đao đều vang lên và chém xuống nhanh như chớp. Phi Vân Tử vẫn ngồi yên bất động nhưng Thiên Y đại sư đã lập tức xuất song thủ, ba đao chỉ phong nhằm thế đao của đối phương bắn ra như sao xẹt.

Thế đao mới đi được nửa đường thì đột nhiên dừng lại và Thiên Y

đại sư nhanh chóng lấy trường kiếm sau lưng cung kính đặt trước mặt Phi Vân Tử. Thì ra trên đường đến Thiên Phúc Cư hai lão đã ngầm thỏa thuận là Thiên Y đại sư sắm vai người hầu của Phi Vân Tử.

Sau khi đặt trường kiếm xuống bàn thì Thiên Y đại sư lập tức thi triển La Hán chưởng và Kim Cương chỉ ngăn thế đao của ba đại hán lại và khống chế huyết đao của chúng.

Tuy nhiên đại hòa thượng không cho đối phương nhận ra thủ pháp xuất thủ của Thiếu Lâm nên tả thủ bắt quyết, hữu thủ hoa một vòng như cách vẽ bùa chú. Như vậy vừa che đậy được lộ số võ công lại vừa thể hiện sự thần bí quý mị khiến đối phương không biết đâu mà lường.

Phi Vân Tử cười hì hì rồi nhặt trường kiếm lên, đoạn chậm rãi xuất một chiêu rất tầm thường nhằm đại hán đứng giữa kích tới.

Lão xuất thủ rất chậm nên mũi kiếm cũng đâm vào ngực đại hán này một cách rất chậm rãi, mũi kiếm từ từ đâm vào từng tắc một, máu tươi cũng theo đó chảy ra từ từ.

Cuối cùng trường kiếm cũng xuyên thủng qua thân đại hán, Phi Vân Tử chậm rãi rút kiếm ra và một thi thể ngã xuống đất.

Thủ pháp giết người có đến mấy chục loại nhưng cách để cho đối phương cảm nhận được cái chết đến gần thì quả là chưa từng nghe thấy bao giờ. Khi đại hán đứng giữa ngã xuống thì hai đại hán còn lại bỗng nhiên cảm thấy thân thể không còn bị khống chế, chúng lập tức kêu thất thanh rồi quay người vọt giề lên cổ chạy ra khỏi quán trà.

Thiên Y đại sư và Phi Vân Tử cũng từ từ đứng lên và chậm rãi ra khỏi Thiên Phúc Cư.

Hai lão đi được hai mươi trượng thì đột nhiên nghe phía sau có tiếng chân rất gấp đuổi theo, cả hai không hẹn mà cùng quay lại và bất giác ngăn người. Thì ra tiếng bước chân của người đang đuổi theo chính là Giang Nam công tử của Động Đình Minh- Giang Hào.

Phi Vân Tử chờ Giang Hào tới gần rồi khẽ hỏi:

- Giang Nam công tử đã gặp Bạch Thiếu Hiệp chưa?

Giang Hào cũng hạ giọng nói rất khẽ:

- Đã gặp rồi! Do vậy vẫn bối mới được chỉ điểm đến đây đón tiếp nhị vị.

Nói đoạn chàng chỉ tay về ngã rẽ phía trước và tiếp lời:

- Đi! Chúng ta hãy rẽ vào đó rồi hãy nói tiếp.

Lời chưa dứt thì chàng đã tung người lướt đi như gió, Phi Vân Tử và Thiên Y đại sư cũng không chút chậm trễ, cả hai đều bám sát phía sau.

Thoáng chốc cả ba đã đến trước một đại viện rộng lớn, bên trong có ba cỗ xe ngựa đang lăn bánh đi ra, thùng xe được che kín bằng rèm đen nên không thấy nhân vật nào ngồi bên trong.

Thiên Y đại sư quét mục quang nhìn tứ phía thì phát hiện trong sân viện còn năm cỗ xe nữa, lão ngạc nhiên hỏi:

- Hình như đây là nơi cho thuê xe?

Giang Hào gật đầu, nói:

- Không sai! Nam Bắc Đại Xa Hành là một trong những nơi tàng binh của gia phụ.

Vẫn bối đến Lợi Nhân Đường mọi chuyện rất thuận lợi, phần lớn những huynh đệ tiềm phục ở Giang Nam đều là huynh đệ thân cận của gia phụ trước đây và bọn họ cũng nhận ra vẫn bối. Trước đây khi nghe tin ba vị chưởng môn ngộ nạn, bọn họ cũng rất khẩn trương nhưng vì chưa nhận được chỉ thị nên không dám vọng động. Qua một năm không thấy động tĩnh gì nên bọn họ không thể kiên nhẫn ngồi chờ và đành xuất hiện hoạt động. Tuy bọn họ hành động rất cẩn thận nhưng vẫn gây sự chú ý hoài nghi của Tam Thánh Hội và bọn họ cũng chưa biết nên đối phó thế nào. Đợi lát nữa Bạch huynh đệ cùng tam thúc, lục thúc đến thì hy vọng chúng ta sẽ tìm ra quyết sách

ứng phó với nguy cơ trước mắt.

Thiên Y đại sư nói:

- Chuyện này không phải là tầm thường, cần phải thương lượng thật kỹ mới được!

Lúc này có một thanh y nhân bước ra cung thân hành lễ với Giang Hào rồi dẫn dẫn đường đưa mọi người vào đại sảnh. Trong sảnh đã sớm thiết đặt tiệc trà, bốn tì nữ xinh đẹp đứng hầu bốn góc. Ba người vừa an tọa thì chợt nghe có tiếng bước chân từ hậu sảnh vang lên, hai trường bào trung niên song hành bước vào. Giang Hào liền đứng lên thi lễ nói:

- Giang tam xin bái kiến tam thúc, lục thúc!

Hai trường bào trung niên khẽ gạt đầu rồi quét mục quang nhìn từ Giang Hào qua Thiên Y đại sư, khi nhìn đến Phi Vân Tử thì cả hai đều bất giác sửng người buột miệng nói:

- Quy Trường Linh...

Giang Hào định lên tiếng thì đã nghe giọng Bạch Trường Phiêu từ ngoài cửa sảnh vang lên:

- Đúng! Lão ta là Quy Trường Linh nhưng không phải Quy Trường Linh thật mà là Phi Vân Tử trong Võ Đang tam tử cải trang thành.

Trung niên đứng trước gạt đầu, nói:

- Thì ra là vậy, Quy Trường Linh đã thất tung hai mươi năm, nếu tái xuất giang hồ thật thì quả là chuyện kinh thiên động địa.

Trường Phiêu bước vào đại sảnh và nói tiếp:

- Văn bối xem trong một bản ký sự thấy được diện mạo của Quy Trường Linh và cũng biết được lão ta là nhân vật tinh thông thuật pháp bậc nhất trong hai trăm năm trở lại đây. Vì vậy mà văn bối giúp Phi Vân Tử đạo trưởng hóa trang thành Quy Trường Linh để trước là hù dọa đối phương, sau là khiến cho chúng không biết thực hư đâu

mà lần.

Trung niên đứng trước lại gật đầu, nói:

- Võ lâm Giang Nam đã trở thành thiên hạ của Tam Thánh Hội, do vậy trong hành động càng cẩn thận càng tốt.

Giang Hào tiếp lời:

- Tam thúc, đạo trưởng và đại sư đây là hai nhân vật chủ lực đối kháng với Tam Thánh Hội đấy.

Trung niên đứng trước liền cúi người thi lễ, nói:

- Thuộc hạ Động Đình Minh, Trương Phụng Lâu, Trương lão tam tham kiến đại sư và đạo trưởng.

Trung niên phía sau cũng nghiêng người hành lễ và nói:

- Lão lục Tịch Nhất Sơn tham kiến đại sư, đạo trưởng!

Phi Vân Tử hoàn lễ và nói:

- Thì ra các vị còn sống. Năm xưa Giang Minh chủ soái lãnh năm vị huynh đệ huyết chiến Hàng Châu Loan tiêu diệt Đông Hải Thập Tam Yêu cùng ba trăm thủy binh của bọn chúng khiến võ lâm thiên hạ ai cũng khâm phục. Khi đó nghe tin lục hiệp đã chết năm, không ngờ Giang Minh chủ đã tính đến chuyện ba mươi năm nên mới an bài năm vị đến Giang Nam tìm phục.

Trương Phụng Lâu tiếp lời:

- Giang đại ca tuy nhìn xa trông rộng nhưng không có khả năng bóc quẻ tiên tri, trường huyết chiến năm xưa đúng là hung hiểm tuyệt luân, ngoài Giang đại ca tuyệt kỹ tinh thâm nên không bị thọ thương, còn lại năm huynh đệ tại hạ đều bị thọ thương, đặc biệt nhị ca và tứ đệ đã vì thọ thương mà chết. Khi đó Giang đại ca rất đau lòng nên không muốn bọn tại hạ tiếp tục bước vào giang hồ hung hiểm nữa, do vậy mới hạ lệnh chuyển bọn tại hạ về Động Đình Hồ rồi tuyên bố bọn tại hạ đã chết. Ngay cả Mộ Dung thế gia cũng bị qua mặt, bọn

chúng không ngờ giữa huynh đệ tại hại nghĩa trọng tình thâm nên đã trở thành một lực lượng tiềm phục suốt mấy mươi năm qua. Hai mươi năm án binh bất động, tiềm tung ẩn tích, quên đi thâm phận quả là một chuyện không dễ.

Phi Vân Tử nói:

- Trương tam hiệp có biết Tu La Thủ Tiên Tứ không? Chẳng hay lão ta có gia nhập quý minh không?

Trương Phụng Lâu lắc đầu, nói:

- Trương mỗ có biết nhân vật này nhưng chỉ gặp từ hai mươi năm trước...

Phi Vân Tử nói:

- Hôm nay Tiên Tứ xuất hiện ở Thiên Phúc Cư, thần thái vẫn như cũ, xem ra lão ta cùng Đường Hồng ẩn cư ở Kim Lăng này thì phải?

Thiên Y đại sư liền thuật lại mọi chuyện xảy ra ở Thiên Phúc Cư một lượt thì rượu thịt được mang lên. Trương Lâu nâng chén mời và nói:

- Bây giờ trở lại với chính đề, dường như Tam Thánh Hội đã phát hiện bọn tại hạ phục binh ở đây rồi và bọn chúng cũng đã báo về tổng hội. Hôm qua tổng hội đưa thư bồ câu truyền lệnh cho phân hội Kim Lăng tuyển một số nhân thủ tinh nhuệ để phối hợp hành động với cao thủ được phái từ tổng hội đến trong hai ngày nữa.

Trương Phiêu nói:

- Tốt lắm, trong phân hội Kim Lăng có nhân thủ của các vị là một chuyện không dễ an bày nhưng không biết ở tổng hội Cô Tô có nhân thủ nào tiềm phục hay không?

Trương Phụng Lâu gật đầu, nói:

- Cây cao trăm trượng tất phải có cành mục, đích thực là trong phân hội Kim Lăng có người của bọn tại hạ nhưng tổ hội Cô Tô thì chưa trà trộn vào được. Tuy nhiên chỉ cần tìm thấy sơ hở là bọn tại hạ cho

người vào tiềm phục ngay, đó không phải là chuyện khó lắm!

Trường Phiêu hỏi tiếp:

- Tam Thánh Hội định phái những nhân vật nào đến Kim Lăng đối phó với chúng ta?

- Hình như là do nữ đệ tử của Minh Nguyệt Quán soái lãnh hai toán nhân thủ đến.

- Xem ra bọn chúng chưa hạ quyết tâm đưa lực lượng chủ lực đến Kim Lăng rồi, lần này ứng phó với Tam Thánh Hội không thành vấn đề. Vấn đề quan trọng là sau này các vị có còn tiềm cư ở Kim Lăng được nữa hay không? Nếu lần này chúng ta giết sạch bọn chúng, không cho một tên sống sót quay về thì chuyện không khó nhưng sau khi đại bại thì có lẽ Tam Thánh Hội sẽ không để yên cho các vị.

- Nếu vậy tạm thời bọn tại hạ lánh vào thâm cốc ở Chung Sơn, nơi lão Ngũ đang giáo luyện nhân thủ. Tuy người của Tam Thánh Hội đã mấy lần thám thính qua nơi đó nhưng song phương vẫn chưa xung động nên có thể xem là nơi bí mật khả dĩ tạm lánh.

Giang Hào tiếp lời:

- Bạch huynh đệ, nếu đại sư và đạo trưởng xuất hiện đại chiến một trận thì có làm rối loạn sự phán đoán của bọn chúng không? Để bọn chúng nghĩ rằng số nhân thủ này là do ba chúng ta vừa mới tập hợp được?

Trường Phiêu nói:

- Đương nhiên là có khả năng này! Nhưng cần phải biết chính xác về lực lượng của bọn chúng để khi nghênh chiến có thể tiền hậu hô ứng và làm rối loạn tai mắt đối phương được.

Có lẽ Giang Hào đã nói qua về tài trí của Bạch Trường Phiêu là nhân vật phi phàm nên Trương Phụng Lâu khiêm tốn, cung thủ nói:

- Chuyện này e là phải nhờ Bạch thiếu hiệp, đại sư và đạo trưởng phí chút tâm cơ mới được.

Trương Phiêu không nói tiếp mà đưa mục quang nhìn Thiên Y đại sư và Phi Vân Tử dường như chờ đợi nghe ý kiến của hai lão. Phi Vân Tử liền lên tiếng:

- Chuyện này đã bị Tam Thánh Hội phát hiện thì không phải một trường quyết chiến khiến bọn chúng hết hoài nghi. Nhưng nếu chỉ có đại sư và bản đạo xuất hiện thì làm sao qua mắt được ba nhân vật hội chủ vốn dĩ rất tinh tường?

Trương Phụng Lâu tiếp lời:

- Đạo trưởng có cao kiến gì xin nói rõ ra, bọn tại hạ sẽ tận tâm tận lực phối hợp.

Giang Hào nói:

- Giang Hào này cũng gánh một phần.

Phi Vân Tử nói:

- Cần phải thương lượng Trương tam gia và Ngũ gia một chút, trước tiên hãy phái một bộ phận nhân thủ tham gia cuộc chiến này, tốt nhất là chọn những người đã lộ hình tướng, khi đó người của Tam Thánh Hội nhận ra được bọn họ thì mới có thể che mắt được. Số nhân thủ này bao nhiêu thì xin Trương tam gia quyết định vậy. Tuy nhiên trận chiến này hung hiểm thế nào và tính mạng của nhân thủ đó sống hay chết thì bản đạo không thể bảo đảm trước Trương Phụng Lâu gật đầu, nói:

- Những thân thủ do lão Ngũ giáo luyện đều xem cái chết nhẹ tựa lông hồng, chuyện này tại hạ nghĩ lão ngũ sẽ cùng các vị thương lượng rồi an bày những kẻ đã lộ hình tích. Bây giờ không biết bọn tại hạ cần phải làm gì để phối hợp.

Thiên Y đại sư lên tiếng:

- Nam Cung và Mộ Dung thế gia đều có những cao thủ rất tinh nhuệ, ngoài võ công cao cường ra thủ pháp giết người của bọn chúng cũng rất tàn độc. Đệ tử Minh Nguyệt Quán đều có tuyệt nghệ hơn người,

đặc biệt bọn chúng rất thiện nghệ việc sử dụng độc vật, do vậy thương vong của song phương sẽ thảm trọng thế nào có lẽ Trương tam gia đã rõ.

Trương Phụng Lâu gật đầu, nói:

- Đường như Nam Bắc Đại Xa Hành đã gây cho Tam Thánh Hội sự hoài nghi, Trương mỗ và Giang tam công tử đã thương lượng nếu không thể ẩn tàng được nữa thì xuất toàn lực đánh một trận nhưng Giang tam công tử bảo là phải thương lượng với các vị rồi mới quyết định.

Trường Phiêu tiếp lời:

- Lực lượng của Thiên Thủ Phi Hoa Đường Hồng rất thần bí, chí ít cũng phải thương lượng thỏa đáng với bà ta trước rồi mới cùng nhau hành động.

Trương Phụng Lâu ngắt lời, nói:

- Chuyện này ngoài Thiên Y đại sư ra thì Đường Hồng cũng không tiếp kiến bất kỳ ai, điều quan trọng là chúng ta phải hiểu về bà ta trước, bà ta có thật sự làm chủ trong hành động của mình hay không? Nếu phát hiện bà ta có mưu đồ khác thì trong tương lai ngộ Đường gia không còn là một bí mật nữa.

Thiên Y đại sư ngạc nhiên hỏi:

- Ý của Bạch thiếu hiệp là...

Trường Phiêu nói tiếp:

- Chúng ta dẫn dụ Tam Thánh Hội thâm nhập ngộ Đường gia thì sẽ biết ngay, nếu là bạn thì bà ta sẽ lập tức ứng cứu, nếu là địch thì bọn họ cũng sẽ lộ nguyên hình ngay.

Phi Vân Tử xen vào:

- Còn một khả năng nữa, chẳng hay Bạch thiếu hiệp đã nghĩ đến chưa? Nếu Đường Hồng không là địch cũng không là bạn mà chỉ là

một thế lực ẩn tàng thì sao?

Trương Phiêu gật đầu, nói:

- Cũng có khả năng có một người khác ngầm khống chế mượn danh Đường Hồng để phát hiệu lệnh, nếu thật vậy thì kẻ đó mới đáng sợ.

Trương Phụng Lâu nói:

- Với kiến văn quảng bác và kinh nghiệm giang hồ của Đường Hồng, lẽ nào bà ta không nhìn thấy sơ hở của mình? Về phương diện này tại hạ nghĩ khả năng không lớn.

Thiên Y đại sư trầm ngâm một lát rồi nói:

- Lẽ nào Đường Hồng cũng có ý tưởng bá chủ giang hồ? Một nhân vật đã ngoại thất tuần thì không thể còn hùng tâm bá nghiệp như vậy. Tuy nhiên dưới sự theo dõi của Mộ Dung thế gia mà bọn họ vẫn dám hoạt động như thường thì đủ thấy bọn họ không có kiêng kỵ gì với Mộ Dung thế gia.

Trương Phiêu liền hỏi:

- Thế đại sư cho rằng dụng tâm của bọn họ là gì? Tại sao phải chọn ngõ Đường gia ở Kim Lăng này làm nơi ẩn cư?

Thiên Y đại sư lại trầm ngâm hồi lâu rồi mới nói:

- Lão nạp cũng đã suy nghĩ về chuyện này từ lâu và cũng cảm thấy khó về việc có nên nói ra hay không...

Trương Phiêu tiếp lời:

- Tình thế giang hồ sắp đến hồi đại biến thì đại sư còn kiêng kỵ gì nữa? Giang minh chủ nhìn xa trông rộng nên đã an bày phục binh cho chúng ta để chúng ta bỗng nhiên có lực lượng đối địch. Chỉ còn chờ điều tra dụng tâm của Đường Hồng và nắm được thực lực về thuật pháp của Minh Nguyệt quán thì có thể triển khai đại cuộc phản kích rồi. Khi đó Thiếu Lâm, Võ Đang và Động Đình Minh đều tận xuất cao thủ nam lai, chính- tà quyết đấu, nếu đại sư không mở tắc lòng

nói những điều mình biết để ảnh hưởng đến sự phán đoán địch tình thì sợ rằng đại cuộc khó tránh được thảm bại.

Thiên Y đại sư khẽ thở dài rồi nói:

- Điều thứ nhất lão nạp lo lắng là Đường Hồng không tự tại như Bạch thiếu hiệp phán đoán mà bị người khác ngầm khống chế hoặc bị lợi dụng mà không hay biết. Khả năng thứ hai là bọn họ đã thủ đắc Kim Lăng tàng bảo do Thái tổ Chu Nguyên Chương để lại nên sanh tâm tham niệm chỉ biết sống vị kỷ. Khi đó bọn họ không những muốn tranh bá võ lâm mà còn có mưu đồ khác. Một khi những điều lão nạp vừa nói là sự thật thì Tam Thánh Hội chính là lực lượng mà bọn họ khả dĩ lợi dụng. Đáng tiếc là Thiên Kính sư huynh và Giang minh chủ đều bị giam cầm nên chúng ta không thể hiểu rõ được bọn họ đã thương nghị như thế nào...

Trương Phụng lâu tiếp lời:

- Ý đại sư muốn nói là phương trượng quý tự và Giang minh chủ đã có hiệp nghị với Đường Hồng từ hai mươi mấy năm trước? Và chuyện Đường Hồng quy ẩn ở Kim Lăng cũng được Thiên Kính phương trượng và Giang minh chủ biết từ trước?

Thiên Y đại sư gật đầu, nói:

- Không chỉ biết mà còn tham dự nữa, bản tăng chỉ phán đoán như vậy thôi chứ không dám đoan chắc.

Trương Phiêu nói:

- Trận chiến sắp tới đây không thể bại và cũng không thể đại thắng, việc này đều nằm trong khả năng của đại sư, đạo trưởng và Giang tam công tử. Các vị hãy chữa lại những địch thủ có võ công cao cường và đại sư giả vờ thất bại chạy thẳng vào ngõ Đường gia. Tuy thủ pháp hơi độc một chút nhưng chúng ta có thể thấy ngay thủ đoạn đối địch của ngõ Đường gia và cũng sẽ không khó phán đoán việc bọn họ có cấu kết với Tam Thánh Hội hay không.

Thiên Y đại sư trầm ngâm rất lâu rồi mới chậm rãi nói:

- Phương pháp như vậy cũng được nhưng vạn nhất phán đoán sai thì há chẳng phải làm hại Đường Hồng sao?

Trương Phiêu lắc đầu, nói:

- Không thể làm hại đến bà ta, văn bối và Trương tam gia sẽ ẩn thân gần đó quan sát, tùy lúc có thể xuất thủ tiếp ứng. Một khi chân tướng được xác định thì lập tức tập hợp hai lực lượng tiềm phục ở Kim Lăng lại với nhau, kế đó là chuyển thơ thông báo cho Thiếu Lâm, Động Đình Minh xuất thủ trợ chiến.

Giang Hào buột miệng nói:

- Đúng! Trước sau gì cũng phải đánh, thế sao không quyết chiến sớm hơn? Tuy bên ngoài Động Đình Minh tỏ ra án binh bất động nhưng thực tế đã chuẩn bị nhân mã đầy đủ và sẵn sàng. Văn bối tin rằng Thiếu Lâm và Võ Đang cũng đang rất nóng lòng chờ xuất binh.

Thiên Y đại sư nói:

- Được, cứ làm như thế. Nếu Đường Hồng muốn tọa sơn quan hổ đấu thì cũng nên thanh toán bà ta thôi.

Trường Phiêu hạ giọng nói khẽ:

- Minh Nguyệt quán của Tán Hoa Tiên Tử mới là địch nhân đáng sợ, do vậy nếu chưa đến lúc liều mạng thì chúng ta không cần xuất diện tương kiến với Đường Hồng...

Bỗng nhiên chàng hạ giọng nói rất nhỏ, Thiên Y đại sư, Phi Vân Tử, Trương Phụng Lâu, Tịch Nhất Sơn, vừa nghe vừa liên tục gật đầu, rõ ràng mọi người đều công nhận kế sách của chàng là diệu kế.

Nói xong kế hoạch, Trường Phiêu đứng lên và lớn tiếng nói tiếp:

- Mọi người đã đồng ý thì chúng ta chia nhau ra mà hành sự, văn bối đi trước một bước đến ngõ Đường gia điều tra tình thế xem thử. Tu La Thủ Tiên Tử đã xuất hiện ở Kim Lăng thì nhất định sẽ có những cao thủ khác tiềm phục...

Lời chưa dứt thì trường bào đã lay động, Bạch Trường Phiêu quay người lướt đi như tia chớp, thoáng chốc đã mất hút tung tích.

Trương Phụng Lâu và Tịch Nhất Sơn đều buột miệng kêu thất thanh, thần sắc lộ đầy vẻ kinh ngạc.

Thiên Y đại sư thừa biết là Bạch Trường Phiêu có ý mua vui nhưng cách đi như vậy quả thật lão cũng không nhìn rõ nên đành gượng cười nói:

- Có thể đó là tuyệt kỹ trong thuật độn giáp.

Tịch Nhất Sơn lắc đầu nói:

- Võ công luyện đến trình độ như vậy thì có lẽ đã xuất thần nhập hóa rồi.

Trương Phụng Lâu tiếp lời:

- Được một cao thủ như Bạch thiếu hiệp trợ giúp thì không còn phải lo đại sự chẳng thành. Chúng ta cũng bắt đầu hành động thôi. Lão Lục hãy tuyển vài hảo thủ đánh xe đưa đại sư, đạo trưởng và Tam công tử vào thâm cốc trong Chung Sơn! Ta cũng đưa một toán nhân thủ chờ tiếp ứng bên ngoài Chung Sơn, khi cần thiết cứ bảo lão Ngũ phát tín hiệu thì bọn ta sẽ đến ngay.

Tịch Nhất Sơn đứng lên và nói với bọn Thiên Y đại sư:

- Tại hạ đi chuẩn bị xa mã, ba vị cần binh đao ám khí gì cứ dặn dò, tại hạ cho người chuẩn bị đưa lên xe luôn.

Thiên Y đại sư và Phi Vân Tử khẽ lắc đầu, chỉ có Giang Hào nói:

- Xin lục thúc chuẩn bị cho một hộp ngân châm và hai mươi bốn mũi kim tiền phiêu, có thể trận chiến này phải đại khai sát giới thôi!

Cỗ xe song mã chạy vào một vùng hoang dã dưới chân núi Chung Sơn thì dừng lại, Tịch Nhất Sơn, Thiên Y, Phi Vân Tử và Giang Hào lần lượt xuống xe, cỗ song mã cũng lập tức quay đi ngay. Nhưng ngay lúc đó bỗng nhiên có tiếng cười ha ha từ lùm cây ven đường

vang lên rồi một giọng nói sang sảng:

- Lão lục, tứ phía đều có người của Tam Thánh Hội theo dõi vậy mà người đường đường chính chính ngồi xe đến đây e rằng không thoát khỏi thị tuyến của Tam Thánh Hội rồi.

Lời vừa dứt thì một thanh bào trung niên từ lùm cây phóng ra.

Giang Hào vội bước lên cung thủ, nói:

- Thiết ngũ thúc, đã lâu không gặp, ngũ thúc còn nhớ tam nhi không?

Thanh bào trung niên quét mục quang nhìn từ Giang Hào đến Thiên Y đại sư rồi Phi Vân Tử, thần sắc tỏ ra vô cùng ngạc nhiên. Tịch Nhất Sơn liền nói:

- Tại hạ xin giới thiệu với đại sư, đạo trưởng, đây là ngũ ca Thiết Phi Long của tại hạ.

Lão quay sang nói với thanh bào trung niên:

- Đây là Thiếu Lâm Thiên Y đại sư và Võ Đang Phi Vân Tử, còn đây là Giang tam công tử, nhi tử của Giang đại ca.

Thiết Phi Long vừa kinh ngạc vừa vui mừng nói:

- Thì ra là vậy, hạnh ngộ chư vị, hạnh ngộ! Nào mời chư vị vào trong cốc uống trà rồi đàm đạo.

Nói đoạn lão bước lên trước dẫn đường.

Tịch Nhất Sơn cùng bước theo và hỏi:

- Ngũ ca, hai ngày qua Tam Thánh Hội có hành động gì không? Người của chúng ta có động thủ với bọn chúng không?

Thiết Phi Long mỉm cười, nói:

- Nghiêm lệnh của tam ca là không được nghênh địch, Thiết lão ngũ ta làm sao dám kháng lệnh? Tuy nhiên trong mấy ngày qua người

của chúng ta khá vất vả vì đâu đâu cũng phải tránh đụng độ với đối phương.

Tịch Nhất Sơn nói:

- Tiểu đệ biết ngũ ca phải chịu nhiều nhẫn nhục, lần này tam công tử ước hẹn với đại sư, đạo trưởng cùng đến thâm cốc là cơ hội để ngũ ca trút nợ khí đày. Tìm một cơ hội thích đáng và địa điểm lý tưởng rồi triển khai một trường đại chiến với chúng.

Nói đến đây thì quần hùng đã đến trước cửa thâm cốc, Giang Hào phóng mắt quan sát thấy trước sơn cốc có một khoảng đất rộng và bằng phẳng, đây là địa điểm lý tưởng để luyện võ. Chàng liềm mỉm cười nói:

- Ngũ thúc, nơi này ngũ thúc có bao nhiêu nhân thủ? Gia phụ đã đến nơi này mà điệt nhi chưa từng nghe người nói qua bao giờ.

Thiết Phi Long mỉm cười, nói:

- Đại ca đến nơi này rất bí mật, ngay cả tam ca và lục đệ cũng không biết, suốt mười năm qua, đại ca chỉ đến sáu lần. Ngắn nhất là ở lại một tháng, lần dài nhất là sáu tháng, hai đời đệ tử ở đây đều do đích thân đại ca truyền thụ...

Giang Hào tiếp lời:

- Thành tựu của bọn họ như thế nào?

Thiết Phi Long nói:

- Đại thể mà nói thì đều không tầm thường, năm kia khi mình chủ đến đây xem bọn chúng diễn luyện xong thì rất yên tâm, có thể ngày sau bọn chúng là lực lượng chủ yếu của Động Đình Minh.

Giang Hào chau mày, nói:

- Như vậy là thành tựu của bọn họ vẫn chưa cao lắm nên không cần xuất thân nghênh địch để tránh những cái chết vô ích.

Thiết Phi Long nói:

- Tam công tử, bọn chúng luyện võ đã mười mấy năm rồi nên cũng đã đến lúc nên xuất thủ để kiểm nghiệm thành tựu bản thân, chí ít là bọn chúng cũng có thể đối phó với võ sĩ của Mộ Dung thế gia. Hành động của Thiết mỗ ở đây rất cẩn thận, ngoài hai nam hai nữ xuất động bị Tam Thánh Hội nhận diện mà thôi, còn lại đều là những nhân thủ bí mật.

Giang Hào hỏi:

- Phải chăng bốn người đó có thành tựu võ công cao nhất?

Thiết Phi Long lắc đầu nói:

- Điều này rất khó nói, bởi vì khi truyền thụ cho từng người, mình chủ dựa vào sở trường của bọn chúng mà truyền thụ những tuyệt nghệ đặc biệt khác nhau. Có người học đao pháp, có kẻ học kiếm thuật, tất cả đều có sở trường sở đoản nên rất khó so sánh...

Giang Hào gật đầu, nói:

- Được, ngũ thúc đã tin tưởng bốn người này thì hãy giữ bọn họ lại. Kỳ dư số nhân thủ kia sẽ do lục thúc thống lãnh đưa đi khỏi nơi này.

Thiết Phi Long liền gật đầu, nói:

- Được, Thiết mỗ sẽ làm theo ý tam công tử, lão lục, người hãy đưa bọn chúng đi!

Tịch Nhất Sơn do dự một lát rồi nói:

- Ngũ ca, hai mươi bốn đệ tử mà tiểu đệ đưa đi hết hai mươi người thì liệu lực lượng ở đây có mỏng quá không? Tam ca cũng phải trợ thủ đến chờ hợp sát, như vậy có cần tiểu đệ đưa bọn chúng vào trong sơn cốc mai phục không?

Giang Hào lắc đầu, nói:

- Không cần! Binh quý tinh bất quý đa, đại sư, đạo trưởng, Giang mỗ

và ngũ thức cùng bốn đệ tử trợ lực là đủ cự địch rồi. Người đồng chỉ them phần cản trở khó bề thi triển mà thôi.

Thiết Phi Long, Tịch Nhất Sơn đã hai mươi năm chưa gặp Giang Hào nên đương nhiên không biết thành tựu của chàng như thế nào?

Lúc này nghe khẩu khí của chàng như vậy thì lòng không khỏi nghĩ rằng chàng quá tự phụ. Tuy nhiên Tịch Nhất Sơn vẫn gật đầu nói:

- Tam công tử đã dặn dò như vậy thì Tịch mỗ cũng đành cung kính bắt như tuân mệnh thôi!

Thiết Phi Long liền vỗ tay ba tiếng thì bỗng nhiên có mười nam mười nữ từ các lùm cây bụi cỏ trong vách núi lập tức xuất hiện. Thì ra ba tiếng vỗ tay là ám hiệu gọi bọn đệ tử mai phục.

Thiết Phi Long quét mục quang nhìn qua hai mươi đệ tử rồi nói:

- Lão lục, đưa bọn chúng đi đi!

Hai mươi nam nữ đệ tử lưu luyến nhìn Thiết Phi Long một hồi lâu rồi cất bước theo Tịch Nhất Sơn.

Thiên Y đại sư và Phi Vân Tử tuy không khai khẩu nhưng rất lưu tâm quan sát hai mươi đệ tử này, bọn họ phát hiện đây là toán nhân thủ được tinh tuyển khá kỹ, cả nam lẫn nữ đều có căn cốt khá tốt, tư chất bất phàm, mục quang như điện, thần thái uy nghi.

Rõ ràng bọn chúng đã luyện nội công khá thâm hậu, chỉ có điều không biết tuyệt kỹ đạt đến trình độ như thế nào thôi.

Sau khi Tịch Nhất Sơn đưa hai mươi thiếu niên nam nữ đi rồi thì Giang Hào gật đầu, nói:

- Quả nhiên là những trợ thủ đắc lực!

Thiết Phi Long tiếp lời:

- Nếu không phải tận tay Giang minh chủ truyền thụ thì e rằng năm, bảy năm nữa bọn chúng cũng luyện không đến trình độ như vậy. Chỉ

có điều từ trước đến giờ vẫn chưa thử nghiệm nên tuyệt nghệ rất khó phát huy được hoàn toàn.

Giang Hào mỉm cười nói:

- Bốn người ở lại, hiện tại đang ẩn thân nơi nào? Có thể mời bọn họ ra tham kiến đại sư và đạo trưởng không?

Thiết Phi Long nói:

- Bọn chúng đều canh phòng ở ngoài tứ phía, nếu có địch nhân đến gần thì bọn chúng sẽ phi báo ngay, nếu gọi bọn chúng vào cốc thì nơi này hoàn toàn mất cảnh giới.

Vừa nói đến đây thì bỗng nhiên có một bóng người lướt như bay vào cửa cốc, Thiên Y đại sư mục quang tinh nhuệ nên từ xa đã nhận ra bóng người này là nữ nhân.

Giang Hào thì nghĩ thầm:

“Xem ra thân pháp của cô ta không kém ta trước đây một năm”.

Thiếu nữ đến trước bọn Thiên Y đại sư thì dừng bước, cung thân hành lễ, nói:

- Ngũ sư phụ...

Thiết Phi Long chú mục nhìn phong tay trong tay thiếu nữ và nói:

- Lục Vân, hãy tham kiến đại sư, đạo trưởng và tam công tử đi!

Hồi 17

Mỹ Nhân Câu Hồn Hòa Thượng

Thiết Phi Long quả nhiên là nhân vật trầm tính, lão chờ Lục Vân hành lễ với bọn Giang Hào xong rồi mới nhận phong thư và hỏi:

- Là mật hàm của Viên đại nhân phải không?

Giang Hào ngạc nhiên hỏi:

- Viên đại nhân là ai? Tại sao lại bỗng nhiên xuất hiện thêm một vị đại nhân?

Thiết Phi Long mở phong thư ra đọc và nói:

- Viên đại nhân là một mật hiệu của người chúng ta tiềm phục trong Tam Thánh Hội, công tử hãy xem thư đi!

Vừa nói Thiết Phi Long vừa đưa phong thư giao cho Giang Hào.

Cố cựu tình thâm, hai mươi năm xa cách mà lòng trung không thay đổi, bọn Thiết Phi Long vừa gặp Giang Hào đã xem chàng là thiếu chủ nhân và tỏ ra kính trọng với một lòng chân thành. Điều này khiến không những Giang Hào mà Thiên Y đại sư và Phi Vân Tử cũng vô cùng khâm phục.

Giang Hào xem xong bức mật thư và nói:

- Trong thư nói nhân mã của tổng hội Tam Thánh Hội canh hai đêm nay mới đến, chúng ta có thể ăn uống rồi nghỉ ngơi tĩnh dưỡng một chút, có lẽ vào giờ Tý bọn chúng mới tiến hành công kích.

Thiết Phi Long nói:

- Nhanh nhất cũng phải đến sáng mai, trong cốc còn có rượu và vài món sơn dã, xin mời đại sư và đạo trưởng!

Giang Hào mỉm cười nói:

- Đại sư và đạo trưởng đều đã phá chay giới từ lâu nay, đợi khi tiêu diệt xong Tam Thánh Hội, bọn họ mới ăn chay trở lại.

Thiên Y đại sư gật đầu nói:

- Tình thế bắt buộc phải thay đổi thân phận liên tục nên đành tùy tục thôi. Người còn có thể giết thì kiêng kỵ gì chút tửu nhục?

Thiết Phi Long nghiêng mình cười, nói:

- Nói chí phải, mời ba vị vào trong cốc, chúng ta vừa ăn uống vừa đàm đạo.

Thực ra chẳng có gì quan trọng để đàm đạo ngoài việc chờ nhân mã của Tam Thánh Hội đến, tuy nhiên ba người cũng theo Thiết Phi Long vào thâm cốc.

Lục Vân thì thiết đặt rượu thịt, xong việc này lập tức đi triệu hồi ba đệ tử còn lại tập trung vào thâm cốc.

Quả nhiên theo dự đoán của Giang Hào, vừa qua giờ Tý thì nhân mã của Tam Thánh Hội đã đến thâm cốc ở Chung Sơn.

Theo chủ ý của Giang Hào thì Thiên Y đại sư và Phi Vân Tử thủ ở hai bên tả hữu cửa cốc, chàng thủ ở giữa tạo thành trận thế chữ phẩm để kịp thời ứng cứu cho nhau.

Thiết Phi Long và bốn nam nữ đệ tử mai phục phía trước cách cửa cốc hai ba trượng. Tất cả bọn người đều mặc hắc y nên trong đêm tối càng tăng thêm vẻ thần bí ly kỳ.

Nhân mã của Tam Thánh Hội đi một mạch không có trở ngại gì, khi bọn chúng phát hiện phía trước có người ngăn cản thì dừng xe xuống ngựa, lúc này khoảng cách giữa song phương không đầy ba trượng.

Giang Hào vận mục lục quan sát thì thấy có năm nhân vật dẫn đầu bao gồm Tiểu Đào Hồng và Lục sư muội của nàng, ngoài hai nữ đệ tử của Minh Nguyệt Quán ra còn có nhân vật thành danh trên giang

hồ. Đó là bảo chủ Đỗ Hạo Nhiên của Đỗ Gia Bảo, Huyết Kiếm Phương Kiệt và Bát Bộ Truy Hồn Lâm Quang Bích. Tuy ba nhân vật này thành danh trong giang hồ nhưng thân phận trong Tam Thánh Hội vẫn không bằng Tiểu Đào Hồng.

Sau khi xuống ngựa quan sát một lúc thì Tiểu Đào Hồng quét mục quang nhìn qua Đỗ Hạo Thiên và nói:

- Trước tiên phải điều tra thân phận lai lịch của bọn chúng, Kim Lăng và Chung Sơn chỉ cách nhau vài dặm mà tại sao lại để bọn chúng tiềm phục trong thời gian lâu như vậy?

Một phần là mệnh lệnh một phần là trách quái nên Đỗ Hạo Nhiên không tranh biện mà thấp giọng nói:

- Lâm huynh, chúng ta cùng lên trước xem thử!

Lâm Bích Quang hiệu xưng là Bát Bộ Truy Hồn, là một cao thủ thành danh trên giang hồ và ám khí, ngân châm, phi tiêu đều là sở trường của hắn. Mặt khác, ám khí thi triển của hắn đều có tẩm độc dược, bất cứ người nào trúng phải thì độc dược sẽ phát tác trong vòng tám bước là chết ngay. Vì thế mới có hiệu xưng là Bát Bộ Truy Hồn.

Lúc này Đỗ Hạo Nhiên quét mục quang nhìn về phía Phi Vân Tử và Thiên Y đại sư nhưng hắn lại cất bước đi về phía Phi Vân Tử.

Phi Vân Tử thầm nghĩ:

“Hồng bét! Năm xưa, khi ta ghé thăm Đỗ gia bảo thì được Đỗ Hạo Nhiên dùng lễ thượng khách tiếp đãi, đêm nay tương kiến trong hoàn cảnh này thì làm sao xuất kiếm lấy mạng hắn được?”.

Đang lúc cảm thấy khó xử thì bỗng nhiên thấy Bát Bộ Truy Hồn vung hữu thủ lên, Phi Vân Tử lại nghĩ tiếp:

“Tên dụng độc thi triển ám khí không những hai tay vấy đầy máu mà lòng dạ vô cùng lang độc, không thể chừa hắn lại được. Hắn đến thật đúng lúc để ta khai kiếm đây”.

Đỗ Hạo Nhiên bước thẳng đến trước Phi Vân Tử, cách ba thước mới

dừng bước, hấn không rút đơn đao sau lưng mà lạnh lùng nói:

- To gan thật, dám giáo luyện sát thủ trước mắt Đổ gia bảo mà không sợ đắc tội sao? Còn chưa chịu báo danh tính à? Nếu thành tâm phục thiện thì bản thân hội chủ sẽ dùng lời nói với lãnh đội ở tổng hội, may ra có thể tha tội chết và không chừng còn có cơ hội gia nhập Tam Thánh Hội nữa đấy!

Phi Vân Tử không trả lời mà chỉ khẽ lắc đầu. Đáng tiếc là do lão bị mặt nên Đổ Hạo Nhiên không nhìn thấy sắc thái của lão trong lúc này. Bát Bộ Truy Hồn Lâm Quang Bích bước đến gần và nói:

- Đổ huynh, kẻ này to gan thật, để tiểu đệ giáo huấn cho hấn một trận mới được!

Lời chưa dứt thì hữu thủ của hấn đã vung lên, hai mũi ngân châm theo đó vạch không trung bay ra, thủ pháp thi triển ám khí tuyệt nhanh và cực kỳ hiểm độc. Nhưng không may cho hấn là gặp phải Phi Vân Tử - Một nhân vật có trình độ kiếm thuật xuất thần nhập hóa.

Chỉ thấy một đạo hàn quang vụt lóe lên trong bóng đêm, hai mũi ám khí mới bay được hai thước đã rơi xuống đất, tiếp theo là một tiếng kêu thảm vang lên xé tan bầu không khí tĩnh lặng, mũi kiếm của Phi Vân Tử đã đâm thủng từ giữa ngực Bát Bộ Truy Hồn Lâm Quang Bích thấu ra sau lưng hấn. Nhất kiếm xuyên tâm, kiếm vừa được rút ra thì một thi thể ngã lăn ra đất. Đường kiếm vừa rồi không có gì gọi là biến hóa kỳ ảo mà chỉ dựa vào một chữ nhanh mà thôi, do vậy Đổ Hạo Thiên ở ngay trước mặt cũng không nhìn rõ đối phương đã xuất kiếm như thế nào. Đường kiếm vừa rồi cũng khiến cho Đổ Hạo Nhiên và Tiểu Đào Hồng sồn tóc gáy, cả hai đều biết mình đã gặp phải cao nhân. Đồng thời cũng khiến cho Thiết Phi Long và bốn nam nữ đệ tử cũng há hốc miệng đứng nhìn, nguyên bốn đệ tử này tuổi trẻ khí thịnh nên thoát tiên đều xem thường Phi Vân Tử và Thiên Y đại sư.

Lúc này thấy Phi Vân Tử xuất nhất kiếm đoạt mệnh đối phương thì bất giác tâm phục khẩu phục, mặc dù bọn họ không biết Phi Vân Tử là nhân vật như thế nào.

Lúc này Đổ Hạo Nhiên đã tức tốc thối lui ba bước, nhất thời á khẩu nói không thành tiếng. Hấn đã hơn nửa đời hành tẩu giang hồ nhưng

chưa từng thấy thủ pháp xuất kiếm tuyệt nhanh như vậy. Tiểu Đào Hồng mặt lạnh như tiền, nàng khẽ nhún vai một cái thì người đã đến bên cạnh Đỗ Hạo Nhiên và cất giọng lạnh như băng nói:

- Người là Phi Vân Tử!

Phi Vân Tử vẫn tĩnh lặng đứng yên không trả lời, trong đêm tối trông lão như một cây đại thụ đứng sừng sững trước phong ba bão táp.

Tiểu Đào Hồng nói tiếp:

- Nhất định là lão ta rồi! Ngoài Phi Vân Tử ra thì trên giang hồ tuyệt không có nhân vật nào xuất kiếm nhanh như vậy...

Đột nhiên nàng giật thót người rồi quét mục quang nhìn qua phía Thiên Y đại sư và nói:

- Lão là Thiên Y hòa thượng rồi, hai người như hình với bóng không rời nhau nửa bước...

Thiên Y đại sư đang trầm tính, lần này Tiểu Đào Hồng soái lĩnh có đến ba mươi nhân thủ nhưng có nên tận sát hay không?

Lão nghĩ đến mấy chục con người đang sống mà bỗng nhiên biến thành những thi thể bất động thì lòng cảm thấy quá bất nhẫn nên không thể nào hạ được chủ ý.

Khi nghe Tiểu Đào Hồng gọi tới tên mình thì lão đành liếc mắt nhìn qua mà không có phản ứng gì.

Tiểu Đào Hồng lại lạnh lùng nói:

- Đào Hồng này thật là mệnh vận chẳng ra gì, đi đến đâu cũng gặp phải hòa thượng và đạo sĩ, xem ra chúng ta hoặc là có duyên số với nhau hoặc là có oan nghiệt phải trả rồi.

Chợt nghe Giang Hạo thân nhiên nói:

- Cô nương quên rồi à, còn tại hạ ở đây nữa đấy...

- Giang Hào! - Tiểu Đào Hồng buột miệng kêu lên và nói tiếp - Thì ra ba vị đã sớm đến Kim Lăng và tìm cư ở thâm cốc Chung Sơn này, xem ra Tam Thánh Hội quá xem thường ba vị rồi!

Tiểu Đào Hồng dù thông minh cỡ nào cũng không ngờ Giang Lăng Ba đã phái cao thủ tâm phúc giáo luyện nhân thủ ở đây từ hai mươi năm trước để có thời cơ là xuất diện đối phó với Mộ Dung thế gia.

Giang Hào đường hoàng bước ra giữa cửa cốc và lớn tiếng nói:

- Xưa nay thường nghe Minh Nguyệt Quán trên Thần Nữ Phong là phúc địa nhân gian, thế tại sao các người không ở trên đó lo tu luyện công đức mà hạ sơn làm mất đi mỹ cảm của thế gian? Tuy mất bò mới lo làm chuồng nhưng thời gian chưa quá muộn đối với các người, các người hãy trở về khuyên sư phụ Tán Hoa Tiên Tử của các người vẫn còn kịp đấy. Võ lâm đại giang nam bắc đều có rất nhiều kỳ nhân mai danh ẩn tích, tuy bọn họ đã không xen vào ân oán thị phi giang hồ nhưng đối đại vận mệnh của võ lâm toàn cuộc thì bọn họ không thể tọa thị bàng quang. Mộ Dung và Nam Cung thế gia đều có ý niệm vọng động thâm tóm bá nghiệp giang hồ nên mới lôi kéo Minh Nguyệt Quán các người vào cuộc, nhưng e rằng đại sự chưa thành mà các người đã tan đàn rã nghé rồi. Cô nương hãy nghe lời khuyên chân thành của tại hạ mà hồi sơn đi thôi! Phật môn có câu, khổ ải vô biên, hồi đầu thị nạn, người biết phục thiện thì không lúc nào là quá muộn đâu.

Giang Hào dẫn giảng một mạch khiến cho Tiểu Đào Hồng nghe phải ngẩn cả người, ngay cả Thiên Y đại sư và Phi Vân Tử cũng kinh tâm không ngờ Giang Hào lại nói được những lý lẽ hợp đạo nghĩa như vậy. Thật là thời gian khiến cho con người già dặn hơn và có rất nhiều thay đổi, cả Giang Hào và Bạch Trường Phiêu đều đang có sự thay đổi nhưng kết quả như thế nào thì Thiên Y đại sư và Phi Vân Tử không thể khẳng định.

Tuy nhiên, hai lão đều cảm thấy sự thay đổi của Bạch Trường Phiêu càng đáng sợ hơn, thủ pháp hành sự của chàng càng lúc càng tinh minh nhưng kỳ dị thật khó lường.

Lúc này Tiểu Đào Hồng trấn định tinh thần rồi nói:

- Giang Hào, những loại đạo lý như vậy đã có người nói từ hàng ngàn năm trước nhưng thế hệ nào cũng có người tự tại...

Phi Vân Tử không nhịn được nên buột miệng nói:

- Cô nương! Người tự tại phải có tài đức, nhưng một khi lăn lộn vào giang hồ thì phải cần đến võ công, bằng vào mấy chục nhân thủ mà cô nương soái lãnh đến đây thì sợ rằng khó có thể ung dung tự tại được rồi...

Giang Hào lạnh lùng nói tiếp:

- Vì đạo trưởng xem cô nương là người cùng trong chốn huyền môn nên nói ra có phần khách khí một chút, sự thực thì bọn nhân thủ của cô nương chỉ là hạng đẳng tam lưu mà thôi. Một khi bọn tại hạ xuất thủ thì không tới thời gian một tuần trà đã có thể biến chúng thành những oan hồn dưới đầu đao mũi kiếm rồi. Tuy bên ngoài Tam Thánh Hội tỏ ra đã bá thống võ lâm Giang Nam nhưng kỳ thực bên trong đã xuất hiện những thế lực ngầm phản kháng, những gì tối nay các người phát hiện được chỉ là một góc của băng sơn, một khi lực lượng chủ yếu xuất hiện thì sức mạnh sẽ khiến các người không thể ngờ được. Chúng ta đã ba lần tương ngộ nhưng xem ra tối nay là lần tương ngộ cuối cùng rồi, ngày này năm sau là ngày cúng cơm đầu tiên của cô nương đấy. Xưa nay Tam Thánh Hội hành sự vô cùng độc ác nên bọn tại hạ không thể hạ thủ lưu tình được nữa!

Tiểu Đào Hồng phát tay ra hiệu cho Lục cô nương ở phía sau và nói:

- Lục muội, tiến lên đi! Đệ tử của Minh Nguyệt Quán có thể bị người ta chém chết chứ không thể bị người khác hù dọa mà chạy! Chúng ta liên thủ đối địch, dù phải nhuộm huyết nơi thâm cốc này cũng không phụ ân tình của sư phụ giáo dưỡng và cũng không làm mất uy vọng của Minh Nguyệt Quán.

Lục cô nương chậm rãi bước lại và khẽ nói:

- Tam tỷ tỷ, chỉ có hai chúng ta xuất thủ thôi sao?

Tiểu Đào Hồng gượng cười, nói:

- Giang Hào không phải là nhân vật tầm thường, đệ tử của phân hội Kim Lăng so với giáp y võ sĩ của Mộ Dung thế gia thế nào? Mấy chục giáp y võ sĩ mà đều bị hủy hoại trong tay hắn, như vậy có gọi thêm đệ tử của phân hội Kim Lăng cũng vô dụng thôi.

Bổng nhiên nàng cao giọng nói:

- Đệ tử Tam Thánh Hội nghe đây khi tử muội chúng ta cùng đối phương động thủ thì các người phải lập tức chạy tứ tán ngay rồi tức tốc quay về phân hội Kim Lăng báo tin cho tổng hội biết hòa thượng, đạo sĩ đều tiềm phục ở Chung Sơn này.

Đỗ Hạo Thiên khẽ nói:

- Tại hạ và phó phân hội chủ Phương Kiệt có cần ở lại không?

Lục cô nương nói:

- Nhị vị nên ở lại! Đối phương có đến tám người, nhị vị cùng ở lại thì phía chúng ta chỉ mới có bốn người, chỉ bằng phân nửa nhân thủ thôi.

Giang Hào cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Tại hạ đã nói rồi, sẽ không để cho bất kỳ kẻ nào sống sót rời khỏi nơi này!

Đỗ Hạo Nhiên liền nộ khí nói:

- Tam công tử quá ngạo mạn rồi! Năm kia, khi công tử đến Kim Lăng, Đỗ mỗ đã dùng lễ quý khách tương tiếp, rượu ngon gái đẹp không thứ gì là không có và tam công tử cũng đã tận hưởng rồi đi. Hai năm không gặp mà xem ra tam công tử đã thay đổi quá nhiều, đến độ người thân cũng không nhận ra. Con người chóng quê nân tình như vậy liệu có chỗ đứng trong giang hồ không?

Giang Hào liền nói:

- Đỗ bảo chủ xuất ngôn cần trọng một chút! Ân tình tiếp đãi ngày đó Giang Hào vĩnh viễn ghi tâm khắc cốt, nhưng tình thế giang hồ hiện

tại đang rơi vào cảnh nguy vong nên Giang mỗ không thể vì tư tình mà bỏ mặc đại cuộc. Chỉ cần Đổ bảo chủ tuyên bố một câu thoát ly Tam Thánh Hội thì Giang mỗ tuyệt không dám làm khó dễ Đổ bảo chủ. Rất đơn giản, chỉ cần nói một câu thôi!

Quả thật là rất đơn giản nhưng làm sao Đổ Hạo Nhiên dám nói một câu như vậy, giới luật của Tam Thánh Hội cực kỳ nghiêm khắc, chỉ cần một câu thất thố là đủ để chuốc lấy đại họa diệt thân rồi. Do vậy, Đổ Hạo Nhiên vẫn làm mặt lạnh, nói:

- Tam công tử đã gây khó dễ cho người khác rồi! Tình tương giao vốn thuộc chuyện riêng nhưng lẽ nào lại không có quan hệ đến thị phi trên giang hồ! Nếu công tử đã nghĩ như vậy thì xem ra đêm nay chúng ta đành gác lại chút tình nghĩa xưa thôi.

Giang Hào trầm ngâm một lát rồi nói:

- Nếu Đổ bảo chủ muốn đòi lại chút ân tình năm xưa thì Giang mỗ có thể thanh toán sòng phẳng ngay bây giờ, Đổ bảo chủ hãy đi đi! Nhưng tình này đã tuyệt thì lần sau gặp lại đừng trách Giang mỗ hạ đao vô tình.

Đổ Hạo Nhiên không đi ngay mà hần lướt mục quang nhìn qua Phi Vân Tử và nói:

- Phi Vân đạo huynh tuy bị mặt nhưng giọng nói vẫn không khác xưa...

Phi Vân Tử liền cười ha ha ha rồi nói:

- Chút tình tiếp đãi của Đổ bảo chủ bản đạo xin ghi tâm khắc dạ. Giang tam công tử đã đồng ý để Đổ bảo chủ đi thì Đổ bảo chủ cứ yên tâm mà đi!

Đổ Hạo Nhiên cười thầm và nghĩ:

“Tự xưng là cao thủ hiệp nghĩa trong chính phái mà lại hành sự bị mặt như vậy, ta chỉ nói hai ba câu mà cả đám bị câu thúc hết thầy, thật là nực cười!”.

Đang lúc cao hứng nên hẳn lớn tiếng nói:

- Phương Kiệt, chúng ta đi thôi!

Tiểu Đào Hồng lạnh lùng theo dõi diễn tiến và thấy Đỗ Hạo Nhiên chỉ nói mấy câu mà đã thay đổi được tình thế nên thầm nghĩ:

“Lão giang hồ quả nhiên là lợi hại”.

Huyết Kiếm Phương Kiệt cũng đã nghe rõ nội tình, vả lại trước đây hẳn đã gặp đại hòa thượng, đạo sĩ và Giang Hào tại Thanh Trúc Lâm và cũng từng động thủ với họ.

Nhưng một năm không gặp mà trình độ võ công của ba nhân vật này tăng tiến rất nhiều, hẳn thấy Tiểu Đào Hồng, Đỗ Hạo Nhiên đều có vẻ úy kỵ đối phương nên nghĩ đối phương tất có chỗ đáng sợ, do vậy hẳn không nói một tiếng mà lặng lẽ theo Đỗ Hạo Nhiên thối lui ngay.

Thiên Y đại sư liền nói:

- Giang Hào! Chẳng phải thiếu hiệp nói là sẽ giết tất cả những kẻ đến đó sao?

Giang Hào gật đầu nói:

- Lẽ ra là như vậy, vì một kẻ chạy thoát thì bí mật nơi này tất sẽ bị lộ, nhưng vẫn bồi còn nợ Đỗ Hạo Nhiên chút ân tình nên không thể không trả.

Thiên Y đại sư nói:

- Nợ là mấy bữa cơm rượu, thế mà Đỗ Hạo Nhiên lại dùng nó để đổi hai sinh mạng, hòa thượng ta không ăn cơm uống nước của hắn, Giang Nam - Tái Bắc cách nhau ngàn dặm nên chẳng có chút quan hệ gì, chuyện này có thể giao cho hòa thượng ta xử lý không?

Giang Hào kéo khăn che mặt xuống mỉm cười, nói:

- Đại sư cứ tùy tiện, vẫn bồi và đạo trưởng tuy nói ra phải giữ lời nhưng điều đó không liên quan gì đến đại sư cả.

Thiên Y đại sư cũng mỉm cười, nói:

- Lão nạp đã rõ rồi!

Lời vừa dứt thì bỗng nhiên lão tung người phóng đi như tên lìa cung vượt qua đầu Tiểu Đào Hồng và đám võ sĩ mặc hắc y. Chỉ trong chớp mắt, Thiên Y đại sư đã như thiên mã hành không lướt ra ngoài mấy chục dặm.

Tiểu Đào Hồng trầm nghĩ:

“Xem ra bọn chúng đã định tâm đại khai sát giới không cho một người chạy thoát, nếu ba mươi nhân thủ này chạy với nhau thì không khác gì đàn cá nằm trong lưới.

Nhưng dù có phân tán mà chạy cũng sợ rằng không có cơ hội toàn mạng rồi”.

Nghĩ đoạn, Tiểu Đào Hồng liền nói:

- Giang Hào, người dám cùng bản cô nương đơn đả độc đấu quyết chiến một trận không?

Giang Hào chậm rãi bước lên trước và mỉm cười, nói:

- Đương nhiên, mời cô nương xuất thủ trước vậy!

Lúc này trời đã sáng rõ, cảnh vật dần dần hiện ra trước mắt, tuy Giang Hào đã gặp và động thủ với Tiểu Đào Hồng mấy lần nhưng chàng chưa mục kiến rõ ràng dung mạo của nàng. Lúc này đứng đối diện nhau chỉ cách mấy thước nên song mục của chàng không thể không dán chặt vào ngọc diện mỹ nhân. Lần này nhìn kỹ nên chàng phát hiện Tiểu Đào Hồng quả nhiên là một cô nương rất diễm tuyệt, ngũ quan tú lệ, thân hình uyển chuyển dịu dàng, tuy ánh mắt và thần thái lạnh lùng nhưng vẫn không che đậy được sự nhu mì vốn có của một thiếu nữ.

Tiểu Đào Hồng khẽ thở ra và nói:

- Nơi này có cỏ vô hoa, không phải là một địa điểm tốt để vùi xương nữ nhân, Lục muội cũng có thể đi rồi. Hãy đưa bọn chúng chạy đi, chạy thoát hay không thoát là dựa vào hồng phúc các người đấy!

Bỗng nhiên Giang Hào cảm thấy động tâm, chàng không nỡ hạ đao giết chết mỹ nhân, vả lại bọn họ chỉ vì sự vọng tưởng của kẻ khác mà giao cả sinh mạng và tuổi thanh xuân làm vật thí thân. Giang Hào đang suy nghĩ, liệu mình hành động như vậy có hợp với hai chữ đạo nghĩa hay không? Thì nghe Tiểu Đào Hồng lạnh lùng nói:

- Ta biết, dù võ công hay kiếm thuật đao pháp cũng không phải là đối thủ của người nên khi chúng ta động thủ không cần giới hạn, ám khí, độc dược đều có thể thi triển.

Giang Hào gật đầu, mỉm cười nói:

- Tại hạ biết các người có độc dược lừng danh thiên hạ là Nhất Bộ Đảo, đồng thời các người cũng biết thi triển độc vật. Nhưng các người lẽ ra không nên nói trước mà bất thần xuất thủ mới thu được hiệu quả...

Tiểu Đào Hồng không nói mà phá lên cười, thanh âm tiếng cười có chút bi tráng.

Lục cô nương suy nghĩ thật lâu và cuối cùng hạ quyết định, nói:

- Tam tử tỷ, tiểu muội không thể đi! Chúng ta liên thủ đối phó thì hiệu quả sẽ cao hơn, nếu không thắng được thì chí ít cũng bảo toàn được tính mạng.

Tiểu Đào Hồng lắc đầu, nói:

- Lục muội, không cần phải thế đâu! Người quyết định ở lại là mất đi một cơ hội thông báo cho tổng hội, một khi trường sát kiếp này khai triển thì chỉ có người là người duy nhất có cơ hội thoát thân thôi!

Đột nhiên Tiểu Đào Hồng vung kiếm tấn công Giang Hào và nói:

- Đỗ Hạo Nhiên và Phương Kiệt đã bị chặn lại rồi.

Cùng lúc này, hàng loạt tiếng bước chân rầm rập vang lên, thì ra bọn đệ tử Tam Thánh Hội thấy chủ soái xuất thủ là lập tức phân ra nhiều hướng chạy tứ tán ngay.

Giang Hào vẫn đứng yên bất động, hữu thủ đã bặt đao nhưng chưa xuất chiêu, chàng chỉ khẽ lách người là tránh được thế kiếm của Tiểu Đào Hồng một cách dễ dàng.

Tiểu Đào Hồng lui ra sao hai thước và quát lớn:

- Nhìn thấy chưa, Lục muội? Chỉ luận về thân thủ thì hấn đã nhanh hơn ta rồi, trong chớp mắt hấn có thể lấy mạng ta như lấy vật trong túi. Thêm người nữa thì chỉ thêm một oan hồn thôi, sao không mau chạy đi?

Lục cô nương nói:

- Tam tỷ tỷ, tiểu muội bỏ tỷ tỷ mà đi thì sư phụ cũng không tha thứ cho tiểu muội, trước sau gì cũng phải chết, sao không cho tiểu muội chết một cách quang vinh? Nhưng có một điều tiểu muội không thể hiểu được, tỷ tỷ đứng hạng thứ hai trong thập nhị tỷ muội chúng ta về kiếm thuật, thế tại sao lại chịu thua Giang Hào một cách dễ dàng như vậy?

Tiểu Đào Hồng nói:

- Ta không bằng Giang Hào và đại tỷ cũng không nhanh bằng hấn...

Đột nhiên nghe Phi Vân Tử hú lên một tiếng rồi thân hình lão bay vọt lên, người và kiếm hợp nhất, một đạo bạch quang lướt dọc theo mé trái sườn núi. Khi trông thấy hàng loạt bóng người từ vách núi ngã xuống thì mới nghe được những tiếng kêu thảm vang lên liên tu bất tận. Tiếng kêu thảm phát ra từ bên trái sườn núi rồi vòng qua phải, cuối cùng đến thâm cốc thì im bặt.

Lục cô nương buột miệng kêu lên:

- Xong hết rồi! Hy vọng là Đỗ Hạo Nhiên và Huyết Kiếm Phương Kiệt chạy thoát được để báo tin về tổng hội.

Chợt thấy Thiên Y đại sư chậm rãi bước lại và nói:

- Điều này sợ rằng cô nương phải thất vọng thôi! Lão nạp đã đếm qua tổng cộng ba mươi sáu thi thể, nếu nhị vị cô nương đưa tới ba mươi bảy người thì có một kẻ đã chạy thoát được.

Tiểu Đào Hồng biến sắc, nàng ấp úng hồi lâu mới nói lên thành tiếng:

- Các người thật là tàn độc, người xuất gia lấy từ bi làm thiện căn, vậy mà hòa thượng người một chút từ bi cũng không có.

Thiên Y đại sư lại chậm rãi nói:

- Khi bọn chúng tàn sát võ lâm đồng đạo ở Giang Nam thì bọn chúng có động chút lòng từ bi nào không? Hòa thượng ta chỉ thể thiên hành đạo mà thôi, vả lại hòa thượng ta cũng không dám chiếm trọn công lao này, ba mươi sáu người kia không phải do mình hòa thượng ta giết.

Tiểu Đào Hồng nhìn qua hai sườn núi và nói:

- Đạo sĩ giết tổng cộng mười hai người, ta đã nhìn thấy lão ta xuất kiếm, người chạy qua hai bên sườn núi đều thọ mạng dưới kiếm lão ta, thật là tàn độc vô cùng!

Phi Vân Tử vội phi bước lại và nói:

- Giang tam công tử đã nói là không chừa một kẻ nào sống sót rời khỏi đây nên bản đạo đành tuân mệnh hành sự thôi.

Lục cô nương ngẩn người nhìn Phi Vân Tử và nghĩ thầm:

“Hai mặt sườn núi cách nhau đến mấy mươi trượng, mười mấy người phân ra nhiều hướng chạy mà cũng không thoát khỏi vòng sát kiếp, kiếm pháp gì mà lợi hại thế?”.

Lúc này Phi Vân Tử và Thiên Y đại sư đã đến gần Tiểu Đào Hồng chừng hai trượng thì dừng bước, giới đao và trường kiếm đã được tra vào vỏ. Nhưng Tiểu Đào Hồng thừa hiểu điều đáng sợ là vị trí của hòa thượng và đạo sĩ, hai phương vị này đều án ngữ toàn bộ đường

rút lui của nàng.

Chợt nghe Giang Hào nói:

- Lớn trước nhỏ sau theo thứ tự, nhị vị cô nương hãy tự xử đi!

Lục cô nương lui ra sau một bước và nói:

- Tại sao phải chết? Thiên cổ gian nan duy nhất tử, có thể thay đổi bằng điều kiện khác chăng?

Giang Hào lạnh lùng nói:

- Không thể! Nếu cô nương không thể tự tuyệt thì tại hạ đành ra tay vậy!

Lục cô nương không có phản ứng gì nhưng song thủ bất ngờ vung lên, theo đó là hai đạo hắc quang và hoàng quang cùng bắn ra một lúc. Đạo hắc quang vừa bay ra được hai thước thì bỗng nhiên phát tán ra một làn khói đen mù mịt bao trùm lấy toàn bộ nơi Lục cô nương đang đứng. Còn đạo hoàng quang thì bay thẳng về phía Giang Hào.

Tuy là cao thủ sử dụng ám khí nhưng nhất thời Giang Hào cũng không biết đó là loại ám khí gì? Chàng cảm thấy dường như trong làn khói đen có độc khí nên lập tức vận công bế hô hấp, đồng thời Tử Kim Dao xuất ra nhanh như chớp chặn đạo hoàng quang lại. Rắc một tiếng vang lên, đạo hoàng quang chợt vỡ ra từng mảnh, theo đó là những tiếng vù vù bay khắp trời. Giang Hào từng chứng kiến đối phương phóng kiến độc, nếu không được Đồng đại phu dùng được vật hoá chuyển thể chất trong bảy bảy bốn mươi chín ngày khiến cho thể năng kháng được bách độc thì ngày trước chàng đã bị kiến độc cắn chết trong Đào Hoa Viện ở Hàng Châu rồi. Do vậy, lúc này chàng không dám khinh suất, bởi lẽ chàng nghĩ một con kiến độc cắn không chết nhưng mười con cắn thì sao? Lúc này chàng chưa nhận ra độc vật gì nhưng chúng biết bay thì tất nhiên có thể tấn công từ nhiều phía. Vì lẽ đó nên Giang Hào lập tức tung người thối lui hai trượng nép mình vào cửa cốc, đồng thời mục quang luôn theo dõi động tĩnh xung quanh đề phòng độc vật tấn công.

Lần này vốn là cơ hội tốt nhất để thoát thân nhưng Tiểu Đào Hồng vẫn đứng yên bất động còn Lục cô nương sau khi thi triển ám khí thì lập tức tung người phóng qua phải bốn năm trượng. Cô nương này thừa hiểu đây là cơ hội thoát thân tốt nhất nhưng khi hành động thì lặng lẽ một mình, không gọi tam sư tỷ kính ái của cô ta một tiếng.

Nhưng đáng tiếc là cô ta đã quên Thiên Y đại sư và Phi Vân Tử đều đứng cách đó không xa, phương vị bọn họ án ngữ đều có thể tùy lúc xuất thủ ngăn cản đường lui của đối phương. Vì vậy, Lục cô nương vừa hạ thân xuống đất thì chợt nghe bên tai vang lên giọng của Thiên Y đại sư:

- Nữ thí chủ định chạy chăng?

Lục cô nương quay lại nhìn thì thấy Thiên Y đại sư đã đứng bên cạnh nên bất giác kinh hãi, thầm nghĩ:

“Lão hòa thượng chết tiệt này tại sao lại đứng ở đây? Hay là ta chạy không đúng hướng?”.

Một ý nghĩ chợt lóe lên, Lục cô nương chợt mỉm cười, nói:

- Đại sư, người ăn chay niệm phật, giới tửu, giới đồ (đồ bác)...

Thiên Y đại sư tiếp lời:

- Và cũng giới sắc nữa! Nhưng từ khi lão đạo bước chân vào giang hồ thì tửu giới và sát giới đã được khai...

Lục cô nương liền chớp chớp khóe thu ba câu hồn động phách, nói:

- Nói vậy là cũng đã khai sắc giới?

Thiên Y đại sư chợt động tâm, lão vội trấn định tinh thần, miệng niệm Kim Cang kinh và thầm nghĩ:

“Thiện tai! Thiện tai! Nếu hòa thượng ta đi vào con đường này thì sẽ vĩnh viễn trầm luân trong bể oan nghiệt, khó mà quay lại được. Nghe nói trên giang hồ có mê thuật câu hồn nhiếp phách, có lẽ là giọng điệu này đây. Ôi! Giang hồ quả nhiên không điều kỳ lạ nào là không

có, thật là mỗi bước mỗi cẩn thận mới được”.

Vừa nghĩ đến đây thì nghe Lục cô nương cười khanh khách và nói:

- Đại hòa thượng đi với tiểu nữ nhé! Chân trời góc bể còn nhiều nơi thanh u tĩnh nhĩ, đến nơi nào chỉ có hai chúng ta thì hòa thượng có thể tận hưởng khoái lạc mà thế gian không ai biết được.

- Thiện tai! Thiện tai! Cô nương đừng phí công thi triển thuật câu hồn nữa, lão nạp tâm đã bình như mặt nước rồi, bây giờ lão nạp phải thi hành lệnh của Giang tam công tử thôi. Hơn nữa, mọi người đều đã chết, nếu thả nữ thí chủ đi thì thật là không công bằng chút nào.

Lục cô nương bất giác sửng người, thần sắc câu hồn trước đó bỗng nhiên biến mất. Đạo hạnh của đại hòa thượng quá cao thâm nên Lục cô nương khổ luyện mười năm thuật câu hồn mà vẫn không khiến cho đại sư bị mê hoặc. Hiện tại Lục cô nương chỉ còn dựa vào công lực bản thân và độc dược cứu mệnh giấu trong người để liều mạng một lần cuối cùng mà thôi. Nàng lấy ra một ống đồng hình tròn và nói:

- Hòa thượng không nên ép tiểu nữ phải liều mạng, hãy chừa cho tiểu nữ một con đường tiểu nữ sẽ lập tức đi ngay. Tiểu nữ đã không thể quay về Minh Nguyệt Quán nữa rồi, từ nay sẽ phiêu bạt chân trời góc bể tìm nơi lập thân, không xen vào chuyện thị phi trên giang hồ nữa. Người xuất gia lòng dạ từ bi, thế tại sao hòa thượng lại phải giết tiểu nữ cho bằng được vậy?

Thiên Y đại sư cũng chậm rãi nói:

- Tam Thánh Hội là một tổ chức rất tàn độc, bọn chúng sẽ truy tìm nữ thí chủ đến cùng, dù lão nạp có thả cho cô nương đi thì bọn chúng cũng sẽ tìm ra thôi. Vả lại một khi bí mật hôm nay bị tiết lộ e là trong vòng mười ngày, lực lượng chủ yếu của Tam Thánh Hội sẽ tập trung đến Kim Lăng và với thủ thuật truy tung tìm tích cao minh của lệnh sư thì chắc chắn nữ thí chủ không thể trốn thoát...

Thiên Y đại sư ngừng lại thở dài rồi nói tiếp:

- Chuyện sinh tử của nữ thí chủ có quan hệ đến trăm ngàn nhân mạng, đây chính là nguyên nhân lão nạp không thể để nữ thí chủ đi.

Lão nạp đã hết lời, nếu nữ thí chủ muốn tự tuyệt thì hãy chọn cách chết cho mình!

- Vấn đề là tiểu nữ không muốn chết!

Lời vừa dứt thì Lục cô nương bất ngờ vung ống đồng trong tay ra. Ngay lúc đó Thiên Y đại sư cũng xuất đao công địch. Lão không biết trong ống đồng chứa độc dược hay độc vật gì nhưng lão thừa hiểu đó là thứ ám khí rất đáng sợ. Vì vậy Thiên Y đại sư xuất đao rất nhanh, với công lực bình sinh của lão thì đao pháp tựa như ánh chớp, Lục cô nương chưa kịp mở nắp ống đồng thì đao quang của hòa thượng đã đến ngay yết hầu rồi.

Đại hòa thượng xuất đao giết một mỹ nhân đẹp như hoa thật là không nỡ tâm chút nào, nhưng tình thế lại không thể không giết, do vậy mà Thiên Y đại sư quyết định hạ thủ nhanh chóng để cô ta khỏi phải chịu đau đớn.

Thân thể Lục cô nương ngã xuống thì ống đồng cũng văng ra đất, Thiên Y đại sư lại tra đao vào vỏ rồi quan sát ống đồng, lão thấy ống đồng này dài không đến nửa thước. Đại hòa thượng hiếu kỳ nên bước đến định nhặt lên xem thì chợt nghe giọng Tiểu Đào Hồng phía sau vang lên:

- Đại sư không nên mạo hiểm!

Thiên Y đại sư liền dừng tay lại và hỏi:

- Trong ống đồng này là ám khí kỳ độc chăng?

Tiểu Đào Hồng nói:

- Không phải ám khí mà là tằm độc! Đây là độc vật được quản chế rất nghiêm mật trong Minh Nguyệt Quán, bất cứ người nào cũng không được mang ra ngoài, không hiểu tại sao Lục sư muội lại có vật này trong tay?

Thiên Y đại sư ngạc nhiên nói:

- Lão nạp nghe nói độc vật này vô cùng bá đạo, cũng may là lão nạp

xuất đao kịp thời, nếu không thì...

Tiêu Đào Hồng tiếp lời:

- Có thể ba vị đã luyện kim cương bất hoại thể nên độc vật này không thể xâm nhập được nhưng nó có thể di hại đến người khác. Tầm độc sau khi ra khỏi ống đồng chỉ có thể sống trong vòng sáu canh giờ nhưng nó có thể bay ra ngoài mười dặm...

Giang Hào cũng bước tới và lên tiếng:

- Đại sư, lời của Tiêu Đào Hồng cô nương có thể tin được đấy...

Nguyên trong lúc Lục cô nương thi triển ám khí để thoát thân nhưng Tiêu Đào Hồng không hành động là vì nàng biết dù có chạy cũng không thoát. Trong thế tiến thoái lưỡng nan như vậy, nàng biết sau thất bại này, nếu quay về với Minh Nguyệt quán thì quán chủ Tán Hoa Tiên Tử cũng không tha thứ nên nàng quyết định hợp tác với bọn Giang Hào.

Lúc này Tiêu Đào Hồng nói tiếp:

- Người của Minh Nguyệt Quán đều là cao thủ dụng độc, ngoài việc luyện tuyệt kỹ võ công ra thì độc kỹ là môn công phu thứ hai bắt buộc đệ tử nào cũng phải học...

Giang Hào buộc miệng hỏi:

- Nhưng rốt cuộc mục đích của Minh Nguyệt Quán là gì?

Tiêu Đào Hồng lắc đầu nói:

- Tiểu nữ không biết. Việc sư phụ được Mộ Dung Trường Thanh mời hạ sơn có lẽ liên quan đến thực lực bản quán, điều không ngờ là trên giang hồ có những cao thủ như các vị.

Nói đoạn Tiêu Đào Hồng lấy trong người ra một viên hoàn đan màu vàng, nàng dùng tay bóp nát rồi xoa lên song thủ một lát, sau đó mới nhặt ống đồng lên đóng chặt nắp lại và nói:

- Muốn hủy độc vật này thì phải bỏ ống đồng vào trong lửa thiêu một canh giờ mới tận diệt hết hậu họa.

Giang Hào liếc qua Thiên Y đại sư rồi nói:

- Tam cô nương, tại hạ đang muốn thả cho cô nương rời khỏi nơi này nhưng muốn nghe cô nương nói một câu, làm thế nào để bí mật hôm nay không bị tiết lộ?

Tiểu Đào Hồng trầm ngâm một lát rồi nói:

- Các vị không cần mạo hiểm! Bỗng nhiên tiểu nữ cảm thấy không còn hứng thú để sống nữa, nếu một ngày nào đó tiểu nữ gặp lại gia sư thì bí mật hôm nay tuyệt đối không thể giữ kín được!

Giang Hào hỏi tiếp:

- Thế ý cô nương thì sao? Ngoài cái chết ra còn có kế sách gì khác không?

Tiểu Đào Hồng lắc đầu nói:

- Theo tiểu nữ thì không còn cách gì khác, vì chỉ có chết con người mới không thể nói ra được.

Thiên Y đại sư khẽ niệm phật hiệu rồi nói:

- Tam cô nương quyết tâm cầu chết như vậy tuyệt không phải là sự thất bại hôm nay, thực ra trong lòng cô nương đã chết từ lâu.

Tiểu Đào Hồng nghe thấy vậy thì bất giác kinh tâm động phách ngược nhìn Thiên Y đại sư đến ngẩn người. Nàng không ngờ một hòa thượng xuất gia lại thấu hiểu được tâm sự của thiếu nữ như vậy. Trong lúc nàng chưa kịp nói gì thì đã nghe Giang Hào lên tiếng:

- Thực ra bọn tại hạ cũng không muốn giết cô nương, bởi lẽ cô nương là người ít tàn ác nhất trong hàng đệ tử Minh Nguyệt Quán nhưng bọn tại hạ cũng không muốn cô nương nói những điều trông thấy hôm nay với người khác...

Tiểu Đào Hồng cắt lời nói:

- Tiểu nữ đã nói rõ rồi, nếu các vị thả cho tiểu nữ đi thì bí mật hôm nay không thể nào giữ kín được, thịnh tình của các vị tiểu nữ xin tâm lãnh vậy!

Giang Hào nói:

- Vì thế tại hạ định câu lưu trong ba tháng, sau ba tháng thì...

- Sau ba tháng thì sao?

- Cô nương có thể tự do!

- Trong ba tháng thì tiểu nữ có rất nhiều cơ hội để đào tẩu, tại sao tam công tử lại phải khổ công mạo hiểm như vậy?

- Tại hạ không giết cô nương là vì cảm thấy cô nương còn nhiều thiện tính, hiện nay đến cái chết cô nương cũng không sợ thì lẽ ra cô nương cũng không thể sống để hại người khác mới đúng chứ?

Tiểu Đào Hồng cúi đầu không nói gì cả. Giang Hào thấy vậy thì tức tốc phi bộ lên trước, song thủ cùng vung ra điểm hai huyết đạo trên vai của nàng. Lúc này Thiết Phi Long cùng bốn nam nữ đệ tử cũng lần lượt chạy đến.

Hồi 18

Bí Mật Huyền Võ Hồ

Nguyên Thiết Phi Long và bốn nam đệ tử phục binh ở ngoài xa theo lệnh của Giang Hào là không để một kẻ nào chạy thoát nhưng họ chưa kịp động thủ thì tất cả ba mươi mấy thuộc hạ của Tam Thánh Hội đều thọ nạn dưới đao và kiếm của Thiên Y đại sư Phi Vân Tử. Thiết Phi Long vừa đến nơi thì cung thủ nói:

- Đao pháp và kiếm thuật của đại sư, đao trường quả nhiên rất phi phàm, tại hạ vô cùng khâm phục!

Thiên Y đại sư và Phi Vân Tử đều mỉm cười nói mấy câu khiêm nhượng, Thiết Phi Long quét mục quang nhìn qua đương trường rồi nói tiếp:

- Thời gian gần đây Lục Vân đi lại nhiều ở địa phận Kim Lăng nên có phát hiện mấy nơi rất kì quái, đặc biệt là trên tiểu đảo giữa Huyền Võ Hồ, hình như ở đó có nhiều nhân vật cực kỳ thần bí...

Tiểu Đào Hồng tuy bị khống chế huyết đạo không thể hành động được nhưng nàng vẫn có thể nghe thấy và nói năng bình thường. Lúc nàng nghe Thiết Phi Long nói đến Lục Vân thì nàng bất giác ngẩng đầu lên nhìn, bốn ánh mắt của hai mỹ nhân vừa gặp nhau thì lập tức lảng tránh sang nơi khác, Tiểu Đào Hồng trầm ngâm một lúc rồi mới nói:

- Tam Thánh Hội lấy Đổ gia bảo làm nơi phát hiệu lệnh và cũng có nhiều cao thủ trên những chiếc thuyền hoa ở bến nước Tàn Hoài. Nhưng theo tiểu nữ biết thì hình như không có người của Tam Thánh Hội trong Huyền Võ Hồ.

Lục Vân cũng lập tức lên tiếng:

- Cũng không phải người của chúng ta ở đó, những nhân vật này càng không giống người bình thường, tuy bên ngoài không có vẻ gì là những người giàu sang phú quý nhưng bọn họ ăn uống toàn sơn hào hải vị...

Giang Hào chú mục nhìn Lục Vân và tiếp lời:

- Không phải người của chúng ta, cũng không phải người của Tam Thánh Hội, vậy bọn họ là những nhân vật nào? Cô nương niên kỷ còn trẻ mà hành sự tinh minh như vậy quả thật tài năng không đợi tuổi...

Lục Vân gượng cười, nói:

- Tam công tử quá khen, theo tiểu nữ thì có thể có một lực lượng tồn tại ở Kim Lăng và Huyền Võ Hồ là một trong những nơi tập trung nhân lực của bọn họ. Những kẻ ẩn cư nơi đó nhất định là những cao thủ giang hồ, tuy nhân số không đông nhưng được chiêu đãi như bậc vương hầu khanh tướng.

Giang Hào quét mục quang nhìn qua Thiên Y đại sư và Phi Vân Tử rồi nói:

- Đã có những nơi kỳ bí như vậy thì phải điều tra xem thử mới được. Đại sư và đạo trưởng thấy thế nào?

Phi Vân Tử gật đầu, nói:

- Nếu Lục Vân cô nương nói không sai thì nơi đó rất khả nghi, chúng ta phải điều tra rõ ngọn nguồn mới được!

Lục Vân tiếp lời:

- Tam công tử, nơi đó cực kỳ thanh tĩnh, một khi màn đêm buông xuống thì càng không thấy bóng hành nhân, dù khinh công cao cường đến cỡ nào cũng khó thoát khỏi tai mắt của bọn chúng. Nếu muốn đến một cách quang minh chính đại thì đương nhiên là có thể nhưng đối phương đã có sự chuẩn bị nên bọn chúng có thể ẩn thân và chúng ta sẽ chẳng điều tra được gì. Do vậy, việc điều tra nội tình ở Huyền Võ Hồ quả thật không dễ chút nào, nhưng nếu để bọn chúng rời khỏi nơi đó thì cũng khó lòng tìm ra tung tích.

Phi Vân Tử liền hỏi:

- Với cao kiến của Lục Vân cô nương thì chúng ta nên làm thế nào?

Lục Vân suy nghĩ một lát rồi nói:

- Chỉ có cách trà trộn vào thì mới có thể thực hiện được mục đích thôi.

Giang Hào liền nói:

- Trà trộn vào bằng cách nào? Nói thì dễ nhưng thực hiện thì e rằng không đơn giản.

- Tiểu nữ có cách - Lục Vân trầm ngâm một lát rồi nói tiếp - Nhưng sợ rằng cách này phải chịu vất vả một chút mới được.

Giang Hào gật đầu nói:

- Cô nương thử nói ra xem?

Lục Vân liền nói:

- Tiểu nữ biết nơi cung cấp trà rượu cho bọn chúng, do vậy chúng ta có thể giả làm người đưa trà rượu đến rồi nhân cơ hội đó ngấm điều tra...

Thiên Y đại sư lên tiếng:

- Biện pháp này tôi đã chỉ có hai người thực hiện, vạn nhất bị đối phương phát hiện thì quá sức nguy hiểm. Nếu có lão nạp và đạo trưởng cùng đi thì gặp phải cường địch cũng có thể ứng phó được...

Thiết Phi Long gật đầu, nói:

- Đại sư nói chí phải, Lục Vân, tam công tử là sự kỳ vọng của Động Đình Minh chúng ta, người nên bảo vệ công tử mới được.

Lục Vân liền nói:

- Đúng vậy! Đệ tử có thể vì công tử mà chết nhưng đệ tử tự biết công lực của mình chưa đủ. Đại sư và đạo trưởng đều là nhân vật đại

hiệp, nếu có hai vị đồng hành thì chẳng lo gì bất trắc xảy ra.

Tiểu Đào Hồng xen vào:

- Võ công của Giang công tử không kém gì đại sư và đạo trưởng, chứ vị chớ nên đánh giá công tử quá thấp.

Lục Vân vui mừng reo lên:

- Thật thế sao? Vậy thì tam công tử phải truyền cho tiểu nữ mấy chiêu mới được.

Giang Hào gượng cười nói:

- Cũng được! Khi nào có thời gian thì tại hạ sẽ truyền thụ cho cô nương mấy chiêu.

Tuy là bồi phận sư thúc của Giang Hào nhưng hai mươi năm chưa từng hội ngộ nên Thiết Phi Long cũng không biết võ công của Giang Hào đạt đến trình độ nào. Bây giờ nghe Tiểu Đào Hồng nói vậy và Giang Hào mặc nhiên thừa nhận thì lão không khỏi kinh tâm động phách, song mục tròn xoe chăm chú nhìn chàng. Bởi lẽ võ công cùng đẳng cấp với Thiên Y đại sư và Phi Vân Tử là có thể liệt vào hàng cao thủ đệ nhất giang hồ rồi.

Lúc này Phi Vân Tử mỉm cười nói:

- Võ công của Giang tam công tử cũng một nguồn gốc với bọn bản đạo, nếu cô nương học được mấy chiêu thì cả đời cũng dùng không hết.

Thiết Phi Long trầm nghĩ:

“Kỳ quái thật! Hòa thượng là cao tăng của Thiếu Lâm, đạo trưởng là danh kiếm Võ Đang thì tại sao lại có cùng nguồn gốc võ công với tam công tử Động Đình Minh?”.

Tuy có nhiều nghi vấn khó hiểu nhưng không tiện hỏi trong lúc này nên Thiết Phi Long đành nén lại trong lòng.

Lục Vân vén làn tóc ra sau rồi nói:

- Tam công tử và tiểu nữ có thể giả trang làm người mang trà rượu còn đại sư và đạo trưởng có thể cải trang thành du khách ngoạn cảnh. Khi chọn được thời gian thích hợp thì tất cả cùng thâm nhập tiểu đảo. Huyền Võ Hồ có tổng cộng năm tiểu đảo liền nhau, nơi rộng nhất có miếu thần hồ, bọn chúng cũng ở xung quanh ngôi miếu đó với một dãy thạch thất được xây dựng dựa theo bờ hồ.

Giang Hào mỉm cười nói:

- Được! Tại hạ sẽ cùng cô nương đưa trà rượu đến đó - Chàng quay sang nói với Thiết Phi Long - Ngũ thúc đưa ba đệ tử còn lại cùng đi nhé! Tiểu diệt cùng Lục Vân, đại sư, đạo trưởng đi Huyền Võ Hồ một chuyến mới được. Mộ Dung Trường Thanh cho rằng hắc đã thống trị được võ lâm Giang Nam nhưng không ngờ chỉ ở Kim Lăng nhỏ bé này cũng đã có nhiều lực lượng tiềm phục chờ phản kháng.

Thiết Phi Long gật đầu, nói:

- Được, Lục Vân nhớ chiếu cố tam công tử đó nhé!

Lời vừa dứt thì lão quay đầu dẫn ba đệ tử hai nam một nữ rời khỏi Chung Sơn Tiểu Đào Hồng lên tiếng:

- Các vị định xử trí tiểu nữ thế nào đây? Hình như đã đến lúc phải có quyết định rồi đấy!

Giang Hào trầm ngâm suy nghĩ rồi nói:

- Cô nương có thể cùng bọn tại hạ đi Huyền Võ Hồ chứ? Tam Thánh Hội tự cường tự đại, hai đời phụ tử Mộ Dung thế gia trong mấy mươi năm luôn tồn tâm tích kế tiêu diệt võ lâm Giang Nam nhưng không ngờ phần lớn cao thủ lại tiềm ẩn ở Kim Lăng này.

Thật là đèn treo cao thì chỉ chiếu sáng ở xa chứ không rọi gần.

Tiểu Đào Hồng gật đầu nói:

- Nói rất đúng, giang hồ rộng lớn vô cùng nên không phải mấy nhân

vật hoặc một vài tổ chức có thể chinh phục được. Trước đây, đệ tử của Minh Nguyệt Quán luôn tự phụ nhưng không ngờ lại gặp những cao thủ như các vị, việc tiểu nữ hai, ba lần thất bại cũng không đáng nói, nhưng ngay cả Kim Bài Kiếm Thủ của Minh Nguyệt Quán cũng khó thoát khỏi họa vong thân. Nếu tiểu nữ đoán không sai thì Lê Hoa Nữ truy theo các vị đến Kim Lăng cũng đã hương tiêu ngọc nát rồi.

Phi Vân Tử chỉ khẽ gật đầu mà không nói gì thêm. Nhưng Tiểu Đào Hồng bất giác kinh hồn lạc phách, toàn thân lạnh như băng, mồ hôi tuôn ra thành giọt. Giang Hào thì thầm kêu xấu hổ và nghĩ:

“Nếu không có Đồng đại phu dùng được vật tương trợ đột phá được giới hạn thể năng khiến cho bách độc bất xâm phạm, đồng thời để lại bí kíp truyền thụ tuyệt nghệ thì sợ rằng Giang Hào này không đối phó lại Lục cô nương chứ đừng nói đến Tiểu Đào Hồng người”.

Chợt Tiểu Đào Hồng nói tiếp:

- Nếu chư vị tin tưởng tiểu nữ thì tiểu nữ bảo đảm sẽ toàn tâm toàn lực hợp tác, nhưng tiểu nữ chỉ thỉnh cầu một điều là đừng để tiểu nữ phải đối đầu với người của Minh Nguyệt Quán.

Giang Hào liền nói:

- Mời tam cô nương hãy đi với đại sư và đạo trưởng, chuyến đi này sẽ có những biến chuyển như thế nào thì quả thật tại hạ không thể nào dự liệu được.

Lục Vân tiếp lời:

- Đại sư và đạo trưởng thanh danh quá lớn nên phải cải trang thành tục gia mới được, tam cô nương cũng nên thay đổi dung mạo, trừ phi là vạn nhất bất đắc dĩ nếu không thì chẳng cần xuất thủ khiến đối phương kinh động.

Tiểu Đào Hồng gật đầu nói:

- Đa tạ cô nương chỉ giáo!

Thế là Thiên Y đại sư, Phi Vân Tử lập tức cải trang thành tao nhân

mặc khách du sơn ngoạn cảnh, sau khi được Giang Hào giải huyết thì Tiểu Đào Hồng cũng cải trang thành một trang thu sinh khôi ngô tuấn tú. Do vậy cả ba người cùng đi với nhau rất hợp nhãn, không có điểm gì khả nghi cả. Sau khi cải trang xong thì Thiên Y đại sư, Phi Vân Tử và Tiểu Đào Hồng rời Chung Sơn trước. Giang Hào và Lục Vân phải đến nơi cung cấp rượu mua hàng hóa rồi mới đến Huyền Võ Hồ sau.

Chiều hôm đó ba người bọn Thiên Y đại sư đã thâm nhập lên tiểu đảo giữa Huyền Võ Hồ nhưng tứ bề vắng lặng không một bóng người. Thiên Y đại sư quan sát tòa thạch thất chạy dài theo bờ hồ rồi nói:

- Phòng ốc ở đây tuy không liền nhau nhưng kéo dài mấy chục trượng, xem ra phải có đến ba chục gian phòng trở lên...

Tiểu Đào Hồng tiếp lời:

- Một người ở một gian thì có thể ở được ba chục người nhưng nếu ở chung với nhau thì có thể nơi này chứa đến trăm người như chơi. Bọn chúng ẩn cư ở đây đã nhiều năm mà Tam Thánh Hội vẫn không điều tra được manh mối gì, ngược lại Lục Vân cô nương đơn thân độc mã mà biết được bí mật này, thật là không thể không khâm phục.

Phi Vân Tử xen vào:

- Có thể trước đây bọn chúng không hư trương thanh thế, gần đây đã có chuẩn bị cho hành động nên không còn kiêng kỵ gì nữa, nhờ vậy mà Lục Vân cô nương mới phát hiện được cũng nên. Nhưng rốt cuộc bọn chúng là bằng hữu hay là địch nhân của Tam Thánh Hội?

Tiểu Đào Hồng khẳng định:

- Không thể là bằng hữu của Tam Thánh Hội được!

Thiên Y đại sư ngạc nhiên, nói:

- Cô nương tại sao không nói sớm một chút?

Tiểu Đào Hồng gượng cười rồi nói:

- Thứ nhất là giữa chúng ta, bạn và thù còn mơ hồ nên chưa chắc chực vị tin lời tiểu nữ nói. Thứ hai là khi chưa thấy tòa thạch thất này thì tiểu nữ chưa thể đoán định được.

Phi Vân Tử liền hỏi:

- Ý cô nương muốn nói là đã tìm ra chứng cứ khẳng định bọn người này không phải là người trong Tam Thánh Hội?

Tiểu Đào Hồng gật đầu nói:

- Không sai! Tam Thánh Hội có một ám hiệu bí mật, không phải là nhân vật có thân phận cao một chút thì không thể biết được. Tiểu nữ đã quan sát kỹ tòa thạch thất này và không thấy có ám hiệu đó.

Phi Vân Tử nói:

- Có thể ám hiệu được ghi lại ở nơi khác thì sao? Chúng ta phải vòng một vòng quan sát rồi mới khẳng định được.

Tiểu Đào Hồng lắc đầu nói:

- Không cần tốn công vô ích, nếu có hiệu thì nhất định đã ghi ở hướng chính diện này, nếu tiểu nữ không nắm chắc mười phần thì không dám vọng ngôn!

Thiên Y đại sư tiếp lời:

- Hy vọng là Giang tam công tử và Lục Vân nhẫn nại một chút, không nên cùng đối phương xung đột mới ổn thỏa.

Phi Vân Tử suy nghĩ một lát rồi nói:

- Tam cô nương, làm thế nào mới có thể dẫn dụ người của Tam Thánh Hội đến nơi này cho hai bên xung đột với nhau trước? Đối với chuyện thị phi cô nương đã có chủ kiến, chọn cây mà đậu, bỏ tối ra sáng, do vậy có lẽ cô nương đã hiểu ý bản đạo?

Lời hứa của Giang tam công tử vẫn có hiệu lực, sau ba tháng cô

nương tự định đường đi cho mình, bản đạo và đại sự tuyệt không can dự vào.

Tiểu Đào Hồng trầm ngâm hồi lâu rồi chậm rãi nói:

- Giờ đây Tiểu Đào Hồng đã chết rồi, tam cô nương cũng đã vùi xương ở Chung Sơn rồi nên chỉ còn lại Phương Tú Mai là thực danh của tiểu nữ thôi. Do vậy, tiểu nữ tuyệt đối không thể động thủ với người của Minh Nguyệt Quán, tốt nhất chư vị đừng để tiểu nữ phải gặp mặt bọn họ.

Phi Vân Tử gật đầu, nói:

- Được! Phương cô nương có thể đeo mặt nạ để xuất hiện trên giang hồ bằng một con người mới.

Tiểu Đào Hồng (từ nay được xem là Phương Tú Mai) lắc đầu nói:

- Không cần đạo trưởng lo lắng, thuật dịch dung của tiểu nữ không phải tầm thường, nếu song phương gặp nhau mà tiểu nữ không lên tiếng thì tuyệt đối sự phụ của tiểu nữ cũng không thể nhận ra.

Thiên Y đại sư liền nói:

- Lão nạp chúc mừng Phương cô nương thoát thai hoá cốt làm một con người mới.

Phương Tú Mai gượng cười, nói:

- Chớ ép tiểu nữ nói quá nhiều, hiện tại tiểu nữ là một tiểu thư sinh theo hầu nhị vị và cũng là một nam tử hán đại trượng phu mà! Nếu để đối phương nghe được giọng của tiểu nữ thì bọn chúng sẽ sinh nghi đấy!

Ngừng một lát, nàng hạ thấp giọng nói:

- Đổ gia bảo cũng là một phân hội của Tam Thánh Hội, ở đó còn có một vị phó phân hội chủ canh phòng. Tiểu nữ tin là hán đã chuyển tin tức về tổng hội rồi, tuy không thể giả trình tường tận nhưng không còn một người sống sót quay về thì quả thật là một đại sự với Tam

Thánh Hội. Hiện tại ba vị hội chủ cũng đang tập trung một nơi, những cao thủ trong hội cũng có mặt bên cạnh, nếu bọn họ xuất toàn lực truy sát thì tạm thời các vị không thể phân tán. Khả năng truy tìm tung tích của sự phụ tiểu nữ có thể nói là thiên hạ đệ nhất, chỉ cần bị phát hiện hành tung thì tuyệt đối không có cơ hội thoát khỏi thị tuyến của bà ta...

Phi Vân Tử tiếp lời:

- Phương cô nương, lẽ nào chúng ta không có cách tìm tung ẩn tích sao?

- Đương nhiên là có, tiểu nữ sẽ phối mấy loại dược vật cho các vị nhưng tiểu nữ không thể nói ra phương thức này, tuy tiểu nữ cảm thấy Tam Thánh Hội tội ác cao như núi, là nguồn gốc của loạn lạc vô lâm nhưng quả thực tiểu nữ không thể bán rẻ Minh Nguyệt Quán.

- Đúng! Dù sao thì Minh Nguyệt Quán cũng có hàm ân dưỡng dục cô nương nên không thể trong một lúc mà phản bội lại tất cả. Việc cô nương phối chế dược vật thoát khỏi sự truy tung của lệnh sư thì bản đạo và đại sư cũng đã miễn nguyện lắm rồi.

Lúc này Giang Hào và Lục Vân đã hoàn tất việc chuyển giao trà rượu và trở ra, một hắc y đại hán đứng ngay cổng nhìn hai người hồi lâu rồi mới quay vào trong đóng chặt cổng lại. Phương Tú Mai quan sát tình thế một lúc rồi khẽ:

- Không biết Giang Hào và Lục Vân có lộ sơ hở gì không mà hình như đối phương đã nghi ngờ rồi. Đi! Chúng ta đến bến nước ngồi uống rượu để tiện theo dõi hành động của bọn họ hơn.

Thiên Y đại sư trầm nghĩ:

“Xem ra giang hồ đầy âm mưu quỷ kế, người xuất gia trong lòng có phật nên phản ứng không nhanh nhạy bằng người trên giang hồ rồi”.

Phi Vân Tử cũng cảm thấy tình thế có vẻ khác thường nhưng lão chưa xác định được nên chưa nói ra, do vậy cả ba đều hành sự theo chủ kiến của Phương Tú Mai.

Ba người liền bước đến bến nước mà gọi trà rượu ngồi uống một cách ung dung nhàn nhã. Còn Giang Hào và Lục Vân vốn tưởng hòa thượng và đạo sĩ sẽ truy theo nên có thể thương lượng sớm hơn một chút về những cảnh quan và nhân vật mà chàng vừa mục kiến, nhưng không ngờ bọn họ lại đến bến nước uống rượu nên chàng và Lục Vân đành lên thuyền. Đây là một chiếc thuyền nhỏ thuê ở bờ bên kia nên hai người đành phải tự chèo đi.

Thuyền ra gần được giữa hồ thì Lục Vân khẽ nói:

- Tam công tử không nên quay lại nhìn, nhất định bọn họ đã phát hiện tình hình khả nghi nên cố tình lưu lại quan sát đó thôi. Chúng ta qua bờ bên kia trước rồi hãy tìm cách sắp đặt chuẩn bị ứng phó mới được.

Lúc này có hai bóng người bỗng nhiên tung lên không rồi lướt đi trên tường rào của thạch thất, động tác vừa nhanh vừa khéo léo nên khó nhận ra được.

Tuy nhiên nhãn lực của Thiên Y đại sư và Phi Vân Tử đã vào hàng nhất phẩm nên có thể mục kiến rất rõ ràng. Hai lão đều trông thấy hai bóng người này mặc thanh bào, sau khi vượt qua tường rào thì lập tức lên một chiếc thuyền nhỏ chèo đi như tên bắn đuổi theo thuyền của Giang Hào và Lục Vân.

Thiên Y đại sư lắc đầu, nói:

- Nếu động thủ dưới nước thì quả thật lão nạp không thể trợ giúp gì được, Giang Tam công tử vốn thiện nghệ về thủy chiến nhưng không rõ Lục Vân cô nương như thế nào?

Phi Vân Tử liền nói:

- Chỉ nhìn vào động tác chèo thuyền thành thục của cô ta thì đủ biết khả năng thủy chiến của cô ta không phải là hạng tầm thường rồi. Xem kia! Hình như thuyền của Giang Hào đã tăng tốc, xem ra những kẻ đuổi theo sẽ không làm gì được bọn họ rồi.

Quả nhiên chiếc thuyền của Giang Hào và Lục Vân đột nhiên tăng tốc như hành vân lưu thủy, tốc độ không kém chiếc thuyền đuổi theo,

chớp mắt hai người đã vào đến bờ. Khi chiếc thuyền truy theo gần cập bờ thì Giang Hào và Lục Vân đã sớm mất hút tông tích.

Hai thanh bào nhân không quay lại mà cũng lập tức lên bờ đuổi tiếp.

Phi Vân Tử thấy vậy thì liền nói:

- Lẽ ra bọn chúng phải quay lại hỏi bảo mới đúng, tại sao lại tiếp tục truy tung một cách khá mạo hiểm như thế?

Phượng Tú Mai nói:

- Điều đó rõ ràng trong thành Kim Lăng rõ ràng còn có người của bọn chúng nên không cần quay lại hỏi báo.

Thiên Y đại sư xen vào:

- Bọn chúng có thể dùng bồ câu đưa thư để thông báo tin tức cho nhau.

Phượng Tú Mai lắc đầu nói:

- Nếu dùng bồ câu đưa thư thì nhất định đã bị người của Tam Thánh Hội phát hiện ra nơi bọn chúng tiềm ẩn từ lâu rồi.

Thiên Y đại sư quét mục quang nhìn xung quanh rồi nói:

- Nếu chúng ta không vào thạch thất điều tra thì cũng nên rời khỏi nơi này thôi.

Hòa thượng vốn sợ nước nên ở trên một tiểu đảo giữa hồ, xung quanh đều có nước bao bọc nên lòng không khỏi phập phồng bất an. Thế nhưng Phượng Tú Mai vừa gọi chủ quán tính tiền rượu thì phát hiện xung quanh đã có bốn người bao vây rồi. Bốn nhân vật này xuất hiện một cách lạng lẽ, hình như Thiên Y đại sư và Phi Vân Tử đã phát hiện từ sớm nhưng hai lão vẫn giữ thái độ thản nhiên ung dung như không có chuyện gì. Tuy nhiên, có thể nói là khinh công của bốn nhân vật này cũng vào hàng hiếm thấy trên giang hồ.

Phượng Tú Mai thanh toán tiền xong thì chậm rãi đứng lên và nói:

- Nhị vị lão gia, chúng ta đi thôi!

Nói đoạn nàng quay người bước ra khỏi tửu quán, khi đến gần thanh y nhân cản đường thì nàng thân nhiên mỉm cười nói:

- Xin đại gia nhường đường cho!

Thái độ của nàng tỏ ra bình tĩnh dị thường, tựa hồ như chẳng biết là tai họa sắp giáng xuống đầu vậy. Nhưng thật bất ngờ là thanh y nhân chậm rãi lùi một bước qua trái để nhường lối đi. Tình thế tiến triển thật bất ngờ, rõ ràng thái độ của đối phương là muốn đối đầu nhưng khi đối mặt xung đột thì bỗng nhiên lại tránh đi, điều này khiến cho hòa thượng và đạo sĩ không biết đâu mà lường.

Đại hòa thượng là nhân vật có võ công cao cường nhất nhưng kinh nghiệm giang hồ lại ít nhất, đặc biệt trong tình thế lâm địch như thế này thì cần phải có nhân vật lão luyện giang hồ mới phán đoán được dụng ý của đối phương. Phương Tú Mai cũng không biết thâm ý của đối phương muốn gì nhưng nàng đã có đối sách. Người lui thì ta tiến, do vậy nàng bạo gan bước thẳng lên trước.

Phi Vân Tử thì tự hỏi trong lòng, tại sao bọn chúng lại thay đổi chủ ý? Phải chăng có người ngầm chỉ huy, hoặc là bọn chúng không tìm ra sơ hở gì? Hay chẳng bọn chúng không muốn xuất thủ với kẻ vô danh để tạm thời không bị bại lộ thân phận? Lòng đang suy nghĩ nhưng chân thì bước theo sát phái sau Phương Tú Mai, Thiên Y đại sư cũng bám theo cùng. Hiện tại hai lão đều trong thân phận hai nhân vật tao nhân mặc khách nhàn du ngoạn cảnh nên càng không muốn để đối phương phát hiện ra chân tướng, vì thế cả hai đều giả vờ tăng tốc bước nhanh theo Phương Tú Mai một cách vất vả.

Quả nhiên bốn kẻ bao vây đều thấy bước đi của hai lão không giống người biết võ công nên bất giác chúng nhìn nhau mỉm cười. Lúc này bọn Thiên Y đại sư đã đến bến thuyền, Phương Tú Mai vẫy lão nhân trên một chiếc thuyền lớn và nói:

- Thuyền đại bá đưa bọn ta qua bờ bên kia nhé!

Lão nhân cho thuyền cập vào bờ ngay và ba người tức tốc lên

thuyền. Chiếc thuyền từ từ quay mũi ra giữa hồ và tốc độ cũng từ từ tăng lên. Đột nhiên Phương Tú Mai cảm thấy có sự hiếu kỳ với lão nhân chèo thuyền bèn mỉm cười nói:

- Lão bá chèo thuyền ở Huyền Võ Hồ này bao lâu rồi?

Trước đây kiến văn của nàng cũng rất nông cạn nhưng qua ba tháng trà trộn ở đào hoa viện, nàng thu hoạch không ít những kinh nghiệm giang hồ. Chỉ ba tháng sống giữa chốn gian nan nữ trá với hàng trăm trò lừa lọc những kinh nghiệm của nàng bằng bốn năm năm hành tẩu giang hồ. Lúc này nghe lão nhân chèo thuyền nói:

- Lão hán năm nay đã ngoại ngũ tuần và đã hành nghề chèo thuyền tại đây trên bốn mươi năm rồi. Tại Huyền Võ Hồ có mấy chỗ nước xoáy hoặc đá ngầm, lão hán đều rõ như lòng bàn tay.

Nghe nói dưới hồ có nước xoáy và đá ngầm thì Hòa thượng, đạo sĩ và Phương Tú Mai đều sửng ngờ, cả ba bát giác quét mục quang nhìn quanh với hy vọng là có thể phát hiện được điều gì đó. Nhưng chỉ thấy hồ nước bằng phẳng không chút dị dạng, chỉ có những làn sóng nhỏ lăn tăn theo làn gió thổi nhẹ qua mà thôi. Phi Vân Tử trầm nghĩ:

“Huyền Võ Hồ có diện tích không lớn lắm, nước chủ yếu là tích tụ từ nước mưa thì làm sao có nước xoáy, lão chèo thuyền này nói những lời nguy ngôn đó là có dụng ý gì?”.

Đối diện với hiểm trá trên giang hồ nên người xuất gia cũng không thể không sinh lòng đa nghi. Tuy nhiên, Phi Vân Tử chỉ nghĩ trong lòng mà không nói ra.

Phương Tú Mai trầm ngâm một lát rồi nói:

- Còn một chuyện nữa rất đáng sợ, chẳng hay lão bá không biết hay là không dám nói ra?

lão nhân ngạc nhiên hỏi?

- Là chuyện gì?

Phương Tú Mai chậm rãi nói:

- Cường đạo! Trên tiểu đảo giữa hồ có cường đạo. Vừa rồi bọn tiểu nữ ngồi uống rượu trong tửu quán ở bên nước thì có bốn thanh y nhân đột nhiên hiện xuất hiện khiến cho hai vị lão nhân gia này mất hết tửu hứng phải vội vàng bỏ đi. Phong cảnh nơi này tuyệt đẹp, tao nhân mặc khách thường tới lui du ngoạn, thế mà tại sao lại dung túng cho những kẻ như vậy tồn tại chứ?

Lần này thì lão nhân chèo thuyền không trả lời, dường như lão sợ nói nhiều sẽ chuốc họa vào thân vậy. Tuy nhiên Phương Tú Mai không muốn bỏ qua, nanngf nói tiếp:

- Thiết nghĩ lão bá sống ở đây đã lâu nên thừa hiểu hành vi hung tàn của bọn cường đạo đó nhưng vì sợ nên không dám nói ra phải không?

Rõ ràng lời này có ý khích tướng. Quả nhiên thần sắc lão nhân chèo thuyền chợt biến lúc trắng lúc hồng, nhưng cuối cùng lão cố gắng trấn định tinh thần tiếp tục chèo thuyền đi như không nghe thấy gì. Chính ngay lúc này Thiên Y đại sư và Phi Vân Tử đều nhìn thấy một điểm là thân phận của lão nhân chèo thuyền này rất là khả nghi.

Trông như một cao thủ thâm tàng bất lộ chứ không phải là một nhân vật đơn giản, vì qua một chút xúc động vừa rồi mà song mục lão ta đã loé sáng như điện chớp và cũng rất nhanh chóng hồi phục lại như thường. Sự biến đổi này diễn ra cực nhanh nên Phương Tú Mai không kịp nhận ra, đại Hòa thượng sau khi phát hiện ra điều đó thì luôn thầm niệm phật hiệu và thầm cầu khẩn:

“Trăm ngàn lần xin chớ để xảy ra trận động thủ trên hồ, xin phật tổ độ trì cho đệ tử qua đến bờ an toàn!”.

Phương Tú Mai đang hồi đặc ý, nàng cảm thấy không nên để mất thời gian mà phải khai thác tin tức từ lão nhân này mới được, do vậy nàng mỉm cười rồi nói tiếp:

- Lão bá sinh sống ở trên hồ này nên không tiện đắc tội với bọn chúng rồi ...

lão nhân không nhin được nên cười nhạt nói:

- Tiểu cô nương hồ ngôn loạn ngữ gì vậy? Lão phu sinh sông sữ Huyền Võ Hồ này là dựa vào bản lĩnh của mình, không kẻ nào có thể ức hiếp lão phu được. Giữa lão phu và bọn cường đạo mà tiểu cô nương vừa nói không có quan hệ gì với nhau nhưng khách nhân đã lên thuyền thì tất nhiên là có quan hệ với lão phu. Lão phu tự quét tuyết trước cửa ngõ nhà mình, không quản đến chuyện người khác, nhưng người khác cũng đừng xen vào chuyện của lão phu.

Lúc này chiếc thuyền cũng đã cập vào bờ, Phương Tú Mai ngẩng đầu nhìn lên thì bất giác rùng mình. Cách bờ hồ gần hai trượng có hai người mặc thanh bào đang đứng, trông vóc dáng giống như hai kẻ truy theo Giang Hào và Lục Vân, có lẽ bọn chúng bị cắt đuôi nên mới quay trở lại.

Phương Tú Mai liền quay sang lão nhân chèo thuyền:

- Lão bá, hình như là phiến phức đã đến rồi thì phải?

Lão nhân chèo thuyền thản nhiên nói:

- Chư vị đã rời thuyền rồi thì chuyện không quan hệ tới lão phu nữa, mời các vị lên bờ thôi.

Phương Tú Mai giả vờ kinh khiếp nói:

- Nếu bọn tiểu nữ không rời thuyền thì sao? Lão bá có thể bảo vệ cho bọn tiểu nữ không?

Lão nhân mỉm cười, nói:

- Lão phu có thể tận lực nhưng sợ rằng khó có thể bảo vệ các vị không bị hao tổn gì, sự thực ba vị đều là cao thủ cả. Đặc biệt là vị tiểu cô nương giả nam trang này cơ trí quả nhiên hơn người, suýt chút nữa thì lão phu bị qua mặt rồi.

Thiên Y đại sư lên tiếng:

- Lão ta đã không thể bảo vệ được thì chúng ta lên bờ thôi!

Lời chưa dứt thì Thiên Y đại sư đã sải bước phóng lên bờ.

Lão nhân chèo thuyền kinh hãi thâm nghĩ:

“Trình độ khinh công quả nhiên phi phàm, chỉ một bước nhảy mà có thể vượt qua khoảng cách hai trượng, thật là một nhân vật lợi hại ít thấy. Nếu không có nội công thâm hậu thì sợ rằng khó thực hiện được”.

Lúc này hai thanh bào nhân đã tiến đến gần nhưng Thiên Y đại sư vẫn giữ được khoảng cách giữa song phương là ba thước. Đặc biệt hai phương vị của đối phương đều có ý án ngữ đường đi, trừ phi quay lại thuyền thì đi bất cứ hướng nào đều có thể bị ngăn cản. Phi Vân Tử và Phương Tú Mai cũng chậm rãi lên bờ, đạo sĩ đứng sau hòa thượng quan sát hai thanh bào nhân thì thấy niên kỷ bọn họ đều vào khoảng trung niên tức là tương đương với bốn bốn thanh y nhân ở bến nước lúc nãy.

Phi Vân Tử quan sát một lúc rồi khẽ nói với Hòa thượng:

- Lần này chúng ta không cần phải động thủ, trừ phi bọn chúng có trợ thủ đến ứng phó.

Lúc này lão nhân chèo thuyền đã hướng mũi thuyền ra giữa hồ, chiếc thuyền chậm rãi rời bến. Hai thanh bào nhân vẫn tỏ ra thản nhiên vô cùng, cả hai nhìn nhau mỉm cười rồi từ từ bước về phía Thiên Y đại sư.

Phi Vân Tử thâm nghĩ:

“Thân phận của bọn chúng chưa điều tra rõ ràng, một khi động thủ vấy máu thì chẳng phải là thêm kẻ thì sao? Vả lại, nếu vì chuyện này mà bọn chúng liên kết với Tam Thánh Hội thì thật là đại họa khó lường”.

Nghĩ vậy nên lão cất bước lên trước và nói:

- Nhị vị xin hãy nghe tại hạ nói một lời được chứ?

Vừa nói Phi Vân Tử vừa khom người hành lễ, động tác và thái độ tỏ ra rất hòa nhã và không kém phần tôn kính đối phương. Hai thanh bào nhân đưa mắt nhìn nhua như hội ý, một lát sau nhân vật bên trái lên tiếng:

- Đó là chuyện gì? Mau nói ra đi!

Phi Vân Tử chậm rãi nói:

- Bọn tại hạ tuy có luyện vài năm võ công nhưng chẳng qua là chỉ để giúp thân thể tráng kiện sống lâu mà thôi. Vả lại hiện nay võ lâm Giang Nam đều nằm trong sự thống trị của Tam Thánh Hội nên bọn tại hạ đâu dám múa rìu qua mắt thợ.

Thanh bào nhân bên trái lạnh lùng nói:

- Tam Thánh Hội có thể hù dọa người khác nhưng với bọn ta thì đừng hòng.

Phi Vân Tử liền tiếp lời:

- Đúng vậy! đúng vậy! Bọn tại hạ cũng không phải là người của Tam Thánh Hội.

- Thế các vị đến nơi này làm gì?

- Không dám giấu nhị vị, thế lực của Tam Thánh Hội càng ngày càng bành trướng vô cùng bá đạo nên bọn tại hạ muốn tìm nơi thanh tĩnh ngâm thơ uống rượu, chẳng ngờ lại mạo phạm đến chư vị, thật là muôn phần đắc tội.

- Thế hai kẻ hóa trang thành người đưa trà rượu đến là những nhân vật nào?

- Có lẽ đó là người của Tam Thánh Hội cũng nên. Hiện nay ngoài Tam Thánh Hội ra thì ai còn dám điều binh khiển tướng nữa chứ?

- Chỉ cần không có dụng tâm thì Huyền Võ Hồ cũng không cấm chỉ bất cứ nhân vật nào!

Thanh bào nhân nói hết câu thì phát tay một cái, cả hai cùng phi thân xuống chiếc thuyền nhỏ rồi tức tốc chèo đi.

Thiên Y đại sư bước lên nói với Phi Vân Tử:

- Cao minh! Đạo huynh quả nhiên là có miệng lưỡi của Tô Tần - Trương Nghi, chỉ vài câu nói, không những giải được một trận ác chiến trước mắt mà còn nêu được tội danh của Tam Thánh Hội. Xem ra tâm bịnh giữa bọn chúng càng kết càng thâm rồi.

Phi Vân Tử nói:

- Vẫn còn thiếu một mối hỏa nữa, việc này có lẽ phải nhờ Phương cô nương mới được!

Phương Tú Mai liền nói:

- Tiểu nữ nghĩ lúc này đã có bồ câu đưa tin về Tổng hội rồi nhưng ba vị Tổng hội chủ có đích thân đến hay không, cần phải xem nội dung truyền bảo rồi mới quyết định.

Phi Vân Tử trầm ngâm một lát rồi nói:

- Theo cô nương thì có nên dẫn dụ ba vị Tổng hội chủ và đại quân chủ lực đến nơi này hay không? Nếu như vậy thì kết quả sẽ như thế nào?

Phương Tú Mai trả lời ngay:

- Chỉ cần một bộ phận nhân thủ đến đây cũng có thể gây ra một trường ác chiến rồi. Nghe khẩu khí của hai thanh bào nhân vừa rồi thì hình như bọn họ đã chuẩn bị sẵn sàng. Nhưng dụng tâm của đạo trưởng chỉ là điều tra thân phận lai lịch của bọn họ mà thôi.

Phi Vân Tử gật đầu, nói:

- Đúng vậy! Nhưng nếu đích thân ba vị hội chủ soái lãnh đại binh đến thì sao?

Phương Tú Mai lắc đầu nói:

- Không phải vì mấy người tử thương mà có thể dẫn đến một trường đại ác chiến.

Tam Thánh Hội sẽ điều tra rõ ngọn nguồn, nếu phía sau những kẻ trên tiểu đảo giữa Huyền Võ Hồ kia còn có cao nhân thì tất sẽ bị truy tìm cho đến khi xuất hiện.

Thiên Y đại sư tiếp lời:

- Ý cô nương muốn nói những kẻ trên tiểu đảo kia không phải là đối thủ của Tam Thánh Hội chăng? Lão nạp nghĩ khác đấy, tuy chưa vào tận nơi điều tra nhưng từ những điều mục kiến được thì lão nạp thấy trong những gian thạch thất đó ngút ngàn sát khí, tuyệt nghệ của bọn người này cũng tuyệt đối không dưới ba vị hội chủ Tam Thánh Hội.

Đây cũng là điều khiến lão nạp sau nhiều lần suy nghĩ phải quyết định tạm thời không gây sự với bọn họ.

Phi Vân Tử trầm ngâm một lát rồi nói:

- Chuyện thế nào để hạ hồi phân giải bây giờ chúng ta đến Nam-Bắc Đại hành xa xem thử bọn Giang Hào ra sao rồi!

Lời chưa dứt thì lão đã cất bước đi trước. Thiên Y đại sư và Phương Tú Mai lần lượt theo sau. Thế nhưng ba người vừa ra đến đường quan đạo thì thấy có một tiểu cô nương tay mang giỏ tre đi ngược lại, khi đến gần tiểu cô nương khẽ nói:

- Tiểu nữ là Lục Vân, xin chụ vị theo sau tiểu nữ mà đi.

Cả ba người đều bất giác kinh ngạc và không khỏi khâm phục tài hóa trang của Lục Vân, chỉ trong thoáng chốc nàng đã thay đổi thành một thân phận khác rồi. Tuy nhiên, đang giữa thanh thiên bạch nhật nên ba người lập tức trấn định tinh thần, rồi rẽ bước theo Lục Vân đi vào một hẻm nhỏ. Sau mấy đoạn queo trái rẽ phải thì đến một trang viện. Lục Vân đẩy cửa bước vào trong.

Phương Tú Mai là người vào sau cùng, nàng cài cửa lại rồi khẽ nói:

- Nơi này có thể đàm đạo được sao?

Lục Vân liền nói:

- Mời chư vị ra phía sau, trong nhã thất đã sẵn trà rượu, tam công tử cũng đang ngồi chờ các vị. Nơi đó có thể vừa ngồi ăn uống vừa đàm đạo.

Nói đoạn nàng bước vào hậu trường, qua hai dãy hành lang thì thấy xuất hiện một gian nhã thất, Giang Hào đang ngồi đợi bên bàn rượu. Sau khi mọi người an tọa, Lục Vân rót rượu cho khách xong thì ngồi xuống cạnh Phương Tú Mai và thấp giọng:

- Hai thanh y nhân đó đuổi rất gấp nhưng do tiểu nữ thành thạo địa hình nơi này nên mới thoát khỏi sự đeo bám của bọn chúng.

Phương Tú Mai cau mày hỏi:

- Bọn họ là ai? Không quan hệ với chúng ta lại không quan hệ với Tam Thánh Hội phải chăng bọn họ cũng là một lực lượng tiềm phục ở Kim Lăng chờ cơ hội hành động?

Lục Vân nói:

- Bọn tiểu nữ đã phát hiện bọn chúng từ năm trước và đã ngầm ngầm điều tra suốt một năm qua nhưng cũng chỉ biết được những kẻ sống trên tiểu đảo thôi.

Thiên Y đại sư liền hỏi:

- Vừa rồi Lục Vân cô nương và tam công tử đưa trà rượu vào mật thất mà có phát hiện được nhân vật nào khả nghi không?

Lục Vân đáp:

- Thiếu chủ nhân thân phận tôn quý nên không tiện nhòm ngó, còn tiểu nữ thì khác, những gì có thể thám thính được là không bỏ qua. Nhưng bọn chúng bố phòng rất nghiêm mật, vị trí của bọn tiểu nữ đứng lại không nhìn thấu qua kẽ hở cửa sổ, thừa biết là bên trong có người nhưng không thấy được hình dáng.

Phi Vân Tử tiếp lời:

- Những nhân vật như thanh y nhân có đông không? Cô nương có đoán được thân phận của bọn chúng không?

Lục Vân trầm ngâm một lát rồi nói:

- Tiểu nữ chỉ trông thấy mười hai tên nhưng có thể còn nhiều hơn nữa, tất cả bọn này tuổi tác tương đồng với nhau, đều ở khoảng tứ tuần. Rõ ràng số nhân thủ này đã luyện võ công qua một thời gian khá dài. Hiện tại hình như bọn chúng đều đã xuất sư và lãnh trọng trách bảo vệ những gian thạch thất đó.

Phi Vân Tử gật đầu, nói:

- Theo bản đạo thì bọn chúng luyện võ từ những sư môn khác nhau nhưng qua cách ăn mặc thì rõ ràng bọn chúng là một tổ chức thống nhất, có quy củ chặt chẽ.

Lục Vân nói tiếp:

- Trước khi tiểu nữ rời tiểu đảo, tiểu nữ quyết định mạo hiểm vòng qua một gian thạch thất và ghé nhìn qua cửa sổ.

Phượng Tú Mai liền hỏi:

- Cô nương thấy được những gì?

Lục Vân chậm rãi đáp:

- Tiểu nữ trông thấy một lão nhân tóc bạc như tuyết xoa quanh người, đang lúc tiểu nữ định tìm cách xem rõ tướng mạo người này thì bị phát hiện nên đành lui bước.

Phi Vân Tử khẽ thở dài rồi nói:

- Bản đạo có nghe trên giang hồ có hai nhân vật như vậy nhưng đó là chuyện từ rất lâu rồi. Trương tam gia lịch duyệt giang hồ nên có khả năng cũng biết chuyện này.

Giang Hào lên tiếng:

- Đã đi mời tam thúc rồi, nếu không có việc gì quan trọng thì tam thúc sẽ đến ngay thôi. Trước mắt có thể khẳng định bọn người này không quan hệ với Tam Thánh Hội nhưng rốt cuộc bọn họ là ai? Phải chăng là người của Thiên Thủ Phi Dao Đường Hồng? Có điều Giang mỗ không hiểu là giang hồ rộng lớn như thế, bọn họ đều là cao thủ mà tại sao lại tập trung trong thành Kim Lăng này?

Thiên Y đại sư nói:

- Có khả năng bọn họ tiềm ẩn từ rất lâu, khi Mộ Dung thế gia tranh bá ở Giang nam thì bọn họ ẩn cư ở Kim Lăng rồi cũng nên xem ra dụng tâm ẩn cư nơi này của bọn họ không quan hệ đến bá nghiệp giang hồ của Mộ Dung thế gia.

Phương Tú Mai tiếp lời:

- Trong chuyện này tất có nguyên nhân đặc biệt, chỉ đáng tiếc là tiểu nữ sinh sau để muộn nên không thể hiểu được biến động của giang hồ mấy mươi năm trước. Tuy nhiên tiểu nữ còn nhớ sư phụ có nói một câu:

“Minh Thái Tổ Chu Nguyên Chương thu nhập nhiều trân bảo của võ lâm và có khả năng những bảo vật này sẽ tái xuất hiện trên giang hồ”. Liệu điều đó có quan hệ đến những người tiềm cư ở Kim Lăng này không.

Sự thực truyện này Thiên Y đại sư và Phi Vân Tử còn hiểu rõ hơn Phương Tú Mai rất nhiều nhưng hai lão không nói dám nói ra mà thôi. Bởi lẽ cả hai đều sợ một khi nói ra bảo vật võ lâm thì sẽ kinh động nhân tâm, lời đồn đại càng nhiều thì ảnh hưởng đến lòng tham của con người càng lớn, như vậy có thể làm cho giang hồ trở nên loạn lạc đầy sóng gió mà không thể nào khống chế được ...

Hồi 19

CỬU CỬU HỒI SINH ĐẠN

Nhưng hiện tại Phương Tú Mai đã khơi ra thì không thể không nói đến chuyện này, do vậy Phi Vân Tử liếc nhìn Thiên Y đại sư rồi lên tiếng:

- Đúng là có những truyền thuyết như vậy nhưng đáng tiếc là không có manh mối để làm rõ sự thật. Thiên Kính đại sư của Thiếu Lâm Tự, Giang minh chủ của Động Đình Minh và Long trưởng lão của tệ phái biết rất nhiều về vấn đề này, do vậy phải cứu ba vị lão nhân này ra thì mới rõ được toàn bộ chân tướng.

Tú Mai tiếp lời:

- Những truyền thuyết như vậy cũng không đáng tin lắm, nói ra chỉ khiến loạn tâm ý thêm mà thôi. Vấn đề quan trọng bây giờ là làm thế nào đối phó với những nhân vật trên tiểu đảo kia, Giang tam công tử có kế sách gì chưa?

Giang Hào nói:

- Đợi tam thúc đến xem thử lão có biết ít nhiều về những nhân vật này hay không?

Đồng thời cũng cân nhắc xem lực lượng của chúng ta có đủ sức động thủ đại chiến với bọn chúng hay không? Nếu lực lượng không đủ mạnh thì tạm thời ta né tránh, nhẫn nhục một chút cũng không sao. Bởi vì mục đích của ta là giải cứu ba vị chưởng môn từ tay Tam Thánh Hội, nếu làm được việc này thì cũng có ích rất nhiều, bí mật giang hồ sẽ được sáng tỏ.

Tú Mai tiếp lời:

- Đạo trưởng cũng có một biện pháp khá tuyệt, chẳng hay tam công tử muốn nghe?

Hiện tại tam công tử giống như người nắm giữ binh phù nên phải có

sự đồng ý của công tử mới tiến hành được.

Giang Hào khoát tay, nói:

- Cô nương nặng lời rồi! Đại sư và đạo trưởng đều là hàng tiền bối của Giang mỗ, nếu có điều gì chỉ giáo thì Giang mỗ không thể không tuân hành, Phương cô nương cứ nói ra xem.

Tú Mai mỉm cười, nói:

- Ý của đạo trưởng là khiêu dụ cho Tam Thánh Hội đưa nhân mã đến Huyền Võ Hồ, trước tiên làm cho lưỡng hổ tương tranh.

Giang Hào buột miệng nói:

- Cao kiến! Quả là cao kiến! Giang mỗ sẽ xuất toàn lực phối hợp, cần điều gì xin chực vị cứ nói một tiếng là được.

Phi Vân Tử trầm nghĩ:

“Tiểu nha đầu này thật là lợi hại. Mượn danh của ta để biểu đạt kế hoạch trong lòng cô ta”.

Nghĩ đoạn lão khế nói:

- Biện pháp là thượng sách nhưng phải có Phương cô nương làm người dẫn hỏa mới được, cụ thể là Phương cô nương phải chuyển thư về Tổng hội Tam Thánh Hội, trong thư cần trình bày cho hợp lý để ba vị hội chủ tin tưởng như vậy mới mong có được tác dụng.

Phương Tú Mai liền đứng lên và nói:

- Việc không thể chậm trễ nữa, tiểu nữ đi lo chuyện đưa thư về Tổng hội đây.

Lục Vân cũng đứng lên nói:

- Lục Vân sẽ bồi tiếp cô nương, xét về võ công thì không thể giúp được gì nhưng Lục Vân lại thông thạo địa hình, những nơi có thể ẩn thân đều rõ như đường chỉ tay.

Phượng Tú Mai nắm lấy tay Lục Vân và xúc động nói:

- Mọii mọii đồng ý giúp ta thì tốt quá đi! Trên đường chúng ta sẽ thương lượng cách chuyển thư về Tổng hội Tam Thánh Hội.

Chỉ trong một thời gian ngắn nhưng hai tiểu mỹ nhân này đã tỏ ra khá thân tình với nhau. Điều này khiến Giang Hào không khỏi lo lắng, chàng đợi hai bóng mỹ nhân đi xa rồi thì thở dài, nói:

- Tiểu Đào Hồng cũng là nhân vật có lai lịch nhưng lần này cô ta chủ động hành sự thì xem ra lương tâm đã phân biệt được thị phi. Lần chuyển tin này có lẽ đã cắt đứt đường quay về Tam Thánh Hội của cô ta rồi.

Phi Vân Tử lắc đầu nói:

- Tán Hoa Tiên Tử là nhân vật phi phạm nên không thể lấy lẽ thường mà đo lường phép xử thế của bà ta được. Phượng Tú Mai chỉ mới mà đã được chọn làm nhân vật đứng đầu Thập Nhị Kim Thoa thì đủ thấy ngoài võ nghệ phi phạm ra, cô ta còn là nhân vật tâm phúc có thâm tình với Tán Hoa Tiên Tử nữa.

Giang Hào bắt giác quét mục quang nhìn thẳng Phi Vân Tử và hỏi:

- Phải chăng đại sư muốn nói việc Phượng Tú Mai bỏ tối ra sáng chỉ là sự gian trá để mượn cơ hội nằm vùng? Như vậy chúng ta phải đối phó cô ta như thế nào?

Phi Vân Tử chậm rãi nói:

- Bần đạo chỉ nói ra cách của mình thôi, không thể tin tưởng hoàn toàn cô ta nhưng cũng không thể không tin. Theo ý bần đạo là cứ thử dùng nhưng cẩn thận đề phòng và ngầm theo dõi.

Giang Hào gật đầu, nói:

- Nhưng Phượng Tú Mai bỏ không dùng biệt danh Tiểu Đào Hồng mà sử dụng tên thật của mình, như thế chẳng phải là toàn tâm hướng thiện sao? Nếu lần này cô ta khiêu dụ được ba vị hội chủ thì có thể

nói là một chuyện kinh thiên động địa.

Thiên Y đại sư lên tiếng:

- Cũng là một chuyện khá mạo hiểm, bởi lẽ lão nạp đang lo lắng có khả năng bọn người ở Huyền Võ Hồ có quan hệ với Thiên Thủ Phi Hoa Đường Hồng.

Phi Vân Tử tiếp lời:

- Nghe đại sư nói về thần thái và khí thế của Đường Hồng thì rõ ràng bà ta đâu phải là nhân vật quy ẩn giang hồ? Dường như xưa nay bà ta không ngừng hoạt động.

Nhưng không hiểu tại sao Mộ Dung thế gia lại chẳng tìm ra manh mối gì. Mặt khác dụng tâm ẩn cư của Đường Hồng là gì? Tất cả những câu hỏi đó có khả năng sẽ được giải đáp trong trận chiến với Tam Thánh Hội.

Vừa nói đến đây thì Trương Phụng Lâu và Tịch Nhất Sơn đã đẩy cửa bước vào.

Sau khi nghe thuật lại chuyện quái nhân trong thạch thất ở giữa Huyền Võ Hồ thì Trương Phụng Lâu biến sắc, lão ngưng thần suy nghĩ hồi lâu rồi mới khẽ nói:

- Nếu chư vị nhìn không sai thì hình như đó là hai nhân vật danh chấn giang hồ từ năm mươi năm trước:

Bạch Nhiệm Lão Yêu Vạn Diệu Sơn và Nhất Chưởng Câu Hồn Lục Vĩnh Hận. Nhưng lẽ ra bọn họ đã chết dưới kiếm của Nhất Kiếm Trấn Bát Phương Từ Hùng Dương rồi, làm sao lại còn sống trên thế gian được?

Tịch Nhất Sơn tiếp lời:

- Lục Vĩnh Hận là nhân vật có kỳ hình quái trạng chưa từng thấy xưa nay, một khi đã gặp nhân vật này thì cả đời không thể quên được, do vậy có lẽ hai nhân vật này đã chết dưới kiếm của Từ Hùng Dương từ lâu rồi, lẽ nào trên thế gian này có thuốc cải tử hoàn sinh thật sao?

Trương Phụng Lâu trầm ngâm một lát rồi nói:

- Nếu quả thật hai lão ma đầu này ẩn cư trong thạch thất trên tiểu đảo giữa Huyền Võ Hồ thì ở đó nhất định phải có nhân vật khá phi phàm. Nếu không thì làm sao hai lão quái vật đó lại chịu ở chung với nhau?

Phi Vân Tử gật đầu nói:

- Vật tụ tập theo loài, nếu thân phận và võ công qua khác biệt thì không thể sống chung mấy mươi năm mà không phát sinh sóng gió. Theo đó mà suy luận thì những nhân vật sống trên tiểu đảo giữa Huyền Võ Hồ tất phải có thân phận và địa vị tương đồng, chí ít là cũng cùng chung chí hướng mục đích. Nhưng đương kim võ lâm còn có bao nhiêu nhân vật cùng nổi danh với hai đại ma đầu Vạn Diệu Sơn và Lục Vĩnh Hận?

Trương Phụng Lâu nói:

- Chuyện này có vẻ kỳ quái, nếu lấy niên đại thành danh của Bạch Nhiệm Lão Yêu Vạn Diệu Sơn và Nhất Chưởng Câu Hồn Lục Vĩnh Hận mà tính thì niên kỷ của bọn họ cũng gần bách tuế (trăm tuổi) rồi.

Thiên Y đại sư tuy thiếu sự kính lịch giang hồ nhưng thiên tâm thanh tịnh, lão trầm ngâm suy nghĩ một hồi lâu rồi nói:

- Tại sao bọn họ lại ở chung một nơi? Kẻ có khả năng tập hợp bọn họ lại mới là nhân vật đáng sợ nhất.

Trương Phụng Lâu tiếp lời:

- Chỉ với Vạn lão quái và Lục Câu Hồn mà nói thì trong thiên hạ e rằng không có ai đủ khả năng tập hợp hai lão này lại rồi, huống hồ trên tiểu đảo còn có nhiều nhân vật khác, xem ra chuyện này hoàn toàn không có khả năng... trừ phi...

Giang Hào buột miệng hỏi:

- Tam thúc, trừ phi thế nào? Đại sư và đạo trưởng đều không phải là người ngoài, tam thúc có nói sai cũng không sao.

Trương Phụng Lâu khẽ thở ra rồi nói:

- Ta đang nghĩ phải chăng có người khống chế chuyện sinh tử của bọn họ khiến bọn họ phải thu lại khí thể trước đây mà cam tâm nghe lệnh?

Phi Vân Tử tiếp lời:

- Ý Trương tam gia muốn nói là có người đã cứu hai đại ma đầu đó?

Thiên Y đại sư xen vào:

- Hai chuyện đều có khả năng buộc bọn họ cam tâm tình nguyện phục tùng, nhưng người đó là nhân vật nào?

Đại hòa thượng vừa nói đến đây thì chợt nghe một giọng quen thuộc từ ngoài truyền vào:

- Đại sư thật cao kiến nhưng điều bất hạnh cho giang hồ lại có nguyên nhân từ mấy trăm năm qua và tập trung ngay ở thành Kim Lăng này.

Mọi người quét mục quang nhìn ra thì thấy một thư sinh khôi ngô tuấn tú từ ngoài bước vào, chàng chính là chưởng môn Bạch Các môn - Bạch Trường Phiêu. Phi Vân Tử ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao lại nói bất hạnh của giang hồ lại có nguyên nhân từ mấy trăm năm trước?

Trường Phiêu ung dung ngồi xuống cạnh Giang Hào và nói:

- Trước số kỳ trân bảo vật võ lâm mà Chu Nguyên Chương thu thập có một bình dược vật gọi là Cửu Cửu Hồi Sinh Đan và nó đã lọt vào tay Thiên Thủ Phi Hoa Đường Hồng.

Phi Vân Tử càng ngạc nhiên, lão nói:

- Truyền thuyết nói rằng Cửu Cửu Hồi Sinh Đan là thần dược cứu thế của Xích Tùng Tử từ đời Hán sơ và Xích Tùng Tử ẩn cư ở ngoại

thành Cô Tô chờ Trương Lương sau khi giúp nhà Hán xong thì cùng vân du.

Trường Phiêu tiếp lời:

- Đúng là có truyền thuyết như vậy nhưng hiện nay Cửu Cửu Hồi Sinh Đan lại xuất hiện trong thành Kim Lăng, điều đó chứng minh truyền thuyết này có khả năng là sự thực. Dược vật đã qua ngàn năm nên Chu Nguyên Chương thu thập được mà không dám dùng, nhưng điều đó trở nên đặc dụng cho Đường Hồng.

Giang Hào trầm nghĩ:

“Dược vật tàng trữ qua ngàn năm nếu không có đại phu tài giỏi giám định thì ai dám uống?”.

Nghĩ đoạn chàng liền hỏi:

- Thế Đường Hồng đoạt Cửu Cửu Hồi Sinh Đan để làm gì?

Trường Phiêu trầm ngâm một lát rồi đáp:

- Đây mới là trọng điểm của vấn đề, một âm mưu được tiến hành trong bóng tối gần năm mươi năm qua. So với thủ đoạn mưu đồ bá nghiệp của Mộ Dung thế gia thì âm mưu này càng tinh vi hơn nhiều và cũng đáng sợ hơn nhiều! Nhưng Đường Hồng là nhân vật rất cảnh giác nên khi nhắc đến Cửu Cửu Hồi Sinh Đan thì bà ta không muốn nói tiếp nữa.

Thiên Y đại sư tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Bạch thiếu hiệp nghe lén hay là thu thập tin tức từ người khác? Nhưng kẻ cùng Đường Hồng bàn chuyện đại sự giang hồ thì nhất định phải là nhân vật khá có tên tuổi trong đương kim võ lâm.

Trường Phiêu trầm ngâm một lát rồi nói:

- Người này có thân phận và địa vị không thấp mà còn là một vị hòa thượng...

Chàng không nói hết câu mà dùng thuật truyền âm nói cho Thiên Y đại sư nghe tiếp, nghe xong thì đại hòa thượng cảm thấy trước mắt tối sầm, thân hình lão đảo tựa hồ như muốn hôn mê bất tỉnh. Rõ ràng lời truyền âm nhập mật của Trường Phiêu quá sức chấn động, ngay cả Thiên Y đại sư - một nhân vật có định lực cao thâm mà cũng mất đi khả năng kiểm chế. Đại hòa thượng phải luôn miệng niệm Phật hiệu, một lát sau mới trấn định tinh thần trở lại.

Thiên Y đại sư khẽ thở dài ra rồi hỏi:

- Bạch thiếu hiệp không nhìn lầm chứ?

Trường Phiêu gật đầu, nói:

- Nhìn rất kỹ, văn bối cũng rất kỳ quái nên chuyện này không thể không điều tra rõ ràng. Văn bối có thể phác họa lại hình dáng người đó cho đại sư rõ.

Chàng quay sang Giang Hào và tiếp lời:

- Ngoài Thiên Thủ Phi Hoa Đường Hồng và khoảng ba nhân vật nữa thì không ai biết Đường Hồng đã thu phục những nhân vật kỳ quái nào. Nhưng văn bối phán đoán những nhân vật đó đều là cao thủ khó đối phó của giang hồ suốt trăm năm qua.

Giang Hào tiếp lời:

- Do vậy bọn tại hạ định dẫn dụ chủ lực của Tam Thánh Hội đánh với bọn chúng một trận, như thế tất sẽ xuất hiện những nhân vật kỳ quái kia thôi!

Trường Phiêu gật đầu, nói:

- Tuyệt lắm! Nhưng các vị phải cẩn thận hành động, cuộc chiến này chỉ có thể thành công chứ không cho phép thất bại! Mấu chốt là ở Tiểu Đào Hồng, khi cuộc ác chiến xảy ra chúng ta phải có mặt ở hiện trường quan chiến, xem thử Đường Hồng đã thu phục những kỳ nhân quái vật nào? Giang huynh đệ và Trương tiên bối hãy an bài một nơi khả dĩ quan chiến nhé, tại hạ còn có việc quan trọng nên phải đi trước một bước.

Lời vừa dứt thì chàng lập tức lách người ra khỏi gian nhà thất, thoáng chốc đã mất hút tung tích.

Trương Phụng Lâu và Tịch Nhất Sơn cũng cáo biệt đi sắp đặt mọi chuyện. Thiên Y đại sư do tâm sự bất an nên được đưa vào một tĩnh thất nghỉ ngơi.

Giang Hào và Phi Vân Tử tuần hành xung quanh trang viện đề phòng có biến.

Mọi người đều hồi hộp chờ đợi tin tức của Phương Tú Mai và Lục Vân về việc dẫn dụ chủ lực của Tam Thánh Hội đến tiểu đảo giữa Huyền Võ Hồ.

oOo Màn đêm dần buông, Thiên Y đại sư đang ngồi tọa thiền điều tức trong tĩnh thất, phòng chưa thắp đuốc nên bóng tối bao trùm xung quanh. Bỗng nhiên đại hòa thượng nghe một giọng quen thuộc truyền vào:

- Trường Phiêu tham kiến đại sư.

Thiên Y đại sư thắp đuốc lên và nói:

- Mời Bạch thiếu hiệp vào.

Bạch Trường Phiêu đẩy cửa bước vào, chàng đưa cho hòa thượng bức họa và nói:

- Vãn bối chỉ phác họa lại theo trí nhớ, đại sư xem thử có phải là tăng nhân của Thiếu Lâm hay không?

Thiên Y đại sư nhìn qua bức họa, thần sắc lúc này không bị xúc động như lúc mới nghe tin nữa, lão khẽ thở dài rồi nói:

- Không những biết mà còn rất quen, bút pháp của Bạch thiếu hiệp rất truyền thần, lão nạp vô cùng khâm phục.

Trường Phiêu liền hỏi:

- Tăng nhân này là ai? Nếu đại sư cảm thấy khó xử thì không nói ra cũng được.

Thiên Ý đại sư lại thờ dài và nói:

- Đây là Thiên Thành - hòa thượng của Thiếu Lâm Tự, tính ra là sư huynh của lão nạp đây. Tình thế giang hồ càng lúc càng tồi tệ nên lão nạp không thể không nói rõ sự tình. Lão nạp cũng không muốn che đậy cho Thiếu Lâm Tự mà không nhận tăng nhân này là sư huynh của mình, do vậy Bạch thiếu hiệp có thể nói rõ toàn bộ sự tình, thị phi thế nào lão nạp tự biết phân tích.

Trường Phiêu hỏi:

- Trong Thiếu Lâm Tự, Thiên Thành đại sư giữ chức vị gì? Quan hệ giữa Thiên Thành và Thiên Kính đại sư ra sao?

- Thiên Thành là Giám Viện đại sư và cũng là người chủ trì Giới Luật Viện, luận về chức vị thì còn cao hơn lão nạp một bậc nhưng xưa nay trong Thiếu Lâm Tự, Thiên Thành sư huynh không hề dám tỏ ý đối kháng với Thiên Kính sư huynh.

- Truy tìm tung tích Thiên Kính đại sư là một trọng trách, thế tại sao Thiếu Lâm Tự không phái Thiên Thành đại sư đi mà phái đại sư? Phải chăng đó là do sự dạn dò của Thiên Kính đại sư?

- Không sai! Nhưng còn một lý do quan trọng nữa, sau khi Thiên Kính chưởng môn sư huynh rời Thiếu Lâm Tự thì Thiên Thành sư huynh thay thế chức vị chưởng môn xử lý mọi chuyện.

- Nhưng trong Thiếu Lâm Tự chỉ có đại sư, Thiên Kính đại sư và Thiên Thành đại sư là ở hàng chữ Thiên thôi sao? Trong số đệ tử đời thứ hai có kẻ nào muốn tranh đoạt quyền thế không?

- Hàng chữ Thiên có tổng cộng năm người, lão nạp là người nhỏ nhất trong số đó, hai vị Thiên Ý và Thiên Bình sư huynh đều không quan tâm đến chuyện võ lâm giang hồ nên ẩn cư tu dưỡng. Bạch thiếu hiệp, Thiên Kính đại sư là người rất công minh, trong Thiếu Lâm Tự tuy có nhiều tăng nhân nhưng pháp độ rất nghiêm, đệ tử đời thứ hai và thứ ba tuyệt đối không dám kết thành bè phái chống đối nhau.

Nếu Thiên Thành sư huynh có phạm vào thanh quy giới luật thì đó có thể do mình Thiên Thành hành động thôi? Sự thể thế nào xin Bạch thiếu hiệp nói rõ cho lão nạp nghe đi.

Trường Phiêu gật đầu, nói:

- Quan hệ giữa Thiên Thành đại sư và Thiên Thủ Phi Hoa Đường Hồng rất mật thiết, dường như bọn họ thường gặp nhau.

Thiên Y đại sư khẽ nhún vai, nói:

- Phải chăng đó là một trong những lực lượng của Đường Hồng?

- Điều đó vẫn bối không dám khẳng định nhưng giữa bọn họ rất thân với nhau, dường như là thường gặp mặt...

- Bạch thiếu hiệp chớ ngại, cứ nói thẳng ra, nếu thiếu hiệp để trong lòng thì không những có hại cho lão nạp mà còn ảnh hưởng đến đại cuộc giang hồ đấy.

- Kỳ thực hòa thượng mà vẫn bối trông thấy tuy có khí chất của kẻ thâm tu nhưng không phải trong thân phận một hòa thượng. Ngoài ra còn có bốn nhân vật tai to mặt lớn mang giới đao canh phòng.

- Thiên Thành sư huynh có tám đệ tử đều là những kẻ tâm phúc, do vậy khi rời Thiếu Lâm Tự mà có bốn kẻ tùy hành cũng là chuyện thường tình.

Bạch Trường Phiêu không nói tiếp câu chuyện mà trầm ngâm một lát rồi hỏi:

- Rốt cuộc quan hệ giữa Thiên Kính đại sư và Đường Hồng là quan hệ gì?

Thiên Y đại sư khẽ thở dài rồi nói:

- Trên giang hồ có nhiều đồn đại khác nhau, có kẻ cho rằng quan hệ giữa bọn họ là tương tình nam nữ, nhưng lão nạp tin rằng dù Thiên Kính đại sư chưởng môn có tình nghiệt với Đường Hồng thì cũng không đến nỗi.

- Đại sư có võ đoán quá không? Đã có tương tình nam nữ thì bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra, đại sư có nghĩ như thế không?

- Bàn tăng ít bước chân vào chốn hồng trần, bốn mươi năm tu luyện võ nghệ và tụng kinh niệm phật nên vẫn giữ được thanh tịnh. Nếu Thiên Kính sư huynh có thâm tình với Đường Hồng thì với uy vọng và tính cách của mình, Thiên Kính sư huynh có thể thoát từ ngôi vị chưởng môn để lánh thế ẩn sự cùng sống như đôi uyên ương với Đường Hồng.

- Đại sư nói rất có lý, văn bối sẽ tiếp tục điều tra chuyện này và hồi báo với đại sư sau.

Nói đoạn, Trường Phiêu lập tức phi thân qua cửa sổ phóng đi, khiến Thiên Y đại sư đầy tâm sự trong lòng mà không kịp hỏi một câu. Đại hòa thượng đành tọa thiền điều tức vận khí tiếp tục. Thời gian lặng lẽ trôi qua, sáng hôm sau Thiên Y đại sư vừa mở mắt thì thấy Giang Hào, Phi Vân Tử đã có mặt trong phòng rồi. Giang Hào nhìn Thiên Y đại sư lẩm bẩm tự nói:

- Đại sư đã tỉnh lại thì không cần phải lo lắng nữa rồi.

Thiên Y đại sư ngạc nhiên hỏi:

- Xảy ra chuyện gì chẳng?

Giang Hào gật đầu, nói:

- Vốn là một đại sư nhưng đại sư đã tỉnh lại thì đại sư cũng trở thành tiểu sư.

Trong lúc đại hòa thượng đang còn ngờ ngác thì Phi Vân Tử tiếp lời:

- Đại quân của Tam Thánh Hội kéo đến thần tốc vô cùng, trời chưa sáng mà cánh quân tiên phong đã tới Lâm Gia Bảo rồi. Hiện tại bọn chúng đang chuẩn bị lũng sức về hướng này, nếu tăng huynh không tỉnh táo lại thì bàn đạo và Giang tam công tử cũng không thể nào đưa tăng huynh đi mà đành lưu lại bồi tiếp tăng huynh.

Thiên Y đại sư liền hỏi:

- Mộ Dung Trường Thanh, Nam Cung Thu Nguyệt và Tán Hoa Tiên Tử có đến Kim Lăng không?

Giang Hào đáp:

- Theo phán đoán của Phương cô nương thì hình như lần này ba vị hội chủ đích thân soái lãnh binh mã kéo đến, nhưng Phương cô nương chưa thấy cận vệ của ba vị hội chủ xuất hiện.

Thiên Y đại sư lại hỏi:

- Thế Phương cô nương đâu?

Giang Hào đáp:

- Cô ta cùng Lục Vân đang đi điều tra chân tướng. Văn bồi khuyên ngăn không được nên đành phái một toán nhân thủ ngầm đi theo để tiếp ứng.

Thiên Y đại sư đứng lên và nói:

- Đi! Chúng ta cũng đi thôi. Nếu không cần động thủ thì cố gắng nhẫn nhục nhưng bị bức phải xuất thủ thì sự hiện diện của ba chúng ta cũng có thể khiến Tam Thánh Hội bớt phần nghi ngờ.

Giang Hào ngạc nhiên nói:

- Đại sư, chúng ta dẫn dụ Tam Thánh Hội đến đây là để bọn chúng ác chiến với lực lượng thần bí trên tiểu đảo Huyền Võ Hồ, nếu chúng ta xuất thủ thì chẳng phải là làm sai mục đích sao?

Thiên Y đại sư liền nói:

- Phương Tú Mai và Lục Vân tuyệt đối không thể rơi vào tay Tam Thánh Hội, chỉ cần bọn chúng nghe phong thanh và với sự tinh minh của Mộ Dung Trường Thanh, Nam Cung Thu Nguyệt và Tán Hoa Tiên Tử thì bọn chúng sẽ có sự cảnh giác ngay. Như vậy thà chúng ta bị bại lộ hành tung chứ không thể để hai cô nương kia rơi vào tay

đối phương.

Giang Hào trầm ngâm suy nghĩ rồi gật đầu, nói:

- Không sai! Chúng ta sẽ cùng đi. Nhưng đáng tiếc là Bạch huynh đệ hành tung bất định, đối với việc cứu người thế này thì Trường Phiêu cao minh hơn chúng ta nhiều.

Nói đoạn ba người đều thủ binh khí rồi ra khỏi trang viện. Giang Hào đeo một chiếc mặt nạ da người, chàng vốn là một trang thiếu niên tuấn tú nhưng qua sự cải trang thì trở thành một lão nhân lục tuần, thần sắc tiêu tụy, da thịt nhăn nheo. Trên đường đi, Thiên Y đại sư phát hiện trong một toán nhân thủ mặc hắc y của Tam Thánh Hội có một nhân vật rất khả nghi. Nhân vật này cũng mặc hắc y nhưng người ốm tong như cây sậy và luôn được bốn võ sĩ theo sát bên cạnh để bảo vệ. Nhưng hắc y nhân gầy ốm kia dường như cũng phát hiện ra sự chú ý của Thiên Y đại sư nên quét mục quang nhìn qua. Bốn ánh mắt vừa tương tiếp thì đại hòa thượng chợt rung mình, lão cảm thấy ánh mắt này rất quen thuộc nhưng nhất thời không kịp nhận ra là ai?

Phi Vân Tử và Giang Hào đang ở trong hiểm địa, cả đều đề cao cảnh giác, do vậy khi thấy thần sắc đại hòa thượng biến động thì cả hai lập tức nhìn theo và cũng trông thấy hắc y nhân gầy ốm. Nhưng hắc y nhân rất cảnh giác, hắn lập tức rẽ bước đi vào một ngõ hẻm nhỏ, bốn võ sĩ tùy tùng cũng quay người đi theo ngay. Thiên Y, Giang Hào và Phi Vân Tử liên gia tăng cước lực nhưng khi vào ngõ hẻm thì không thấy một bóng người, không khí vô cùng tĩnh lặng.

Thiên Y đại sư buột miệng hỏi:

- Hắn là ai? Ánh mắt rất quen, nhất định là đã gặp rồi nhưng nhất thời không nhớ là gặp ở nơi nào? Và cũng không nhớ được thân phận của hắn.

Phi Vân Tử nói:

- Nếu hắn là nữ cải nam trang thì đại sư có nhớ hắn là ai không?

Thiên Y đại sư gật đầu, nói:

- Nữ cải nam trang... nữ cải nam trang... lẽ nào hẳn là Nam Cung Thu Nguyệt?

Phi Vân Tử gật đầu, nói:

- Bản đạo cũng nghĩ như đại sư nhưng không dám khẳng định, đại sư đã kêu ra Nam Cung Thu Nguyệt thì bảy tám phần mười là ả rồi.

Giang Hào tiếp lời:

- Nam Cung Thu Nguyệt đã đến Kim Lăng thì nhất định Trường Thanh và Tiên Tử cũng đã đến. Phương Tú Mai chưa kịp truyền báo thì bọn chúng đã đến, thật là nhanh không thể tưởng.

Thiên Y đại sư nói:

- Cũng vì chuyện này mà Phương Tú Mai và Lục Vân sẽ gặp thêm rất nhiều nguy hiểm, chúng ta nhất định phải tìm ra hai tiểu cô nương này mới được.

Giang Hào gật đầu, nói:

- Nhưng tìm hành tung của hai người trong tình thế khẩn cấp thế này sợ rằng với lực lượng của ba chúng ta thì khó lòng thành công được.

Phi Vân Tử liền hỏi:

- Tam công tử muốn phát động phục binh ở Giang Nam chăng? Chuyện này có thể phát nhưng không dễ thu, tam công tử phải suy nghĩ cho cẩn thận.

Giang Hào nói tiếp:

- Đầu não của Tam Thánh Hội đã đến tức là thời điểm quyết chiến cũng đã đến.

Lực lượng tiềm ẩn của Đường Hồng cũng không thể nào im hơi lặng tiếng được nữa, nhân thủ mà gia phụ cho tiềm phục ở Giang Nam cũng đã chuẩn bị sẵn sàng như tên đặt vào cung không thể không

phát.

Thiên Y đại sư gật gật đầu, nói:

- Trước tiên hãy điều động những cao thủ trẻ tuổi do Thiết Phi Long soái lãnh để điều tra tung tích của Phương Tú Mai và Lục Vân, nếu có bất trắc thì bảo bọn họ phi báo cho chúng ta. Nếu tìm được nhanh chóng thì cũng lập tức thu binh ẩn tàng trở lại, đợi Trương tam gia an bày xong nơi mai phục thì chúng ta đến đó xem náo nhiệt.

Giang Hào trầm ngâm một lát rồi nói:

- Đại sư, văn bối thấy tình thế có vẻ khác thường.

- Tại sao?

- Ba nhân vật đầu não của Tam Thánh Hội xưa nay không rời nhau nửa bước, đi cùng đi, ở cùng ở, thế tại sao Nam Cung Thu Nguyệt lại đơn thương độc mã xuất hiện ở Kim Lăng mà không thấy Trường Thanh và Tiên Tử?

- Có thể Mộ Dung Trường Thanh và Tán Hoa Tiên Tử cũng đã đến Kim Lăng nhưng bọn chúng phát hiện tình thế khác thường nên chia nhau trà trộn vào đám võ sĩ để điều tra tình hình chăng?

Giang Hào vừa cất bước đi đến trước vừa nói:

- Được! Văn bối sẽ phát động nhân thủ truy tìm hai vị tiểu mỹ nhân, không thể để bọn họ rơi vào tay Tam Thánh Hội. Đối phương có chuẩn bị mà đến, hai cô nương kia lại không rõ nội tình, vạn nhất gặp phải Tán Hoa Tiên Tử trà trộn trong đám võ sĩ thì bọn họ chỉ có nước thúc thủ chịu trời thôi.

Lời vừa dứt thì chàng đã ở ngoài mấy trượng lướt đi như tên bắn, Thiên Y đại sư và Phi Vân Tử cũng lập tức tung mình phi theo. Thoáng chốc ba bóng người đã vào một đại trang viện trong một ngõ hẻm yên tĩnh. Cửa chính sảnh mở rộng, hai bên có hai đại hán tuy không mang đao kiếm nhưng bên người có mang một túi da khá nặng, hình như bên trong tàng trữ ám khí. Phi Vân Tử chợt nhớ ra ngoại hiệu của Trương Phụng Lâu là Nhập Tí Kim Cang - là một danh

gia về môn ám khí trong đương kim võ lâm. Tuy không có uy danh bằng Thiên Thủ Phi Hoa Đường Hồng nhưng một lúc có thể thì triển bày loại ám khí khác nhau thì cũng đáng liệt vào hàng đệ nhất rồi. Vì vậy những đệ tử do Trương Phụng Lâu truyền thụ đương nhiên cũng là những cao thủ ám khí.

Sau khi chủ khách an tọa thì Thiết Phi Long khai khẩu:

- Tại hạ đã phái mười nhân thủ, năm nam, năm nữ, hy vọng bọn chúng sớm tìm ra Lục Vân. Nếu không gặp phải bất trắc thì Lục Vân là một tiểu nha đầu có khả năng ứng biến nhanh nhẹn nên cũng không đến nỗi thọ hiểm.

Tịch Nhất Sơn tiếp lời:

- Nam Bắc Hành Xa cũng phái một toán nhân thủ ngầm theo dõi tung tích của Lục Vân, đồng thời cũng phái hai xa phu đánh xe tuần hành trên đường.

Lời chưa dứt thì đã thấy hai thiếu nữ bước vào và cùng nói:

- Bọn tiểu nữ tham kiến chư vị.

Giang Hào vui mừng buột miệng nói:

- Bọn tại hạ mãi lo là nhị vị cô nương bị rơi vào tay Tam Thánh Hội, bây giờ đã an toàn trở về thì yên tâm rồi.

Hai thiếu nữ nghe mấy lời quan tâm rất chân thành thì cảm động vô cùng, Lục Vân mỉm cười, nói:

- Phương tử tử phát hiện một toán võ sĩ mang đao thì nhận ra ngay là võ sĩ từ Tổng hội đến nên kéo tiểu nữ ẩn nấp vào nhà thị dân.

Giang Hào không kiên nhẫn chờ được nên buột miệng, hỏi:

- Có phát hiện được nhân vật quan trọng nào không? Chẳng hạn như Tán Hoa Tiên Tử, Nam Cung Thu Nguyệt hay Mộ Dung Trường Thanh.

Phương Tú Mai lắc đầu, nói:

- Không thấy nhân vật đầu não của Tam Thánh Hội, nhưng tiểu nữ khẳng định là bọn họ đã đến Kim Lăng, tiểu muội cũng thấy cận vệ của Mộ Dung Trường Thanh và những sát thủ tinh nhuệ của Nam Cung Thu Nguyệt.

Nàng vừa nói đến đây thì bỗng phát hiện có người đứng cạnh mình, lúc này mọi người mới nhìn lên thì thấy Bạch Trường Phiêu không biết từ lúc nào đã xuất hiện trong đại sảnh. Chàng cung thủ chào mọi người rồi nói:

- Có lẽ kế hoạch đại chiến của chúng ta phải gác lại thôi, tạm thời phục binh ở Giang Nam không cần phát động. Đại bộ phận nhân mã của Tam Thánh Hội đã đến Kim Lăng, dụng tâm của bọn chúng là truy sát Giang tam công tử, hòa thượng, đạo sĩ và văn bối. Đã hiểu được kế hoạch của đối phương thì không cần phải dùng đến đại quân, bốn chúng ta có thể liên thủ gánh vác việc này là được rồi.

Thiên Y đại sư liền hỏi:

- Vậy kế hoạch của Bạch thiếu hiệp như thế nào?

Trường Phiêu không trả lời ngay mà liếc nhìn qua Thiết Phi Long rồi nói:

- Văn bối muốn mượn dùng toán nhân thủ do Thiết Ngũ gia giáo luyện.

Thiết Phi Long cười ha hả, nói:

- Thiết mỗ có tổng cộng hai mươi bốn đệ tử nhưng đặc dụng có lẽ chỉ bốn nam ba nữ.

Trường Phiêu tiếp lời:

- Được! Văn bối sẽ mượn dùng bảy người này, thế sự có quá nhiều bất bình, người có khả năng thì không việc gì lại không làm được, võ công phải cao cường, trí tuệ phải hơn người. Do vậy văn bối quyết định dùng ba nữ đệ tử của Thiết Ngũ gia để hợp với Phương Tú Mai

thành một toán bốn người. Trước tiên văn bối sẽ truyền cho họ một số chiêu thức võ công để phối hợp hỗ trợ cho nhau. Sau đó vừa hành sự vừa luyện. Còn bốn đại hán kia giao cho đại sư và đạo trưởng, văn bối tin rằng hai lão tiền bối sẽ tận lực truyền thụ cho họ.

Thiết Phi Long liền nói:

- Tuyệt lắm! Đây là phúc phận của bọn chúng nên không dám mong gì hơn. Hiện tại Thiết mỗ đã đưa bọn chúng đến đây, tất cả đang chờ ở bên ngoài.

Nói đoạn lão vỗ tay ra hiệu, tức thì có sáu thiếu niên nam nữ từ ngoài cửa đại sảnh bước vào. Bốn nam thiếu niên chừng mười chín hai mươi, tướng mạo oai phong, thần thái khôi ngô tuấn tú, hai thiếu nữ chừng mười bảy mười tám, nhan sắc nhu mì dịu dàng.

Trường Phiêu quan sát sáu nam nữ thiếu niên rồi mỉm cười quay sang nói với Giang Hào:

- Tam công tử, chúng ta chia quân số làm hai đường. Hy vọng là đến sáng mai có thể dẫn dụ đại binh của Tam Thánh Hội lên tiểu đảo giữa Huyền Võ Hồ. Đồng thời cũng hy vọng cuộc ác chiến ngày mai sẽ khiến cho Đường Hồng hiện nguyên hình và giải khai được bí mật của những cao nhân trên tiểu đảo. Mặt khác chúng ta cũng muốn biết trong số bảo vật võ lâm mà Chu Nguyên Chương thu thập, ngoài Cửu Cửu Hồi Sinh Đan thì còn những bảo bối gì nữa? Đại sư và đạo trưởng giúp tam công tử một tay, văn bối đã có Phương cô nương và bọn Lục Vân trợ lực nên có thể tiến hành mọi việc được.

Phi Vân Tử lên tiếng:

- Bàn đạo và đại sư có cần hồi phục lại diện mục thật không?

Trường Phiêu lắc đầu, nói:

- Với sự tinh ranh của Tán Hoa Tiên Tử và sự đa nghi của Mộ Dung Trường Thanh, nếu nhị vị xuất hiện với thân phận thật thì sợ bọn chúng sẽ phát động cao thủ vây sát ngay lập tức. Hơn nữa bọn chúng sẽ hoài nghi việc dẫn dụ bọn chúng lên tiểu đảo, do vậy biện pháp đó khó có thể thành công được.

Thiên Y đại sư liền hỏi:

- Thế Bạch thiếu hiệp có cao kiến gì?

Trường Phiêu suy nghĩ một lát rồi nói:

- Phải che đậy diện mục thật, tốt nhất là thay giới đao của đại sư bằng đơn đao.

Khi gặp phải một cao thủ tuyệt đỉnh có lai lịch bất minh thì sẽ gây cho bọn Mộ Dung Trường Thanh sự ngạc nhiên, kể đó là sự hứng thú. Vì vậy bọn chúng không thể không truy theo điều tra cho rõ, đó là cơ hội tốt nhất để dẫn dụ bọn chúng lên tiểu đảo. Nhưng nếu thân phận ba vị bị bại lộ thì sẽ khiến bọn chúng động sát cơ ngay, do đó khi hành sự phải tuyệt đối cẩn thận mới được.

Phi Vân Tử tiếp lời:

- Đúng! Một lời như cảnh tỉnh người trong mộng. Chúng ta đã bị liệt vào hạng tạt sát của Tam Thánh Hội, cừu nhân một khi đã gặp mặt thì e rằng chưa nói một câu đã động thủ rồi. Khi đó cơ hội thoát thân cũng không có chứ đừng nói đến việc dụ địch lên tiểu đảo.

Giang Hào xen vào:

- Điều quan trọng nhất là bọn chúng luôn hoài nghi đối với chúng ta, do vậy chuyện này cần phải thương lượng kỹ tìm ra kế hoạch mới được.

Trường Phiêu gật đầu, nói:

- Không sai! Vì vậy chúng ta phải đi riêng lẻ, nếu ba người đồng hành thì thân phận của các vị sẽ bị bại lộ ngay. Hoặc giả đại sư và đạo trưởng đi chung thì một đao một kiếm cũng khiến bọn chúng liên tưởng.

Thiên Y đại sư ngắt lời, hỏi:

- Ý Bạch thiếu hiệp muốn nói là mỗi người đơn thương độc mã hành

sự chẳng?

Trường Phiêu lắc đầu, nói:

- Văn bối không nói là đơn thương độc mã hành động nhưng tốt nhất là chỉ để một người xuất hiện thôi.

Giang Hào tiếp lời:

- Hai người kia có thể cải trang trà trộn vào bọn hắc y võ sĩ của Tam Thánh Hội, như thế sẽ quan sát được tình thế đương trường và kịp thời nghĩ ra đối sách ứng phó.

Chỉ có điều cận vệ của ba vị hội chủ đều là những kẻ tâm phúc nên muốn giả mạo bọn chúng thật là một chuyện khá mạo hiểm.

Trường Phiêu liền nói:

- Việc tuy khó nhưng không phải là không thực hiện được vì nhân thủ của bọn chúng rất đông. Tuy nhiên điều quan trọng nhất là không được quá mạo hiểm, vạn nhất bị bại lộ thân phận thì tâm huyết bấy lâu nay như muối đổ biển, đại cuộc sẽ hỏng bét.

Chàng quét mục quang nhìn qua Thiên Y đại sư và nói tiếp:

- Chuyện trên giang hồ biến đổi đa đoan, có những chuyện phải tùy cơ ứng biến mà không cần tuân thủ theo một quy tắc nào hoặc không được quá cố chấp câu nệ tiểu tiết.

Thiên Y đại sư mỉm cười, nói:

- Lão nạp đã hiểu ý Bạch thiếu hiệp.

Trường Phiêu liền cung thủ cáo biệt:

- Văn bối đi trước một bước, chung ta sẽ gặp nhau trên tiểu đảo.

Nói đoạn chàng đưa Phương Tú Mai, Lục Vân và hai cô nương đồng đạo của Lục Vân ra khỏi đại sảnh. Thiết Phi Long nhìn theo bóng năm người dần khuất rồi mỉm cười, nói:

- Hai cô nương đó cũng là người của Động Đình Minh, một nha đầu gọi là Dương Linh, một là Trần San, bọn chúng không linh hoạt và tinh nhạy như Lục Vân nhưng được cái là trầm tĩnh hơn Lục Vân nhiều.

Giang Hào gạt đầu rồi quay sang nhìn bốn thiếu niên và hỏi:

- Các người tự báo danh tính nghe xem?

Bốn thiếu niên từ trái sang phải lần lượt cung thân, nói:

- Thuộc hạ là Tả Hỉ, sở trường đánh hỏa cung đạn.

Giang Hào trầm nghĩ:

“Hỏa cung đạn là một loại ám khí có thể phát hỏa chăng?”.

Nghĩ đoạn chàng dịch mục quang nhìn sang tên thứ hai chờ đợi.

- Thuộc hạ là Thạch Đương, song thủ có thể phát liên hoàn tử mẫu phiêu.

Giang Hào lại trầm nghĩ:

“Song thủ có thể phát tử mẫu phiêu thì không có gì đặc biệt nhưng có thể phát liên hoàn thì quả là một kỳ tài. Phiêu được phát liên hoàn thì tử và mẫu có thể biến ảo khôn lường”.

Thiếu niên thứ ba không chờ được hỏi đã lên tiếng bẩm báo:

- Thuộc hạ Nhan Ngọc, vừa luyện thành môn Ngũ Kiếm Tề Phi, chỉ có điều hỏa hầu chưa đủ nên mong được Giang thiếu chủ chỉ giáo thêm.

Giang Hào kinh ngạc trầm nghĩ:

“Ngũ Kiếm Tề Phi là một tuyệt kỹ của gia phụ ta, ngay cả ta cũng chưa được luyện mà hắn đã luyện thành công rồi. Thật là đáng khâm phục”.

Nghĩ đoạn, chàng liếc nhìn Nhan Ngọc thì thấy người này có tướng mạo cũng rất anh tuấn.

Người thứ tư lại cung thân báo danh:

- Thuộc hạ là Mã Dũng, đã luyện qua môn công phu Dục Huyết Bát Dao.

Giang Hào giật thót mình buột miệng hỏi lại:

- Dục Huyết Bát Dao? Môn này vô cùng hung hiểm, nó không những đả thương người mà còn đả thương cả mình. Nếu không lâm vào hiểm cảnh thì không được thi triển, tại sao gia phụ lại truyền cho người môn đao pháp này?

Thiết Phi Long liền nói:

- Mã Dũng người như tên gọi, anh dũng tuyệt luân. Dục Huyết Bát Dao là môn đao pháp không phải ai cũng có thể học được, nếu không muốn để môn đao pháp này thất truyền thì Mã Dũng là người thích hợp nhất để thừa kế y bát.

Giang Hào khẽ lắc đầu rồi chú mục nhìn Mã Dũng, nói:

- Hãy nhớ lời ta, nếu không gặp cục diện phải sinh tử thì tuyệt đối không được thi triển môn đao pháp đó đấy nhé.

Mã Dũng cung thủ, nói:

- Thuộc hạ tuân mệnh!

Thiết Phi Long tiếp lời:

- Tam ca, lục đệ, chúng ta cũng đi thôi! Hãy để thiếu minh chủ, đại sư và đạo trưởng chuyên tâm đối địch.

Trương Phụng Lâu, Tịch Nhất Sơn cùng gật đầu rồi theo Thiết Phi Long ra khỏi đại sảnh. Tả Hỉ và Thạch Đương đưa tiễn ra ngoài, khi trở vào thì cả hai đều thay đổi. Tả Hỉ mặc trang phục hắc y giống như võ

sĩ của Tam Thánh Hội, còn Thạch Đang thì mặc trang phục của một phu xa. Thì ra những thiếu niên này không những tinh thông tuyệt nghệ mà còn am tường thuật dịch dung cải trang.

Thạch Đang cung thủ, nói:

- Xa mã đã chờ sẵn bên ngoài, trong xe có chuẩn bị sẵn các loại y phục, thiếu minh chủ định điều phối thế nào xin cứ lên xe rồi tùy theo tình thế mà quyết định.

Quần hùng lục tục kéo ra ngoài thì quả nhiên thấy một cỗ xe tứ mã chờ sẵn. Sau khi thương lượng thì mọi người hạ quyết định Giang Hào, Phi Vân Tử giả trang thành võ sĩ Tam Thánh Hội để trà trộn vào bọn chúng quan sát tình hình, nếu có thể thì tiếp cận bọn thị vệ của ba vị hội chủ. Chuyện xuất hiện dự dịch là do Thiên Y đại sư đảm nhiệm. Đại hòa thượng được cải trang rất kỳ quái, y phục rách nát, tóc tai rối bời, giới đao giấu kỹ trong người, lưng đeo trường kiếm tay cầm gậy đầu chim.

Kỳ thực Thiên Y đại sư cũng không có đối tượng để cải trang, trong võ lâm cũng không có nhân vật nào giống như vậy, nhưng điều đó không quan trọng, bởi lẽ giang hồ nhiều biến đổi thì ai có thể nhớ hết những kỳ nhân có kỳ hình quái trạng? Điều quan trọng là làm thế nào để trang phục được thư thả, không ảnh hưởng đến việc phát huy tuyệt nghệ của đại hòa thượng mà thôi.

Hồi 20

Dụ Địch Lên Tiểu Đảo

Sau khi chuẩn bị xong thì cỗ xe tứ mã được Thạch Đàng điều khiển vòng ra ngoài đường quan đạo, thùng xe được phủ bằng rèm đen nên bên ngoài không nhìn thấy được gì. Xe chạy nước kiệu được vài dặm thì gặp một toán hắc y võ sĩ đi ngược lại, hành động của bọn chúng như lòng sục dò tìm, do vậy khi nhìn thấy cỗ xe tứ mã kín như bưng thì mọi ánh mắt đều chú ý nhìn vào.

Phi Vân Tử khẽ vén rèm xe nhìn ra thì bất chợt phát hiện Mộ Dung Trường Thanh đang trà trộn trong đám võ sĩ này. Hắn mặc trường bào, bên hông đeo một thanh trường kiếm có hình dáng rất cổ quái, y phục lất phất bay trong gió, trông khí phái rất tiên phong đạo cốt.

Bất giác Phi Vân Tử kinh hãi thầm nghĩ:

“Thanh kiếm này có hình dáng cổ quái, trông không phải là trường kiếm của Mộ Dung Trường Thanh sử dụng trước đây, lẽ nào là một thanh bảo kiếm”.

Phi Vân Tử là kiếm khách thành danh nên thoạt nhìn lão đã thấy ngay chỗ phi phạm của thanh kiếm, do vậy bất giác lão lo lắng cho Thiên Y đại sư. Bởi lẽ Mộ Dung Trường Thanh có tuyệt nghệ siêu phàm, bây giờ lại thêm bảo kiếm thì đại hòa thượng làm thế nào ứng phó nổi? Chuyện này nhất định phải thông báo với đại hòa thượng một tiếng để lão ta có đối sách ứng phó kịp thời.

Nghĩ đoạn Phi Vân Tử quay lại thì không thấy Giang Hào đâu cả. Tả Hỉ và Nhan Ngọc cũng lặng lẽ biến mất, bọn họ hành động rất cẩn thận nên Phi Vân Tử không phát hiện được. Trên xe lúc này chỉ còn Mã Dũng tiềm phục dưới sàn, tùy lúc có thể ra tay ứng biến, Phi Vân Tử, Thiên Y đại sư và Thạch Đàng ngồi ngoài đánh xe:

Phi Vân Tử khẽ thở ra rồi nói:

- Đại sư, trường kiếm của Mộ Dung Trường Thanh có khả năng là bảo kiếm nên đại sư phải khá cẩn thận mới được.

Do đạo sĩ dùng thuật truyền âm nhập mật nên Mã Dững phủ phục sát bên cạnh cũng không nghe được gì. Thiên Y đại sư chỉ mỉm cười nhưng thần sắc cực kỳ nghiêm trang, điều này khiến Phi Vân Tử không thể phân biệt được đại hòa thượng đang xem thường cái chết hay là cảm thấy chẳng biết phải làm thế nào? Tam nhân đồng hành mà chỉ để mỗi một đại hòa thượng xuất hiện dự địch thì không được công bằng lắm nhưng Phi Vân Tử lại không có được dũng khí như vậy. Không phải đạo trưởng sợ vong thân mà do thiên tâm định lực không bằng Thiên Y đại sư nên sợ rằng lúc ngộ biến không kiềm chế được sát cơ.

Lúc này cỗ xe tứ mã đã vượt qua hai hàng cận vệ của Mộ Dung Trường Thanh rồi lập tức rẽ vào một con đường vắng vẻ. Thạch Đương khá thành thạo địa hình Kim Lăng nên hẳn lợi dụng khi cỗ xe rẽ vào đường vắng để cho Phi Vân Tử và Mã Dững xuống xe ẩn thân, chờ cơ hội trà trộn vào đám hắc y võ sĩ của Tam Thánh Hội. Trên xe lúc này chỉ còn mỗi Thiên Y đại sư, lão quan sát tình thế rồi nói với Thạch Đương:

- Tìm một nơi vắng vẻ cho lão nạp xuống nhé, rồi người đánh xe quay về.

Thạch Đương không nghe đại sư nói tiếp nên bất giác quay lại vén rèm nhìn vào, nhưng trong xe nào có đại hòa thượng. Thì ra đại sư đã rời xe mà đi từ lúc nào rồi.

Hiện tại Thiên Y đại sư đang ung dung đi trên một đường quan đạo khác, đường này có rất nhiều hành nhân qua lại nhưng hết bảy tám phần là hắc y võ sĩ của Tam Thánh Hội. Tuy nhiên, đại hòa thượng muốn gây sự chú ý cho bọn chúng nên bước đi nghênh ngang với tư thế rất kỳ quái. Khi nhìn thấy phía trước có hai toán hắc y võ sĩ tiến lại thì đại hòa thượng liền dừng bước, tay chống gậy đầu chim đứng tréo chân có vẻ chờ đợi.

Thoáng chốc hai toán võ sĩ đã tiếp cận và bao vây lấy hòa thượng vào giữa. Liền theo đó, từ phía sau có một cỗ xe tiến đến, màn xe được vén lên thì đại hòa thượng thấy hai thanh y tỳ nữ dìu Nam Cung Thu Nguyệt xuống xe. Nam Cung Thu Nguyệt cũng mang binh khí nhưng không phải là trường kiếm mà là Loan Nguyệt Dao danh

chấn thiên hạ.

Theo sự đồn đại trong võ lâm thì Loan Nguyệt Đao có thủ pháp thi triển rất đặc biệt, trong vòng mười trượng có thể lấy được thủ cấp đối phương như lấy vật trong túi.

Điều đó có nghĩa là đao có thể bay ra khỏi tay với một thủ pháp linh diệu và kỳ ảo. Lúc này Thu Nguyệt chăm chú nhìn Thiên Y đại sư một lát lạnh lùng nói:

- Hình như bản cô nương có nghe nói một nhân vật có hình dạng kỳ quái như lão trượng, thành Kim Lăng là nơi tiềm long ngọa hổ, nhiều tiền bối kỳ nhân mai danh ẩn tích, có lẽ lão trượng cũng là một trong số đó phải không?

Thiên Y đại sư trầm nghĩ:

“Xem ra nha đầu người thật khá giáo hoạt! Hòa thượng ta hóa trang thành nhân vật nào, ngay cả ta cũng không biết, vậy mà nha đầu người lại dám nói là hình như đã nghe”.

Nghĩ đoạn lão ngửa mặt cười ha ha một tràng, rồi nói:

- Lão phu bốn mươi năm qua chưa rời nơi ẩn cư, tại sao giang hồ lại thay đổi quá nhiều như này? Tiểu nha đầu người là ai? Xem khí thế thì hình như danh phận không nhỏ?

Thu Nguyệt lạnh lùng nói:

- Mười năm cũng đủ thương hải biến thành tang dâu chứ đừng nói là bốn mươi năm, bao lớp hoa nở hoa rụng thì có mấy độ người đến người đi! Xem ra lão trượng cũng là địa anh hùng một thời, có thể cho tiểu nữ biết đại danh không?

Thiên Y đại sư lại trầm nghĩ:

“Người có thể giả điên giả dại, y phục có thể xóc xếch nhưng tên tuổi thì không thể nói bừa, những nhân vật tiền bối võ lâm danh chấn giang hồ hiện nay còn sống mấy người?”.

Nghĩ đoạn đại hòa thượng liền tương kế tựu kế, nói:

- Đã từng nghe nói về bộ dạng của lão phu thì đương nhiên đã biết lão phu là ai rồi. Xem ra hạng hậu sinh vẫn bối như tiểu cô nương có lẽ ra đời sau khi lão phu đã quy ẩn.

Nam Cung Thu Nguyệt cười khanh khách đáp:

- Vẫn bối họ kếp là Nam Cung, song danh Thu Nguyệt.

Thiên Y đại sư gật gù nói:

- Thì ra là người của Nam Cung thế gia! Nhưng xưa các người chỉ hành tẩu ở Giang Bắc, sao hôm nay bỗng nhiên lại chạy qua Giang Nam thế này?

Đại hòa thượng giả vờ rất giống lại nói năng khéo léo nên dù Nam Cung Thu Nguyệt là nhân vật khá giao hoạt nhưng không tìm ra được chút sơ hở để nghi ngờ. Ẩm mỉm cười, nói:

- Lão tiên bối lánh thế bốn mươi năm nên giang hồ hoàn toàn thay đổi rồi.

- Lão phu đã thoái xuất giang hồ rồi! Chuyện giang hồ không nên xen vào mới phải.

Nói đoạn lão quay người bước đi và ngâm nga:

- Mưu đồ bá nghiệp nào có ích chi, vinh hoa phú quý, ngọc diện hoa dung chớp mắt cũng trở thành ảo mộng...

- Lão tiên bối!

Nam Cung Thu Nguyệt bước theo và nói tiếp:

- Qua bốn mươi năm bế quan tu luyện có lẽ võ công của tiên bối đã đạt đến trình độ xuất thần nhập hóa rồi, thật khó khăn mới có được cơ duyên này, mong lão tiên bối chỉ giáo cho đôi điều.

Thiên Y đại sư cười ha ha rồi lạnh lùng nói:

- Nghe khẩu khí thì hình như cô nương muốn ngăn chặn lão phu rồi, ha ha! Bốn mươi năm qua chưa có kẻ nào dám nói với lão như vậy.

Thu Nguyệt cũng cười nhạt rồi nói:

- Đó là do lão tiền bối tiềm cư bất xuất, sóng Trường Giang lớp sau tràn lớp trước, lớp người mới thay thế lớp người cũ là chuyện tất nhiên. Chỉ ít năm nay lão tiền bối đã ngoại cửu tuần, quá già rồi, đã quy ẩn thì tại sao lại tái xuất giang hồ?

Lời vừa dứt thì ả phát tay ra hiệu cho bảy võ sĩ tiến lên bao vây Thiên Y đại sư, ba đơn đao bốn trường kiếm cùng lúc đến nhanh như chớp. Cũng trong tích tắc đó Thiên Y đại sư quyết định phải cầu thắng nên lão vận dụng đủ bảy thành công lực phát chiêu.

Chỉ nghe một loạt thanh âm rắc rắc rắc... vang lên thì lập tức ba đao bốn kiếm đều thoát khỏi tay xuống đất. Đây là môn nội công kỳ ảo dùng khẩu quyết chữ “Chấn” rất khó luyện và cũng là một trong bốn đại chân quyết mà Đồng đại phu truyền thụ. Do Thiên Y đại sư có căn bản nội công thâm hậu nên dù môn tuyệt kỹ này rất khó luyện nhưng đại hòa thượng nhập môn rất nhanh và cũng đạt được thành tựu đáng kể.

Bảy võ sĩ đều bị chấn rơi binh khí một lúc, quả là tuyệt nghệ hiếm thấy trên giang hồ nên bọn chúng đều ngơ ngác đứng nhìn. Nếu Thiên Y đại sư muốn giết người thì đây là cơ hội tốt nhất để hạ thủ. Nhưng lão thừa hiểu sau khi giết người thì sẽ kích động một trường ác chiến, đó không phải là tâm nguyện của đại hòa thượng. Do vậy lão ngửa mặt cười ha ha rồi nói:

- Bọn hậu sinh các ngươi thật là tự đại ngông cuồng, bằng và chút công phu mèo cào đó mà cũng dám ngăn đường lão phu à?

Thu Nguyệt mỉm cười, nói:

- Tuyệt lắm! Văn bối sẽ tự thân lãnh giáo mấy chiêu vậy.

Vừa dứt lời thì Loan Nguyệt Đao cũng lập tức xuất thủ, lúc này Thiên Y đại sư mới thấy đao pháp quỷ dị và lợi hại. Rõ ràng là một thanh

đao nhưng đao quang lay động biến ra nhiều ảo ảnh khiến đôi phương không thấy phương vị thật của đường đao ở chỗ nào cả. Đại hòa thượng bất giác thất kinh, lão vội thi triển chiêu Bách Hoa Tề Phóng múa tít chiếc gậy đầu chim trước mặt.

Thu Nguyệt cười nhạt và bất ngờ thu đao nhưng rất nhanh chóng công tiếp một đao tới.

Lần này ả xuất liền tám chiêu khiến Thiên Y đại sư không thể phản kích mà chỉ lo chống đỡ thôi. Thu Nguyệt càng tự tin vào tuyệt nghệ của mình nên cười nhạt, nói:

- Đây gọi là Thiên Ngoại Bát Đao, mỗi thế đao đều có phương vị khác nhau, hình như lão tiền bối ứng phó quá vất vả phải không?

Thiên Y đại sư thản nhiên nói:

- Bốn mươi năm qua lão phu không vung đao múa kiếm nên đương nhiên trong lúc ứng biến phải có sơ hở rồi. Nhưng tiểu nha đầu người cũng nên tiếp lão phu mấy chiêu thử xem.

Nói đánh là đánh, chiếc gậy đầu chim hoành ngang một đường rồi quét thẳng ra.

Thu Nguyệt không dám khinh suất nghênh tiếp thế trượng như di sơn đảo hải nên đề khí tung người ra sau bảy tám thước. Nhưng chân vừa chạm đất thì thế trượng lại quét tới và Thu Nguyệt lại trở lại vị trí ban đầu trong như chưa hề dịch động. Thiên Y đại sư thầm nghĩ:

“Khinh công quả nhiên phi phàm, nếu ta không được cơ duyên luyện tứ đại chân quyết của Đồng đại phu thì sợ rằng hòa thượng ta không phải là đối thủ của tiểu nha đầu này”.

Nghĩ đoạn lão lại quét tới một thế trượng nữa, lần này Thu Nguyệt có sự chủ động nên ả tung người lên không và xuất đao công kích, đao pháp như hoa tuyết từng lớp rơi xuống. Thiên Y đại sư tiếp được mấy chiêu thì vai phải bị Loan Nguyệt Đao vạch một đường, thời cơ đã đến nên đại hòa thượng lập tức quay người chạy thẳng về phía Huyền Võ Hồ.

- Lão tiên bồi đừng chạy! Nam Cung thế gia rất cần một vị hộ pháp như lão tiên bồi, hãy ở lại với Nam Cung thế gia đi!

Thanh âm như lướt trên đầu đại hòa thượng, thì ra Thu Nguyệt không kịp hạ xuống đất, khi thấy đối phương bỏ chạy thì ả lập tức hành không lướt theo ngay.

Thiên Y đại sư kinh hãi thâm nghĩ:

“Tuyệt nghệ vừa nói vừa hành không lướt đi thế này, xem ra hòa thượng ta chưa chắc đã thi triển được”.

Nghĩ đoạn đại hòa thượng lập tức tăng tốc phóng đi như tia chớp.

Thu Nguyệt tuy có khả năng hành không phi bộ nhưng tốc độ không nhanh, ả đành hạ xuống đất rồi xuất toàn lực truy theo. Do đã có tính toán nên Thiên Y đại sư luôn giữ một khoảng cách nhất định để dụ Thu Nguyệt đuổi theo đến Huyền Võ Hồ.

Khi lão xuống thuyền qua tiểu đảo thì thấy Nam Cung Thu Nguyệt đã đứng trên bờ hồ nhìn theo, một lát sau toàn bộ hắc y võ sĩ cũng rầm rập kéo đến. Lúc này trong dãy thạch thất trên tiểu đảo cũng đã có nhiều bóng người xuất hiện.

Thu Nguyệt đứng nhìn theo và thâm nghĩ:

“Nếu qua bên đó thì tình thế tất sẽ khó lường được, nhưng rốt cuộc là những kẻ nào ẩn cư ở đó mà lâu nay ta không nghe tin tức gì? Không lẽ bọn chúng đã an bày một trường quyết chiến bên trong bức tường kia...?”.

Vừa nghĩ đến đây thì lực lượng chủ lực của Tam Thánh Hội cũng đã kéo đến, Mộ Dung Trường Thanh dẫn theo bốn nhân vật gọi là Tứ Đại Kim Cương xưa nay chưa từng xuất hiện và ba cỗ xa mã rộng lớn. Thu Nguyệt thừa hiểu trong xe đều là sát thủ bị khống chế bởi dược vật. Tán Hoa Tiên Tử cũng đưa Thập Nhị Kim Thoa đến nhưng hiện tại thì đã thiếu ba cô nương:

tam cô nương, lục cô nương và thất cô nương nên Thập Nhị Kim Thoa biến thành Cửu Đóa Tiên Hoa. Đặc biệt là phía sau Tán Hoa

Tiên Tử có bảy vị Kim Bài Kiếm Thủ, dường như đây là một nửa chủ của Minh Nguyệt Quán.

Ngoài Tăng Phi Yến ra thì còn hai nhân vật sử dụng kiếm, kỳ dư bốn nhân vật kia đều là cao thủ đệ nhất về thuật pháp.

Tán Hoa Tiên Tử quan sát tình thế rồi nói:

- Tiểu đảo này không rộng lớn nên không tiện cho chúng ta dùng đại binh vây kích.

Trường Thanh liền hỏi:

- Ý của Tiên Tử là... trước tiên phái cao thủ lên đảo thăm dò?

Tán Hoa Tiên Tử gật đầu, nói:

- Cả ba chúng ta cùng đi, ta dẫn theo bốn vị Kim Bài Kiếm Thủ, Mộ Dung huynh đệ dẫn theo Tứ Đại Kim Cương, Nam Cung hiền muội dẫn theo Tứ Đại Phi Kiếm.

Ngừng một lát bà ta nói:

- Chúng ta lên tiểu đảo xem thử cao nhân quái vật nào ẩn cư trên đó, nếu có thể đối phó thì chúng ta liền thủ tận diệt. Tình thế trước mắt không cho phép chúng ta để xảy ra bất cứ sai lầm nào.

Trường Thanh tiếp lời:

- Chỉ biết bọn chúng là cao nhân võ lâm mà không biết là nhân vật nào, điểm này có cần phải làm rõ trước không?

Tán Hoa Tiên Tử lắc đầu, nói:

- Tuyệt đối không phải là bằng hữu rồi, Mộ Dung thế gia đã vang danh trên võ lâm Giang Nam suốt mấy mươi năm qua, nếu bọn chúng muốn kết giao thì đã sớm có liên lạc với Mộ Dung huynh đệ rồi. Mấy mươi năm án binh bất động, ẩn cư bất xuất, há có thể bọn chúng chịu cam tâm?

Thu Nguyệt xen vào:

- Những nhân vật này dường như đều đã cao niên mà chưa chết, xem ra có lẽ bọn họ nhờ vào một loại dược vật thần kỳ nào đó...

Tán Hoa Tiên Tử gật đầu, nói:

- Xưa kia Chu Nguyên Chương lợi dụng những nhân vật trên giang hồ để thu thập nhiều kỳ trân bảo vật của võ lâm rồi bí mật cất giấu ở Kim Lăng này. Do đó, rất có khả năng những nhân vật ẩn cư này có quan hệ đến kho tàng bảo vật võ lâm. Đương nhiên, bọn chúng đã tập trung đông như vậy thì không thể đánh đổ với vận khí mà tất nhiên là đã tìm ra manh mối rồi đến đây ẩn cư, cũng có khả năng bọn chúng đã đoạt được bảo vật.

Thu Nguyệt tiếp lời:

- Nếu bọn họ đều là những cao thủ và đã có sự phòng bị thì sợ rằng chúng ta khó lòng thâm nhập được.

Trương Thanh gật đầu, nói:

- Nam Cung hiền muội nói chí phải, nếu gặp phải cường địch thì có lẽ chúng ta không nên liều mạng mà nên điều động võ sĩ phóng độc hỏa gây khó dễ cho bọn chúng trước. Khi bóng đêm buông xuống chúng ta lại phát động sát thủ vô tình hợp với chủ lực chúng ta vây kích, như vậy mới có thể tận diệt được.

- Cũng mong là có được cơ hội như vậy.

Tán Hoa Tiên Tử nói tiếp:

- Sợ thì sợ nhưng chúng ta không có cơ hội để chờ đến tối mới đột nhập.

Bà ta lướt mục quang nhìn qua Thu Nguyệt và hỏi:

- Nam Cung hiền muội có tổng cộng bao nhiêu nhân thủ có thể thi triển độc hỏa?

Thu Nguyệt đáp:

- Tổng cộng có mười hai toán, mỗi toán bảy người, vị chi là tám mươi tư người, nhưng lần này... tiểu muội chỉ đưa đến Kim Lăng phân nửa là sáu toán nhân thủ.

Tán Hoa Tiên Tử gật đầu nói:

- Bọn chúng cũng có thể ngăn chặn được một bộ phận cường địch, sáu toán nhân thủ tuy ít một chút nhưng cũng không sao. Sáu toán nhân thủ nếu cùng xuất động thì có thể biến tiểu đảo này thành biển lửa rồi, trước tiên hãy phối hợp với những võ sĩ tinh nhuệ, ba người vào toán kết thành mười hai toán bảo vệ bọn chúng. Ba chúng ta mỗi người dẫn thêm bốn thị vệ, như vậy là đủ để đột nhập tiểu đảo xem xét rồi.

Mộ Dung Trường Thanh tuy trên danh nghĩa là Đại hội chủ nhưng gặp những chuyện đại sự thế này, phần điều động đều do Tán Hoa Tiên Tử chủ trì.

Lúc này Phi Vân Tử và Giang Hào đã trà trộn vào đám hắc y võ sĩ của Nam Cung Thu Nguyệt, khi nghe nói tuyển mười hai toán nhân thủ lên tiểu đảo thì lập tức thể hiện dũng khí ra bên ngoài. Đại bộ phận võ sĩ hắc y đều không muốn đi nên hai người không cần tranh giành mà cũng được tuyển chọn. Môn hạ của Tán Hoa Tiên Tử là hữu tướng vô binh nên ba mươi sáu nhân thủ được tuyển chọn đều là người của Mộ Dung và Nam Cung thế gia. Cũng may là Giang Hào và Phi Vân Tử đều được phân về một toán nên cả hai đều ngầm đắc ý.

Chưa đầy một canh giờ sau thì toàn bộ binh mã chủ lực của Tam Thánh Hội lên thuyền sang bờ bắc. Khi thuyền sang đến bờ thì sáu toán nhân thủ sử dụng độc hỏa lập tức tìm nơi thích hợp để mai phục, mười hai toán nhân thủ bảo vệ phân thành tiền hậu tả hữu để hỗ trợ. Hơn năm mươi người xâm nhập lên tiểu đảo một cách rầm rộ khiến một số du khách phải kinh hãi chạy tán loạn nhưng phải nói rằng những nhân vật bên trong thạch thất khá trầm tĩnh, bọn họ không hề có một hành động nào.

Mộ Dung Trường Thanh, Tán Hoa Tiên Tử, Nam Cung Thu Nguyệt

đứng thành hàng ngang đối mặt với dãy thạch thất. Tứ Đại Kim Cương, Tứ Đại Phi Kiếm và tứ vị Kim Bài Kiếm Thủ chia nhau đứng sau ba vị hội chủ. Tuy nhân số chỉ trên năm mươi người nhưng đây là những nhân vật có tuyệt nghệ tinh thâm nhất trong Tam Thánh Hội.

Khi cuộc bao vây đã triển khai xong nhưng bên trong dãy thạch thất vẫn không có động tĩnh gì. Mộ Dung Trường Thanh không nhẫn nại được nữa nên cười nhạt, nói:

- Nếu mấy lão này cố tình trảm khí rứt đầu như rùa thì chúng ta phóng hỏa đốt quách dãy thạch thất này cho rồi.

Trong thạch thất cũng không có phản ứng gì nhưng dường như có những ánh mắt đang ngằm theo dõi động tĩnh bên ngoài. Hồi lâu sau cánh cổng chính đột nhiên mở ra, một toán thanh y nhân mười hai người chậm rãi bước ra. Sau khi ra khỏi cửa thì toán thanh y nhân này phân thành hai hàng đứng ngay thẳng hai bên. Điều này biểu thị thân phận bọn chúng chỉ là bồi phận đệ tử mà thôi. Sau khi mười hai thanh y nhân đứng nghiêm chỉnh thì có một lão nhân mặc bạch bào, tóc râu bạc nhu tuyết chậm rãi bước ra. Tiếp theo là một hắc bào lão nhân, lão này đội mũ đen, thắt lưng đen, cả giày vải cũng màu đen, do lão ta trùm mặt nên không nhìn được diện mạo. Nếu nhìn kỹ thì hai lão nhân này đứng chung với nhau chẳng khác gì hai quái vật, không có chút gì giống con người cả.

Phi Vân Tử trầm nghĩ:

“Bạch bào lão nhân kia có lẽ là Bạch Nhiệm Lão Yêu Vạn Diệu Sơn rồi, quả nhiên người như tên hiệu, nhưng không biết lão ta để râu tóc dài thế kia có tác dụng gì không?”.

Giang Hào cũng đang nghĩ:

“Nhân vật mặc hắc bào nhất định là Nhất Chưởng Câu Hồn Lục Vĩnh Hận rồi, một người không có lỗ mũi, trên mặt lại có hai đốm đen nên tất nhiên là rất khó coi.

Thảo nào lão lấy tên là Vĩnh Hận, nhưng không biết tại sao lão ta lại bị mất mũi, bị người ta cắt đi hay là do bệnh tật hủy hoại?”.

Vừa nghĩ đến đây thì đã nghe Mộ Dung Trường Thanh lạnh lùng nói:

- Tiên Tử nhìn xem, lão nhân mặc bạch bào kia đâu có điểm nào giống người!

Phải chăng lão ta là Bạch Nhiệm Lão Yêu mà giang hồ đồn đại xưa nay.

Lời lẽ vô cùng ngạo mạn không có chút kính lão tôn hiền gì cả. Tán Hoa Tiên Tử chỉ mỉm cười không trả lời nhưng bà ta thừa hiểu Trường Thanh muốn kích động đối phương phát nộ mà xuất thủ trước. Thế nhưng bạch bào lão nhân tuyệt không có phản ứng gì. Kỳ thực do râu tóc che lấp khuôn mặt lão nên không ai thấy được thần sắc của lão ta như thế nào.

- Tu dưỡng khá lắm!

Mộ Dung Trường Thanh gật gật đầu rồi quét mục quang nhìn qua hắc bào nhân, nói tiếp:

- Lão huynh người là nhân vật nào? Tại sao nhớ không ra và cũng không có một chút ấn tượng, không dám để người khác thấy diện mạo chân chính của mình thì tất là hạng không dám nhìn ánh sáng rồi.

Hắc bào nhân không có được phần trầm tĩnh như bạch bào nhân nên cười nhạt một tiếng rồi đưa tay vẫy vẫy Trường Thanh tựa như bằng hữu chào nhau vậy. Mộ Dung Trường Thanh nghĩ thầm:

“Chưởng pháp gì mà kỳ quái vậy, không phải đẫy, không phải võ, lẽ nào một chiêu như thế có thể đả thương người khác?”.

Vừa nghĩ đến đây thì hắn cảm thấy có năm luồng chỉ phong lạnh buốt đâm vào da thịt, bản thân hắn bất giác không tự chủ được mà phải bước lên trước một bước.

Trường Thanh cả kinh, lúc này hắn mới nhận ra đây là một môn võ công cao minh nhưng hắn đã bị hấp lực kéo đến trước năm bước rồi. Nhất Chưởng Câu Hồn là một môn võ công cực kỳ quái dị, Mộ Dung Trường Thanh vì quá khinh suất nên khi bị khống chế thì muốn dừng

bước cũng không dễ. Cũng may lúc đó Tán Hoa Tiên Tử phát hiện được sự bất thường nên kịp thời đánh ra một chưởng. Đao chưởng phong như khoai đao cắt đứt năm luồng chỉ phong trong chớp mắt và cũng giải luôn huyết đạo bị khống chế của Trường Thanh.

Mộ Dung Trường Thanh án hữu thủ vào đốc kiếm và phẫn nộ nói:

- Chưởng pháp quả nhiên lợi hại!

Nam Cung Thu Nguyệt lớn tiếng kêu lên:

- Nhất Chưởng Câu Hồn Lục Vĩnh Hận! Gần trăm năm qua chỉ có duy nhất lão ta luyện được chưởng pháp này, không ngờ lão ta lại còn sống trên thế gian và lại tiềm tung ẩn tích trên tiểu đảo này.

Hắc bào nhân khai khẩu, nói:

- Tiểu nha đầu, người làm sao biết được thân phận lão phu mà hồ ngôn bát đạo?

Lời này tuy không chính thức phủ nhưng cũng không thừa nhận.

Thu Nguyệt tiếp lời:

- Có một điển tích ghi chú về lão và cũng ghi rõ chưởng pháp Câu Hồn, lão lừa ta thế nào được?

Trường Thanh hạ giọng nói:

- Tiên Tử, chúng ta cùng xuất thủ lấy mạng hai quái nhân này rồi hãy nói!

Tán Hoa Tiên Tử chậm rãi nói:

- Trận chiến này đã khó đánh rồi, thế sao không chờ xem bên trong thạch thất kia còn có những vị kỳ nhân tiền bối nào, mục đích của bọn họ là gì? Và ai thống lãnh bọn họ?

Trường Thanh gật đầu, nói:

- Xem ra giang hồ đồn đại Mao Sơn Lão Quái Quy Trường Linh xuất hiện ở Kim Lăng, cũng có khả năng lão ta tiềm cư ở nơi này.

Tiên Tử thấp giọng nói:

- Do vậy phải nhẫn nại chờ xem. Muốn xuất thủ thì phải đánh cho có kết quả, nhờ cỏ phải nhổ tận gốc, để sau này tránh gặp hậu họa.

Song phương chờ đợi hồi lâu mà vẫn không có động tĩnh gì. Thu Nguyệt không kiên nhẫn được nên cười nhạt, nói:

- Mộ Dung huynh, hai chúng ta tiến lên phía trước, để Tiên Tử tỷ tỷ ở ngoài tiếp ứng.

Tiên Tử khoát tay, nói:

- Đừng vội! Nhẫn nại sẽ có lợi cho chúng ta đấy.

Sau một hồi lâu bất động thì bên trong thạch thất chợt có tiếng thờ dài, tiếp theo là một giọng nói:

- Không ngờ bọn trẻ tuổi này chịu nhẫn nại còn khá hơn bọn lão nhân chúng ta.

Lời vừa dứt thì lại có một người bước ra. Phi Vân Tử quan sát thật kỹ nhưng không phải là Quy Trường Linh mà lão kỳ vọng, đây là một trượng bào văn sĩ, lưng đeo trường kiếm, tay cầm kim chung. Nhân vật này niên kỷ chừng ngoại tứ tuần, bước đi chậm rãi nhẹ nhàng, dáng vẻ ung dung tự tại khoáng đạt như một ẩn sĩ. Thoạt nhìn người này có làn da trắng như một thư sinh văn nhã nhưng nhìn kỹ thì ai nấy đều có một cảm giác khủng khiếp. Không phải lão ta quá hung ác mà là quá mê hoặc, một thứ mê hoặc thật đáng sợ.

Tán Hoa Tiên Tử buột miệng kêu lên:

- Lạc Hồn Chung. Đây là bảo vật thất truyền trong võ lâm mấy trăm năm qua, thế tại sao lại xuất hiện trên giang hồ?

Trung niên văn sĩ liền nói:

- Không ngờ trong lớp hậu bối mà còn có người biết được bảo vật này, không đơn giản, quả nhiên là một nhân tài không đơn giản!

Trường Thanh liền nói:

- Bọn chúng tiếm ẩn ở tiểu đảo này có lẽ cũng vì những bảo vật đó. Nghe nói Lạc Hồn Chung là một kỳ bảo võ lâm, nhưng sau khi Chung chân nhân chết rồi thì không có ai sử dụng được vật này?

Trung niên văn sĩ cười ha ha, nói:

- Quả thực là rất khó sử dụng nên nó mới cướp đi của lão phu hai mươi năm tuế nguyệt.

Trường Thanh cười nhạt, nói:

- Hai mươi năm tuy không phải là một khoảng thời gian ngắn nhưng chưa chắc các hạ có thể sử dụng. Chung chân nhân không để lại điển phổ, các hạ chưa chắc là thiên tài để viết lại Lạc Hồn Phổ.

Nói đoạn hắn ngậm vận công lực thi triển thuật truyền âm nhập mật nói với Thu Nguyệt và Tiên Tử:

- Gã văn sĩ này tuy chưa biết danh tánh nhưng bất luận gã có kế thừa y bát của Chung chân nhân hay không, chúng ta cũng không thể mạo hiểm. Tại hạ tin tưởng là có thể kháng cự được mười tiếng chuông, nếu tại hạ và Tiên Tử liên thủ lại thì trong vòng mười tiếng chuông đó có thể lấy mạng được gã. Ý Tiên Tử thế nào?

Tán Hoa Tiên Tử cũng dùng thuật truyền âm nhập mật, nói:

- Trường kiếm của Mộ Dung huynh đệ có khả năng là một bảo kiếm nhưng chưa chắc có thể hủy được thần chung.

Trường Thanh nói tiếp:

- Đây không phải là bảo kiếm thông thường mà là bảo kiếm do phu phụ Can Tương - Mạc Tà từ đời Xuân Thu đúc thành. Nó không những chém sắt như chém bùn mà còn có thể tránh được tà thuật. Tiên Tử cứ yên tâm, bảo kiếm này tất sẽ hủy được thần chung đó.

Tiên Tử khẽ gật đầu rồi hỏi:

- Đã là Can - Mạc thần kiếm thì có lẽ Mộ Dung huynh đệ đã thu thập được một đôi?

Trường Thanh lắc đầu, nói:

- Không, Mộ Dung thế gia chỉ được một thanh Can Tương, còn thanh Mạc Tà không rõ lưu lạc phương nào. Di huấn của gia phụ nói rằng nếu không gặp tình thế vạn bất đắc dĩ thì không được để Can Tương kiếm xuất hiện trên giang hồ. Tình thế lúc này chính là thời cơ để bảo kiếm ra khỏi vỏ rồi.

Tiên Tử tiếp lời:

- Nghe nói thanh âm của Lạc Hồn Chung có thể khiến hồn xiêu phách tán, tại sao Mộ Dung huynh đệ không chờ nghe thử vài tiếng rồi hãy hành động?

Trường Thanh liền nói:

- Tại hạ không tin tiếng chuông có thể làm cho hồn xiêu phách tán, tại hạ và Tiên Tử tuy không sợ, nhưng hàng trăm thuộc hạ...

Lời chưa dứt thì Mộ Dung Trường Thanh đột nhiên xuất kiếm, ánh hàn quang tỏa ra mấy trượng, ngay cả Bạch Nhiệm Lão Yêu Vạn Diệu Sơn và Nhất Chưởng Câu Hồn Lục Vĩnh Hận cũng bất giác quét bốn đạo tinh quang nhìn theo. Dường như trung niên văn sĩ cũng bị thần quang phát ra từ lợi khí làm cho khiếp sợ nên lão đã đưa Lạc Hồn Chung lên mà không gõ thành tiếng. Lão ta là nhân vật có kiến văn quảng bác nên vừa thấy ánh tinh quang từ thần kiếm xạ ra là nhận ra ngay Can Tương kiếm - một thần vật trong các loại bảo kiếm. Bảo kiếm này có thể chém sắt như chém bùn nên sợ rằng Lạc Hồn Chung không chịu nổi một kiếm. Lòng đã có sự kiêng kỵ nên tất nhiên là không dám vọng động.

Lần đầu tiên Mộ Dung Trường Thanh xuất thần kiếm nên cảm thấy hùng khí chột dâng lên, Tán Hoa Tiên Tử và Nam Cung Thu Nguyệt cũng đều bị hàn quang làm cho kinh hãi không thôi.

Tán Hoa Tiên Tử quan sát tình thế rồi nói:

- Mộ Dung huynh đệ, mau xuất kiếm hủy Lạc Hồn Chung đi thôi! Nó là vật tà ác dùng để đối phó với hàng trăm người, nếu lưu lại thì có hại cho Tam Thánh Hội chúng ta đây.

- Nói chí phải!

Mộ Dung Trường Thanh đáp một tiếng rồi lập tức phi thân về phía trung niên văn sĩ, trường kiếm như một ánh chớp chém về phía tay cầm Lạc Hồn Chung của trung niên văn sĩ. Bảo kiếm dài không đầy ba thước, nhưng mang theo luồng kiếm khí đến bảy, tám thước.

Trung niên văn sĩ không ngờ đối phương lại xuất chiêu nhanh như vậy nên nhất thời chưa kịp ứng biến thì kiếm thế đã tới nơi. Choang một tiếng đinh tai nhức óc vang lên, tiếp theo đó là Lạc Hồn Chung danh chấn giang hồ bị Can Tương kiếm chẻ đôi thành hai mảnh. Nếu trung niên văn sĩ không kịp thời thu song thủ lại thì có lẽ đã bị trường kiếm tiến đứt luôn rồi.

Mộ Dung Trường Thanh nổi hùng tâm cười ha ha rồi liên tục xuất bay chiêu kiếm nữa. Bảo vật từng khiến hắc bạch lưỡng đạo trên giang hồ nghe danh đã hồn kinh phách tán là Lạc Hồn Chung trong chốc lát đã hóa thành đồng vụn vương vãi trên đất.

Khi Trường Thanh ngược nhìn lên thì phát hiện trung niên văn sĩ đã không cánh mà bay mất tung tích. Lục Vĩnh Hận và Vạn Diệu Sơn cũng lui đến ngay cửa thạch thất, mười hai thanh y nhân vẫn đứng theo hàng ngũ chỉnh tề nhưng binh khí đã cầm sẵn trong tay.

Tán Hoa Tiên Tử thấy tình thế như vậy thì liền mỉm cười, nói:

- Mộ Dung huynh đệ, đã có thần vật trong tay thì lo gì đại sự bất thành?

Mộ Dung Trường Thanh quét mục quang nhìn Lục Vĩnh Hận, Vạn Diệu Sơn và mười hai thanh y rồi cười nhạt, nói:

- Xem ra bảo kiếm này đích thực có uy lực vô thượng rồi. Kiếm này

tuy không sợ tà thuật nhưng hiện tại đối phương của chúng ta là người, là cao thủ có võ công tinh thâm...

Hắn chưa nói hết lời thì từ trong thạch thất có một lão nhân mặc hắc y lưng lửng bước ra, lão này thân hình ốm như cây sậy, trông tựa như chỉ còn da bọc xương, râu tóc đều bạc trắng như tuyết. Trường Thanh thấy vậy thì bất giác lui lại hai bước và ấp úng nói:

- Lão là Quy Trường Linh?

Hắc y lão nhân chậm rãi đưa tay vuốt râu rồi mỉm cười, nói:

- Tiểu tử ngươi cũng biết lão phu à?

Trường Thanh trấn định tinh thần rồi nói:

- Tại hạ nghe danh đã lâu...

Hắc y lão nhân phá lên cười ha hả rồi nói:

- Lão phu năm nay đã một trăm hai mươi ba tuổi rồi mà thân thể vẫn tráng kiện, tinh thần vẫn minh mẫn, xem ra sống tiếp ba bốn mươi năm nữa cũng không thành vấn đề gì. Giang hồ đầy phong ba hiểm ác, người trường thọ không nhiều nên sống lâu như lão phu cũng có thể nói là quá sức tưởng tượng rồi. Thảo nào tiểu tử ngươi lại kinh ngạc như vậy.

Mộ Dung Trường Thanh nghe vậy thì nộ khí chột phát, hắn cười nhạt, nói:

- Sống thêm mấy năm nữa rồi cũng mục nát như cỏ cây thôi, sống như vậy thì có gì vui thú?

Quy Trường Linh cũng cười nhạt rồi nói:

- Đã nhiều năm lão phu không bước chân vào giang hồ, xem ra tình thế có quá nhiều thay đổi rồi. Một lớp hậu sinh vẫn bói chỉ trong một khoảng thời gian mà đã biến thành tinh quái, lão phu chưa kịp tìm các người thì các người đã tìm đến lão phu rồi.

Trường Thanh cảm thấy sát khí dâng lên đàng đàng, hấn nắm chặt Can Tương kiếm và nói:

- Nghe nói lão đã luyện được Cương Thi Ma Công, thân thể cứng như sắt, đao kiếm không thể xâm phạm, nhưng quả thực tại hạ không tin tấm thân huyết nhục lại có thể đối kháng với đao kiếm. Hôm nay hạnh ngộ, hy vọng được lãnh giáo mấy chiêu.

Lời vừa dứt thì trường kiếm đã xuất thủ đâm tới nhưng Quy Trường Linh lách người tránh né một cách quỷ dị, lão lớn tiếng nói:

- Thật là một thanh bảo kiếm chém sắt như chém bùn!

Miệng nói tay lấy ra một đoạn kiếm chừng hơn thước, trên thân kiếm đầy những hình vật và sắc thái như phù chú nên không thể nhìn thấy kiếm được chế tạo từ chất gì.

Tuy nhiên có thể nhìn thấy từ thân kiếm ẩn hiện màu máu lấp lánh trong khá ghê tợn.

Quy Trường Linh mỉm cười, nói:

- Thiên cổ lợi khí có thể chém sắt đoạn kim, tuy lão phu có thể tránh được binh đao nhưng chưa ứng phó được Can Tương thần kiếm nên đành phải dùng đoạn kiếm mấy mươi năm chưa động đến này thôi.

Nói đoạn lão múa đoạn kiếm một vòng, thân kiếm mang theo ánh hào quang và có nhiều huyết ảnh lay động trong ánh hồng quang đó.

Mộ Dung Trường Thanh chau mày trầm nghĩ:

“Đây là những vật gì? Trong thật kỳ đến đáng khiếp! Xem ra lão quái vật này đã thành tinh rồi, nếu không mượn thần kiếm mà trừ đi thì e rằng hậu họa sẽ khôn lường. Vả lại nếu trừ diệt được lão ta thì có thể khiến cho những nhân vật trong thạch thất này phải khiếp phục, lúc đó không cần đánh cũng dễ dàng thu phục bọn chúng”.

Ý đã quyết, sát cơ chợt dâng lên, Mộ Dung Trường Thanh ngậm vận công lực chuẩn bị công kích. Hấn từ từ nâng trường kiếm lên, thế kiếm tuy chậm nhưng kiếm khí bắn ra mãnh liệt vô cùng nhằm vào

giữa ngực Quy Trường Linh. Ngay lúc đó đột nhiên Quy Trường Linh há miệng phun ra một làn khí trắng, lập tức Trường Thanh cảm thấy trong làn bạch khí có một vật như ngọc thể kích vào Can Tương thần kiếm. Tuy kinh lực rất mạnh nhưng Trường Thanh vẫn cố gắng giữ cho thể kiếm không biến loạn. Làn bạch khí sau khi ra khỏi miệng Quy Trường Linh thì từ từ đan lên và tỏa ra như một làn sương mù chụp lấy bảo kiếm, tuy nhiên thần vật ngàn năm quả nhiên rất linh nghiệm, từ thân Can Tương kiếm dường như có một lực phản kháng tỏa ra khiến cho làn bạch khí không thể nào tiếp cận được. Nhờ vậy Trường Thanh cảm thấy áp lực dần dần mất đi và hắn lập tức xuất chiêu phản kích. Qua mấy chiêu thì bỗng nhiên hắn thay đổi chủ ý nên lập tức giả vờ như chống chọi một cách miễn cưỡng để buộc Thu Nguyệt và Tán Hoa Tiên Tử xuất thủ trợ chiến.

Quả nhiên, Thu Nguyệt thấy vậy thì liền nói:

- Tiên Tử tỷ tỷ, hình như Mộ Dung huynh không cầm cự được nữa rồi, tiểu muội phải giúp một tay mới được.

Tán Hoa Tiên Tử khẽ nói:

- Mộ Dung huynh đệ nội công thâm hậu, bảo kiếm lại đang phát huy uy lực nên không cần chúng ta xuất thủ trợ chiến đâu.

Thu Nguyệt đã nắm tay lên chuôi đao nhưng nghe nói vậy thì lập tức buông ra.

Ngay lúc đó đột nhiên từ bên trong thạch thất vang lên một tiếng nổ long trời lở đất, trong làn khói đen mờ mịt đó ẩn hiện mười ánh ngân tinh bay về phía Mộ Dung Trường Thanh. Trong tình thế nguy hiểm như vậy, Mộ Dung Trường Thanh phải giả vờ ngã xuống để tránh ám khí. Bỗng nhiên hắn nghe thấy mấy tiếng rắc rắc vang lên, những ánh ngân tinh đều bị đao quang đánh rơi xuống đất. Tiếp đó lại nghe giọng của Thu Nguyệt nói:

- Khá khen cho thủ pháp ám khí Nhất Thủ Mãn Thiên Hoa! Ngoài Thiên Thủ Phi Hoa Đường Hồng thì còn ai có thể thi triển thủ pháp này?

Tán Hoa Tiên Tử tiếp lời:

- Quả nhiên Đường Hồng vẫn chưa chết, Thiên Thủ Phi Hoa là một kỳ tài về ám khí trên giang hồ gần trăm năm qua. Bà ta lại chế tạo ra nhiều ám khí kỳ quái, tuyệt nghệ đã đạt đến trình độ thượng thừa, lần này chẳng qua là một sự thử nghiệm mà thôi.

Đáng tiếc là bà ta không muốn tiếp chiến nên không thể nào trông thấy được những thủ pháp tối diệu của bà ta.

Thu Nguyệt liền hỏi:

- Ý của Tiên Tử tử tử là những nhân vật trong thạch thất đã thối lui bằng địa đạo bí mật?

Tiên Tử gật đầu, nói:

- Không sai! Nam Cung hiền muội chẳng thấy bọn Lục Vĩnh Hận, Vạn Diệu Sơn, Quy Trường Linh đều biến mất trong làn khói mù vừa rồi rồi sao?

Lúc này Trường Thanh đã đứng lên, hấn nộ khí xung thiên xuất thủ đánh liền hai chưởng khiến làn khí đen dần dần phát tán bay đi. Cảnh vật từ từ sáng tỏ trở lại, công thạch thất không biết từ lúc nào đã đóng chặt im ỉm, hiện trường chỉ còn lại ba vị hội chủ và bọn thuộc hạ.

Mộ Dung Trường Thanh quan sát hiện trường một lúc rồi nói trong sự tiếc nuối:

- Không ngờ một tiểu đạo nhỏ bé này mà lại có bí đạo. Thật đáng tiếc, đáng tiếc!

oOo Lại nói đến Phi Vân Tử và Giang Hào, cả hai đều nhân lúc khói tỏa mịt mù, bọn Tam Thánh Hội hoang mang nên lập tức rời hiện trường lên thuyền vượt khỏi Huyền Võ Hồ. Thiên Y đại sư cũng ẩn thân quan chiến gần đó và lão cũng nhân cơ hội này mà thoát thân. Hiện tại tất cả đều tề tựu tại Nam Bắc Đại Hành Xa, Giang Hào, Phi Vân Tử tuy chưa thay y phục nhưng đã gỡ lớp dịch dung trên mặt. Tam gia Trương Phụng Lâu, Ngũ gia Thiết Phi Long, Lục gia Tịch Nhất Sơn đều đang ngồi quay quần bên chiếc bàn bát tiên. Phía sau

Giang Hào còn có Hỏa Cung Đạn Tả Hỉ, Tử Mẫu Phiêu Thạch Đàng, Kiếm Tề Phi Nhan Ngọc và Dục Huyết Đao Mã Dũng. Nhưng điều khiến Thiên Y đại sư và Phi Vân Tử ngạc nhiên là ngôi cạnh Trường Phiêu ngoài Phương Tú Mai, Lục Vân, Dương Linh, Trần San ra còn có hai vị cô nương Nghinh Xuân và Hòa Xuân.

Thì ra hai ả nha đầu này đã mạo hiểm trốn khỏi Cô Tô để đến Kim Lăng. Thêm một điều khá ngạc nhiên là Tiêu Hàn Nguyệt cũng xuất hiện trong đại sảnh nhưng không thấy bóng dáng Tri Cơ Tử. Có khả năng là Tiêu Hàn Nguyệt mang tin tức quan trọng của Đồng đại phu đến nhưng nhất thời không ai đoán được là hung hay cát. Giang Hào, đại sư, đạo trưởng đều rất nóng lòng muốn biết đến sự an nguy của Đồng đại phu nhưng tất cả đều nhẫn nại chờ đợi.

Thiên Y đại sư trầm nghĩ:

“Lần này Bạch Trường Phiêu tập trung lực lượng như vậy là tất chuẩn bị cho hành động, hy vọng chàng đề xuất để mọi người cung thương lượng. Hiện tại Tam Thánh Hội đã chính thức xung đột với lực lượng tiềm ẩn ở Kim Lăng thì tại sao không tọa sơn quan hổ đấu? Chờ cho bọn chúng rã rời gân cốt thì lúc đó tha hồ ngư ông đắc lợi, với cơ trí tinh nhạy của Bạch Trường Phiêu, lẽ nào chàng không nghĩ ra điều này?”.

Đại hòa thượng đang miên man suy nghĩ thì chợt nghe Trường Phiêu khai khẩu:

- Đối phó với Tam Thánh Hội, chúng ta chỉ cần binh tinh chứ không cần nhiều, nhân thủ tuy ít nhưng tài năng được vận dụng linh hoạt. Xin Trương tam gia, và Tịch lục gia soái lệnh đại bộ phận nhân thủ của Động Đình Minh rời khỏi vùng thị phi, tốt nhất là rời xa Kim Lăng để tránh việc không kiềm được tức khí mà nhảy vào trường ác chiến.

Xin Thiết ngũ gia hãy tuyển chọn vài chục thuộc hạ tinh nhạy mai phục tại Kim Lăng, không nhất thiết phải chọn người có võ công cao cường, quan trọng là phải linh hoạt, thông thạo địa hình Kim Lăng và có thể hóa thân thành nhiều hạng người khác nhau để xuất hiện. Những thuộc hạ này chỉ chuyên phụ trách công việc liên lạc...

Trương Phụng Lâu tiếp lời:

- Điều này xem ra không ổn thỏa rồi! Năm xưa Giang đại ca bảo bọn tại hạ tiềm ẩn gần hai mươi năm, tuy bọn tại hạ đã già nhưng chưa quên tâm nguyện và cũng tận tâm tận lực giáo luyện đệ tử đời thứ hai. Bọn tại hạ có thể không đảm đương được trọng trách nhưng tuyệt đối không sợ chết...

Trường Phiêu nghiêm túc:

- Thừa biết không phải địch thủ mà liều mạng quyết đấu thì cái chết đó không đáng giá chút nào. Vả lại đệ tử của Tam Thánh Hội quá đông, dù có muốn tàn sát cũng không thể giết hết, chủ yếu là ba nhân vật đầu não và các cận vệ của bọn chúng.

Những người này mới là thực lực của Tam Thánh Hội mà phục binh Giang Nam của Động Đình Minh sợ rằng khó có thể đối kháng với bọn chúng.

Trương Phụng Lâu muốn nói nhưng lại thôi. Bởi lẽ Trường Phiêu đã nói những lời rất thật, khó có thể tìm ra lý do để phản bác.

Trường Phiêu mỉm cười nói tiếp:

- Mặt khác, những cao thủ tiềm ẩn trên tiểu đảo giữa Huyền Võ Hồ đều là những nhân vật thành danh trên giang hồ từ bốn năm mươi năm trước nên võ công và nội lực vô cùng thâm hậu. Hơn nữa người của quý minh cũng đã lưu lại bốn nam, ba nữ, bảy đệ tử tinh nhạy này tham dự vào đại cuộc cứu vãn giang hồ thì có thể nói là đã xuất nhân lực nhiều nhất rồi. Xin lượng thứ cho vãn bối nói thẳng, dù các vị ở lại cũng không giúp gì được cho đại cuộc, đôi khi người quá đông sợ khiến cho hành động bị ảnh hưởng cũng không chừng. Hơn nữa, nếu bị thương vong quá nhiều thì ngày sau lấy đâu ra nhân tài thu thập tàn cuộc ở võ lâm Giang Nam?

Thiếu Lâm tự có hàng trăm tăng lữ nhưng chỉ có một Thiên Y đại sư tham dự, kiếm pháp Võ Đang danh chấn giang hồ nhưng cũng chỉ có một Phi Vân Tử tham gia trường ác chiến này. Nhân vật của Động Đình Minh nếu tính luôn Giang tam công tử là tám người như thế mà Trương tam gia chưa vừa ý sao?

Thần sắc của Trương Phụng Lô lúc trắng lúc hồng, tuy trong lòng không được thư thái nhưng lão thừa hiểu là Trường Phiêu có hảo ý với mình. Sau một hồi trầm ngâm suy nghĩ, lão gật đầu, nói:

- Được, Trương mỗ nghe theo lời khuyên cáo của Bạch thiếu hiệp là sẽ đưa đại bộ phận nhân thủ rời Kim Lăng.

Thiên Y đại sư liền hỏi:

- Bạch thiếu hiệp, chúng ta có phải hành động gì không, xin thiếu hiệp nói rõ ra để mọi người cùng thương lượng?

Trường Phiêu mỉm cười, nói:

- Hiện tại chúng ta nghĩ ngợi. Sau ngọ ngày mai sẽ xuất động. Tuy hành động ban ngày này có vẻ nguy hiểm nhưng sẽ khiến cho đối phương bất ngờ, phương pháp là vẫn trà trộn vào người của Tam Thánh Hội. Đại sư, đạo trưởng phải đột nhập vào toán cận vệ của Mộ Dung Trường Thanh, Giang tam công tử, Tiêu Hàn Nguyệt thâm nhập vào nhân mã của Nam Cung Thu Nguyệt, Thiên Y đại sư gật đầu rồi quay sang hỏi Tiêu Hàn Nguyệt:

- Tiêu cô nương, Đồng đại phu vẫn khỏe chứ?

Tiêu Hàn Nguyệt thuận miệng nói:

- Vẫn khỏe! Rất khỏe!

Cả đại sư, đạo trưởng và Giang Hào đều ngạc nhiên trước câu trả lời của Tiêu Hàn Nguyệt, mọi người đều hướng mục quang nhìn qua Trường Phiêu như muốn hỏi sự thật nơi chàng. Trường Phiêu biết không thể giấu được nên khẽ thở dài rồi nói:

- Hiện tại Đồng đại phu không nói năng được, thân thể cứng đờ nhưng vẫn giữ được tâm mạch bình ổn. Tuy nhiên thể năng rói hư nhược. Trì Cơ Tử đang thu thập nhiều dược vật để cứu chữa...

Phi Vân Tử lắc đầu, nói:

- Với kiến thức y đạo bá tạt của Trì Cơ Tử thì làm sao cứu chữa?

Bản đạo thấy cần phải mời một vị danh y thì may ra...

Trường Phiêu tiếp lời:

- Đồng đại phu có bao nhiêu năng lực thần kỳ chúng ta không thể nào biết được, chỉ cần Trí Cơ Tử tiếp xúc được sinh cơ thì có thể giúp cho Đồng đại phu hồi phục năng hoạt động như thường. Chuyện này phân nửa do thiên mệnh, phân nửa do con người quyết định, nếu mời danh y ở bên ngoài thì sợ rằng sự việc bị bại lộ. Ôi! Cũng đành vậy thôi!

Thiên Y đại sư gật đầu, nói:

- Chúng ta cũng đành tận lực là được, lão nạp cáo từ trước đây.

Tiêu Hàn Nguyệt liền nói:

- Đại sư, đạo trưởng, lần này vãn bối đến tham chiến tất sẽ có những hành động bất ngờ và cũng có phần trái với đạo lý giang hồ. Đó là loại Thiên Cơ Tâm Pháp Kỳ Thuật trên nửa sau cuốn bí kíp mà Đồng đại phu truyền lại, hôm nay vãn bối xin nói trước để mong rằng chư vị không trách quái vãn bối. Tất cả cũng vì sự bất đắc dĩ mà thôi!

Phi Vân Tử liếc nhìn qua Thiên Y đại sư rồi nói:

- Cô nương vì cứu đại kiếp của võ lâm mà không sợ tâm bị dày vò, hôm nay đã nói rõ mọi chuyện thì bọn bản đạo làm sao trách quái được. Cô nương cứ yên tâm hành sự.

Hồi 21

Trừ Diệt Những Sát Thủ Vô Tình

Nói đoạn Phi Vân Tử cáo biệt mọi người rồi bước ra khỏi đại sảnh, Thiên Y đại sư cũng lập tức theo sau. Ra khỏi Nam Bắc Đại Hành Xa thì Thiên Y đại sư buột miệng nói:

- Bần tăng nghe nói về Thiên Cơ tâm pháp đã lâu nhưng chưa biết thuật pháp này biến hóa như thế nào?

Phi Vân Tử nói:

- Bần đạo chỉ nghe nói rằng môn võ công này rất là tà dị, khi cười cũng khiến đối phương động nhân tâm, khi khóc cũng khiến người ta vô cùng cảm thương.

Thiên Y đại sư khẽ thở dài, nói:

- Xem ra cuộc chiến này là bách nghệ tạp giao, kỳ nghệ toàn xuất, vấn đề quan trọng là biết vận dụng mưu lược, chúng ta cần phải dụng tâm nghĩ cách ứng phó mới được. Như than ôi! Nói đến hai chữ mưu lược thì hòa thượng này mười phần xấu hổ, sống đã hơn nửa đời người mà trí tuệ, mưu lược không bằng Bạch thiếu hiệp - thiếu niên hai mươi tuổi...

Phi Vân Tử an ủi:

- Đại sư không nên tự trách mình, đại sư xuất thân từ chốn thanh tu lại ít hành tẩu giang hồ, không kết giao bằng hữu nên đương nhiên kiến văn và kinh nghiệm giang hồ có hạn.

Thiên Y đại sư nói:

- Lão nạp cảm thấy Bạch thiếu hiệp và Tiêu cô nương có rất nhiều thay đổi và dường như sự thay đổi đó có liên quan đến việc luyện tập tuyệt nghệ của bọn họ. Ôi!

Nhìn thấy bọn họ từng bước từng bước nhập vào ma đạo mà chúng

ta đành thúc thủ vô kế...

Phi Vân Tử trầm nghĩ:

“Lão hòa thượng đã động đến lòng từ bi rồi nên mới nghĩ cách ngăn cản Trường Phiêu và Hàn Nguyệt nhập vào ma đạo. Nhưng thuật pháp của bọn họ đều tăng tiến thì có ai ngăn cản được, vả lại trong tình thế hiện nay lấy đâu ra người để chủ trì đại cuộc thay bọn họ? Hơn nữa, thuật pháp này là do Đồng đại phu truyền lại nên chưa chắc đã là ma đạo. Cho dù bọn họ sẽ bước vào ma đạo đi nữa thì hy sinh một, hai người để cứu hàng vạn võ lâm đồng đạo, như thế sự hy sinh này chẳng đáng giá lắm sao? Nếu đại hòa thượng ngăn cản họ thì há chẳng phải là đi sai nước cờ và cũng phụ lòng của Đồng đại phu sao?”.

Ý đã quyết nên Phi Vân Tử liền mỉm cười, nói:

- Vấn đề quan trọng trước mắt là làm thế nào để tìm ra tung tích bọn sát thủ của Tam Thánh Hội?

Thiên Y đại sư gật đầu, nói:

- Bọn sát thủ bị dưng vật khổng lồ này không thể ra ngoài ánh sáng, do vậy có thể bọn chúng ẩn nấp trong các thùng xe. Bọn sát thủ này khá đông nên chí ít phải có ba, bốn cỗ xe vận chuyển bọn chúng, như vậy chúng ta cứ tìm đến nơi nào có ba bốn cỗ xe tụ tập thì nhất định sẽ phát hiện được.

oOo Trên bến nước Tàn Hoài có mười hai cỗ xe song mã đậu gần nhau thành một vòng tròn, tứ phía đều có rèm màu xám bao bọc, cách nơi đậu xe chừng mười trượng có một lều cỏ vừa dựng tạm, bên ngoài có tám hắc y nhân mang đơn đao đi tuần phòng.

Lúc này đã quá Ngọ nên bọn tuần phòng cũng có phần uể oải, do vậy mà Phi Vân Tử không mấy khó khăn đột nhập vào nơi mười hai cỗ xa mã đang đậu. Lão đạo sĩ khẽ vén rèm nhìn vào thì phát hiện mỗi cỗ xa mã có tổng cộng bốn người, đao đều xuất khỏi vỏ, trông khí thế như sẽ lập tức động thủ ngay vậy. Nếu quả thật những sát thủ trong mấy cỗ xe này sợ ánh sáng thì đây chính là cơ hội tốt nhất để hạ thủ. Chỉ cần phá tung các bức rèm ra là mọi sự đã hoàn tất. Thiên thời địa

lợi đều đủ cả nhưng chỉ còn thiếu một phần nhân hòa mà thôi, bởi lẽ ngoài tám hắc y đại hán tuần phòng ra, Phi Vân Tử tin rằng xung quanh đây còn có không ít cao thủ bảo vệ, bọn chúng sẽ kịp thời ứng cứu. Vả lại Phi Vân Tử không biết những cỗ xe còn lại có phải là những sát thủ bị dưng vật khổng chế ở trong đó hay là những cao thủ bình thường khác. Vạn nhất ra tay hành động mà không trúng mục tiêu thì tất sẽ bị Tam Thánh Hội xuất tận lực vây sát, khi đó e rằng không còn cơ hội để thoát thân.

Phi Vân Tử quay lại nhìn thì không thấy Thiên Y đại sư đâu cả, lão trầm nghĩ:

“Đại hòa thượng hành tung xuất quỷ nhập thần, lẽ nào lão ta đã đột nhập vào trại địch? Nếu ta có thể làm cho hàng ngũ của chúng rối loạn lên thì không những giúp đại hòa thượng một tay mà còn trút phiền phức lên đầu bọn Đường Hồng và Quy Trường Linh, như vậy há chẳng phải nhất cử lưỡng tiện sao?”.

Tuy là người trong danh môn chính phái nhưng trước tình thế hiểm trá trùng trùng nguy cơ chồn chồn nên đạo sĩ không thể không ngộ biến từng quyền dùng vài thủ đoạn.

Nghĩ đến là hành động ngay, lão thay trường bào rồi mặc lộn lại, nguyên là hắc bào bây giờ đã biến thành thanh bào, trông bộ dạng của lão hiện tại chẳng khác một tú tài văn sĩ. Đồng thời Phi Vân Tử còn cẩn thận bịt mặt bằng khăn đen chỉ chừa hai mắt, lão thay trường kiếm bằng đơn đao, kế đó lão chậm rãi vèn rèm tiến vào. Lập tức bọn nhân thủ ngồi sau xe nhất tề xuất động, mười hai loại binh khí khác nhau liền bao vây đối phương. Một trung niên hắc y trừng mắt nhìn Phi Vân Tử và nói:

- Bằng hữu, Ban Công Thâu ta đã hai mươi năm hành tẩu giang hồ và đã gặp không ít chuyện giả quỷ lộng thần, người há có thể qua mắt được bản nhân sao? Nói mau! Người là hòa thượng, đạo trưởng hay Giang tam công tử?

Phi Vân Tử trầm nghĩ:

“Ban Công Thâu được mệnh danh là đệ nhất luân xa thủ trong thiên hạ, không ngờ hán cũng bị Mộ Dung Trường Thanh thu thập về làm

môn hạ”.

Chợt nghe Ban Công Thâu quát lớn:

- Mau bỏ khăn bịt mặt ra để lão phu nhìn rõ chân tướng của ngươi!
Nếu không chớ trách lão phu hạ lệnh vây sát đây!

Phi Vân Tử chẳng quan tâm gì đến lời nói của Ban Công Thâu, lão thầm tính toán:

“Bọn chúng canh phòng nghiêm mật như thế này thì dù đại hòa thượng có đột nhập vào cũng khó có cơ hội hạ thủ, nếu không gây ra một trường hỗn loạn thì sợ rằng đại sự khó thành”.

Tâm ý đã quyết nên lão đạo sĩ bất ngờ xuất đao công kích Ban Công Thâu. Lão này cũng lập tức hoành đao chống đỡ, song đao vừa tiếp xúc thì một tiếng choang đing tai nhức óc vang lên. Ngay lúc đó bọn hắc y nhân vây tứ phía cũng đồng loạt hợp kích, đao kiếm từ tứ phương bát hướng mãnh công thật nguy hiểm đối với Phi Vân Tử. Điều này khiến đạo sĩ ngộ ra ngay, bọn người này không phải là phu xa tùy cơ hành động mà là bọn võ sĩ tinh nhuệ cải trang. Tam Thánh Hội đã an bài thế này thì nhất định trong xe là nhân vật quan trọng.

Lão đạo sĩ nghĩ ra được điều này thì song phương đã động thủ được hai mươi hiệp mà vẫn bất phân thắng bại. Đây là lần đầu Phi Vân Tử dùng đao đối địch nên sự biến hóa trên chiêu thức khó thích ứng hoàn toàn, nhưng sau hai mươi hiệp thì thế đao đã thành thực và lúc này bọn nhân thủ hợp kích cũng đã thay một toán mới. Nguyên mười hai võ sĩ - bao gồm cả Ban Công Thâu đều luyện qua chiến pháp xa luân nên tiến thoái hoán vị cho nhau rất nhịp nhàng tuyệt không để lộ sơ hở một phương vị nào.

Hiện trong toán nhân thủ mới có hai tên thi triển trường đao, một đôi thanh đồng Nhật Nguyệt luân và một chiếc Lang Nha bổng rất có phân lượng. Ba loại binh khí khác nhau này phối hợp công kích thì quả là vô cùng lợi hại. Nhưng thế đao của Phi Vân Tử cũng vạn phần mãnh liệt, kinh lực trên đao không những hóa giải được thế công của đôi Nhật Nguyệt luân mà còn bức tên sử dụng Lang Nha bổng phải rơi vào thế thủ. Cướp được tiên cơ nên Phi Vân Tử vận khí xuất liên tiếp ba đao, do đạo sĩ xuất đến tám thành công lực nên Nhật Nguyệt

luân và Lang Nha bỗng đều bị chấn động thoát khỏi tay bay đi. Bọn hắc y võ sĩ có phần khiếp nhược nên lập tức thối lui ra ngoài, tuy nhiên vòng vây vẫn giữ nguyên. Phi Vân Tử lập tức quét mục quang quan sát tình thế xung quanh với hy vọng là sẽ trông thấy được hành tung của Thiên Y đại sư, nhưng lão không thấy đại hòa thượng đâu cả mà thấy ba nam ba nữ đang bước xuống từ một cỗ xe. Trông hình dáng bên ngoài thì sáu nhân vật này rất quái dị nhưng Phi Vân Tử không hề có ý khiếp sợ. Lão đã tự tin vào tuyệt nghệ của mình nên lập tức vận khí điều tức, đồng thời ngậm giới bị, đề phòng đối phương tấn công từ mọi phía. Sau một lúc quan sát thì Phi Vân Tử phán đoán sáu nhân vật mặc bạch bào kia có khả năng là cao thủ dụng độc nên bọn nhân thủ của Ban Công Thâu đều lui ra ngoài vòng chiến rất xa.

Lúc này sáu bạch bào nhân chỉ còn cách Phi Vân Tử chừng nửa trượng, tất cả đều đứng yên bất động nhưng song mục đều trừng trừng nhìn đối phương. Phi Vân Tử thầm nghĩ:

“Bọn nhân thủ này định thi triển độc vật gì? Ta có thể xuất toàn lực đánh một đao mà không để sơ hở khiến bọn chúng có cơ hội hạ thủ không?”.

Nghĩ đoạn Phi Vân Tử quyết định cướp tiên cơ, không cho đối phương có cơ hội thi triển độc thủ. Trong chớp mắt đơn đao đã vạch một đường như ánh chớp xé không gian hướng về sáu bạch y nhân. Bọn này cũng lập tức vung tả thủ thi triển độc vật nhưng thân pháp của Phi Vân Tử quá nhanh nên bọn chúng đã chậm một bước. Hai nam một nữ vì không tránh kịp nên kêu thảm một tiếng rồi ngã lăn ra đất. Ba tên còn lại tuy kịp thời tránh né nhưng lão đạo sĩ đã động sát cơ, đơn đao lập tức được quăng đi và trường kiếm ẩn giấu trong người được xuất ra. Lão đã ngậm tính nếu chiêu vừa rồi mà thi triển bằng trường kiếm thì nhất định sáu bạch y nhân không có cơ hội thoát thân một tên.

Ba bạch y còn lại vừa thoát được hiểm thì lập tức vung hữu thủ xuất độc vật tiếp tục, lần này ba đao khói đen bắn thẳng về phía trước. Nhưng Phi Vân Tử múa trường kiếm xông thẳng vào, kiếm phong gạt văng tất cả những độc vật và ba bạch bào nhân chưa kịp phản ứng thì kiếm của Phi Vân Tử đã đến nơi. Chỉ thấy một đao hàn quang lóe lên và ba thân hình theo đó ngã xuống, đối phương không kịp kêu lên

một tiếng trước khi chết. Bọn nhân thủ của Ban Công Thâu đứng ngoài xa trở mắt nhìn đến thộn cả người, chúng quên cả việc xuất thủ tiếp ứng. Bởi lẽ trình độ võ công giữa song phương có quá nhiều cách biệt nên không thể liều mạng mà thắng được, do vậy chúng có vẻ như thúc thủ chờ chết.

Ban Công Thâu là nhân vật thành danh trên giang hồ, từng có mấy mươi năm hành nam tẩu bắc nhưng chưa từng mục kiến cục diện như thế này:

chạy không thoát, đánh không lại thì chỉ còn nước đợi người ta hạ thủ lấy mạng thôi. Lão cũng muốn hạ lệnh cho thủ hạ phân ra nhiều hướng chạy thoát thân được tên nào hay tên đó, nhưng nghĩ lại qui pháp của Tam Thánh Hội quá nghiêm khắc khi lâm trận mà bỏ chạy thì trước sau gì cũng bị ngũ đao phân thân. Do vậy, dù có chạy thoát sự truy sát của đối phương nhưng khó lòng thoát được sự truy cứu trừng trị của Tam Thánh Hội. Vì thế cả bọn đều đứng chôn chân trông chờ vào vận khí, may ra được đối phương hạ thủ lưu tình mà thôi.

Quả nhiên Phi Vân Tử không tiếp tục xuất thủ truy sát mà đang vận khí điều tức, chân khí vận khắp người một vòng thì lão cảm thấy không có hiện tượng gì là bị trúng độc nên rất hưng phấn cười thầm. Đồng thời lão cũng thầm cảm kích Đồng đại phu có ân tái tạo giúp thể năng phá được giới hạn và thân thể kháng được bách độc. Lão đạo sĩ quét mục quang nhìn quanh thì thấy đám hắc y võ sĩ đều có ý muốn chạy thoát nhưng chưa tên nào dám vọng động. Điều khiến lão không hiểu nổi là chẳng thấy tung tích hoặc hành động gì của Thiên Y đại sư cả, không lẽ đại hòa thượng chưa thâm nhập vào trong đương trường? Đang lúc hơi do dự thì đạo sĩ chợt nghe lời truyền âm nhập mật của đại hòa thượng nói rằng:

- Hình như đối phương đã phán đoán nơi này bị tập kích nên cho viện binh kéo đến, đạo huynh có thể đi trước, tốt nhất là dẫn dụ cho bọn chúng xung đột với Đường Hồng. Tuy nhiên điều này rất khó vì chúng ta không biết bọn nhân thủ của Đường Hồng hiện đang tiềm ẩn ở nơi nào? Do vậy đạo huynh có thể dẫn dụ bọn chúng đến ngõ Đường gia lưng sục, sau khi đến đó thì đạo huynh hãy lập tức bỏ đi ngay. Lão nạp tin rằng Bạch Trường Phiêu sẽ ngầm trợ giúp chúng ta để việc này diễn ra như tâm nguyện.

Phi Vân Tử nghe vậy thì yên tâm là đại hòa thượng đã tìm phục ở nơi này, nhưng một điều lão không phục là với thính thị nhạy bén của mình mà lão không phát hiện được một chút tung tích của Thiên Y đại sư. Xem ra đích thực là đại hòa thượng đã cao hơn mình một bậc rồi, bất luận ở phương diện nào thì thành tựu của lão cũng vượt qua mình.

Nghĩ đoạn Phi Vân Tử định xuất kiếm công kích bọn hắc y võ sĩ để tạo cơ hội cho Thiên Y đại sư phá những bức rèm xe, nhưng bỗng nhiên lão đạo sĩ nghe một thanh âm lạnh lùng từ xa truyền lại:

- Phi Vân Tử, hãy lấy khăn che mặt ra đi!

Phi Vân Tử rùng mình quay lại nhìn thì thấy Nam Cung Thu Nguyệt tay cầm Loan Nguyệt Đao đang đứng phía sau chùng một trượng. Hai bên có bốn ả thanh y tỳ nữ, sau lưng mỗi ả đều giắt bốn thanh trường kiếm, cộng thêm một thanh đang cầm trong tay thì vị chi mỗi ả có đến năm thanh trường kiếm. Phi Vân Tử là một kiếm khách thành danh nhưng nhất thời lão cũng không hiểu tại sao đối phương lại mang nhiều kiếm như vậy? Tuy nhiên lão hiểu ngay rằng việc gì xảy ra khác lý thường tình thì tất phải có nguyên nhân, một kiếm thủ mang năm trường kiếm trên người thì đương nhiên có tuyệt nghệ đặc biệt, như vậy lão không thể không cẩn thận đề phòng.

Chợt nghe Nam Cung Thu Nguyệt lạnh lùng nói:

- Đạo trưởng thanh danh uy chấn giang hồ, hôm nay lại giấu đầu lòi đuôi ở nơi này, nếu chuyện này truyền ra giang hồ thì đạo trưởng không sợ thiên hạ chê cười sao?

Phi Vân Tử trầm nghĩ:

“Vì bằng hữu trên giang hồ mà phá vỡ âm mưu bá nghiệp của các người thì bản đạo có bị cười một lần cũng chẳng sao. Ngày sau khi chân tướng đã rõ thì sợ lúc đó bằng hữu giang hồ lại tán dương bản đạo nữa là khác”.

Do nghĩ vậy nên đạo sĩ cảm thấy lòng thanh thản, lão đứng yên bất động chờ địch. Thu Nguyệt quét mục quang nhìn qua tình thế đương

trường thì đã rõ mọi chuyện, Phi Vân Tử không chút tổn hại mà thuộc hạ của Tam Thánh Hội thương vong không ít.

Đặc biệt là sáu trong mười hai cao thủ dụng độc của Mộ Dung thế gia. Tuy vậy, lúc này không thấy đối phương có phản ứng gì nên Thu Nguyệt cũng không thể phán đoán được thanh y bịt mặt này có phải là Phi Vân Tử hay không? Ả quét mục quang nhìn qua Ban Công Thâu và hỏi:

- Nơi này có tổng cộng bao nhiêu địch nhân?

Ban Công Thâu cung kính đáp:

- Khởi bẩm hội chủ, chỉ phát hiện được một kẻ này nhưng đao pháp và kiếm thuật của hắn rất lợi hại, dường như đã đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa, do vậy võ sĩ của bản hội không thể nào ứng phó được.

Thu Nguyệt lạnh lùng tiếp lời:

- Đao pháp à? Hắn đang sử dụng kiếm mà.

- Đúng vậy! Hắn vừa quăng đao để dùng kiếm và thủ pháp hạ thủ càng lợi hại.

Sáu cao thủ dụng độc đều thọ mạng dưới kiếm của hắn, Ban mỗi hành tẩu giang hồ mấy mươi năm nhưng chưa từng gặp nhân vật nào như thế này, võ sĩ của Tam Thánh Hội tại đương trường không một ai tiếp nổi một kiếm của hắn.

- Câm miệng! Làm rối loạn lòng quân mất hết nhuệ khí binh sĩ, chiếu theo nghiêm luật của bản hội thì ngươi đáng bị xử tử rồi.

Ban Công Thâu lập tức bẻ khẩu buông xuôi hai tay đứng yên bất động. Thu Nguyệt quay sang Phi Vân Tử, lạnh lùng nói tiếp:

- Bất luận ngươi trầm khí và giả vờ thế nào cũng không qua được mắt bản cô nương, kiếm thuật của Võ Đang cũng chỉ là hạng tầm thường thôi.

Lời vừa dứt thì bỗng nhiên ả phát hữu thủ một cái, bốn tỳ nữ phía sau lập tức phi bộ lên trước nhưng chỉ có hai ả xuất thủ tấn công Phi Vân Tử. Do luôn theo dõi cử chỉ Thu Nguyệt và luôn tìm hiểu xem một ả tỳ nữ mang năm thanh kiếm là có tác dụng gì nên Phi Vân Tử đã sớm vận công đề phòng. Khi hai ả thanh y tỳ nữ vừa xuất kiếm công kích thì lão cũng lập tức múa kiếm nghinh tiếp.

Choang... choang...

Trong chớp mắt song phương đã hóa giải sáu chiêu kiếm pháp, tuy công lực của hai ả tỳ nữ khá thâm hậu nhưng cũng không kháng cự nổi với kinh đạo phát ra từ trường kiếm của Phi Vân Tử, do vậy lần lượt hai ả bị chấn động vắng ra năm sáu thước.

Trường kiếm tuy chưa thoát khỏi tay, song cả hai ả này đều thở hổn hển, rõ ràng vừa rồi cả hai đã vận hết tàn lực xuất chiêu.

Thu Nguyệt lạnh lùng nhìn Phi Vân Tử một lát rồi bất ngờ xuất Loan Nguyệt Dao quét ra. Khoảng cách giữa song phương lúc này trên bảy thước, Loan Nguyệt Dao dài không quá hai thước sáu, thêm cánh tay của Thu Nguyệt nữa thì cũng không đầy bốn thước, như vậy đương nhiên là không thể chém tới đối phương. Nhưng Loan Nguyệt Dao vừa xuất thủ thì hàn quang dường như bất ngờ vọt lên trước mấy thước. Tuy Phi Vân Tử đã vận cương khí hộ thân nhưng lão vẫn cảm thấy đao quang sắc lạnh cắt vào da thịt. Đạo sĩ kinh ngạc không thôi, trường kiếm lập tức xuất thủ nghênh chiến, đao quang kiếm khí tương tiếp với nhau không phát ra thanh âm nhưng hàn quang bắn tung tóe ra tứ phía và trong chớp mắt kiếm khí đã trùm kín ánh đao quang. Song phương tuy chưa dịch bước nhưng tình thế vạn phần hung hiểm đủ để truy hồn đoạt mệnh. Chính ngay lúc đó bốn thanh y tỳ nữ được gọi là Tứ Đại Phi Kiếm do Nam Cung Thu Nguyệt bí mật giáo luyện thành cao thủ phi kiếm lập tức ra tay. Bốn thanh trường kiếm thoát khỏi tay mang theo tiếng gió vèo vèo nhằm vào các yếu huyệt của Phi Vân Tử mà bay đến nhanh như chớp. Hiện thể kiếm của Phi Vân Tử đang bị Loan Nguyệt Dao câu thúc nên không thể nào nghênh tiếp bốn thanh kiếm đang bay lại, do vậy lão vận toàn lực đánh ra một chưởng. Do thể chưởng xuất ra trong thế bị động nên vô tình chưởng phong làm hất tung chiếc khăn đen bịt mặt khiến lão đạo sĩ hiện lộ diện mục chân chính của mình.

Cũng may là chưởng lực như di sơn đảo hải nên bốn thanh trường kiếm chưa bay tới thì đã bị hất văng ra hai bên. Phi Vân Tử lập tức mượn uy thế này vận nội lực lên kiếm làm cho kiếm khí đột nhiên tăng lên hất luồng đao quang lui ra sau bảy tám thước.

Thu Nguyệt không thể huy động Loan Nguyệt Đao tấn công tiếp tục được vì lúc này ả cảm thấy chân khí bị ngắt quãng nên cần phải điều tức một lúc, nếu vừa rồi dĩ một đấu một thì chắc chắn ả không thoát khỏi nguy cơ bị tổn thương. Về phần Phi Vân Tử, lão cũng cảm thấy kinh hãi không thôi bởi một chưởng mà có thể chấn văng bốn thanh trường kiếm, lão không ngờ sau khi ra khỏi Nhân Huân Dược Thất của Đồng đại phu thì công lực của mình lại tăng tiến bội phần như thế.

Nhưng Thiên Y đại sư ngằm quan chiến từ trong bóng tối thì thu được nhiều điều bổ ích, tuy trình độ hỏa hầu của Nam Cung Thu Nguyệt khá tinh thâm nhưng đạo sĩ vẫn hơn ả một bậc, còn thành tựu của bốn ả phi kiếm tỳ nữ thì quả thật là đáng sợ. Khi thấy chủ soái phải vận công điều tức thì bốn ả tỳ nữ lại xuất thanh kiếm thứ hai, lần này kinh lực trên kiếm càng uy mãnh hơn, kiếm thế cũng vô cùng thần tốc, trường kiếm của Phi Vân Tử thi triển một chiêu Pháp Thâu Cửu Chuyển, bốn thanh kiếm lần lượt bị kiếm thế của lão đánh văng ra ngoài xa hơn trượng. Nam Cung Thu Nguyệt chỉ chờ cơ hội này là lập tức xuất đao tấn công, may mắn cho Phi Vân Tử là nội lực của lão thâm hậu nên kịp thời thu thế kiếm về để nghênh đỡ thế đao của đối phương.

Cũng chính ngay lúc đó, Thiên Y đại sư cảm thấy thời cơ đã đến nên đột nhiên lão tung người lên không lướt quanh các cỗ xe một vòng, giới đao liên tục rạch các bức rèm xám che phủ quanh thùng xe. Đồng thời đao quang lóe lên tới đâu là bọn võ sĩ cận vệ ngã xuống đến đó, bọn võ sĩ của Ban Công Thâu bị khoá kiếm của Phi Vân Tử đang kịch đấu với Thu Nguyệt hấp dẫn nên mất cảnh giác. Khi chúng nghe được tiếng kêu thảm của bọn võ sĩ hộ vệ các cỗ xe thì mười hai cỗ xa mã đã hoàn toàn bị phá vỡ các bức rèm.

Ban Công Thâu kinh hãi kêu thất thanh:

- Vây hấn lại!

Rồi lão thống lĩnh thuộc hạ phóng như bay về phía những cỗ xe. Tuy đám võ sĩ này đã tận lực công kích nhưng làm sao ngăn được Thiên Y đại sư. Do vậy, trong chớp mắt đã có mười hai thi thể phơi thây giữa đường trường. Ban Công Thâu và đám thuộc hạ còn lại biết là không thể ngăn cản nổi đối phương nên đành buông tay đứng nhìn những cỗ xa mã bị phá tung các bức rèm. Nam Cung Thu Nguyệt thấy vậy nhưng vẫn không xuất thủ ngăn cản vì trong tiềm thức ả thừa biết những sát thủ bị khống chế bằng dược vật này là do Mộ Dung Trường Thanh phối hợp với Tán Hoa Tiên Tử giáo luyện thành. Vả lại, toán sát thủ này lại không thuộc sự chỉ huy của ả, nói một cách khác là ả cũng không biết làm thế nào để điều động bọn chúng. Đương nhiên, một phần cũng do hành động của Thiên Y đại sư quá nhanh, nhanh đến độ Thu Nguyệt không kịp phản ứng hoặc có một ý nghĩ nào khác. Đến lúc ả kịp nghĩ ra rằng toán sát thủ bị khống chế bằng dược vật này là một lực lượng mạnh của Tam Thánh Hội, do đó cần phải ngăn cản đối phương hủy hoại bọn họ. Nhưng đáng tiếc là đã chậm một bước, Thu Nguyệt chưa kịp có phản ứng thì Thiên Y đại sư đã hoàn thành hành động nên ả đành đứng chôn chân lấy mắt nhìn. Tuy lòng vạn phần kinh hãi trước hành động quá nhanh của Thiên Y đại sư nhưng Thu Nguyệt vẫn trấn định tinh thần bằng một câu nói lạnh lùng:

- Đại hòa thượng, giới đao trong tay lão đã khiến lão lộ thân phận rồi, mà còn giả vờ giả vịt nữa!

Thiên Y đại sư vừa gỡ mặt nạ ra vừa nói:

- Nữ thí chủ quả nhiên rất lợi hại nên đã sớm nhận ra hòa thượng ta. Nhưng dù nữ thí chủ để lão nạp hủy hoại những sát thủ này thì sợ rằng Mộ Dung Trường Thanh sẽ không bỏ qua cho nữ thí chủ.

Thu Nguyệt rùng mình thầm nghĩ:

“Lời nói này quả nhiên không sai, nếu Mộ Dung Trường Thanh biết chuyện này tất nhiên hẳn sẽ rất phẫn nộ. Một khi hẳn đã có thâm hận trong lòng thì e rằng rất khó dùng lời lẽ mà giải thích”.

Nghĩ đoạn ả lạnh lùng nói tiếp:

- Người xuất gia lòng dạ từ bi, nhưng không ngờ hòa thượng lão thật

là kẻ chứa đầy âm mưu quỷ kế trong lòng, ngay cả thủ đoạn tàn nhẫn như vậy mà lão cũng thực hiện được.

Lời vừa dứt thì bất ngờ ả vung Loan Nguyệt Đao tấn công Phi Vân Tử, đao quang vạch một đường trên không như ánh chớp rồi chụp xuống Thiên Linh Cái của đạo sĩ, thế đao cực kỳ nhanh và cực hiểm.

Thiên Y đại sư thấy vậy thì thất kinh nghĩ thầm:

“Đạo sĩ đã đối phó với Tứ Đại Phi Kiếm khá vất vả, bây giờ làm thế nào kháng cự nổi với những tuyệt chiêu hung hiểm của Thu Nguyệt!”.

Ý nghĩ vừa lóe lên thì thân hình lão cũng tung lên như ánh chớp phóng về phía Thu Nguyệt với hy vọng là có thể ngăn chặn được thế công của ả. Nhưng đại hòa thượng chưa đến nơi thì đã bị một đạo bạch quang bay đến ngăn chặn. Thiên Y đại sư lập tức xuất giới đao quét ngang một đường. Choang một tiếng chát chúa vang lên, đạo bạch quang - tức một thanh phi kiếm bị chấn động văng ra ngoài tám chín thước. Tuy nhiên đại hòa thượng cũng bị chấn lực ngăn chặn thế tiến nên đành phải hạ xuống đất.

Lúc này Phi Vân Tử cũng kịp thời hóa giải thế đao của đối phương và bức Thu Nguyệt phải lui ra sau nửa trượng.

Thu Nguyệt nhìn Thiên Y đại sư rồi lạnh lùng nói:

- Đại hòa thượng nội công thật thâm hậu, tiểu nữ phải lãnh giáo mấy chiêu mới được!

Thiên Y đại sư thấy Phi Vân Tử vẫn còn ứng phó được nên yên tâm, lão mỉm cười, nói:

- Nữ thí chủ quá khách khí rồi!

Tuy nói thế nhưng trong lòng đại hòa thượng thầm nghĩ:

“Ả tiểu nha đầu này võ nghệ cao cường, nếu toàn lực thi triển thì e rằng trong một khoảng thời gian ngắn khó lòng siêu độ cho ả được. Nơi này lại không tiện động thủ lâu, vạn nhất Mộ Dung Trường Thanh và Tán Hoa Tiên Tử kéo binh mã đến thì cục diện hôm nay khó lòng

thu thập được”.

Nghĩ đến Mộ Dung Trường Thanh thì hào khí trong lòng đại hòa thượng chợt dâng lên, lão lạnh lùng nhìn Thu Nguyệt rồi nói:

- Được! Mời tiểu thí chủ hãy tiếp lão nạp ba đao.

Lời chưa dứt thì đao đã xuất, đao quang như một vệt cầu vòng xẹt ngang qua không trung mà công thẳng tới. Thu Nguyệt không thối lui, không né tránh mà cũng vung Loan Nguyệt Đao nghênh tiếp.

Choang! Choang! Choang!

Ba tiếng liên tiếp vang lên.

Sau khi tiếp được ba đao thì Thu Nguyệt tức tốc tháo lui ra ngoài một trượng, tay trái ôm chặt lấy vai phải, máu tươi cũng ướt đầm cả y phục.

Thu Nguyệt lạnh lùng nói:

- Đao pháp của Thiếu Lâm quả nhiên bất phàm!

Vừa nói ả vừa điểm huyết cầm máu rồi chuẩn bị quyết đấu. Nhưng ngay lúc đó có mấy tiếng kêu thảm vang lên khiến ai nấy đều kinh tâm động phách. Thiên Y đại sư quay lại thì thấy những sát thủ bị dục vật khổng lồ chế đã ra khỏi thùng xe, bọn chúng vốn rất sợ ánh sáng nên lúc này trông bọn chúng thật thê thảm. Hạnh động chậm chạp, thân thể dường như đang bị biến hóa. Ban Công Thâu là kẻ duy nhất biết cách khống chế bọn chúng nhưng lão này đã nhân cơ hội Thu Nguyệt và Thiên Y đại sư động thủ mà cao chạy xa bay.

Ngay cả Nam Cung Thu Nguyệt cũng bị thảm cảnh trước mắt làm cho ngẩn người đứng bất động. Thiên Y đại sư thấy cơ hội đã đến nên quát một tiếng rồi tung người phóng đi khỏi đường trường. Phi Vân Tử cũng không chậm trễ, lão vung trường kiếm quét ra một hư chiêu rồi phi bước theo đại hòa thượng.

Khi đại hòa thượng và lão đạo sĩ đi rồi thì Thu Nguyệt liền quát lớn:

- Chúng ta cũng đi thôi!

Một chủ bốn tứ lập tức phi thân như bay đi về hướng bắc. Hiện trường chỉ còn bọn sát thủ bị dục vật khổng chế đang vật vã với những đau đớn trên cơ thể. Khoảng nửa canh giờ sau thì có bóng người thấp thoáng xuất hiện tại đương trường, đó chính là Mộ Dung Trường Thanh và Tán Hoa Tiên Tử. Nhưng đáng tiếc đã quá muộn, tất cả chỉ còn là một bình địa chông chất đầy những thi thể.

Mộ Dung Trường Thanh quét mục quang nhìn quang nhìn qua hiện trường rồi bỗng lớn tiếng gọi:

- Ban Công Thâu, bất luận người đúng hay sai cũng hoàn toàn tha tội cho người, người ở đâu mau ra gặp ta!

Hắn liên tiếp gọi như vậy mấy lần nhưng vẫn không thấy bóng dáng Ban Công Thâu đâu cả nên biến sắc nói:

- Chạy rồi, lâm trận bỏ chạy thật đáng tội chết, ta phải hạ lệnh truy sát để thị chúng mới được!

Tán Hoa Tiên Tử bước lại gần, nói:

- Mộ Dung huynh đệ hãy bớt phần nộ chuyện của Ban Công Thâu để thư thả rồi truy cứu cũng không muộn. Điều quan trọng lúc này là phải bình tĩnh, vả lại hiện trường còn nhiều dấu tích động thủ, chúng ta cần phải xem xét kỹ lại mới được.

Trường Thanh gật đầu, nói:

- Đúng! Nhưng là kẻ nào động thủ? Những cao thủ ở Huyền Võ hồ chẳng? Hay là Thiên Y đại sư, Phi Vân Tử?

Tán Hoa Tiên Tử nói:

- Bất luận là lộ nhân mã nào nhưng người trong bản hội có thể động thủ với bọn chúng đương nhiên không là kẻ tầm thường...

- Không cần phải suy đoán nữa, trận này do tiểu muội đánh...

Nam Cung Thu Nguyệt từ phía sau vừa nói vừa chậm rãi bước tới.

Trường Thanh quay lại nhìn và nói:

- Khinh công của Nam Cung tiểu muội xem ra tiến bộ khá nhiều, lai vãng mà không nghe một tiếng động!

Tán Hoa Tiên Tử cũng mỉm cười, nói:

- Hiền muội thọ thương à?

Thu Nguyệt khẽ cười:

- Thương thế không nặng lắm, đa tạ Tiên Tử tỷ tỷ quan tâm. Không ngờ tuyệt kỹ của hòa thượng và đạo trưởng đã đến cảnh giới xuất thần nhập hoá, tiểu muội và Tứ đại phi kiếm có sự trợ giúp của những võ sĩ bảo vệ mà cũng không ngăn chặn được hành vi đồ sát của bọn họ. Ngược lại tiểu muội còn bị trúng một đao, nghĩ lại thật vô cùng xấu hổ, xem ra với chút võ công của mình, tiểu muội khó lòng trở thành cao thủ võ lâm rồi!

Trường Thanh trầm ngâm một lát rồi nói:

- Thiên Y đại sư và Phi Vân Tử ứng phó được trước sự liên thủ của hiền muội và Tứ đại phi kiếm là một chuyện khá bất ngờ rồi, đằng này hai lão cầu tặc lại còn đã thương hiền muội thì quả là chuyện không thể nào dám nghĩ tới.

Thu Nguyệt nói:

- Mộ Dung huynh không tin tiểu muội sao? Hay là nghi ngờ thương thế của tiểu muội là giả vờ?

Trường Thanh mỉm cười mà không nói gì thêm, nhưng hần lại nghĩ thầm:

“Thiên Y đại sư và Phi Vân Tử dù có luyện thành thần công đao thương bất nhập thế thì cũng không thể nào kháng cự với đệ nhất thần kiếm đương thế của ta. Can Tương thần kiếm chém sắt như chém bùn, huống hồ thân thể con người là huyết nhục thì dù luyện

được kim cương bất hoại thể cũng không thể nào chịu nổi một kiếm. Lão hòa thượng và đạo sĩ đáng ghét đã hủy hoại sát thủ của ta thì bất kỳ lúc nào gặp mặt thì nhất định ta phải buộc hai lão đền mạng! Ta không để cho các người có cơ hội thoát mạng đâu!”.

Nghĩ đến đây thì sát cơ ngàn ngạt tuôn ra từ hai mắt Trường Thanh, tựa như có cơ hội là hấn xuất thủ ngay. Dường như Tán Hoa Tiên Tử cũng cảm thấy Trường Thanh có phần tự thị tự cao nhưng bà ta trầm tĩnh nên không nói ra. Hồi lâu sau Mộ Dung Trường Thanh trấn định tinh thần, hấn quay sang nói với Thu Nguyệt:

- Ta sai rồi, vì trông thấy cảnh đại hận này nên nhất thời lỡ lời, mong Nam Cung hiền muội chớ để tâm nhé!

Thu Nguyệt nhìn qua các thi thể rồi nói:

- Tiểu muội cũng biết những sát thủ này rất quan trọng đối với chúng ta nhưng quả thực tiểu muội lực bất tòng tâm.

Mộ Dung Trường Thanh nói:

- Nhưng sát thủ này tuy không nhiều nhưng khả năng động thủ rất uy mãnh, chúng có thể đối phó với hàng trăm võ sĩ của Mộ Dung thế gia.

Tán Hoa Tiên Tử tiếp lời:

- Cũng không thể trách cứ Nam Cung hiền muội được, nếu là ta trong trường hợp đó thì sợ rằng cũng đành thúc thủ thôi. Thậm chí cả ba chúng ta liên thủ với nhau cũng khó dự liệu được chuyện thắng bại, do vậy nếu chúng ta tiếp tục phân tán lực lượng thì sẽ thất bại chứ không nghi ngờ gì nữa.

Thu Nguyệt nói tiếp:

- Tiên tử tỷ tỷ hãy yên tâm, tuy lần này tiểu muội có chút thọ thương nhưng rút ra được rất nhiều kinh nghiệm. Hòa thượng và đạo sĩ có tuyệt nghệ thật cao cường nhưng tiểu muội soái lĩnh môn hạ Nam Cung thế gia thì đủ sức đối phó với hai nhân vật này.

Chí ít là cũng cầm cự được trên trăm hiệp, như vậy với khả năng của

Tiên Tử tỷ tỷ và Mộ Dung huynh thì trừ diệt bọn Giang Hào là một chuyện không khó. Vì vậy, tiểu muội đề nghị chúng ta nên tập trung lực lượng tiêu diệt bọn hòa thượng, đạo sĩ trước rồi đối phó với Thiên Thủ Phi Hoa Đường Hồng sau.

Tán Hoa Tiên Tử nói:

- Can Tương thần kiếm trong tay Mộ Dung huynh đệ là thần vật ngàn năm, hiện tại nó đã xuất hiện trên giang hồ thì không ít kẻ nhòm ngó. Do đó, phải làm thế nào bảo vệ thần kiếm là điều quan trọng bậc nhất, Mộ Dung huynh đệ phải cẩn thận mới được.

Trường Thanh gật đầu nói:

- Quán chủ nói cũng phải, chuyện này quan hệ đến bá nghiệp nên tiểu đệ sẽ cố gắng đề phòng...

Tán Hoa Tiên Tử gật gù nói:

- Được lắm! Được lắm! Bây giờ chúng ta hãy thương lượng đến kế sách đối địch.

Trên thực tế địch tối ta sang nên chúng ta rất khó long đoán được là chúng ta gặp phải người của lộ nhân mã nào? Đồng thời vì chúng ta không nắm được thế chủ động nên đối phương có thể tiềm ẩn bất xuất, chờ khi có cơ hội thích hợp thì chúng lại xuất hiện công kích...

Trường Thanh ngắt lời, nói:

- Quán chủ, thiên cầu của Minh Nguyệt Quán có thể truy tìm tung tích của địch nhân trong vòng mấy trăm dặm mà hiện tại phạm vi hoạt động chỉ giới hạn ở thành Kim Lăng, như vậy việc truy tìm tung tích địch nhân chẳng phải là dễ như trở bàn tay sao?

Tán Hoa Tiên Tử khẽ lắc đầu, nói:

- Cục diện đã quá loạn rồi nên sự thiên cầu cũng không còn năng lực, thành Kim Lăng tuy không kín nhưng nơi này lại quá đông người, mỗi người lại có khí vị khác nhau nên thiên cầu cũng khó có thể phân biệt địch nhân mà truy tìm...

Thu Nguyệt tiếp lời:

- Đạo pháp và kiếm thuật của hòa thượng và đạo sĩ dường như đã vượt ngoài phạm vi võ học của Thiếu Lâm và Võ Đang. Theo tiểu muội biết thì võ học của hai đại môn phái này không phải là thứ võ công giết người và cũng không hiện đầy sát khí khi thi triển. Thế nhưng đạo pháp và kiếm thuật của hai lão đó thi triển hôm nay thật vô cùng bá đạo và hung hiểm.

Tán Hoa Tiên Tử gật đầu rồi nói:

- Hòa thượng và đạo sĩ đã hoàn tục, lòng dạ chứa đầy sát cơ nên đạo pháp và kiếm thuật cũng khác trước. Tuyệt kỹ tùy tâm niệm mà biến nên chuyện này không có gì là lạ.

Thu Nguyệt khẳng định:

- Không? Bọn họ thi triển một thứ võ công khác, võ công này tuyệt đối không giống với võ học của Thiếu Lâm và Võ Đang.

Tán Hoa Tiên Tử nói tiếp:

- Chuyện hòa thượng, đạo sĩ đã thay đổi dịch căn hoán cốt khiến cho tuyệt nghệ tăng tiến đến một cảnh giới vô thượng như vậy là hết bảy, tám phần mười do Đồng đại phu giúp đỡ...

Trường Thanh nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Lão đại phu ma quỷ này lẽ ra phải giết lão ta từ lâu mới phải! Hai kẻ vốn chẳng ra gì lại được lão ta giúp thoát thai hoán cốt thành kinh dịch của chúng ta, nghĩ thật tức chết đi được.

Tán Hoa Tiên Tử mỉm cười nói:

- Thiên Y đại sư, Phi Vân Tử đều là nhân vật kiệt xuất của Thiếu Lâm và Võ Đang, bây giờ lại được Đồng đại phu giúp sức nên tuyệt nghệ tăng tiến bội phần, bọn họ đã đạt được khả năng bách độc bất xâm, đao thương bất nhập. Chỉ có điều tâm huyết của bọn chúng rồi cũng ửng phí thôi, dù bọn chúng có luyện được kim cương bất hoại thể

thì cũng khó lòng chống đỡ Can Tương thần kiếm. Điều quan trọng hiện nay là tìm cách vây bọn chúng lại, Mộ Dung huynh đệ sẽ dùng thần kiếm tận diệt.

Bồng nhiên Thu Nguyệt quay sang hỏi Tán Hoa Tiên Tử:

- Tiên Tử tỷ tỷ, hòa thượng, đạo sĩ so với Mao Sơn Yêu Nhân Quy Trường Linh thì thế nào?

Tán Hoa Tiên Tử chậm rãi nói:

- Nếu luận về võ công thì bên nào cũng có sở trường nhưng khi động thủ thật sự thì chưa chắc Quy Trường Linh là đối thủ của hòa thượng, đạo sĩ...

Trường Thanh tiếp lời:

- Quy Trường Linh đã ngoại bách tuế nên đương nhiên có thành tựu đặc biệt, lẽ nào lão ta lại không địch nổi Thiên Y đại sư?

Tán Hoa Tiên Tử thông thả nói tiếp:

- Những người già lão như Quy Trường Linh mà chưa chết thì thật là chuyện hiếm thấy, nhưng nghĩ kỹ thì có khả năng sự trường thọ đó liên quan đến dược vật. Bí mật này cần phải được làm sáng tỏ, Mao Sơn thuật của Quy Trường Linh chẳng qua là thứ pháp thuật yêu dị tầm thường nên không thể giúp tuổi thọ kéo dài. Do vậy, nếu chúng ta tìm được nguyên nhân thì có khả năng khống chế được sinh mạng bọn họ. Đương nhiên với sự sắc bén của Can Tương thần kiếm thì giết bọn họ dễ như trở bàn tay, nhưng nếu muốn thu dụng bọn họ thì cần phải mất nhiều công phu mới được.

Trường Thanh tiếp lời:

- Nói vậy, kinh địch thật sự của chúng ta là bọn hòa thượng, đạo sĩ? Can Tương thần kiếm chỉ lộ xuất một lần ở Huyền Võ hồ nên chưa chắc hòa thượng và đạo sĩ có được tin tức. Nếu có thể thiết đặt một kế hoạch tinh mật, xuất kỳ bất ý thì thần kiếm xuất vỏ lần thứ hai tất sẽ tiêu diệt được nguồn họa. Sau đó chúng ta tập trung tinh thần đối phó với Đường Hồng, trước tiên giết vài kẻ thị uy, kỳ dư sẽ thu dụng.

Tán Hoa Tiên Tử lắc đầu:

- Mộ Dung huynh đệ nói quá đơn giản rồi! Hòa thượng, đạo sĩ và Giang Hào tuyệt không chỉ có ba người mà có thể còn nhiều phục binh nữa. Can Tương thần kiếm một khi xuất thế là đại sự uy chấn giang hồ, vả lại những nhân vật của Đường Hồng có quan hệ với hòa thượng, đạo sĩ hay không, chúng ta rất khó dự liệu? Nhưng có thể khẳng định là bọn hòa thượng và đạo sĩ tất sẽ biết tin Can Tương thần kiếm xuất thế.

Do vậy kế hoạch vây sát bọn chúng là...

Thanh âm chột nhỏ hẳn lại, như đến độ không nghe bà ta nói điều gì? Nhưng Mộ Dung Trường Thanh và Nam Cung Thu Nguyệt nghe xong thì liên tục gật đầu. Sau khi thương lượng kế hoạch xong thì ba vị hội chủ Tam Thánh hội lập tức cùng rời khỏi hiện trường.

Ngay lúc đó có một bóng người mặc y phục toàn thân xám như màu đất, đầu cũng trùm một chiếc khăn xám từ dưới gầm cổ xe ngựa chậm rãi bước ra. Tuy chỉ để lộ đôi song mục sáng quắc nhưng vẫn có thể nhận ra người này chính là Bạch Trường Phiêu. Thì ra chàng đã mai phục nơi này để theo dõi tình hình từ lâu, nhờ y phục trùm màu đất và thuật Quy Tức cao thâm nên bọn Tán Hoa Tiên Tử dù rất tinh minh nhưng vẫn không thể phát hiện ra. Sau khi nhìn ba vị hội chủ Tam Thánh hội bỏ đi, chàng đảo mắt quan sát hiện trường lần cuối rồi cũng tung người phóng đi như tia chớp.

Hồi 22

Tri Cơ Tử Cầu Kiến Đường Hồng

Bạch Trường Phiêu đi không lâu thì hiện trường lại có hai nhân vật xuất hiện từ hai hướng Đông - Tây, hai người này không bịt mặt, không dịch dung, động tác rất chậm rãi tiến vào đấu trường. Hai nhân vật này chính là Thiên Thủ Phi Hoa Đường Hồng và Mao Sơn Yêu Nhân Quy Trường Linh.

Sau khi đảo một vòng thì Đường Hồng khẽ thở dài rồi lên tiếng:

- Chúng ta đến trễ một bước rồi...

Quy Trường Linh lắc đầu, nói:

- Không muộn! Không muộn! Can Tương thần kiếm đã xuất thế thì trước khi có biện pháp khắc chế nó, tạm thời chúng ta phải tránh xa thôi!

Đường Hồng nói:

- Mao Sơn thuật có đại pháp dịch hồn và cũng có thuật mượn đao giết người, các hạ hiệu xưng là cao nhân đệ nhất về Mao Sơn thuật suốt hai trăm năm qua, như vậy tất nhiên là rất tinh thông những thuật đó. Vậy tại sao không thi triển kỳ thuật giết Mộ Dung Trường Thanh để đoạt Can Tương thần kiếm? Chí ít thì cũng có thể vận dụng âm hồn dã quỷ đoạt Can Tương thần kiếm của hắn. Nếu Mộ Dung Trường Thanh mất đi thần kiếm thì đâu còn gì đáng sợ nữa. Khi đó các hạ và ta đều có khả năng lấy mạng hắn.

Quy Trường Linh lại lắc đầu, nói:

- Thứ nhất là đã rất lâu tại hạ chưa dùng đến thuật pháp nên năng lực điều khiển âm hồn dã quỷ không được tự tin lắm. Thứ hai, Can Tương thần kiếm là thần vật thông linh nên ma hồn quỷ ảnh khó có thể xâm nhập, nhưng nếu đoạt được Can Tương thần kiếm trước thì có thể thi triển yêu thuật đả thương hắn.

Đường Hồng hỏi tiếp:

- Đạo trưởng đã có tính toán gì về chuyện này không?

- Quy mỗ sợ rằng chuyện đoạt kiếm khó có thể thành công được nên phải mời người khác ra tay thôi. Điều Quy mỗ lo lắng nhất là Cửu Cửu Hồi Sinh Đan có thật sự được tàng ẩn nơi này hay không? Nếu không tìm được tung tích thần đan thì bí mật của chúng ta e rằng sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ thôi.

- Theo những thư tịch lão than đọc được thì linh đan được cất giấu trên tiểu đảo giữa Huyền Võ Hồ, chỉ có điều trong lúc nhất thời chưa tìm ra địa điểm chính xác mà thôi. Quy huynh và bọn Vạn Diệu Sơn, Lục Vĩnh Hận đều đã uống qua Cửu Cửu Hồi Sinh Đan, lẽ nào còn phải cung ứng liên tục mới có thể bảo vệ được sinh mạng?

- Đó là một sự hiểu lầm thật tai hại. Thứ mà bọn tai hạ uống chỉ có thể gọi là phụ phẩm của Cửu Cửu Hồi Sinh Đan thôi.

- Cái gì? Chuyện này lão thân chưa từng nghe trên chốn giang hồ bao giờ cả.

- Bình dược vật mà Đường đại nương có được chỉ là dược vật sơ chế để luyện Cửu Cửu Hồi Sinh Đan nhưng cũng là thần dược nên mới cứu được Vạn huynh, Lục huynh và Quy mỗ. Bọn Quy mỗ tiếp tục sống được thế này đích thực là nhờ công hiệu của dược vật. Phụ phẩm đã linh nghiệm như thế thì Cửu Cửu Hồi Sinh Đan nhất định sẽ giúp con người trường sinh bất lão. Ngừng một lát Quy Trường Linh thở dài rồi nói tiếp:

- Đường đại nương, mấy ngày gần đây Quy mỗ đã cảm thấy thể năng sút giảm, trong thân thể cũng có nhiều biến động, nếu không nhanh chóng tìm ra Cửu Cửu Hồi Sinh Đan thì e rằng...Vạn Diệu Sơn, Lục Vĩnh Hận và Quy mỗ sẽ không thể nào cầm cự nổi nữa...

Đường Hồng kinh ngạc hỏi:

- Ý Quy huynh nói là nếu không tìm ra Cửu Cửu Hồi Sinh Đan thì các vị sẽ chết...

- Không sai! Có thể trong mắt Đường đại nương bọn Quy mỗ, Vạn huynh, Lục huynh không còn giá trị nữa rồi, vì bọn tai hạ đã giáo luyện cho đại nương mấy trăm sát thủ trung dũng...

- Ấy chớ hiểu lầm! Đường Hồng này đối với chư vị vẫn than tình như xưa làm gì có chuyện lừa dối? Theo sự nghiên cứu thư tịch của lão thân thì nhất định là Cửu Cửu Hồi Sinh Đan được cất giấu trên tiểu đảo giữa Huyền Võ Hồ. Do vậy, chúng ta phải kiên quyết bảo vệ tiểu đảo, không để nó lọt vào tay bọn Tam Thánh Hội.

- Nếu quả thật như vậy thì mong Đường đại nương sớm hạ lệnh bảo vệ tiểu đảo.

Không cần dùng cao thủ chủ lực canh phòng ngõ Đường gia nữa, tất cả những nhân thủ đó nên điều động bày bố trên tiểu đảo.

- Được! Lão thân sẽ làm theo ý kiến Quy huynh.

- Nghe nói Đường đại nương và Thiên Kính đại sư có ước hẹn là một sáng một tối thống trị giang hồ?

- Hoàn toàn là những lời đồn đại huyễn hoặc, Thiên Kính lão hòa thượng đã bị bọn Tam Thánh Hội giam cầm ở Linh Ngạn Sơn và đang chịu khổ nạn, nếu lão thân và lão ta có ước định thì há có thể tự thủ bàng quan sao? Và nếu thật như vậy thì Quy huynh đã sớm được phái đi Cô Tô rồi.

- Nói cũng phải, vấn đề quan trọng nhất bây giờ là tìm ra Cửu Cửu Hồi Sinh Đan, còn những bảo vật khác tạm thời gác lại. Quy mỗ nói thật nhé, một khi thể năng bọn tai hạ sinh biến thì dù có muốn giúp Đường đại nương cũng không giúp được.

Đường Hồng gật đầu, nói:

- Được! Lão thân sẽ xuất tận lực truy tìm, hy vọng là sớm tìm được thần đan.

Nói đoạn hai lão, một nam một nữ cùng tung người lướt trên không mà đi, thoáng chốc đã mất hút tung tích. Sau khi hai nhân vật này đi không lâu thì từ trong những thi thể nằm ngổn ngang dưới đất đột

nhiên có một người đứng lên, người này phủ bụi đất thì để lộ diện mạo rõ ràng - đó chính là Lục Vân cô nương.

Màn đêm buông phủ trên sông Tần Hoài, như thường lệ nơi bến nước vẫn có nhiều chiếc thuyền hoa với đèn đuốc sáng rực trông vô cùng lộng lẫy, thoảng trong gió đêm là tiếng ca ngâm của kỹ nữ đang hết lòng phục vụ khách làng chơi. Cách bến Tần Hoài chừng mười dặm về hướng nam cũng có một chiếc thuyền lớn đang neo dưới bóng rặng liễu cạnh bờ. Điều khác biệt là chiếc thuyền này không có đèn đuốc rực rỡ mà chỉ có một ngọn nến leo lắt trên bàn đặt giữa khoang chính. Từ ngoài nhìn vào chỉ thấy hai bóng người dường như là thủy thủ canh thuyền nhưng bên trong tiềm ẩn nhiều nhân cao thủ võ lâm:

đó là Thiên Y đại sư, Phi Vân Tử, Giang Hào, Tiêu Hàn Nguyệt, thậm chí cả vị thần y Đồng đại phu cũng được giấu dưới hầm thuyền do Tri Cơ Tử chăm sóc.

Chiếc thuyền này vốn trước đây Trương Phụng Lâu dùng để mai phục nhân mã ở Giang Nam, hai thủy thủ canh phòng bên ngoài là do hai cô nương Dương Linh và Trần San cải trang.

Sau khi mọi người nghe Trường Phiêu, Hãn Nguyệt thuật lại chuyện bảo vệ và đưa Đồng đại phu đến nơi này thì Thiên Y đại sư và Phi Vân Tử kể chuyện đánh lui Nam Cung Thu Nguyệt cũng như hủy hoại được bọn sát thủ bị dục vật khổng lồ. Mọi người đang hàn huyên với những thành công ban đầu thì bên ngoài chợt có người đẩy cửa bước vào:

- Tham kiến chư vị, Lục Vân đã trở về.

Mọi người vội vàng quay quần lại bên nàng và đều tỏ ra lo lắng. Giang Hào liền hỏi:

- Lục Vân cô nương, đã xảy ra chuyện gì chẳng?

Lục Vân thở gấp mấy hơi rồi nói:

- Sau khi đại sư và đạo trưởng đi rồi thì tiểu nữ phát hiện bọn Mộ Dung Trường Thanh, Tán Hoa Tiên Tử và Nam Cung Thu Nguyệt

xuất hiện tại dương trường. Qua một lúc thương lượng thì bọn chúng kéo đi, kẻ đó tiểu nữ phát hiện Bạch thiếu hiệp trong bộ y phục màu xám như màu đất...

Giang Hào cất lời, hỏi:

- Chuyện này Bạch huynh đệ đã nói rồi, cô nương phát hiện được gì sau đó?

Lục Vân chậm rãi nói:

- Tiểu nữ phát hiện hai nhân vật thật là kinh thế hãi tục, đó chính là Đường lão bà ở ngõ Đường gia và Mao Sơn Yêu Nhân Quy Trường Linh.

Giang Hào lại cất lời hỏi:

- Cô nương nghe bọn họ nói những gì?

Lục Vân bèn chậm rãi thuật lại những lời đối đáp giữa Đường Hồng và Quy Trường Linh cho mọi người cùng nghe.

Phi Vân Tử nghe xong thì buột miệng nói:

- Không ngờ Mao Sơn Yêu Nhân đã quá bách niên mà lại tái xuất giang hồ.

Thiên Y đại sư tiếp lời:

- Chuyện này cũng không có gì là lạ, thử nghĩ xem! Trước đây nghe nói Nhất Kiếm Trấn Bát Phương Tử Hùng Dương từng dùng kiếm chém chết hai nhân vật Bạch Nhiệm Lão Yêu Vạn Diệu Sơn và Nhất Chưởng Câu Hồn Lục Vĩnh Hận nhưng rõ ràng hai lão quái nhân này không chết như giang hồ đồn đại.

Đại hòa thượng chưa nói hết câu thì bên ngoài có người đẩy cửa bước vào, đó chính là Trương Phụng Lâu. Mọi người chưa kịp bày tỏ sự ngạc nhiên thì lão ta đã nói:

- Chư vị! Rốt cuộc chúng ta cũng đã làm rõ được sự tình rồi.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau kinh ngạc. Trương Phụng Lâu nói tiếp:

- Người ở Lợi Nhân đường phố của chúng ta vừa thu thập được một món bảo vật.

Giang Hào liền hỏi:

- Bảo vật gì?

Trương Phụng Lâu chậm rãi nói:

- Đó là Cữu Đầu Sư Tử!

Thiên Y đại sư thất kinh buột miệng hỏi:

- Cữu Đầu Sư Tử xuất hiện rồi à?

Phi Vân Tử lại hỏi đại hòa thượng:

- Tăng huynh biết gì về Cữu Đầu Sư Tử?

Thiên Y đại sư khẽ thở dài rồi nói:

- Cữu Đầu Sư Tử là bảo vật của phật môn, thân sư tử ngòai thẳng và có chín đầu, bên trên có khắc phạm văn, có thể là một môn võ học thượng thừa. Cửa Đầu Sư Tử đó dài không quá tám tấc, phẩm vật trong suốt không gợn một chút tỳ vết, nghe nói trước đây thuộc hạ của Minh Thái Tổ là Thường Ngô Xuân chinh tây thu được. Chỉ đáng tiếc là ở Trung Nguyên không ai biết phạm văn nên sau đó bảo vật này được chôn theo Minh Thái Tổ.

Tri Cơ Tử từ trong thuyền bước ra và hỏi:

- Đại sư đã thấy vật đó chưa?

Thiên Y đại sư lắc đầu và nói:

- Tuy bản tăng chưa từng thấy nhưng đó là lời giải thích của tệ chưởng môn tiền bối nên không thể sai được.

Phi Vân Tử buông tiếng thở dài nói:

- Tình hình trước mắt thì điều đó không quan trọng, dưới địa cung có không ít bảo vật bị đánh cắp, người này...

Trương Phụng Lâu tiếp lời:

- Kẻ này là người của Đường Hồng, đó là một lão nhân, võ công cũng không tồi.

Giang Hào ngạc nhiên hỏi:

- Có người trong ngõ Đường gia đánh cắp bảo vật à?

Trương Phụng Lâu vừa mới gật đầu định nói thì Tri Cơ Tử đã lên tiếng hỏi:

- Trương tam gia, vừa rồi người nói rốt cuộc chúng ta đã làm rõ được một chuyện, vậy đó là chuyện gì?

Trương Phụng Lâu trầm ngâm một lát rồi nói:

- Tam Thánh Hội ngoài việc bảo phục thù của Mộ Dung Trường Thanh thì mục đích lớn nhất của bọn chúng là thống nhất giang hồ, tiêu diệt các môn phái để độc bá Trung Nguyên. Còn mục đích của Đường Hồng và các lão ma đầu ngoại bách tuế kia là bảo vật ở Kim Lăng, vì vậy bọn chúng mới liên tục tìm kiếm.

Tri Cơ Tử gật đầu rồi nói:

- Đúng vậy! Nhưng tuyệt đối không để cho Tam Thánh Hội biết chuyện này, nên nhớ một khi Mộ Dung Trường Thanh biết mục đích của bọn Đường Hồng không phải là bá nghiệp giang hồ thì lập tức Tam Thánh Hội sẽ tập trung lực lượng đối phó với chúng tan gảy.

Thiên Y đại sư gật đầu nói:

- Nếu có thể dẫn dụ cho hai lực lượng đó ác chiến với nhau thì các vị nghĩ phương pháp nào là thỏa đáng nhất?

Phi Vân Tử mỉm cười nói:

- Cứ loan tin báo rằng thuộc hạ của Tam Thánh Hội chặn đường cướp bảo vật của thuộc hạ Đường Hồng.

- Ha ha ha... ha ha...

Mọi người nghe vậy đều gật đầu và phá lên cười thích thú. Khi tiếng cười lắng xuống thì Trương Phụng Lâu quay sang hỏi Giang Hào:

- Tam công tử, về chuyện Cửu Đầu Sư Tử, Tam công tử có chỉ thị gì không?

Giang Hào suy nghĩ một lát rồi nói:

- Bất luận giá trị của nó như thế nào thì cũng cứ thu giữ.

Trương Phụng Lâu lại do dự một lát rồi nói:

- Tam công tử, thuộc hạ cho rằng đây có thể là một âm mưu, chúng ta không thể không đề phòng!

- Âm mưu gì?

- Dẫn quỷ nhập môn!

- Đúng! Nếu người trộm bảo vật cầu kết với người của Tam Thánh Hội cố ý đưa bảo vật đến Lợi Nhân đường phố để khiến cho Đường Hồng và chúng ta xung đột với nhau.

Giang Hào ngắt lời:

- Trừ phi địch nhân đã biết phục binh của ngõ Đường gia tiềm ẩn tại Giang Nam và cũng biết được Động Đình Minh có nhân thủ tại thâm cốc Chung Sơn, nếu không thì bọn chúng chẳng thể nào.

Tri Cơ Tử lại tiếp lời Giang Hào:

- Tam công tử chớ quá tự tin, nên biết bất luận là Đường Hồng hay

Tam Thánh Hội, bọn chúng đều có tai mắt tại Giang Nam, chúng ta ngầm thám thính bọn chúng thì ngược lại bọn chúng cũng ngầm theo dõi hành tung của chúng ta.

Ngưng một lát, Tri Cơ Tử nói tiếp:

- Vả lại chưa chắc người trong ngõ Đường gia không bị Tam Thánh Hội mua chuộc, tựa như chúng định tọa sơn quan hổ đấu, bọn chúng đều có ý định giống như chúng ta vậy.

Phi Vân Tử tiếp lời:

- Biện pháp tốt nhất là chúng ta tương kế tựu kế.

Thiên Y đại sư liền hỏi:

- Tương kế tựu kế như thế nào?

Phi Vân Tử chậm rãi nói:

- Cứ thu giữ bảo vật chờ người ở ngõ Đường gia tìm đến.

Tri Cơ Tử cũng đồng ý nên lão phá lên cười rồi nói:

- Quả nhiên đây là một diệu kế, khi đó chúng ta sẽ cho người mang trả lại bảo vật cho Đường Hồng, như vậy thâm cừu giữa Đường Hồng và Tam Thánh Hội sớm muộn gì cũng phải giải quyết bằng một cuộc sinh tử.

Giang Hào và Thiên Y đại sư gật đầu:

- Được! Chúng ta cứ thế mà làm.

Trương Phụng Lâu lập tức bái biệt quần hùng rồi rời thuyền, sau đó không biết lão ta đi về hướng nào. Chừng nửa canh giờ sau thì Trương Phụng Lâu quay trở lại với một chiếc hộp gỗ trên tay. Thiên Y đại sư nhận lấy xem xét rồi khẳng định đó chính là Cửu Đầu Sư Tử. Quần hùng lại tiếp tục thương lượng và đi đến quyết định cử Tri Cơ Tử đi sứ đến gặp Thiên Thủ Phi Hoa Đường Hồng.

Theo lời Thiên Y đại sư thì ngô Đường gia được giám sát một cách chặt chẽ, ngay cả một giọt nước cũng không lọt, bình thường tuy không thấy gì nhưng nếu có người lạ vào chừng năm bảy bước là lập tức có người theo dõi ngay. Lần này Tri Cơ Tử đến để cầu kiến Đường Hồng nên lão cố ý đi nặng bước chân thành tiếng, thứ nhất là thể hiện sự quang minh chính đại, thứ hai là nói rõ mình không có ý dòm ngó điều gì.

Thế nhưng lão vừa đi vào ngô Đường gia chừng hai thước đi chợt nghe có thanh âm trong bóng tối vọng ra:

- Canh ba nửa đêm mọi người đều đã bế môn ngủ nghỉ, các hạ hãy mau lập tức quay ra, nếu không...

Tri Cơ Tử nghe tiếng nói mà không thấy người, tuy nhiên lão vẫn dừng bước và cao giọng nói:

- Điều này là do Đường đại nương dặn dò, sau canh ba mới được đăng môn cầu kiến.

Lão vừa dứt lời thì trong bóng tối có bóng người lướt ra và nói:

- Đi theo ta!

Tri Cơ Tử dụng tâm quan sát thì thấy đó là một nữ nhân tóc dài nhưng do khoảng cách hơn hai trượng và đứng xoay lưng lại với lão nên lão không nhìn rõ diện mục. Tuy nhiên Tri Cơ Tử không chút do dự, lão lập tức phóng bước đi theo nữ nhân ngay. Sau khi qua nhiều ngã rẽ quanh co thì đến một sân viện rộng lớn, bên trong là một toà đại sảnh mở rộng cửa, trong sảnh có một lão bà tóc bạc như tuyết ngồi chờ sẵn. Hai bên hành lang đại sảnh có mười hai thanh y đại hán, thần thái uy nghi, mỗi tên đều dắt Thập nhi phi đao trên người, ngoài ra còn có đại đao đeo bên hông.

Nữ nhân dẫn đường dừng bước nói với Tri Cơ Tử:

- Lão thái thái đang đợi các hạ đấy!

Nói đoạn nữ nhân này rẽ qua hành lang bên trái rồi đi ra khỏi sân viện.

Tri Cơ Tử chậm rãi bước vào chính sảnh, nơi này đã đặt sẵn một chiếc ghế bên phải, cạnh đó có một chiếc bàn nhỏ, trên bàn đã bày biện sẵn trà hương, hình như chủ nhân đã chuẩn bị sẵn sàng để đón khách. Tri Cơ Tử mỉm cười định nói thì lão bà bà đã khai khẩu:

- Các hạ là Tri Cơ Tử?

Tri Cơ Tử hơi ngạc nhiên hỏi lại:

- Đường đại nương cũng biết tai hạ?

Thiên Thủ Phi Hoa Đường Hồng mỉm cười:

- Trước đây thì không biết nhưng từ lúc các hạ bước vào ngõ Đường gia thì người của lão thân lập tức nhận ra các hạ là đồng bọn của Thiên Y đại sư.

Tri Cơ Tử càng kinh ngạc, thì ra trong mấy khúc quanh đã có người ngầm nhận ra chân tướng của lão. Lão cung kính hành lễ rồi nói:

- Đường đại nương, Tri Cơ Tử hôm nay đến có lẽ vật.

Đường Hồng đưa tay mời và nói:

- Mời ngồi rồi hãy nói.

Tri Cơ Tử bước đến ngồi xuống chiếc ghế bên phải, thuận tay lão lấy hộp gỗ đặt lên bàn. Đường Hồng chú mục nhìn hộp gỗ rồi hỏi:

- Đó là vật gì vậy?

Tri Cơ Tử nói thẳng:

- Đây là Cửu Đầu Sư Tử.

Đường Hồng chớp chớp song mục và trầm giọng nói:

- Các hạ được nó ở đâu?

- Có người đưa đến tiệm cầm đồ và bị tai hạ phát hiện.
- Thế tại sao biết vật này là của lão thân?
- Người đưa vật này đến cầm là người ở ngõ Đường gia.
- Không! Ngõ Đường gia không thể có người phản ta và bọn chúng cũng không dám.
- Trước tiên Đường đại nương hãy xem bảo vật này có phải là vật của đại nương không đã?

Đường Hồng phát tay áo ra hiệu, lập tức một tỳ nữ ở phía sau bước lại lấy hộp Cửu Đầu Sư Tử mang tới trước mặt bà ta. Đường Hồng mở hộp xem xét tỉ mỉ hồi lâu rồi bỗng nhiên đứng lên, nói:

- Đợi lão thân quay ra ngay!

Tri Cơ Tử định lên tiến hỏi nhưng thân pháp của Đường Hồng quả nhiên là siêu phàm nhập thánh, thoáng chốc mắt hút tung tích. Hồi lâu sau Đường Hồng vội vàng quay trở ra và nói với ả tỳ nữ:

- Truyền gọi Đường Chuyên Tông.

Tỳ nữ lập tức chạy đi, không đầy một khắc sau ả đã dẫn một trung niên gầy ốm vào chính sảnh. Người này song mục sáng quắc nhưng thân hình ốm như cây sậy, toàn thân lại mặc bộ thanh bào rộng thùng thình nên trông rất hoạt kê. Đường Hồng vừa thấy người này xuất hiện thì quát lớn:

- Bắt hẳn lại cho ta!

Lệnh vừa phát ra thì có bốn nữ nhân trung niên từ phía bên trong phóng ra nhanh như chớp, hai đôi song thủ cùng lúc điểm vào các huyệt đạo của Đường Chuyên Tông.

Đường Chuyên Tông vội kêu lên:

- Lão thái thái!

Đường Hồng chỉ tay vào mặt gã quát lớn:

- Câm miệng! Người thật là thâm độc. Người đánh cắp bảo vật của lão thân đưa qua Động Đình Minh để gây mâu thuẫn giữa lão thân và bọn họ và người trở thành ngư ông đắc lợi... người... người thật không phải là Đường Chuyên Tông nữa rồi.

Đường Chuyên Tông vội nói:

- Lão thái thái, oan uổng cho tiểu nhân quá.

Đường Hồng khoát tay, nói:

- Người lại đây!

Hai tỳ nữ đang không chế gã liền giải huyết đạo, Đường Chuyên Tông quỳ gối bò đến trước mặt Đường Hồng và nói:

- Lão thái thái, tiểu nhân...

Hắn chưa kịp nói hết câu thì Đường Hồng đã vung hữu thủ nhanh như chớp lột lớp mặt nạ da người trên mặt Đường Chuyên Tông, đồng thời tả thủ bà ta xuất một chưởng đánh vào mạng sườn của hắn khiến mấy chiếc xương bị gãy kêu “răng rắc” đến rợn tóc gáy.

Sau khi bị lột mặt nạ thì quả nhiên gã này không phải là Đường Chuyên Tông, người chuyên canh giữ và giám định bảo vật cho Đường Hồng. Lúc này hai tỳ nữ lập tức xuất thủ không chế Đường Chuyên Tông giả để hai ả kia dùng dây thừng trói gã lại Đường Hồng đưa mắt nhìn Tri Cơ Tử và nói:

- Không cần hỏi nhiều, vì Đường Chuyên Tông của lão thân đã chết từ lâu rồi.

Tri Cơ Tử kinh ngạc nói:

- Thật là một chuyện quá bất ngờ!

- Không có gì bất ngờ cả, vì trên giang hồ vốn đầy rẫy những mưu ma chước quỷ.

- Bọn chúng có những thủ đoạn gì? Mong Đường đại nương chỉ giáo thêm...!

Đường Hồng không trả lời mà bất ngờ xuất chưởng đánh chiếc hộp Cửu Đầu Sư Tử vỡ nát ra từng mảnh.

Tri Cơ Tử buột miệng kêu thất thanh:

- Đường đại nương làm gì vậy?

Đường Hồng mỉm cười, nói:

- Đây là vật giả.

Lời này vừa xuất thì không những Tri Cơ Tử ngẩn người mà ngay cả bốn tỷ nữ đứng gần đó cũng tròn xoe mắt vì ngạc nhiên.

Đường Hồng chậm rãi nói tiếp:

- Đường Chuyên Tông của lão thân tuyệt không thể lấy cắp bảo vật trong bảo khố mang ra ngoài vì lão thân thường xuyên đi kiểm tra và thưởng ngoạn. Chỉ có địch nhân vì muốn phá hoại sự hợp tác của chúng ta nên mới bày ra độc kế này. Bọn chúng giết Đường Chuyên Tông rồi chế tạo mặt nạ da người cho tên này cải trang nhân cơ hội mấy ngày qua lão thân lo đối phó với Tam Thánh Hội nên hẳn mới thừa cơ...

Bà ta cung thủ nói với Tri Cơ Tử:

- Sự việc là như vậy, lão thân xin đa tạ các vị!

Tri Cơ Tử vội hoàn lễ, nói:

- Khách sáo! Khách sáo!

Lão chỉ tay về phía đại hán đang cắn răng chịu đau đớn và nói tiếp:

- Chúng ta có thể khai thác âm mưu của Tam Thánh Hội từ gã này! ...

Vừa nói đến đây thì bỗng nhiên thấy gã đại hán run lên bần bật rồi nằm yên bất động. Đường Hồng vội xuất chỉ điểm tới nhưng đã quá muộn, gã đại hán này đã tuyệt khí và chết thật rồi.

Tri Cơ Tử vội bỏ nhào tới trước và bất giác nghiêng răng nói:

- Võ sĩ cảm tử! Thì ra đây là những võ sĩ do Mộ Dung Trường Thanh giáo luyện ra, bọn chúng thà chịu chết chứ không khuất phục.

Đường Hồng nói:

- Đáng tiếc! Đáng tiếc! Ngay tung tích của Tam Thánh Hội ở Kim Lăng này cũng không kịp hỏi được...

Bỗng nhiên bà ta trầm giọng quát:

- Mang hán đi, hãy quăng vào đại giang làm mồi cho cá.

Lập tức có hai đại hán lực lưỡng từ ngoài chạy vào khiên thi thể gã Đường Chuyên Tông giả đi ra ngoài. Đường Hồng quét mục quang nhìn qua bốn ả tỳ nữ và nói:

- Đã sắp hết canh tư, các người mau truyền lệnh cho các trạm canh phải tăng cường quan sát kẻ người của Tam Thánh Hội lại đột nhập vào ngõ Đường gia chúng ta!

Bốn tỳ nữ lập tức đồng thanh nói:

- Thuộc hạ tuân lệnh!

Rồi lần lượt ra khỏi chính sảnh. Tri Cơ Tử cũng đứng lên định đi nhưng Đường Hồng khoát tay ngăn lại và nói:

- Tri Cơ Tử lão huynh hãy thư thả đã.

Tri Cơ Tử liền nói:

- Tai hạ không muốn phá lệ quy định về thời gian tiếp khách của Đường đại nương nên định cáo biệt.

Đường Hồng mỉm cười, nói:

- Ngày nay song phương đã có ý định hợp tác thì quy định đó cũng không quan trọng nữa.

Đường Hồng vỗ tay ra hiệu một cái rồi nói:

- Trước tiên lão thân không thể để cho các vị tổn thất mười vạn ngân lượng, đúng không?

Rồi không chờ Tri Cơ Tử có phản ứng, bà ta liền nói với một tỳ nữ vừa bước vào:

- Lập tức lấy mười vạn ngân lượng ra đây!

Đối với thái độ quyết đoán rõ ràng của Đường Hồng, Tri Cơ Tử có phần khâm phục, lão mỉm cười nói:

- Ngân lượng không quan trọng lắm, điều quan trọng là thành ý của song phương.

- Do vậy, lão thân mới cần các hạ mang chút tín vật để hẹn Giang tam công tử và Thiên Y đại sư tìm một nơi hội diện.

- Điều này đương nhiên! Khi nào? Nơi nào? Xin Đường đại nương cứ chủ trương.

- Tại thạch thất trên tiểu đảo giữa Huyền Võ Hồ.

- Chẳng phải nơi đó có bọn Tam Thánh Hội đã từng đi qua sao?

- Đúng vậy! Cái này gọi là xuất kỳ bất ý, bọn chúng cho rằng chúng ta sẽ không trở lại nơi đó nên bỏ qua không chú ý nữa.

- Thế thời gian là khi nào?

- Canh hai tối mai.

Lúc này có ả tỳ nữ bưng vào một chiếc mâm, trên mâm là mười xấp ngân phiếu rất dày. Đường Hồng liền nói:

- Tri Cơ Tử huynh hãy nhận ngân phiếu đi, lão thân không lưu khách nữa.

Tri Cơ Tử cũng chẳng đa ngôn và khách khí, lão nhận ngân phiếu rồi đứng lên bái biệt thì nghe Đường Hồng nói:

- Hai ngày nay bên ngoài ngõ Đường gia có nhiều võ sĩ của Mộ Dung thế gia giám sát, trong này lão thân không động tĩnh gì nên bọn chúng tưởng rằng bọn lão thân không biết. Do vậy khi ra ngoài các hạ phải cẩn thận một chút.

Tri Cơ Tử nói “Đa tạ” rồi bước thẳng ra khỏi đại sảnh, nhưng vừa đi được mấy bước thì lại nghe Đường Hồng nói tiếp:

- Tri Cơ Tử lão huynh hãy nói với Giang tam công tử rằng, người phụ thân của tam công tử tiếm phục tại Giang Nam đã mở tiệm cầm đồ thì cần phải tinh minh, chớ làm bảo vật giả là bảo vật thật, như vậy các vị có bao nhiêu kim ngân cũng phá sản hết đó.

Tri Cơ Tử gượng cười, nói:

- Đúng vậy! Đúng vậy! Những lời vàng ngọc của Đường đại nương, tai hạ sẽ chuyển đến Giang tam công tử.

Lão vừa bước ra sân viện thì thấy đã có một đại hán cầm đèn lồng chờ dẫn đường nhưng đi được hai trượng thì đại hán dừng lại nói:

- Đạo trưởng hãy đi thẳng mười trượng rồi rẽ tay phải, đi một đoạn nữa là ra đường quan đạo ngay thôi. Chúc đạo trưởng thượng lộ bình an.

Tri Cơ Tử đa tạ rồi đi theo sự chỉ dẫn của đại hán, một lát sau đã ra tới đường quan đạo, lão quay lại nhìn nhưng khó lòng xác định được phương hướng. Bằng vào trí nhớ và kinh nghiệm của một nhân vật lão luyện giang hồ. Tri Cơ Tử có cảm giác ngõ Đường gia được thiết kế theo ngũ hành bát quái, dù đi lại năm bảy lượt cũng khó long tìm được tĩnh thất của Đường Hồng.

Tri Cơ Tử ra khỏi ngõ Đường gia không lâu thì bỗng nhiên lão phát

hiện trước mặt có bốn hắc y nhân đi ngược lại. Bốn hắc y nhân này không nói lấy nửa lời, khi đến gần thì bỗng nhiên vung đao tấn công Tri Cơ Tử. Tình thế diễn ra quá bất ngờ, Tri Cơ Tử không biết phải ứng phó như thế nào, nên chạy hay nên đánh, vả lại lão không biết đối phương còn bao nhiêu nhân thủ nên chưa dám vọng động. Nhưng điều kỳ lạ đã xảy ra, khi bốn hắc y nhân vừa vây Tri Cơ Tử thì từ phía sau có hai bóng người lướt nhanh như chớp. Người đi đầu quát lớn:

- Bọn ngũ gia đã chờ các người từ lâu rồi.

Tri Cơ Tử quét mục quang nhìn qua thì thấy hai người vừa đến chính là Thiết Phi Long và Trương Phung Lâu, kế đó lão lục Tịch Nhất Sơn cũng phi thân đến. Bát Tý Kim Cương Trương Phung Lâu nhìn bốn hắc y nhân rồi lạnh lùng nói:

- Đây là sát thủ của Mô Dung Trường Thanh, không được để bọn chúng chạy thoát.

Nói đoạn, lão ra hiệu cho Thiết Phi Long, Tịch Nhất Sơn đột phá vòng vây tạo thế liên thủ với Tri Cơ Tử. Thế nhưng võ công của bốn hắc y nhân này không phải tầm thường, song phương động thủ qua hai mươi chiêu mà vẫn quân bình, bất phân thắng bại. Điều này khiến cho Tri Cơ Tử chợt nghĩ không biết bốn nhân vật này có phải là Tứ Đại Kim Cương của Mô Dung Trường Thanh hay không?

Sau một loạt tiếng binh khí giao nhau làm kinh động bầu trời đêm yên bình thì từ trong ngõ Đường gia có bóng bạch y lướt ra như bay, đó chính là Thiên Thủ Phi Hoa Đường Hồng. Bà ta đứng cách đường trường chừng ba trượng quan sát tình thế rồi lẩm bẫm tự nói:

- Thì ra ba nhân vật này là chân tay thân tín của Giang Lăng Ba tiếm ẩn tại Giang Nam, cuối cùng rồi các người cũng lộ diện. Hừ... Hay là mượn tình thế bức bọn chúng phải ra mặt?

Bà ta liếc mục quang nhìn qua bốn hắc y nhân và bất giác kinh ngạc bởi võ công của chúng, nhưng với sự giảo hoạt của bà ta thì xuất thủ lúc này chính là tỏ rõ thành ý liên thủ với bọn Thiên Y đại sư. Ý đã quyết nên Đường Hồng lập tức vung hữu thủ, theo đó bốn đạo bạch quang xé màn đêm bay thẳng đến bốn hắc y nhân.

Rắc rắc...

Bốn hắc y nhân lần lượt ngã xuống mà không kịp kêu la một tiếng.

Thiên Thủ Phi Hoa quả nhiên danh bất hư truyền. Tri Cơ Tử và Trương Phung Lâu bất giác đưa mắt nhìn nhau ngẩn người. Tịch Nhất Sơn sững sờ hoành ngang đao đứng nhìn bốn thi thể vừa ngã xuống đất còn Thiết Phi Long thì há hốc mồm tưởng như đang nằm mơ.

Đường Hồng lạnh lùng nói:

- Các vị mau chạy đi!

Tri Cơ Tử định khai khẩu nhưng Đường Hồng đã như làn khói lướt đi về hướng bắc, đó cũng là hướng dẫn đến Huyền Võ Hồ.

Tri Cơ Tử liền quay sang nói với bọn Trương Phung Lâu:

- Nơi này hung hiểm, chúng ta mau đi thôi!

Lời chưa dứt thì bốn người lần lượt tung người phóng đi, khi về đến Lợi Nhân đường phố thì trời đã sáng rõ.

Sau khi thuật sơ lược về chuyện gặp Đường Hồng và trao mười vạn lượng ngân phiếu cho bọn Trương Phung Lâu thì Tri Cơ Tử bái biệt để trở lại chiếc thuyền lớn neo trên sông Tần Hoài gặp bọn Thiên Y đại sư. Khi vừa bước lên thuyền thì Tri Cơ Tử phát hiện hai cô nương Dương Linh, Trần San phụ trách việc canh phòng có phần khẩn trương. Điều này khiến cho Tri Cơ Tử lo lắng vì không biết xảy ra chuyện gì hay có tin tức gì mà mọi người lại khẩn trương như vậy. Tuy nhiên khi lão vừa lên thuyền thì Lục Vân cô nương cũng theo sau, điều này chứng tỏ không có địch nhân theo dõi, vì nếu có thì thế nào cũng bị Lục Vân cắt đuôi.

Trong khoang thuyền lúc này Thiên Y đại sư đang lim dim niệm phật, Phi Vân Tử đang ngồi tựa mạn thuyền vận khí điều tức, Giang Hào lộ thần sắc đầy sát khí, Tiêu Hàn Nguyệt và Bạch Trường Phiêu cũng có mặt. Mọi người chưa ai kịp lên tiếng thì thuyền đã nhổ neo xuôi

dòng Tàn Hoài đi về hướng chính bắc, đây cũng là hướng đũa đến Huyền Võ Hồ. Tuy nhiên do sông Tàn Hoài và Huyền Võ Hồ không thông nhau nên muốn đến đó tất phải rời thuyền lên bộ đi chừng năm dặm nữa mới tới.

Tri Cơ Tử bước vào khoang thuyền thấy mọi người đều im lặng thì buột miệng hỏi:

- Này, các vị có tin tức gì mà khẩn trương như vậy?

Thiên Y đại sư chậm rãi mở mắt ra và nói:

- Lão thí chủ hãy nói kết quả chuyến đi tối qua trước đã?

Tri Cơ Tử trầm ngâm một lát rồi nói:

- Chưa vị có thể dùng bốn chữ để hình dung.

Bạch Trường Phiêu tiếp lời:

- Kết quả mỹ mãn.

Tri Cơ Tử kinh ngạc thầm nghĩ:

- “Trời đất! Tại sao Bạch Trường Phiêu lại đoán đúng ý ta vậy?”.

Nghĩ đoạn lão mỉm cười đưa ngón tay cái lên và nói:

- Bạch thiếu hiệp đoán định như thần.

Trường Phiêu mỉm cười, nói:

- Do văn bối cảnh báo nên Đường Hồng mới nhanh chóng ra khỏi ngõ Đường gia như vậy.

Trường Phiêu liếc mắt nhìn về kinh ngạc của Tri Cơ Tử rồi nói tiếp:

- Văn bối có thể xuất thủ nhưng văn bối nghĩ rằng Đường Hồng nên ra tay trong trường hợp đó như vậy mới có thể nói rõ với Tam Thánh Hội là ai đã giết nhân thủ của bọn chúng.

Tri Cơ Tử gượng cười, nói:

- Nếu bà ta không rat ay kịp thời thì sợ rằng lão lang trung ta không được toàn mạng trở về.

Trường Phiêu nói tiếp:

- Thoạt tiên bà ta đi về hướng đông để tiếng binh khí che lấp sự xuất hiện của bà ta. Tuyệt nghệ Thiên Thủ Phi Hoa quả nhiên phi phàm nhưng vẫn bối cũng thấy được bí quyết xuất thủ của bà ta.

Thiên Y đại sư nhìn qua Tri Cơ Tử rồi nói:

- Bọn lão nạp đang chờ nghe kết quả đây.

Tri Cơ Tử háng giọng rồi nói:

- Chỉ chờ lão lang trung ta báo cáo kết quả mà các vị cũng khẩn trương như thế à?

Hà hà, xem ra lão lang trung ta cũng khá quan trọng nhỉ! Nhưng điều quan trọng hơn là bảo vật Cửu Đầu Sư Tử đó là vật giả.

Lão tưởng rằng mọi người tất sẽ kinh ngạc nhưng ai nấy đều thản nhiên nhìn lão.

Do vậy lão nói tiếp:

- Đường Hồng có một tên tâm phúc Đường Chuyên Tông phụ trách việc canh giữ và giám định bảo vật nhưng không ngờ tên này bị Tam Thánh Hội giết và thay vào đó là một Đường Chuyên Tông giả để lấy cắp Cửu Đầu Sư Tử và chế ra một vật giả.

Thiên Y đại sư chau mày hỏi:

- Có chuyện như thế sao?

Tri Cơ Tử nói tiếp:

- Bọn chúng qua nhiều năm mình tranh ám đấu nên chuyện đó không có gì lạ.

Thiên Y đại sư nói:

- Dù là vật giả nhưng bí kiếp võ công khắc trên đó là bảo vật vô giá.

Tri Cơ Tử liền nói:

- Do vậy nên Đường Hồng dùng chưởng đánh vỡ ngay Cửu Đầu Sư Tử.

Thiên Y đại sư trầm ngâm một lát rồi nói:

- Qua việc này Đường Hồng tất sẽ cảm kích chúng ta rất nhiều.

Tri Cơ Tử gật đầu, nói:

- Không sai! Bà ta lập tức trao mười vạn ngân lượng.

Phi Vân Tử lên tiếng hỏi:

- Đường Hồng xuất môn đi hướng nào?

Tri Cơ Tử đáp:

- Đường Hồng mời chúng ta canh hai đêm nay đến tiểu đảo giữ Huyền Võ Hồ hội diện để thương lượng mọi việc.

Thiên Y đại sư quay sang hỏi Trường Phiêu:

- Bạch thiếu hiệp thấy thế nào?

Tri Cơ Tử vội hỏi:

- Nhưng các vị cũng phải nói cho lão lang trung ta biết tin tức gì mà khiến các vị khẩn trương như vậy?

Trường Phiêu chậm rãi, nói:

- Trở lại chuyện ba vị chưởng môn bị thất tung.

Chàng nhìn qua Tiêu Hàn Nguyệt và nói tiếp:

- Vị sư muội của văn bối không những đã tìm ra tung tích của ba vị chưởng môn mà còn phát hiện tại sao bọn Đường Hồng và các lão quái nhân tiềm ẩn ở Kim Lăng, đặc biệt là dãy thạch thất trên tiểu đảo.

Trong khoang thuyền không một ai khai khẩu nên Trường Phiêu nói tiếp:

- Nếu đêm nay phải lên tiểu đảo thì văn bối đang do dự không biết có nên nói nơi ba vị chưởng môn bị giam cầm hay không? Bởi vì một khi nói ra thì phải có hành động ngay.

Giang Hào lên tiếng:

- Tai họa cho rằng cứ nói ra, chí ít thì lực lượng Động Đình Minh ở nơi này cũng kịp thời điều động.

Trường Phiêu suy nghĩ một lát rồi gật đầu, nói:

- Được văn bối sẽ nói, đó là Hoàng Thiên Đẳng, một ngọn núi nằm sau dãy Lĩnh Ngạn Sơn ngoài thành Cô Tô.

Phi Vân Tử liền nói:

- Đó là tổng hội của Tam Thánh Hội mà!

Trường Phiêu gật đầu, nói:

- Không sai! Ba vị cao nhân tiền bối đều bị giam ở đó, về địa thế thì sư muội của văn bối nắm rõ nhất.

Tiêu Hàn Nguyệt ngồi bên cạnh liền nói:

- Chưởng môn sư huynh, thời cơ đã thật sự chín mùi chưa? Tiểu muội khó quên được lời dặn dò của ba vị tiền bối...

Trường Phiêu ngắt lời, nói:

- Sư muội, ta cho rằng muốn cứu Đồng đại phu thì tất phải giải cứu cho ba vị chưởng môn trước mới được.

Chàng quay sang Thiên Y đại sư rồi nói tiếp:

- Bọn Đường Hồng tiềm ẩn trong tiểu đảo không ngoài mục đích gì khác là truy tìm nơi cất giấu bảo vật của Minh Thái Tổ, bọn chúng dựa vào kinh nghiệm và đặc biệt là tà thuật của Quy Trường Linh để tìm bảo vật rất có lợi.

Ngừng một lát, chàng nói tiếp:

- Vấn đề quan trọng hiện nay là Tam Thánh Hội sẽ điều động một trăm tám mươi tên sát thủ tiềm ẩn ở Linh Ngạn Sơn đến Kim Lăng rồi, đây là cơ hội tuyệt vời nhất nên chúng ta phải lập tức đến Cô Tô giải cứu cho ba vị chưởng môn trước.

Giang Hào nghe vậy liền rất xúc động vội gọi Lục Vân đến hạ lệnh:

- Lập tức thông báo cho Trương tam gia điều động toàn bộ lực lượng thủy lực của Động Đình Minh nhằm hướng Hoàng Thiên Đăng trực chỉ.

Trường Phiêu khoát tay ngăn lại và nói:

- Tuy thời cơ đã đến nhưng phải đợi hội kiến với bọn Đường Hồng vào canh hai đêm nay xong rồi mới quyết định được.

Tri Cơ Tử nói:

- Lão lang trung ta cho rằng nên để nhân thủ Động Đình Minh lên đường trước, còn việc thương lượng với Đường Hồng thì mấy người chúng ta đi cũng đủ rồi.

Phi Vân Tử tiếp lời:

- Tình thế hiện tại thì song phương bọn chúng đều đã biết rõ nhau, lực lượng bên nào cũng chờ đợi một trận quyết chiến. Nhưng bỗng

nhiên không thấy nhân thủ của Tam Thánh Hội xuất hiện nữa, theo bản đạo thì Mộ Dung Trường Thanh, Tán Hoa Tiên Tử, Nam Cung Thu Nguyệt tuyệt đối không thể rời xa Kim Lăng. Có thể bọn chúng đang ngầm triệu tập lực lượng đợi thời cơ đến là lập tức xuất động.

Thiên Y đại sư nói:

- Điều bản tăng lo lắng nhất là Can Tương thần kiếm trong tay Mộ Dung Trường Thanh.

Trường Phiêu gật đầu, nói:

- Can Tương thần kiếm vốn là một lợi khí đáng sợ nhưng chúng ta không thể ỷ kỵ trước khi động thủ, khi lâm trận ai chết trong tay ai cũng khó dự liệu được.

Lúc này thuyền đã cập vào bờ, Lục Vân đi trước dò đường một lát rồi quay lại đưa bọn Thiên Y đại sư đến Huyền Võ Hồ.

Hồi 23

Đại Chiến Giữa Huyền Võ Hồ

Không đầy nửa canh giờ sau thì Bạch Trường Phiêu, Thiên Y đại sư, Phi Vân Tử, Giang Hào, Tri Cơ Tử và Tiêu Hàn Nguyệt đã có mặt tại Huyền Võ Hồ. Bọn họ chờ đúng canh hai thì lập tức lên thuyền qua tiểu đảo. Sau vài câu đối đáp thì một thanh y nhân đưa quần hùng vào một gian thạch thất khá rộng, tuy không được trang trí lộng lẫy nhưng gian thạch thất này khá thanh nhã, bốn góc có bốn ngọn đuốc lớn đủ tỏa ánh sáng khắp phòng. Chính giữa đã bày biện sẵn bàn ghế và trà rượu, điều này chứng tỏ chủ nhân chuẩn bị đón khách thật chu đáo.

Hiện trong thạch thất ngoài Đường Hồng ra thì còn có Mao Sơn Yêu Nhân Quy Trường Linh, Bạch Nhiệm Lão Yêu Vạn Diệu Sơn, Nhất Chưởng Câu Hồn Lục Vĩnh Hận.

Đặc biệt bọn Thiên Y đại sư rất ngạc nhiên là sự có mặt của hai nhân vật tuyệt tích giang hồ gần hai mươi năm qua, đó là Vạn Bảo Tề Lão Đông Gia Thiết Thối Kiên Khôn Thiết Đại Sơn và Thái Hồ Lão Quái Thủy Thượng Phiêu Vạn Lý Hồng. Hai nhân vật này một mặt đỏ như gấc, thân hình mập mạp, một thì gầy ốm chỉ còn da bọc xương.

Sau khi hành lễ và chủ khách an tọa xong thì Đường Hồng quét mục quang nhìn một lượt bọn Thiên Y đại sư, khi đến Giang Hào thì buột miệng hỏi:

- Thiếu hiệp là Giang tam công tử?

Giang Hào cung thủ đáp:

- Không sai! Giang Hào chính là tai hạ.

Đường Hồng hỏi tiếp:

- Động Đình Minh có bao nhiêu nhân thủ tiềm ẩn ở Giang Nam?

Giang Hào cảm thấy quái đản nên thầm nghĩ:

“Hỏi thế là có ý gì? Song phương chưa kịp giới thiệu mà hỏi những lời này thì thật khó trả lời...”.

Nghĩ đoạn chàng giả vờ khiêm tốn:

- So với lực lượng của Đường lão tiên bối thì quả thật chút lực lượng của Động Đình Minh không đáng để nhắc tới.

Đường Hồng ngạc nhiên, nói:

- Tam công tử, tối nay chúng ta hội diện là để thương lượng đại kế đối phó Tam Thánh Hội chứ không phải mưu tính hại nhau, nếu song phương không thành ý thì khó có thể được kết quả mỹ mãn được.

Giang Hào gật đầu nói:

- Lời này cũng là tâm nguyện của bọn vãn bối.

Thiên Y đại sư tiếp lời:

- Lão thí chủ, các vị có đại kế gì hãy nói ra trước để đôi bên cùng thương lượng.

Bạch Nhiệm Lão Yêu Vạn Diệu Sơn lên tiếng:

- Theo thiển kiến của lão phu thì song phương lập tức liên thủ kéo đến Cô Tô huyết chiến với tổng hội Tam Thánh Hội một trận. Hà tất phải bày trò mê hoặc với bọn chúng ở Kim Lăng này, giết giết trốn trốn, trốn trốn rồi giết giết thật chẳng ra sao cả!

Mao Sơn Yêu Nhân Quy Trường Linh vốn đang lim dim song mục vừa nghe lời này thì lão vỗ tay đánh đét và nói:

- Được! Lão phu cũng tán đồng ý kiến này!

Đường Hồng cũng lập tức gật đầu tán thành, Tri Cơ Tử thấy vậy thì hiểu ngay là bọn Đường Hồng muốn đưa trường ác chiến đến Cô Tô để khỏi ảnh hưởng đến việc truy tìm bảo vật của bọn chúng. Thiên Y đại sư cũng nghĩ như vậy, nếu trước đây ba ngày thì có thể đồng ý

với kế hoạch này nhưng hiện tại thì tình thế đã khác. Bởi lẽ nhân thủ chủ lực của Tam Thánh Hội đã tập trung ở Kim Lăng, nếu nơi này không có địch nhân bọn chúng cần giết thì Mộ Dung Trường Thanh sẽ sinh nghi ngay và như vậy việc giải cứu ba vị chưởng môn sẽ gặp rất nhiều khó khăn.

Thiên Y đại sư nhìn qua Đường Hồng định lên tiếng phản đối thì đột nhiên bên ngoài có một thanh y nhân tông cửa chạy vào hốt hơ hốt hã nói:

- Lão thái thái, đại sư... đại sư hồng hét rồi.

Đường Hồng cả kinh quát hỏi:

- Xảy ra chuyện gì?

- Có người phóng hỏa ở ngõ Đường gia.

- Bắt được kẻ phóng hỏa chưa?

- Bẩm báo lão thái thái... không những không bắt được thủ phạm mà... mà người của chúng ta bị hỏa thiêu khá nhiều. hiện tại lửa đang bốc ngút trời từ tứ phương bát hướng...

Đường Hồng trầm giọng nói:

- Cuộc hội diện dừng ở đây thôi, chúng ta phải đi đối phó Tam Thánh Hội.

Lời vừa dứt thì bà ta nộ khí xung thiên, tung người phóng ra khỏi thạch thất như tia chớp, Quy Trường Linh, Lục Vĩnh Hận, Vạn Diệu Sơn, Thiết Đại Sơn, Vạn Lý Hồng lần lượt phóng theo không một chút do dự. Thiên Y đại sư cũng ra khỏi thạch thất, phía sau hòa thượng có Phi Vân Tử, Giang Hào, Tri Cơ Tử và Tiêu Hàn Nguyệt còn Bạch Trường Phiêu vẫn ngồi yên bất động. Tiêu Hàn Nguyệt thấy vậy chạy vào gọi:

- Chưởng môn sư huynh, chúng ta cũng đi thôi!

Trường Phiêu chậm rãi nói:

- Mọi người hãy lập tức lên thuyền rời Huyền Võ Hồ đến chiếc thuyền lớn trên sông Tần Hoài để đi Cô Tô.

oOo Tại ngõ Đường gia một cảnh tượng khủng khiếp đang diễn ra, đó là những ngọn lửa cao ngút trời từ tứ phương bát hướng đang ngùn ngụt bốc lên. Sự náo nhiệt thu hút không ít kẻ hiếu kỳ đến xem nhưng tất cả đều đứng từ ngoài xa mấy mươi trượng chứ không một ai dám đến gần. Bởi lẽ lúc này trên đường quan đạo gần ngõ Đường gia có mấy cỗ xe mã đang đậu, hàng trăm hắc y nhân mang đao kiếm ngược xuôi, hễ gặp bất cứ người lạ nào là chúng vung dao chém ngay không cần hỏi một câu. Nơi đối diện với ngõ chính của ngõ Đường gia có một cỗ xe tứ mã đang dừng ở đó, ba nhân vật đầu não của Tam Thánh Hội đều ngồi chung trong xe với thần thái vô cùng đắc ý.

Nam Cung Thu Nguyệt cười ha ha, nói:

- Giết sạch tất cả để trừ hậu họa.

Mộ Dung Trường Thanh lạnh lùng tiếp lời:

- Lẽ ra lão yêu bà bà Đường Hồng không hạ thủ giết Tứ Đại Kim Cương của tai hạ mới phải, lần này thì cho bà ta biết thế nào là quả báo nhãn tiền.

Hắn vô cùng phấn khích chỉ tay về phía biển lửa và nói tiếp:

- Đường Hồng người quá ác độc nên mới dẫn đến biển lửa thui rụi ngõ Đường gia tối nay, ha ha ... người chớ trách ta hạ thủ bất lưu tình nhé!

Thu Nguyệt quan sát rồi nói:

- Nhị vị hãy xem kia, lửa tứ phía đã cuốn vào giữa rồi.

Tán Hoa Tiên Tử bật bật thanh kiếm đang cầm trong tay và nói:

- Đây chính là cơ hội tốt nhất để chúng ta ra tay đấy.

Trường Thanh tiếp lời:

- Tiên Tử và đệ tử Minh Nguyệt Quán có thể tiến vào theo phía trái. Nam Cung hiền muội cùng Tứ Đại Phi Kiếm và toán nhân thủ sử dụng độc hỏa tự do bố sát ở bên ngoài, tai hạ thủ chặt chính diện tuyệt không để một tên nào chạy thoát.

Lời nói vừa dứt thì ba bóng người lần lượt phóng ra khỏi cỗ xe tứ mã nhưng cũng chính ngay lúc đó, trên đường quan đạo có sáu bóng người đang lướt tới như bay. Không một ai lên tiếng, bọn họ vừa đến nơi là xuất thủ đánh vùi vào bọn Mộ Dung Trường Thanh. Sáu bóng người này không phải ai xa lạ mà chính là lục lão quái nhân Đường Hồng, Quy Trường Linh, Lục Vĩnh Hận, Vạn Diệu Sơn, Thiết Đại Sơn và Vạn Lý Hồng.

Đường Hồng và Quy Trường Linh phân ra công kích Mộ Dung Trường Thanh và thtt, Vạn Lý Hồng và Thiết Đại Sơn ở phía sau tùy cơ tiếp ứng. Phía bên kia Nhất Chưởng Câu Hồn Lục Vĩnh Hận và Bạch Nhiệm Lão Yêu Vạn Diệu Sơn liên thủ vây công Nam Cung Thu Nguyệt. Một trường ác đấu lập tức khai diễn trong ánh lửa rực sáng từ ngổ Đường gia chiếu rọi ra.

Sau mấy chiêu dạo đầu thì Quy Trường Linh hoành ngang đao cười ha ha rồi nói:

- Luận về bồi phạt thì lão phu đủ để người gọi là lão gia gia, hì hì...! Đã lâu lão phu chưa có dịp dung thuật pháp đối địch vì quả thực lão phu không muốn thi triển thuật pháp đối phó với hạng vô danh tiểu tốt. Hôm nay khó khăn lắm mới hạnh ngộ quán chủ Minh Nguyệt Quán, hãy ra chiêu đi! Xem thử pháp thuật Minh Nguyệt Quán cao thâm hay Mao Sơn kỳ thuật của lão phu cao thâm!

Tán Hoa Tiên Tử quát lớn:

- Lão yêu người lẽ ra phải chết từ lâu rồi, hôm nay người tìm đến Tán Hoa Tiên Tử ta thì ta sẽ tiễn người về Tây Thiên.

Nói đoạn bà ta lấy trong người ra một chiếc hộp gỗ và quát hỏi:

- Lão yêu người có biết đây là vật gì không?

Lời vừa dứt thì bà ta vung tay quăng chiếc hộp về phía Quy Trường Linh. Khoảng cách giữa song phương khá gần nên muốn tránh né cũng khó lòng thực hiện được. Thế nhưng Quy Trường Linh không tránh né, lão há miệng thối “vù” ra một tiếng, một làn bạch khí như sương mù từ trong cổ họng lão bay thẳng ra ngoài. Tán Hoa Tiên Tử kinh hãi lùi một bước, tả chưởng lập tức vỗ ra, Quy Trường Linh cũng không chậm trễ, lão mạnh xuất một chưởng di sơn đảo hải. Khoảng cách chỉ có một trượng, ở giữa là làn bạch khí vẫn bao trùm chiếc hộp, hai bên đều ra sức vận dụng kinh lực lên chưởng để đẩy làn bạch khí về phía đối phương.

Phía bên kia dường như Đường Hồng có phần úy kỵ Can Tương thần kiếm, dù trong tay là thanh kiếm dài hai thước có thể chém sắt như chém bùn nhưng bà ta vẫn không dám để kiếm của mình va chạm với Can Tương thần kiếm. Tuy nhiên trong tình thế như vậy thì ám khí của Đường Hồng trở nên đắc dụng, hàng loạt ngân châm, kim châm liên tục phóng ra buộc Mộ Dung Trường Thanh phải vất vả múa kiếm hóa giải.

Đường Hồng đã thành danh trên giang hồ với ngoại hiệu Thiên Thủ Phi Hoa nhưng trong người bà ta tàng trữ bao nhiêu loại ám khí thì không ai biết được.

Mộ Dung Trường Thanh chỉ dựa vào kiếm pháp tuyệt luân và đặc biệt là Can Tương thần kiếm để hóa giải những ám khí vô hình, nhưng nếu hắn muốn đánh bại Đường Hồng thì quả thật không phải là chuyện đơn giản. Lúc bắt đầu giao chiến, Đường Hồng đã xuất liên tiếp bảy loại ám khí, mục đích của bà ta là đoạt Can Tương thần kiếm trên tay Mộ Dung Trường Thanh nhưng không ngờ thần kiếm quả nhiên lợi hại, bảy loại ám khí lần lượt bị triệt tiêu hết cả.

Bên phía Lục Vĩnh Hận và Vạn Diệu Sơn tuy ngăn được Nam Cung Thu Nguyệt nhưng vẫn không thể nào chiếm được thế thượng phong. Bởi lẽ đao pháp của Nam Cung thế gia không phải là võ công tầm thường, vả lại Loan Nguyệt Đao trong tay Thu Nguyệt là bảo vật gia truyền nên uy thế cực kỳ mãnh liệt. Hai lão quái một hắc một bạch phải tận xuất chỉ chưởng mới hóa giải được những thế đao vạn hiểm của Thu Nguyệt và giữ cho cục diện quân bình bất phân thắng bại.

Tán Hoa Tiên Tử thấy chiếc hộp gỗ không tiếp cận được đối phương thì tiếp tục quăng độc vật ra với hy vọng là lần này độc vật sẽ vượt qua làn bạch khí. Nhưng không ngờ độc vật vừa xuất thủ thì Quy Trường Linh cười nhạt một tiếng rồi huơ tả chưởng một vòng và đẩy mạnh ra. Chưởng phong cuộn lấy độc vật rồi hất văng ra ngoài xa bảy tám trượng. Tán Hoa Tiên Tử thấy thi triển độc vật không có kết quả thì lập tức rút thanh đoản kiếm dắt bên người rồi tung lên không, cùng lúc tả chưởng vận đủ mười hai thành công lực đẩy mạnh vào chuôi kiếm. Đoản kiếm được tiếp thêm kinh lực nên thể bay như sao xẹt vượt qua làn bạch khí đâm thẳng về phía Quy Trường Linh.

Lần này Quy Trường Linh lại phá lên cười ha hả, tả chưởng cũng huơ một vòng rồi đánh mạnh ra, một đạo kinh phong như cuồng long xuất hải cuộn lấy đoản kiếm hất văng ra ngoài xa năm trượng rồi rơi xuống đất. Quy Trường Linh đắc ý cười lớn và nói:

- Minh Nguyệt Quán chủ, người còn những trò gì nữa hãy tận xuất ra đi.

Tán Hoa Tiên Tử chưa có phản ứng gì nhưng trên trán bà ta đã xuất mồ hôi hột.

Cảnh tượng này không lọt khỏi mắt Quy Trường Linh, lão quát lớn:

- Tán Hoa, hôm nay cho người biết thế nào là Mao Sơn đại pháp áp đảo Minh Nguyệt Quán nhé!

Cùng lúc trong tiếng quát song chưởng tề xuất, làn bạch khí đang ngưng tụ giữa không trung đột nhiên dịch về phía Tán Hoa Tiên Tử, cũng ngay lúc đó thân hình của Quy Trường Linh đã có sự biến hóa, từ một thân hình thật, trong chớp mắt đã hóa ra bảy bóng Quy Trường Linh vây lấy Tán Hoa Tiên Tử.

Tán Hoa Tiên Tử kêu lên thất thanh rồi lập tức vung song thủ xuất ra năm thanh đoản đao múa lượn xung quanh thân hình bà ta. Thủ pháp này quả là vô cùng ảo diệu nhưng Quy Trường Linh vẫn nhiều hơn hai bóng người. Thân hình của lão ta hư thực bất định, đâu là hư đâu là thực Tán Hoa Tiên Tử không thể nào phán đoán được. Trong thế cùng đường, Tán Hoa Tiên Tử quát lớn một tiếng rồi múa song chưởng đẩy năm thanh đoản đao nhằm năm bóng Quy Trường Linh

mà phóng ra. Nhưng đáng tiếc năm bóng người đó chỉ là ảo ảnh nên chỉ có một thanh đoản đao kịp thời xẹt qua bả vai Quy Trường Linh. Trước khi đó trao thủ của lão như vuốt hổ đã chụp vào mặt Tán Hoa Tiên Tử. Song chưởng đã xuất nên Tán Hoa Tiên Tử cũng không kịp thu tay về chống đỡ, bà ta chỉ kịp thời nghiêng đầu tránh né nhưng ba móng vuốt đã trúng và má bên trái. Da thịt bị rách tươm, máu tươi xuất ra lênh láng từ mặt xuống thân. Tán Hoa Tiên Tử kêu lên một tiếng đau đớn rồi tung mình phóng đi về hướng chính nam như làn gió cuộn.

Quy Trường Linh không đuổi theo mà lập tức điểm huyết cầm máu vết thương trên bả vai. Lão cảm thấy không thích xem người khác động thủ nên kẹp tay ra sau lưng rồi chậm rãi bước đi.

Thái Hồ Thủy Thượng Phiêu Vạn Lý Hồng thấy vậy thì kêu lớn:

- Tại sao lại bỏ đi?

Quy Trường Linh cũng chẳng buồn để ý, lão cứ chậm rãi bước đi tới trước, tuy nói là chậm rãi bước nhưng mỗi bước của lão ta có đến cả trượng nên thoáng chốc đã mất hút tung tích. Lúc này chợt nghe Thiết Thối Chần Kiên Khôn Thiết Đại Sơn lên tiếng nói:

- Vạn huynh, chúng ta hãy vây sát tên Mộ Dung tiểu tử này đi, giết được hắn thì Tam Thánh Hội sẽ giải tán thôi!

Vạn Lý Hồng quát lớn một tiếng rồi tung người nhập vào vòng chiến, tiếp đó là Thiết Đại Sơn nhưng hai lão quái này cũng không dám đến gần Can Tương thần kiếm.

Mộ Dung Trường Thanh thấy ba người liên thủ đối phó với mình, tình thế vô cùng bất lợi nên lập tức tung người phóng ra ngoài xa năm trượng, rồi quát lớn:

- Dừng tay!

Phía bên kia Nam Cung Thu Nguyệt nghe Trường Thanh quát như vậy thì cũng thoát ra khỏi vòng chiến. Đường Hồng nộ khí bừng bừng, bà vừa thở vừa nói:

- Mộ Dung tiểu tử, người thiêu rụi ngô Đường gia của lão thân, giết chết hàng trăm nhân thủ, người phải trả giá cho sự tàn ác của người thôi. Lẽ nào người còn định bày ra nguy kế? Người định trốn chạy hả?

- Ha ha ha....

Mộ Dung Trường Thanh cười một tràng rồi nói:

- Chuyện tàn sát trên giang hồ xưa nay không liên quan gì đến quan nha, lão yêu bà người tưởng rằng quan nha sẽ đến can thiệp chẳng?

Đường Hồng lạnh lùng nói:

- Bọn họ lo chuyện của bọn họ không liên quan gì đến chuyện quyết đấu của chúng ta. Mộ Dung tiểu tử người định dùng nguy ngôn để đánh bài tấu mã chẳng?

Trường Thanh thản nhiên nói:

- Lão yêu bà chớ hù dọa Tam Thánh Hội, người của Tam Thánh Hội thà làm quỷ không đầu chứ không hề sợ chết, chỉ có điều song phương chúng ta đều là nhân vật giang hồ, không nên quyết đấu ở nơi này khiến cho kinh thế hãi tục. Canh hai đêm mai sẽ tiếp tục động thủ tại Huyền Võ Hồ, lão yêu bà không phản đối chứ?

Đường Hồng cũng sớm nghĩ đến cách này vì hiện tại đương trường chỉ toàn hắc y võ sĩ của Tam Thánh Hội mà không thấy nhân thủ của ngô Đường gia đâu cả. Mặt khác bà ta cần nhanh chóng liên lạc với bọn Thiên Y đại sư, song phương liên thủ thì mới có thể thắng được Tam Thánh Hội. Ý đã quyết nên Đường Hồng cười nhạt, nói:

- Thừa biết người mượn lời để lui binh nhưng lão thân ta cũng mở đường hiếu sinh để người tập trung nhân thủ,ừ rồi canh hai đêm mai sẽ giải quyết trên tiểu đảo Huyền Võ Hồ.

Nói rồi bà lớn tiếng quát:

- Cút...

Mộ Dung Trường Thanh ngửa mặt cười ha ha rồi khoát tay ra hiệu cho bọn hắc y võ sĩ đánh xe rút lui. Thu Nguyệt tuy không mấy đồng tình nhưng đành phải cất bước đi theo.

Vạn Diệu Sơn quét mục quang nhìn Đường Hồng hỏi:

- Tại sao lại thả tên tiểu tử này?

Lục Vĩnh Hận tiếp lời:

- Há chẳng phải là thả hổ về rừng sao?

Đường Hồng đắc ý, nói:

- Ta tin là lực lượng chủ lực của Tam Thánh Hội đã xâm nhập vào ngõ Đường gia, bọn chúng sẽ không một tên sống sót trở ra... thực lực của bọn chúng đã suy yếu mà chúng ta lại có thể liên thủ với bọn Thiên Y hòa thượng, trong tình hình đó chúng ta lợi nhiều hơn bọn chúng lợi...

Nói đoạn bà ta quét mục quang nhìn ra xa và nói tiếp:

- Điều ta lo lắng nhất là Quy Trường Linh đã thọ thương, không biết thương thế lão ta như thế nào?

Bà ta bước đến gần bọn Lục Vĩnh Hận và tiếp lời:

- Thiên Thành đại sư và tám cao tăng Thiếu Lâm vốn đang ở chỗ ta nhưng vừa nghe Thiên Y hòa thượng đã đến Kim Lăng thì lão ta không kịp nói một câu đã đưa người đi rồi.

Nói đoạn bà ta ra hiệu cho bọn Vạn Diệu Sơn, Lục Vĩnh Hận, Thiết Đại Sơn, Vạn Lý Hồng xông vào ngõ Đường gia thu thập tàn cuộc.

Gần năm mươi tên hắc y võ sĩ của Tam Thánh Hội còn kẹt trong ngõ Đường gia, chưa rút lui kịp đều bị bọn Đường Hồng hạ thủ giết sạch. Thế lửa lúc này đã giảm dần.

Đường Hồng điểm lại binh mã thì chỉ còn hai trăm trong số năm trăm nhân thủ bày bố ở đây. Nhưng điều đó không quan trọng vì bà ta còn

có mấy trăm nhân thủ mặc thanh y ở tiểu đảo giữa Huyền Võ Hồ, số nhân thủ đó là do Quy Trường Linh, Lục Vĩnh Hận, Vạn Diệu Sơn bí mật giáo luyện, bọn chúng đều tiềm cư trong dãy thạch thất trên tiểu đảo.

Sau khi thu thập tàn binh trong ngõ Đường gia thì bọn Đường Hồng lập tức lên đường kéo lên tiểu đảo giữa Huyền Võ Hồ chờ canh hai đêm sau huyết chiến với Tam Thánh Hội. Thời gian chậm chạp trôi qua, ngày sáng rồi đêm lại buông xuống, khi gần đến canh hai thì bỗng nhiên có một chiếc thuyền lớn cập vào tiểu đảo, trên thuyền có tổng cộng chín hòa thượng mặc hoàng y. Đây chính là Thiên Thành đại sư thống lĩnh tám cao tăng tâm phúc của lão ra đến trợ chiến cho Đường Hồng.

Khi thuyền cập tiểu đảo, bọn Thiên Thành đại sư vừa lên bờ thì trong thạch thất vang lên tiếng hô:

- Thiên Thành đại sư đến.

Từ gian thạch thất bên kia có giọng Đường Hồng truyền ra:

- Tại sao không thấy bọn Thiên Y hòa thượng, lẽ nào bọn họ không đến?

Nguyên bà ta đã phái người truy tìm bọn Thiên Y đại sư nhưng bà ta có ngờ đâu lúc này bọn họ đang trên đường tới Linh Ngạn Sơn ở Cô Tô. Vả lại bọn Thiên Y đại sư không có ý mưu cầu bảo vật mà chỉ có mục đích duy nhất là cứu người.

Lúc này bọn Thiên Thành đại sư vừa đến cổng thạch thất thì thấy Đường Hồng, Quy Trường Linh, Vạn Diệu Sơn, Lục Vĩnh Hận, Thiết Đại Sơn, Vạn Lý Hồng từ trong lục tục kéo ra nghênh đón.

Đường Hồng nhìn qua Thiên Thành đại sư rồi nói:

- Đại sư đến đây à?

Thiên Thành mỉm cười, đáp:

- Đúng vậy! Bàn tăng không thể không đến.

Đường Hồng liền hỏi:

- Điều này chứng tỏ Thiên Y đại sư đã không còn ở Kim Lăng, đúng không?
- Bọn Thiên Y đại sư đã rời Kim Lăng hơn một ngày rồi.
- Xem ra chuyện liên thủ đối phó Tam Thánh Hội chỉ là hư chiêu của bọn chúng thôi.
- Đêm này bản tăng sẽ tận tâm tận lực đối địch, tuy chỉ có tám đệ tử dòi thứ hai nhưng vẫn có thể bày La Hán trận.
- Cuộc chiến hôm nay rất quan trọng, nó ảnh hưởng đến sự tồn vong.. - Cho nên bản tăng mới không dám chậm trễ.

Đường Hồng chỉ tay dọc bờ hồ và nói:

- Đại sư định bày La Hán trận nơi nào hãy chọn địa điểm trước đi.

Thiên Thành đại sư rút giới đao ra và quay sang nói với tám đệ tử:

- Đi, bày trận!

Lúc này tuy đã là canh hai nửa đêm nhưng ánh trăng sáng vàng vạc, toàn bộ quang cảnh tiểu đảo trông rõ mồn một. Từ trên tiểu đảo nhìn ra hồ bọn Đường Hồng đều thấy trên ba mươi chiếc khoái thuyền (thuyền nhỏ, nhẹ) đang tiến về phía tiểu đảo.

Ba mươi chiếc khoái thuyền này phân thành ba đội thuyền chính giữa có một chiếc thuyền lớn đèn đuốc sáng trưng. Chưa đầy nửa canh giờ sau thì tất cả thuyền đều cập vào bờ, hàng trăm hắc y võ sĩ lập tức bỏ thuyền phóng lên tiểu đảo tìm nơi thích hợp để mai phục.

Trong dãy thạch thất lúc này Đường Hồng đang đứng trước ba trăm thanh y võ sĩ, bà ta lớn tiếng nói:

- Tam Thánh Hội tàn ác bất nhân luôn nuôi tham vọng xưng bá giang hồ như thế nào có lẽ các huynh đệ đã rõ, do vậy lão thân không cần

đa ngôn, các huynh đệ hãy tận lực giết sạch.

- Giết... Giết...

Hàng loạt âm thanh cùng vang lên một lúc.

Ngoài tiểu đảo bọn Tam Thánh Hội đã hoàn thành công việc đổ bộ lên bờ, Nam Cung Thu Nguyệt quay sang nói với bốn tỷ nữ:

- Tứ Đại Phi Kiếm hãy theo sau ta, hai toán nhân thủ độc hỏa đi hai bên.

Nói đoạn Thu Nguyệt cất bước tiến thẳng về phía dãy thạch thất. Mô Dung Trường Thanh, Tán Hoa Tiên Tử cũng lần lượt soái lãnh binh mã của mình tiến vào.

Nhưng bọn chúng chưa đi được mấy bước thì cổng thạch thất chợt mở, Đường Hồng và Quy Trường Linh dẫn đầu nhân thủ bước ra. Song phương không cần nói một câu nào, chỉ nghe nhân thủ bước ra hai bên đều hô vang “giết giết”... Thế là một cuộc hỗn chiến lập tức diễn ra. Tán Hoa Tiên Tử bị Quy Trường Linh dùng thủ trào cào rách mặt tới qua nên bà ta hận lão thối xương nhưng không ngờ toán nhân thủ của bà ta vừa xông lên thì gặp phải Bạch Nhiệm Lão Yêu Vạn Diệu Sơn và Nhất Chưởng Câu Hồn Lục Vĩnh Hận, Thái Hồ Lão Quái Thủy Thượng Phiêu và Thiết Thối Chấn Càn Khôn Thiết Đại Sơn cũng từ hai bên tả hữu lướt đến. Ngoài mấy cao thủ thành danh này còn có hơn trăm thanh y võ sĩ của Đường Hồng cũng lập tức bao vây bọn Tán Hoa Tiên Tử.

Nguyên Tán Hoa Tiên Tử muốn tìm Quy Trường Linh để rửa hận nhưng cảnh hỗn chiến đã xảy ra nên khó lòng tìm được. Vì thế bà ta quát lớn:

- Các người hãy giết hết cho ta.

Lời vừa dứt thì song thủ bà ta cùng lúc vung ra, không biết bà ta thi triển độc vật gì mà bỗng chốc nghe bọn thanh y võ sĩ kêu la vang trời dậy đất đồng thời bọn chúng đều ngã lăn ra vật vãi trên mặt đất. Lục Vĩnh Hận và Vạn Diệu Sơn thấy tình thế bất ổn nên lập tức xuất song chưởng để đánh dập độc vật bay về phía đối phương. Nhưng ngay

lúc đó đột nhiên có mấy ngọn lửa phóng vút lên cao rồi phát ra tiếng nổ long trời lở đất, hàng ngàn ánh chớp lan tỏa ra một vùng rộng lớn. Vạn Diệu Sơn liên tục xuất chưởng ngăn chặn nhưng vẫn có mấy chớp lửa dính vào người. Lão này râu tóc che kín mặt mũi nên chớp lửa vừa dính vào người thì đã thấy khói xanh và mùi khét bốc ra. Đang lúc bối rối không biết hóa giải thế nào, Bạch Nhiệm Lão Yêu đành bặt đao cắt trụ râu tóc mà lão từng dưỡng mấy chục năm.

Lúc này Lục Vĩnh Hận đã kịp thời tiếp chiến với Nam Cung Thu Nguyệt, Vạn Diệu Sơn sau khi dập tắt được độc hỏa trên người thì cũng vây lại. Nhưng chưa đầy mười chiêu thì Lục Vĩnh Hận đã trúng Loan Nguyệt Đao ngay bên tay trái, máu tươi tuôn ra lênh láng. Cạnh bên nghe Tán Hoa Tiên Tử lạnh lùng quát:

- Quy Trường Linh! Lão chết tiệt, hôm nay ta phải giết ngươi để rửa hận!

Lời vừa dứt thì bà ta lập tức phóng về phía Quy Trường Linh đang giao chiến với Mộ Dung Trường Thanh cách đó không xa. Hiện tại có không ít bóng người bị đánh văng xuống nước, nguyên bọn Thiên Thành đại sư lập La Hán trận ngay cạnh mép hồ, hễ thấy tên hắc y nào phóng lên là lập tức hát ngược vào lòng hồ. Đêm nay đám hòa thượng không sử dụng thiên trượng mà đều thi triển giới đao, do vậy tên nào bị đánh văng xuống nước thì không chết cũng bị thương nên khó có thể có cơ hội sống sót.

Bất ngờ Tán Hoa Tiên Tử tung người lên không như lướt đi trên đầu bọn võ sĩ ra ngoài ba mươi trượng. Kim Ngân song đao của bà ta vung lên sáng quắc đồng thời cũng nghe bà ta quát lớn:

- Lão yêu tặc, đến giờ ngươi đền mạng rồi.

Lời chưa dứt thì song đao đã nhằm đỉnh đầu Quy Trường Linh bổ xuống. Lúc này Đường Hồng đã bị nhuộm máu bởi Can Tương thần kiếm của Mộ Dung Trường Thanh nên khi nghe Tán Hoa Tiên Tử quát lên như vậy thì càng lo lắng cho Quy Trường Linh.

Tuy nhiên Thiên Thủ Phi Hoa ứng biến cực kỳ nhanh lẹ, bà ta vung hữu thủ đánh ra một làn độc châm ngăn chặn thế bổ xuống của Tán Hoa Tiên Tử. Ngay lúc đó Mộ Dung Trường Thanh lại chớp thời cơ

vận đủ mười thành công lực lên trường kiếm đâm tới Đường Hồng, trường kiếm tuy chỉ có ba thước nhưng uy lực phát huy ra ngoài tám thước.

Tán Hoa Tiên Tử bị độc châm từ dưới công lên, do vậy buộc lòng phải lách người tránh né và thế song đao bổ xuống không thể trúng đích. Quy Trường Linh vừa thoát hiểm thì phát hiện thế kiếm đâm lên của Mộ Dung Trường Thanh về phía Đường Hồng nên lão lập tức tung người lên không, song cước cùng quét vào thượng hạ bộ của Trường Thanh, buộc hắn phải thu kiếm về chống đỡ. Tuy nhiên thế song cước tảo thiên của Quy Trường Linh chỉ là hư chiêu, khi thấy đối phương thu kiếm về thì lão cũng lập tức lộn một vòng trên không đoạn hạ thân xuống cạnh Đường Hồng.

Tán Hoa Tiên Tử lại tung người vung song đao lướt tới và quát lớn:

- Lão chết bầm, để xem ngươi chạy đường nào?

Trong chớp mắt Quy Trường Linh đã cảm thấy đao phong ập xuống đầu, nhưng với cơ trí và kinh nghiệm giang hồ lão luyện, lão ta lập tức rùn người thấp xuống đồng thời tả thủ chụp lấy một hắc y võ sĩ đứng gần đó quăng lên. “Soạt” một tiếng, thủ cấp và thân hình của tên hắc y võ sĩ lần lượt rơi xuống đất, máu tươi tuôn ra xối xả trên bình địa. Tên hắc y võ sĩ làm vật thí thân, đỡ đao cho Quy Trường Linh và cũng tạo cho lão cơ hội chiếm lại tiên cơ, song chưởng của lão lập tức nhằm hai vai của Tán Hoa Tiên Tử phát chiêu.

“Bình, bình!” Hai tiếng vang lên, ngân đao của Tán Hoa Tiên Tử lập tức thoát khỏi tay bay đi. Cùng lúc Quy Trường Linh ôm đầu bỏ chạy tựa hồ không thể tiếp chiến được nữa, Tiên Tử đắc ý phi bộ hành đuổi theo như hình với bóng. Thế nhưng điều kỳ lạ đã xảy ra, khi Tán Hoa Tiên Tử đuổi đến gần kịp Quy Trường Linh thì bỗng nhiên bà ta nghe sau lưng mình có giọng của Quy Trường Linh lạnh lùng nói:

- Mao Sơn kỳ thuật giết người một cách vô tình!

Tán Hoa Tiên Tử thừa hiểu đây là đại pháp phân thân, quỷ thần khó lường và bà ta cảm thấy lão quái nhân này quả nhiên rất lợi hại. Trong lúc nghĩ thì Tán Hoa Tiên Tử cũng tung người qua trái ba trượng rồi chú mục quan sát. Nhưng liền ngay đó lại nghe Quy

Trường Linh nói:

- Muốn chạy hả? Để ta xem người chạy đường nào?

Tán Hoa Tiên Tử cả kinh vội rút đoản đao bên người rung lên rồi múa, song chưởng điều khiển cho đao múa lượn quanh người.

Thế đao này không cầu sự công kích đối phương mà cầu lấy sự tự bảo vệ mình.

Bỗng nhiên nghe Quy Trường Linh hét lên một tiếng:

- Ôi...

Trong tiếng kêu thất thanh đó, chỉ thủ của lão đã điểm vào vai Tán Hoa Tiên Tử nhưng kinh lực không đủ để không chế huyết đao. Kế đó thấy Quy Trường Linh loạng choạng chạy ra bờ hồ và không cần suy nghĩ, lão nhảy “ùm” xuống nước, chỉ thấy bọt nước trắng xóa tung tóe nhưng không biết Quy Trường Linh sống chết thế nào.

Tán Hoa Tiên Tử đắc ý phá lên cười ha ha rồi nói:

- Hừ! Lão quái người bị trúng đao của ta thì còn sống thế nào được? Ha ha...

Bỗng nhiên có một nữ nhân chạy lại trước mặt Tán Hoa Tiên Tử nói:

- Quán chủ, để tiểu muội cống quán chủ đi trước!

Thì ra nữ nhân này chính là Tăng Phi Yến, một trong những cao thủ Kim Bài Kiếm Thủ của Minh Nguyệt Quán. Tán Hoa Tiên Tử không nói mà chỉ khẽ gạt đầu, Tăng Phi Yến liền xốc vai cống bà ta đi, phía trước có bốn nhân vật chẳng nói chẳng rằng lập tức lên thuyền rời khỏi Huyền Võ Hồ.

Lúc này Mộ Dung Trường Thanh và Đường Hồng đang giao thủ đến hồi ác liệt.

Mộ Dung Trường Thanh có Can Tương thần kiếm trong tay nhưng đã mấy lần giết hụt đối phương, do vậy hắn như người phát cuồng cứ

từng bước từng bước tiến tới trước.

Trước một thần vật lợi hại như Can Tương thần kiếm thì Đường Hồng chỉ biết tránh né để chờ cơ hội thi triển ám khí. Nhưng kiếm thuật của Trường Thanh cực kỳ tinh thâm nên bà ta vẫn chưa tìm ra sơ hở nào. Hiện tại bà ta không hận Mộ Dung Trường Thanh mà lại hận bọn Thiên Y đại sư tại sao không xuất hiện?

Đột nhiên nghe Mộ Dung Trường Thanh quát lên, tiếp theo đó là kiếm quang như ánh chớp vạch màn đêm bổ về phía Đường Hồng.

“Xoẹt xoẹt”.

Từ vai trái kéo dài đến lưng của Đường Hồng bị vạch một đường dài ba tấc, huyết tươi theo đó tuôn ra xối xả.

Đường Hồng quá đau đớn nên vung song thủ phóng ra, một loạt kim châm bay về phía Trường Thanh.

“Rắc rắc!”.

Kim châm đều bị Can Tương thần kiếm đánh rơi xuống đất hoặc bay tứ tán ra ngoài. Trường Thanh đắc ý phá lên cười ha ha một tràng, thanh âm tiếng cười chưa dứt thì đột nhiên hắn cảm thấy chân phải bị trúng vật gì tê buốt và đau nhức lạ thường.

Hắn cả kinh lập tức tung người ra sau ba trượng rồi cúi xuống nhìn chỉ thấy nơi đùi phải có một tràng hạt to như ngón tay cái cắm sâu vào da thịt.

Hắn không hiểu tại sao Đường Hồng lại có một tràng hạt thì trước mắt đã xuất hiện một lão hòa thượng mặc hoàng y, đó chính là Thiên Thành đại sư. Lão vừa hạ thân xuống bên cạnh Đường Hồng thì liền trầm giọng nói:

- Mau lui vào thạch thất băng bó thương thế, tên tiểu tử này giao cho bản tăng.

Vạn Lý Hồng và Thiết Đại Sơn đang đối phó với mấy chục tên hắc y võ sĩ, nhưng thấy Đường Hồng thọ thương thì hai lão cũng rời khỏi

vòng chiến chạy lại. Vạn Lý Hồng vung song đao lên và lạnh lùng nói:

- Đường đại nương, hãy xem ba chúng ta hạ thủ tên tiểu tử này!

Lời chưa dứt thì lão ta cùng Thiết Đại Sơn vung song đao và Ngân Thiết Bổng tấn công Mộ Dung Trường Thanh. Thiên Thành đại sư cũng không chậm trễ, lão ta vung giới đao tấn công vào chính diện. Ba cao thủ hợp kích nên uy lực kinh người, phóng mắt vào đương kim võ lâm e rằng không ai có thể chống đỡ nổi. Thế nhưng Mộ Dung Trường Thanh chỉ cười nhạt một tiếng rồi quát lớn:

- Giết!

Cùng với lời nói Can Tương thần kiếm cũng vung lên, kinh phong cuộn cuộn, kinh khí ào ạt, thân hình của Trường Thanh như một cơn lốc bắn vào không trung cùng với kiếm quang muôn ngàn ánh chớp.

- Ngự kiếm thuật!

Có kẻ buột miệng kêu thất thanh.

Nhưng tất cả đã chậm bước, Thiết Thôi Chấn Kiên Khôn bị chém đứt cả chân tay đang nằm hôn mê bất tỉnh giữa đương trường. Thiên Thành và Vạn Lý Hồng đều bị đứt cánh tay nhưng cả hai kịp thời tự điểm huyết cầm máu rồi cầm đầu bỏ chạy thối mạng.

Mộ Dung Trường Thanh hạ xuống đất định thần nhìn kỹ thì không thấy bóng dáng Đường Hồng đâu nữa cả, tàn binh thanh y võ sĩ cũng đang lục tục kéo vào thạch thất. Trường Thanh vô cùng phẫn khích, hấn quát lớn:

- Các huynh đệ! Giết... Giết sạch cho ta! Chúng ta đại thắng rồi!

Vừa quát hấn vừa vung kiếm xông vào đám thanh y võ sĩ của Đường Hồng, Can Tương thần kiếm đi đến đâu thì thân người ngã xuống đến đó. Khi đi gần tới bờ hồ thì Trường Thanh phát hiện thấy có tám hòa thượng đang bày thế trận. Hấn đoán chắc đây là đệ tử của Thiên Thành đại sư nên sát cơ lại dâng lên, hấn chẳng nói chẳng rằng mà lập tức múa kiếm xông thẳng vào La Hán trận. Tám hòa thượng này chỉ là hàng đệ tử thứ hai của Thiếu Lâm tự, vả lại La Hán trận tuy

biển ảo đầy uy lực nhưng vũ khí của hòa thượng chỉ là giới đao thì làm thế nào ngăn được Can Tương thần kiếm. Do vậy chẳng đầy một khắc đã có vài hòa thượng ngã xuống, trận pháp rối loạn, thế là Trường Thanh với sát khí đằng đằng trong người nên hẳn không chừa một hòa thượng nào.

Trong lúc đó phía bên phải dãy thạch thất, Nhất Chưởng Câu Hồn Lục Vĩnh Hận và Bạch Nhiệm Lão Yêu Vạn Diệu Sơn cũng đang giao đấu ác liệt với Nam Cung Thu Nguyệt. Phía sau Thu Nguyệt còn có Tứ Đại Phi Kiếm sẵn sàng xuất thủ trợ chiến.

Nguyên thế trận đang bất phân thắng bại nhưng khi Thu Nguyệt nghe tiếng quát “đại thắng” của Trường Thanh thì ả chột hưng phấn hẳn lên, đồng thời sát khí cũng dâng lên ngùn ngụt. Đột nhiên ả quát lớn một tiếng, Loan Nguyệt Đao thi triển tuyệt chiêu của Nam Cung thế gia là Toàn Phong Thập Tam Đao. Đao quang như chớp giật thoát ẩn thoát hiện, kinh phong ào ạt như gió táp mưa sa bao chum lấy hai lão quái nhân.

Trong cảnh tượng đó thì hai tiến kêu thảm cùng vang lên, hai vòi huyết tươi như mưa vọt thẳng vào mặt Thu Nguyệt. Đương trường lại có thêm hai thi thể ngã xuống, Nhất Chưởng Câu Hồn Lục Vĩnh Hận và Bạch Nhiệm Lão Yêu Vạn Diệu Sơn đều bị trúng đai ngang cổ. Không ngờ hai lão quái nhân từng thành danh trên giang hồ từ năm mươi năm trước mà bây giờ lại thọ mệnh dưới đao của Nam Cung Thu Nguyệt, một tiểu nha đầu vừa hai mươi tuổi. Một kết cục bi thảm và cũng thật ửng cho uy danh của hai lão tạo dựng trong mấy mươi năm hành nam tẩu bắc.

Lúc này Mộ Dung Trường Thanh cũng vừa tới nơi, Nam Cung Thu Nguyệt thu đao lại rồi hỏi ngay:

- Mộ Dung huynh có phát hiện điều gì không?

Trường Thanh ngạc nhiên hỏi:

- Phát hiện điều gì? Nam Cung hiền muội chỉ giáo điều gì không?

Thu Nguyệt quét mục quang nhìn khắp tiểu đảo rồi nói:

- Tại sao không thấy bọn Thiên Y đại sư, Phi Vân Tử xuất hiện?

Lúc này Trường Thanh mới sực nhớ ra điều đó nhưng hắn liền đắc ý nói:

- Như thế thì tốt chứ sao, chúng ta lần lượt tiêu diệt từng lực lượng... Nếu bọn chúng biết liên thủ với nhau thì trường ác chiến tối nay, phần đại bại thuộc về Tam Thánh Hội rồi.

Thu Nguyệt lại đảo mắt nhìn quanh rồi hỏi:

- Tại sao không thấy người của Minh Nguyệt Quán? Tán Hoa Tiên Tử đâu?

Trường Thanh chậm rãi đáp:

- Ta chỉ nghe bà ta kêu thất thanh một tiếng, có thể...

Hắn cũng đảo mắt nhìn quanh rồi nói tiếp:

- Tán Hoa Tiên Tử hận Quy Trường Linh thấu xương thấu cốt vì việc hủy hoại dung nhan của bà ta nên có thể bà ta truy theo Quy Trường Linh để rửa hận!

Thu Nguyệt chỉ tay vào dãy thạch thất trước mặt và nói:

- Trên tiểu đảo này có mấy trăm võ sĩ của Đường Hồng cố thủ trong thạch thất đó, Mộ Dung huynh! Chúng ta tiến vào truy sát đi!

Trường Thanh gật đầu nói:

- Không chừa một tên, giết!

Lời vừa dứt thì hắn cùng Nam Cung Thu Nguyệt tiến bước đến trước, thuộc hạ của hai nhà Nam Cung và Mộ Dung thế gia lục tục kéo theo với binh khí lăm lăm trong tay.

Lúc này Đường Hồng, Thiên Thành đại sư và Vạn Lý Hồng đã tìm đường tẩu thoát nên hơn trăm thanh y võ sĩ cố thủ trong thạch thất như rắn mất đầu. Tuy nhiên bọn chúng tựa như những cảm tử quân

trung thành một cách tuyệt đối, khi thấy người của Tam Thánh Hội tiến vào thì chúng lập tức dàn trận nghênh chiến. Chỉ đáng tiếc võ công của chúng có hạn nên dưới sự giúp đỡ của Trường Thanh và Thu Nguyệt thì không đầy nửa canh giờ sau tất cả đã bị san bằng thành bình địa. Cả dãy thạch thất kiên cố cũng bị bọn võ sĩ mang độc hỏa của Thu Nguyệt phóng hỏa thiêu rụi. Mọi việc xong xuôi, Mộ Dung Trường Thanh, Nam Cung Thu Nguyệt thống lĩnh nhân mã rời Huyền Võ Hồ truy tìm bọn Thiên Y đại sư, đồng thời cũng truy tìm tung tích của Tán Hoa Tiên Tử.

Hồi kết

Chinh Phục Tam Thánh Hội

Lại nói bọn Thiên Y đại sư sau khi rời Huyền Võ hồ thì quần hùng lập tức lên thuyền lớn trên sông Tần Hoài để đi Cô Tô. Sau một ngày một đêm lênh đênh trên sông nước thì hiện tại thuyền của Thiên Y đại sư đã hội sư với bọn Trương Phụng Lâu tại Thái Hồ.

Ngoài Trương Phụng Lâu, Thiết Phi Long, Tịch Nhất Sơn ra thì mỗi thuyền còn có năm mươi nhân thủ, trong số này có Hỏa Cung Đạn Tả Hỉ, Liên Hoàn Tử Mẫu Phiêu Thạch Đang, Ngũ Kiếm Tề Phi Nhan Ngọc và Dục Huyết Bát Dao Mã Dũng, Lục Vân, Phương Tú Mai tức Tiểu Đào Hồng, Dương Linh, Trần San cũng có mặt. Lần này tất cả các võ sĩ tinh nhuệ của Động Đình Minh và số nhân thủ do Thiết Phi Long giáo luyện đều được tuyển chọn để chuẩn bị công kích tổng hội Tam Thánh Hội giải cứu cho ba vị chưởng môn.

Tổng hội của Tam Thánh Hội được thiết đặt tại Hồng Thiên Đãng. Ngoài thành Cô Tô, do vậy bên trong thành Cô Tô đương nhiên có không ít phân hội của Tam Thánh Hội hoạt động. Trong số những phân hội đó có Thiên Nam Phiêu Cự, Phụng Hoàng tửu lâu, Đại Nhan khách điểm là ba nơi có nhiều nhân thủ nhất. Ba nơi này không những tiềm ẩn nhiều cao thủ của Mộ Dung thế gia mà còn có không ít sát thủ của Nam Cung thế gia và Minh Nguyệt Quán. Còn như bên ngoài thành Cô Tô thì có rất nhiều tai mắt của Tam Thánh Hội theo dõi mọi hoạt động của hành nhân hoặc các nhân vật võ lâm.

Tuy Trường Thanh, Thu Nguyệt và Tiên Tử đã đưa phân nửa nhân thủ đến Kim Lăng nhưng thực lực còn lại của Cô Tô cũng không phải tầm thường.

Chẳng hạn như lực lượng tuần sứ hai đường thủy lục thì đã có ba mươi sáu nhân vật, ngoài ra còn có hai mươi tư vị hộ pháp của Mộ Dung thế gia, những nhân vật này ngoài võ công cao cường còn có kinh nghiệm giang hồ phong phú. Bởi lẽ hai mươi tư nhân vật này đều ngoại ngữ tuần và đã từng theo phụ thân Mộ Dung Trường Thanh là Mộ Dung Phong hành nam tẩu bắc nhiều năm.

Hiện tại Thiên Y đại sư, Phi Vân Tử Bạch Trường Phiêu, Giang Hào, Tri Cơ Tử, Tiêu Hàn Nguyệt đang ngồi quây quần trong khoang thuyền để nghe Tiêu Hàn Nguyệt nói về những điều thám thính được về tổng hội Tam Thánh Hội. Dựa trên cơ sở đó mà Trường Phiêu vạch ra kế hoạch tấn công, ngay cả Tri Cơ Tử là nhân vật giang hồ lão luyện nhưng sau khi nghe xong kế hoạch của chàng thì cũng tâm phục khẩu phục.

Theo kế hoạch đã định, bọn Trương Phụng Lôu thống lĩnh binh mã tại Thái Hồ, Thiên Y đại sư, Bạch Trường Phiêu, Phi Vân Tử, Giang Hào dưới sự dẫn đường của Tiêu Hàn Nguyệt đột nhập vào tổng hội Tam Thánh Hội giải cứu cho ba vị chưởng môn.

Tối hôm đó năm cao thủ võ lâm đều cải trang mặc dạ hành y rồi đi thuyền nhỏ vượt Thái Hồ tiếp cận với Nhạn Thiên Đãng. Bọn võ sĩ canh phòng bị tập kích bất ngờ nên không kịp phản ứng, tất cả đều bị khống chế huyết đạo rồi an trí vào một nơi. Hàn Nguyệt dẫn quần hùng đi vào một thạch động và cuối cùng cũng đến được thạch thất nơi giam cầm ba vị chưởng môn.

Nàng vui mừng nói:

- Tam vị lão tiền bối, bọn vãn bối đến giải cứu các vị đây!

Thiên Y đại sư, Bạch Trường Phiêu, Phi Vân Tử, Giang Hào lập tức xuất binh khí phá cửa thạch thất rồi tháo gỡ xiềng xích cho Thiên Kính đại sư, Long đạo trưởng và Giang Lăng Ba. Giang Hào xúc động chạy đến ôm chầm lấy phụ thân và gọi:

- Gia gia...

Thiên Y đại sư cũng đến gần chưởng môn sư huynh xúc động nói:

- A di đà phật! Sư đệ vô năng nên đến chậm khiến sư huynh phải thọ khổ thọ nạn.

Phi Vân Tử thì chỉ quỳ gối trước mặt Long đạo trưởng, nhất thời lão quá xúc động nên không nói nên lời, chỉ thấy hai dòng lệ từ khóe mắt tuôn rơi.

Chợt nghe Giang Lăng Ba nói:

- Quả nhiên trời xanh có mắt, cuối cùng rồi cũng có giây phút này...

Giang Hào nói:

- Phụ thân, hài nhi đến muộn khiến phụ thân phải chịu nhiều đau đớn, hài nhi thật đáng tội chết!

Giang Lăng Ba liền vỗ vào vai chàng và nói:

- Gặp lại hài nhi thì dù có chết ta cũng có thể yên lòng nhắm mắt rồi!

Tiêu Hàn Nguyệt vội nói:

- Nơi này không tiện ở lâu, chúng ta đưa ba vị tiên bối ra ngoài trước rồi hãy tính.. Thiên Y đại sư gật đầu, nói:

- Cô nương nói chí phải! Nào chường môn sư huynh hãy để tiểu đệ cống ra ngoài nhé!

Nói đoạn lão xốc vai cũng Thiên Kính đại sư, Phi Vân Tử cũng Long đạo trưởng và Giang Hào cũng Giang Lăng Ba ra khỏi thạch động dưới sự hộ tống của Bạch Trường Phiêu và Tiêu Hàn Nguyệt. Khi quần hùng về đến thuyền ẩn trong đám lau sậy trên Thái Hồ thì thời gian đã qua canh tư.

Tiêu Hàn Nguyệt vô cùng phẫn khích nên nói với Trường Phiêu sư huynh:

- Kế hoạch cứu người đã thành công, tại sao không nhân cơ hội này tiêu diệt toàn bộ tổng hội Tam Thánh Hội?

Trường Phiêu lắc đầu nói:

- Không cần thiết, tất cả mưu ma chước quỷ và tội lỗi đều do Mộ Dung Trường Thanh, Tán Hoa Tiên Tử và Nam Cung Thu Nguyệt gây nên, do vậy chúng ta chỉ cần tiêu diệt được ba nhân vật đầu não thì tàn binh của chúng tất sẽ giải tán ngay. Chúng ta đã cứu được người thì cũng không nên tạo ra trường sát kiếp khiến cho giang hồ

thêm nhiều ân oán.

Long đạo trưởng gật đầu, nói:

- Vô lượng thọ phật, Bạch thiếu hiệp quả là người có lòng dạ nhân từ!
Đúng vậy!

Tất cả tội lỗi đều do ba người bọn Mộ Dung Trường Thanh gây ra cả.

Thiên Y đại sư liền hỏi:

- Thế bây giờ chúng ta phải quay về Kim Lăng chăng?

Trường Phiêu lắc đầu, nói:

- Không cần, vẫn bối có một kế hoạch nhưng hơi bá đạo một chút...

Thiên Kính đại sư liền nói:

- Bạch thiếu hiệp chớ ngại, thử nói ra xem?

Trường Phiêu trầm ngâm một lát rồi nói:

- Chúng ta sẽ mai phục gần Hoàng Thiên Đãng, bọn Mộ Dung Trường Thanh nghe Cô Tô sanh biến thì tất cả sẽ kéo đại binh về, khi đó chúng ta xuất thủ quyết chiến với ba nhân vật hội chủ một trận.

Thiên Y đại sư liền nói:

- Đừng quên là trong tay Mộ Dung Trường Thanh còn có Can Tương thần kiếm, chúng ta không thể không ứ kỵ.

Trường Phiêu mỉm cười, nói:

- Xin đại sư chớ quá lo lắng, việc đối phó với Mộ Dung Trường Thanh sẽ do vẫn bối đảm trách...

Phi Vân Tử tiếp lời:

- Thế thì bản đạo sẽ tiếp chiến với Tán Hoa yêu nữ.

Giang Hào cũng lên tiếng:

- Vậy thì vẫn bồi và Thiên Y đại sư đại sư sẽ thu thập bọn Nam Cung Thu Nguyệt và Tứ Đại Phi Kiếm của ả.

Thiên Kính đại sư nói:

- Bọn bần tăng tuy thọ khổ thọ nạn trong lúc bị giam cầm nhưng nghĩ lại tất cả đều do Mộ Dung Trường Thanh gây nên. Vì vậy nên trong lúc động thủ ngoài ba nhân vật hội chủ phải trừ diệt thì các vị nên hạ thủ lưu tình cho bọn thuộc hạ của chúng để mở một con đường hiếu sinh.

Mọi người đều gật đầu tán đồng với đề nghị của chưởng môn Thiếu Lâm Tự và ai lấy tự tìm nơi tĩnh dưỡng chờ bọn Mộ Dung Trường Thanh quay về.

Quả nhiên hai ngày sau bọn Mộ Dung Trường Thanh nhận được tin cấp báo Cô Tô có biến nên lập tức thống lĩnh đại binh trở về Cô Tô ứng cứu. Khi về đến Hoàng Thiên Đẳng thì Trường Thanh mới hay tin ba vị chưởng môn đã được giải cứu, hấn nghiến răng đầy căm hận nói với Thu Nguyệt:

- Lần này không thể không giết sạch bọn chúng!

Nam Cung Thu Nguyệt cũng tỏ ra vô cùng phẫn nộ, còn Tán Hoa Tiên Tử bị băng bó từ vai lên cổ và có một nửa khuôn mặt nên không thấy được phản ứng của bà ta.

Tuy nhiên với tình trạng hiện tại thì ba ta trông giống một xú quái nhân hơn là một Tiên Tử.

Đám nhân mã của Mộ Dung Trường Thanh đang rầm rập kéo vào Hoàng Thiên Đẳng thì đột nhiên nghe tứ phương bát hướng vang dậy tiếng hô:

- Giết... giết...

Thì ra người của Động Đình Minh do Trương Phụng Lô, Thiết Phi

Long và Tịnh Nhất Sơn đã mai phục kín ngọn núi. Tiếng hô chưa dứt thì đã có năm bóng người phi thân trên sườn núi xuống đối mặt với Trường Thanh, Thu Nguyệt và Tiên Tử. Năm bóng người đó là Bạch Trường Phiêu, Thiên Y đại sư, Phi Vân Tử, Giang Hào và Tiêu Hàn Nguyệt. Song phương không nói một lời mà lập tức tốc chiến ngay. Trường Phiêu, Hàn Nguyệt đối phó Trường Thanh, Phi Vân Tử đối phó với Tán Hoa Tiên Tử còn Giang Hào và Thiên Y đại sư đối phó với Nam Cung Thu Nguyệt và Tứ Đại Phi Kiếm của ả.

Tán Hoa Tiên Tử vốn đã thọ thương nên vô cùng oán hận Quy Trường Linh, bây giờ lại gặp đạo trưởng Phi Vân Tử nên nộ khí nhất thời phát tác, bà ta vung song đao tấn công đối phương ngay, thế nhưng đáng tiếc là từ khi Phi Vân Tử được dược vật của Đồng đại phu trợ giúp thì công lực tăng tiến bội phần, kiếm thuật vốn đã tinh thâm, bây giờ lại càng ảo diệu biến hóa khôn lường. Tán Hoa Tiên Tử tuyệt đối không phải là đối thủ. Qua mười chiêu nghênh diện, bỗng nhiên nghe Phi Vân Tử nộ khí quát lên một tiếng, trường kiếm như mảnh long xuất hải liên tục phát chiêu. Nhất thời kiếm quang, kiếm khí cuộn cuộn như sóng Trường Giang, ập đến trước Tán Hoa Tiên Tử.

Trong một vùng kiếm khí ngút trời, chợt nghe một tiếng kêu thảm vang lên, cánh tay phải của Tán Hoa Tiên Tử đã bị trường kiếm tiện dứt ngang. Trong tiếng kêu thảm đó, chỉ thấy Tán Hoa Tiên Tử thu hết tàn lực phóng đi trên đầu đám thuộc hạ Tam Thánh Hội ở phía sau, Phi Vân Tử hoành kiếm nhìn theo nhưng lão cũng không thấy rõ bà ta đã chạy trốn như thế nào?

Phi Vân Tử định tung cước đuổi theo nhưng bỗng nhiên thấy trước mặt có năm bóng người lấp loáng, lão định thần nhìn kỹ thì ra là Tăng Phi Yến cùng bốn Kim Bài Kiếm Thủ của Minh Nguyệt Quán. Sát khí chợt dâng lên, Phi Vân Tử hú lên một tiếng rùng rợn rồi múa kiếm xông tới trước, kiếm pháp biến ảo thành trăm ngàn kiếm ảnh và tấn công cùng lúc vào năm phương vị khác nhau. Nhất thời bọn Tăng Phi Yến bị ảo ảnh kiếm làm cho lóa mắt không biết đường nào chống đỡ, thế là lần lượt từng ả ngã xuống mà không kịp kêu lên một tiếng.

Phía bên kia Nam Cung Thu Nguyệt dựa vào Toàn Phong Thập Tam Đảo để đối phó Giang Hào nhưng đáng tiếc là hiện tại ả không phải là địch thủ của Giang Hào nên chưa đầy mười chiêu ả đã thảm tử dưới

mũi đao của đôi phương.

Cạnh đó Thiên Y đại sư cũng không mấy khó khăn để thu phục Tứ Đại Phi Kiếm, tuy đại hòa thượng thi triển giới đao nhưng lão không hạ sát thủ. Sau khi dùng giới đao triệt tiêu toàn bộ phi kiếm của bốn ả thì đại hòa thượng xuất thủ chỉ thi triển thủ pháp cách không điểm huyết để khống chế đối phương.

Ác liệt nhất vẫn là sự giao thủ giữa Mộ Dung Trường Thanh và huynh muội Bạch Trường Phiêu. Trường Thanh cậy có Can Tương thần kiếm trong tay nên liên tục tấn công khiến Bạch Trường Phiêu và Tiêu Hàn Nguyệt nhất thời phải thi triển thân pháp ảo diệu tránh né, nhưng Mộ Dung Trường Thanh đang cực kỳ phẫn nộ nên dù kiếm pháp tinh thông đầy thần uy, song vẫn không tránh được việc để lộ sơ hở. Sau ba mươi chiêu thì Bạch Trường Phiêu đã phát hiện ra sơ hở đó, chàng lập tức vung song chưởng phản công, hữu chưởng đánh thẳng vào Can Tương thần kiếm để làm giảm áp lực đồng thời tả chưởng đánh thẳng vào hạ bàn của hắn. Mộ Dung Trường Thanh đang chiếm ưu thế nên mê mải công kích, do vậy nên hắn không kịp thu kiếm về phong bế hạ bộ, một đạo kinh phong di sơn đảo hải quét qua song cước khiến cho hắn mất thăng bằng trong thế trụ, thân hình chưa kịp trấn định lại thì kinh lực từ chưởng của Bạch Trường Phiêu cuộn tới bên cạnh Can Tương thần kiếm. Lưỡng đầu thọ địch, nhất thời hắn chưa kịp ứng biến thì Trường Phiêu đã gia tăng chưởng lực lên mười hai thành, kinh phong ào ạt mang theo kinh khí như cuồng phong vũ bão làm chấn động hổ khẩu của Trường Thanh và Can Tương thần kiếm lập tức thoát khỏi tay văng ra.

Trường Phiêu quát lớn:

- Tiểu muội, đoạt lấy!

Tiêu Hàn Nguyệt nhanh như chớp phi thân lên không chụp lấy Can Tương thần kiếm rồi hạ thân ở ngoài xa ba trượng, Mộ Dung Trường Thanh mất thần kiếm thì chẳng khác mảnh hổ mắt đi nanh vuốt, cùng lúc Phi Vân Tử múa trường kiếm, Giang Hào múa song đao lướt tới, đao quang kiếm ảnh như sao xẹt vừa ngang thân hình Mộ Dung Trường Thanh, khiến hắn không kịp có phản ứng dù chỉ là tiếng kêu thảm.

Bạch Trường Phiêu liền phi thân lên sườn đồi rồi cao giọng nói:

- Những huynh đệ thuộc hạ của Tam Thánh Hội nghe đây, Mộ Dung Trường Thanh, Tán Hoa Tiên Tử, Nam Cung Thu Nguyệt là những kẻ rắp tâm muốn xưng bá giang hồ, thống trị võ lâm nên đã tạo ra nhiều tội lỗi và nghiệt kiếp cho hắc bạch lưỡng đạo trong giang hồ. Hiện giờ bọn chúng đã bị báo ứng thật đích đáng với tội lỗi mà bọn chúng đã gây ra, các huynh đệ chỉ là thuộc hạ tông sự nên không bị truy cứu trong chuyện này, hôm nay Tam Thánh Hội chính thức bị giải tán, chư vị huynh đệ ai muốn đi thì đi, ai muốn ở lại thì ở. Mộ Dung thế gia và Nam Cung thế gia từ nay thuộc sự quản lý của Động Đình Minh. Từ nay trên giang hồ sẽ không còn chuyện tranh danh đoạt lợi nữa, kẻ nào manh tâm muốn xưng bá đồ vương tất sẽ bị trừng phạt như Mộ Dung Trường Thanh!

Thuộc hạ của Tam Thánh Hội lúc này chẳng khác nào rắn không đầu, bọn chúng dáo dác nhìn nhau rồi lần lượt hạ binh khí và thúc thủ chịu sự giải giáp của nhân thủ Động Đình Minh.

Thiên Y, Thiên Kính đại sư, Long đạo trưởng, Phi Vân Tử, phụ tử Giang Lăng Ba cùng Tri Cơ Tử, Đồng đại phu đều kéo đến đa tạ huynh muội Bạch Trường Phiêu, Tiêu Hàn Nguyệt vô cùng sung sướng, nàng xúc động kêu lên một tiếng:

- Chưởng môn sư huynh!

Rồi lao tới ngã vào lòng Bạch Trường Phiêu, hai khóe mắt bắt giác rưng rưng ngấn lệ.

Giang Hào cắt đặt Trương Phụng Lâu cùng một số nhân thủ ở lại tiếp quản Mộ Dung thế gia, Tịch Nhất Sơn, Thiết Phi Long đưa một số nhân thủ khác cùng hàng binh của Thu Nguyệt đến tiếp quản Nam Cung thế gia, mọi việc đã hoàn thành, quần hùng rời Cô Tô để về Động Đình Minh mở tiệc ăn mừng đại thắng.

Đang lúc quần hào nâng chén chúc mừng thì bỗng nhiên Phương Tú Mai ôm mặt khóc nức nở, ai cũng biết là nàng thương cảm cho kết cục bi thảm của ân sư Tán Hoa Tiên Tử nhưng nhất thời không biết khuyên giải như thế nào, hồi lâu sau Thiên Y đại sư lên tiếng:

- Khổ hải vô biên hồi đầu thị ngạn! Phương cô nương bỏ chỗ tối ra chỗ sáng là phúc khí cho võ lâm, còn như kết cuộc bi thảm của lệnh sư âu cũng là do nhân quả thôi, bản tăng thiết nghĩ cô nương chớ buồn khổ và tự trách mình nữa.

Phương Tú Mai vừa khóc vừa nói:

- Tuy không phải là chính nhân quân tử, nhưng tiểu nữ cũng biết đạo lý con người, ngày nay tiểu nữ phản bội sư môn, ân sư giáo dưỡng mấy mươi năm chưa được đền đáp mà tiểu nữ còn hại người đến kết cục như thế này, thử hỏi còn mặt mũi nào mà sống trên thế gian này nữa...

Nói đoạn nàng toan rút đoản đao tự vẫn nhưng Bạch Trường Phiêu nhanh tay xuất thủ ngăn lại và nói:

- Cô nương nên nghĩ rộng ra một chút, ơn giáo dưỡng quả nhiên sâu như biển nặng như núi, nhưng lệnh sư đã gây ra biết bao nhiêu tội lỗi, do vậy sự trả giá của bà ta không có gì quá đáng, mặt khác chuyện báo đáp có nhiều cách khác nhau, đâu cứ phải tự vẫn là thể hiện được sự trung nghĩa, ngày nay Minh Nguyệt Quán đã trở thành nơi vô chủ. Phương cô nương là đại đệ tử nên đương nhiên có thể tiếp nhận chức vị quán chủ ... Tại hạ thiết nghĩ với sự thức ngộ của cô nương thì chẳng bao lâu Minh Nguyệt Quán sẽ trở thành một tổ chức trọng nghĩa trên giang hồ, như vậy không những cô nương khẳng định việc bỏ tối ra sáng của mình là đúng mà phần nào cũng chuộc lại lỗi lầm cho lệnh sư, thế chẳng phải là sự báo đáp chính đáng sao?

Phương Tú Mai đưa tay áo lau nước mắt rồi nói:

- Tiểu nữ há còn mặt mũi nào gặp lại các sư tỉ muội đồng môn?

Trường Phiêu liền nói:

- Tại hạ nghĩ rằng tình thế giang hồ đã biến chuyển, qua sự thất bại của Tam Thánh Hội thì có lẽ môn hạ còn lại của Minh Nguyệt Quán đều nhận ra rằng chính nghĩa bao giờ cũng chiến thắng và kẻ gieo gió tất phải gặt bão. Và một khi đã ngộ ra điều đó thì nhất định bọn họ sẽ không còn trách cứ cô nương nữa, không chừng bọn họ còn đồng

tình cùng cô nương hành hiệp trượng nghĩa để chuộc tội cho lệnh sư.

Lục Vân cũng bước lại an ủi nàng:

- Phương tử tử, Bạch đại hiệp nói đúng đấy, vạn sự khởi đầu nan, tử tử hãy phấn chấn lên, tất cả quần hùng ở đây đều một lòng ủng hộ tử tử mà.

Phương Tú Mai lại gục đầu vào vòng tay Lục Vân khóc nức nở, tuy nàng không biểu lộ sự đồng tình nhưng dường như nàng đã nghe theo sự khuyên bảo của Bạch Trường Phiêu.

Bỗng nhiên nghe Giang Hào lên tiếng hỏi Thiên Y đại sư:

- Đại sư, về chuyện Đường Hồng và Thiên Thành đại sư, Thiếu Lâm Tự các vị định xử lý như thế nào?

Thiên Y đại sư nhìn qua Thiên Kính đại sư và nói:

- Đã có chưởng môn sư huynh của lão nạp ở đây thì việc đó sẽ do chưởng môn định đoạt.

Thiên Kính đại sư hơi gượng gạo một lát rồi nói:

- Chuyện đã rồi nên bản tăng cũng không dám giấu chư vị, nguyên Thiên Thủ Phi Hoa Đường Hồng là chỗ bằng hữu của bản tăng trước khi bản tăng thọ giới Thiếu Lâm Tự. Do vậy suốt mấy chục năm trước bản tăng và Đường Hồng vẫn giữ mối giao tình bằng hữu cố cựu, nhờ vậy mà bản tăng mới biết chính xác là Đường Hồng ẩn cư tại ngõ Đường gia. Tuy nhiên, điều bản tăng không ngờ là Đường Hồng thâm sâu như vậy, tưởng rằng bà ta quy ẩn là chuyện bình thường, nào ngờ sự quy ẩn chỉ là giả tạo mà mục đích chính là truy tìm bảo vật...

Ngừng một lát lão nói tiếp:

- Theo bản tăng thì qua sự đại bại vừa rồi trước Tam Thánh Hội, có lẽ Đường Hồng đã mất hết ý chí cũng như hứng thú trong việc truy tìm bảo vật. Vả lại bà ta cũng không còn mặt mũi nào xuất hiện trở lại trên giang hồ, đặc biệt hiện giờ bản tăng đã thoát nạn nên bà ta càng

sợ gặp bản tăng hơn bao giờ hết. Còn về chuyện Thiên Thành sư đệ, bản tăng không ngờ sau mấy mươi năm xuất gia hấn vẫn chưa rửa sạch lòng tham nên mới có chuyện cầu kết với Đường Hồng mong được chia phần. Đây là chuyện nội bộ Thiếu Lâm Tự nhưng cũng là chuyện chung của võ lâm, nếu chư vị không có ý kiến gì thì bản tăng sẽ giao hấn cho Giới Luật Viện chiếu theo tội trạng mà xử lý.

Giang Lăng Ba tiếp lời:

- Đại sư đã nói như vậy thì bọn tai hạ yên tâm rồi, nhưng với tội trạng như vậy thì sợ rằng Thiên Thành đại sư khó tránh được tội chết.

Thiên Kính đại sư không nói chỉ khẽ gật đầu. Giang Lăng Ba nhìn qua Bạch Trường Phiêu rồi hỏi:

- Hiện tại Bạch thiếu hiệp dự định thế nào?

Trường Phiêu liếc nhìn qua Tiêu Hàn Nguyệt rồi nói:

- Vãn bối và Tiêu sư muội sẽ triệu tập môn chúng Bạch Các môn rồi tìm một nơi thích hợp để lập địa sở cố định chứ không phiêu bạt giang hồ như trước nữa.

Giang Lăng Ba mỉm cười nói:

- Ý của lão phu muốn hỏi là chuyện khác kia.

Bạch Trường Phiêu hơi ngượng, nhưng chàng lại nhìn qua Tiêu Hàn Nguyệt rồi nói:

- Chuyện đó... chuyện đó... còn phải hỏi ý kiến Tiêu sư muội.

Giang Lăng Ba liền hỏi Tiêu Hàn Nguyệt:

- Ý của Tiêu nữ hiệp thế nào?

Tiêu Hàn Nguyệt đỏ mặt ấp úng nói:

- Chuyện này ... chuyện này phải hỏi ý kiến chưởng môn sư huynh, tiểu nữ không dám quyết.

Giang Lăng Ba phá lên cười ha hả rồi nói:

- Được! Nhị vị bên nào cũng bất quyết thì lão phu và Long đạo trưởng sẽ thay nhị vị quyết định vậy!

Lão quay sang hỏi Long đạo trưởng:

- Ý đạo huynh thế nào?

Long đạo trưởng cũng phá lên cười rồi nói:

- Giang lão thí chủ đã đứng ra chủ trì thì tất nhiên bản đạo cũng tán thành thôi, ha ha! Nhưng có điều không biết Giang lão thí chủ định đại diện cho ai?

Giang Lăng Ba mỉm cười nói:

- Đương nhiên là đại diện cho Bạch thiếu hiệp, bởi lẽ trước đây chẳng phải Tiêu nữ hiệp đã có nhiều ân tình với đạo huynh khi truy tìm tung tích ba chúng ta đó sao? Ha ha...

Long đạo trưởng gật đầu, nói:

- Được! Vậy thì mời Giang lão thí chủ ngày này tháng sau mang lễ vật lên núi Võ Đang cầu hôn cho Bạch thiếu hiệp vậy!

Thiên Kính đại sư mỉm cười, nói:

- Thế bản tăng không được can dự vào hỷ sự này à?

Long đạo trưởng liền nói:

- Đương nhiên là có rồi, tăng huynh chớ vội, cũng ngày này tháng sau mời tăng huynh đứng ra làm mai cho hai nhà vậy! Ha ha...

Thiên Kính đại sư gật đầu, nói:

- Được! Bản tăng nhận lời. Bây giờ xin cáo biệt chư vị, bản tăng phải quay về Thiếu Lâm Tự mới được.

Nói đoạn đại hòa thượng cung thủ cáo biệt rồi cùng Thiên Y đại sư trở về Thiếu Lâm Tự. Long đạo trưởng và Phi Vân Tử cũng từ biệt để quay về Võ Đang.

Trường Phiêu - Hàn Nguyệt đi chiêu tập môn hạ Bạch Các môn. Phương Tú Mai được Lục Vân - Giang Hào hộ tống về Vu Sơn Thần Nữ Phong - Minh Nguyệt Quán.

Tri Cơ Tử, Đồng đại phu được lưu lại Động Đình Minh làm thượng khách.

Tất cả mọi người đều hẹn nhau vào ngày này tháng sau hội diện tại Động Đình Minh để mừng hỉ sự của Bạch Trường Phiêu và Tiêu Hàn Nguyệt.

Cũng từ đây giang hồ tạm chấm dứt một chuỗi thời gian đầy phong ba bão tố, võ lâm lại có được những ngày tháng bình yên. Động Đình Minh trở thành nơi tụ nghĩa mà hiệp khách giang hồ thường xuyên lai vãng và Giang Lăng Ba cũng nhường chức minh chủ cho nhi tử của mình là Giang tam công tử - Giang Hào.